

KONGL. VITTERHETS HISTORIE
OCH
ANTIQUITETS AKADEMIENS
HANDLINGAR.

31

TRETIONDEFÖRSTA DELEN.

NY FÖLJD.

ELFTE DELEN.

STOCKHOLM
PÅ AKADEMIENS FÖRLAG.

STOCKHOLM 1893
KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

INNEHÅLL.

- Nr 1. Om det från unionsmötet i Kalmar år 1397 bevarade dokumentet rörande de nordiska rikenas förening. Af OLOF SIMON RYDBERG.
 - Nr 2. Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademiens hundraårsfest. Af HANS HILDEBRAND.
 - Nr 3. Rökstenen og Fonnås-spänden. Af SOPHUS BUGGE.
 - Nr 4. Om ödet sådant det uppfattades af *Æschylus* och Sophocles. Af RAGNAR TÖRNEBLADH.
 - Nr 5. Förslag till minnespenningar och inskrifter, hvilka Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien uppgifvit eller granskat och gillat åren 1884—1889.
 - Nr 6. Om hjältesagan å Rökstenen. Af VIKTOR RYDBERG.
 - Nr 7. Danmarks sista affär på Gotland 1676—1679. Några blad ur öns historia. Af CARL JOHAN BERGMAN.
-

OM

DET FRÅN UNIONSMÖTET I KALMAR

ÅR 1397

BEVARADE DOKUMENTET

RÖRANDE

DE NORDISKA RIKENAS FÖRENING.

INTRÄDESTAL

I

KONGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIQUITETS AKADEMIEN

DEN 15 MAJ 1883

AF

OLOF SIMON RYDBERG

HANS MAJ:T KONUNGEN och HANS KONGL. HÖGHET HERTIGEN
AF VESTERGÖTLAND täcktes i Akademiens sammankomst deltaga.

Eders Maj:t

Eders Kongl. Höghet

Mine Herrar.

För den afhandling, hvilken Akademiens stadgar af mig fordra för rättigheten att delta i dess arbeten, har jag valt ett ämne, som på grund af sin vigt utan tvifvel är värdt Eder uppmärksamhet, men hvilket har det emot sig, att det nu sedan långt tillbaka varit ansett såsom i möjligaste måtto utredt. Jag inser vådan för mig af denna omständighet, men hoppas, att hvad jag kommer att anföra, åtminstone skall visa, att jag icke saknat skäl, att åter upptaga frågan. Jag ämnar tala om det från unionsmötet i Kalmar år 1397 bevarade dokumentet rörande de Nordiska rikena förening.

Då det oroliga tidskifte i Nordens historia, som nämnes unionstiden, nådde gränsen af sin tillvaro, rådde om den föreningsakt, som på det första unionsmötet såg dagen, en anmärkningsvärd okunnighet. Den föranledes, hvad Sverige beträffar, närmast deraf, att af akten icke i landet fans en enda handskrift. Vid den förlikning, som år 1435, den 14 oktober, i Stockholm slöts mellan konung Erik och Svenskarne, stadgades visserligen, att hvart rike *genast* skulle erhålla en afskrift af unionsakten, hvilken skulle derstädes förblifva; men man har skäl att betvifla, att detta kommit till verkställighet. Väl öfverlemnade på mötet i Kalmar följande

året det svenska rådet en skrift¹, hvilken vittnar om en närmare kännedom af akten, men då för öfrigt icke det minsta spår af någon i Sverige förblifven afskrift kan upptäckas, och vid samma tillfälle de danske rådsherrarne uppträddes som medlare mellan konungen och Svenskarne och dervid äfven citerade densamma, är det sannolikare, att det svenska rådet under förhandlingarne genom Danskarne erhållit tillgång till akten. Så vidt man vet, har unionsakten under det ifrågavarande tidskiftet icke funnits inom Sverges gränser sedan år 1438, då den på mötet i Kalmar, sannolikt likväl icke i original, begagnades vid utarbetandet af en ny unionsakt, men hvarifrån de danske rådsherrarne utan tvifvel genast till Danmark återbragte det exemplar, de medfört. I detta land fans icke blott originalet utan äfven den bestyrkta afskrift, som konung Erik år 1425 deraf lät taga, men båda hvilade gömda och svårtillgängliga i det kungliga arkivet. Hvad slutligen Norge beträffar, så möter visserligen det öfverraskande faktum, att i en handling från unionens sista årtionde, ett i juli månad 1513 i Köpenhamn utgifvet bref, af dit ankomna norska riksråd unionsdokumentet åberopas med det tillägg, att de från Norge medfört »copiier udi gamble register aff samæ recessz»; men äfven om denna uppgift är riktig och icke innesluter ett misstag, hvilket jag anser sannolikt², så finner man likväl icke, att detta åberopande haft till följd någon närmare kun-

¹ Förläning af svenska rådet, huru ordet »inländsk» efter Sverges lagbok var att förstå. Tr. af Hadorph, Rimkr. II, Stockholm 1676, s. 115.

² Det heter i det norska brefvet: »Tha gynge thesse try riigens raadt fulmeckiighe po alle riigennes vegne efter drottning Margrettes raadt, bon oe begære oe giorde hun tha eit bebyndells tesse try riigenne emellom» etc. I det odaterade unionsförslaget af 1436, i hvilket historieskrifvare under sextonde århundradet och äfven i det följande trodde sig se unionsdokumentet, yttras, att drottning Margareta »medh sina ödmuka böön» etc. åstadkom Eriks val till konung i alla tre rikena, och vid slutet förekommer i åtskilliga handskrifter det tillägget: »Thetta är gjordt aff drottning Margretas radh» etc. I unionsdokumentet af 1397 förekommer deremot icke på ett enda ställe att

skap om unionsakten. Olaus Petri¹, den förste svenska historieskrifvare, som försökt att framställa de vilkor, på hvilka unionen är 1397, efter hans förmenande, stiftades, röjer dervid, att han haft framför sig icke akten af 1397 utan 1436:års unionsförslag², hvars stadganden han utförligt refererar; och då något senare i Danmark Johan Svaning³ inlåter sig på ämnet, något skett efter drottningens *bön*. När härtill kommer, att för öfrigt intet spår finnes af någon norsk kopia af 1397:års unionsdokument från medeltiden, anser jag sannolikt, att de norska riksråden gjort sig skyldige till samma misstag, som under samma århundrade framträder i de båda andra rikena, att nämligen hafva tagit 1436:års unionsförslag för den ursprungliga unionsakten. Det norska brefvet finnes i två från hvarandra afvikande, men på det här ifrågavarande stället lika lydande koncept i det danska Geheimearkivet och är tryckt i Dipl. Norv. IX, n. 476. Åberopandet deri af unionsdokumentet är ur en annan synpunkt af intresse och jag återkommer dertill mot slutet af afhandlingen. 1436:års unionsförslag är tryckt af Hadorph, Rimkrön. II, sid. 117—123, och af Wegener, Aarsberetninger fra det kong. Geheimearchiv. II, Kjøbenhavn 1856—1860, sid. 31—38.

¹ Olaus Petri, född 1497, död 1552, anses hafva skrifvit sin krönikा på 1530:talet. Ehuru först i senare tider tryckt var den känd icke blott af de närmast följande svenska historieskrifvarne utan äfven af Svaning och Hvitfeld.

² Olaus Petri, Krönika, utg. af Klemming. Stockholm 1860, sid. 159, 160. Hans misstag förklaras, utom af det nämnda unionsförslagets innehåll, dels deraf att det saknar all datering, dels måhända och deraf att han tilläfventyrs haft framför sig en af de handskrifter, som vid slutet har det redan anfördta tillägget: »Thetta är gjordt af drottning Margretas radh». Äfven andra bevis på den i Sverige rådande okunnigheten om unionsdokumentets innehåll kunna anföras. Se »Sveriges Rikes Råds och Ständers nödträngde — — orsaker til Konung Christierns affsättiande etc. Åhr 1547 (Stiernman, Alla Riksdagars och Mötens Beslut; Bihang sid. 80, 81.) och konung Erik XIV:s skrift: Responsum contra Danos, författad under hans fängenskap på Gripsholm (Handlingar rörande Skandinaviens historia XIII, Stoekholm 1828; sid. 194, 195). Ett bref af Thure Jönsson till Sten Sture den yngre, dat. Gälsta, den 10 april 1513, är äfven i detta afseende märkligt. Det finnes bland Sturebrevven i danska Geheimearkivet och är tryckt af Allen, Hist. II, sid. 584. I alla tre dokumenten förekommer den besynnerliga föreställningen att de tre rikena skulle ega att välja konung turvis.

³ Johan (Hans) Svaning född 1503, död 1584, utgaf 1560 under namnet Petrus Parvus Rosefontanus sitt arbete »Refutatio Calumniarum cuiusdam Joannis Magni Gothi», med bihang: »Chronicon sive Historia Joannis Regis Daniae. Svaning förordnades år 1552 eller 1553 till historiograf. Rørdam, Historieskrivningen og Historieskri-

är icke heller han, som till följd af sin officiella ställning som dansk historiograf bort hafva tillgång till dokumentet, bättre underrättad. Den på tväne ställen i hans arbeten förekommande uppgiften, att vid unionens stiftelse stadgats, att valet af den gemensamine konungen skulle ega rum i Halmstad¹, röjer samma misstag, som det Olaus Petri begick, ty det är först i 1436:års unionsförslag detta stadgande förekommer. Det rätta unionsdokumentet framträdde först, då Hvitfeld år 1603 i qvartupplagan af sin krönika offentliggjorde detsamma². Det erkändes utan svårighet i denna egenskap af de danske historieskrifvarne. I Sverige deremot upprepade Johan Messenius i sin år 1612 mot Svaning utgifna stridskrift de anfördta författarnes misstag³; senare i sitt stora verk, Scondia illustrata, har han likväl från

verne i Danmark og Norge siden Reformationen. I, Kjøb. 1867, s. 66—101; Jörgensen, De danske Rigsarkivers historie. Køb. 1884, s. 26, 27. Danske författare, äldre än Svaning, veta visserligen äfven att tala om en skriftlig urkund såsom grund för unionen, men huru långt deras kunskap sträckte sig, kan man icke af deras yttranden skönja. Se Den Danske Riimkrönikе udg. af Molbech, Kjøb. 1825, vers. 4741—4753, och 4905—4908, sid. 240 och 248; Incerti autoris chron. danicum ab an. 1268 ad an. 1523 (Ser. rer. Dan. VI, p. 232 et 240) och Petrus Olai, Cronica regum Dan. (l. c. I, p. 137, 143). Petrus Olai har följt den föregående, hvilken tyckes stödja sig endast på rimkrönikan.

¹ Chronicon sive Hist. Joannis, M 4; Christiernus II, Daniæ rex, Francofurti 1658; p. 270, 271. På sistnämda ställe säger Svaning: »indissolubili constrinxit (sc. Margareta) vinculo hæc tria regna borealia, ut semper sub uno et essent et gubernarentur rege, qui per vires secundum ordinem regnum ab electoribus, quorum in decreto expressa sunt nomina, Halm tadii eligeretur». Som man ser, hade äfven Svaning den föreställningen, att de tre rikena skulle i tur välja konung. Yttrandet att valmännen i akten äro uppräknade antyder, att det är en oredig och oriktig hågkomst af 1436 års förslag, som gifvit upphof åt traditionen. I denna akt äro nämligen valmännen uppräknade för hvart rike särskildt, dock icke för att välja turvis utan tillsammans. Till detta misstag har icke Olaus Petri gjort sig skyldig.

² Hvitfeld, Krön., qvartuppl. Kjøbenhaffn 1603, sid. 138—144.

³ Janus minor (Messenius, Joh.), Retorsio imposturarum, quibus inclytam Svecorum Gothorumque nationem Petrus Parvus Rosefontanus insectatur. S. l. 1612, p. 59—61. Messenius antager här, liksom Svaning, att rikena skulle välja i tur.

Hvitfeld upptagit den rätta urkunden¹. Verelius och Loccenius slöto sig ännu till Olaus Petri², men sedan Hadorph år 1676 i andra delen af Rimkrönikorna utgifvit i svensk översättning den Hvitfeldska urkunden, accepterades denna äfven af de svenska historieskrifvarne.

Uppfattningen af unionsdokumentet såsom den fullgiltiga statsakt, hvilken varit unionens första grundlag, fortfor länge orubbad, och har ännu under de fyra första årtiondena af detta århundrade varit gällande äfven hos historieskrifvare af högsta förtjenst. Jag vill i detta afseende blott nämna den berömde Dahlmann, som i sin »Geschichte von Dännemark» uttryckligen förfaktade densamma³. Under senare hälften af förra århundradet hade emellertid tvifvel om dokumentets auktoritet blifvit framstälda af en svensk forskare, den förste, som underkastat det en vetenskaplig granskning. Denne man var professorn vid universitetet i Upsala, Karl Fredrik Georgii⁴. I en år 1773 utgifven akademisk afhandling fäste han uppmärksamheten derpå, att det moment i urkunden, enligt hvilket skulle utskrifvas sex med densamma lika lydande exemplar, två för hvart af de tre rikena, hvilka med konungens, drottningens, rikets råds och mäns samt köpstäders insegel skulle beseglas, icke kommit till verkställighet, och kom på grund deraf till den slutsatsen, att urkunden blott var ett af vidare bekräftelse beroende förslag eller utkast. Då denna bekräftelse icke gifvits,

¹ Joh. Messenii Scondia illustrata; ed. Joh. Peringskiöld. Stockholm 1700, t. III, p. 37.

² Olavi Verelii Epitomarum Historiae Sueo-Gothicæ libri quatror; ed. P. Schenberg. Stockholmiae 1730, p. 82, 83. — Joh. Loccenii rerum Svecicarum historia. Holmiae 1654, p. 89, 90.

³ Dahlmann, Geschichte von Dännemark. II, Hamburg, 1841, s. 72.

⁴ Georgii var född i Stockholm 1715 och dog i Upsala 1795. Hans kritik af unionsdokumentet utkom i en akademisk afhandling: Historia Foederum præcipue recentiorum, Sveciam inter et Daniam. P. I—IX. Upsaliæ 1758—1776.

så kunde, säger Georgii, urkunden icke anses som ett på rätt och tillbörligt sätt slutet fördrag, lika litet som öfverenskommelser, huru högtidliga som helst, slutna mellan furstars sändebud, ega någon laglig kraft, så länge de icke af furstarne bekräftats¹. Georgii förbisåg här, att unionsfördraget, om det verkligen slutits på det sätt, som unionsdokumentet innehåller, skulle ingåtts icke af sändebud, utan af rikenas råd med suveränernes samtycke, hvilket gör en väsendtlig skilnad. Äfven framhöll han den för hans uppfattning af urkunden bevisande omständigheten, att i 1436:års unionsförslag unionsdokumentet af 1397 åsyftades med de från plattyskan länade orden »ett förram, ett begriff», d. v. s. förslag eller utkast², och såg i den tytnad, hvilken den svenska Rimkrönikan, Ericus Olai och Johannes Magnus iakttaga om hela fördraget ett ytterligare bestyrkande af sin åsigt³. Slutligen fäste han uppmärksamheten på det obetydliga antal rådsherrar, som beseglat unionsdokumentet⁴, i jemförelse med det antal af icke mindre än sextiosju, som blott en vecka förut eller d. 13 juli beseglat kröningsattesten eller hyllningsakten. Han trodde sig deri finna ett bevis, att saken icke vunnit gillande af alla de till kröningen ankomne stormännen, men att man, såsom han uttrycker sig, tiggt sig till desse sjuttons underskrift (d. ä. sigill), i hopp att i framtiden vinna de öfri ges bifall⁵; en uppfattning af beseglingens betydelse, som, om man gifver akt på handliugens innehåll och huru den låter de beseglande uttrycka sig, samt ändtligen, hvilka desse voro, visar sig vara alldelers oriktig.

¹ A. st. sid. 82—85. ² A. st. sid. 84. ³ A. st. sid. 86.

⁴ Georgii, som aldrig haft tillfälle att se sjelfva originalet, antog att de beseglande voro, såsom texten angifver, sjutton; i verkligheten voro de blott tio.

⁵ A. st. pag. 81.

Georgiis kritik, hvilken i de först anfördta punkterna väl varit förtjent af lika mycken uppmärksamhet, som samma argumenter i en långt yngre författares behandling af ämnet, lyckades dock icke att göra sig hörd. Man finner icke, att de fornämste till hans samtid hörande historieskrifvarne, Lagerbring och Suhm, derpå fäst afseende, churu åtminstone den förstnämde måste antagas derom hafva egt kunskap. Icke heller finnes han ens nämnd af den författare, som närmast efter honom företog sig, att åt unionsdokumentet egna en noggrannare undersökning, den danske historikern, Ferdinand Henrik Jahn². Sannolikt utan kännedom om den svenska författaren yttrar han i det år 1835 efter hans död utgifna arbetet: Danmarks politisk-militaire Historie under Unionskongerne, sid. 118: »een bemærkning, der ligger oss meget nær, men dog synes at være undgaaet alle vore historieskrivere, er: om da dette document, eller denne saakaldte unionstractat, ogsaa virkelig er den konstitutionsact, der skulde blive til foreningens grundlov? Jeg troer det ikke; jeg anseer det kun for en *appunctuation*, der, som en foreløbig forsikkringsact, vel indeholdt *hovedbestemmelserne*, som man vilde lægge til grund for constitutionen selv, men der ingenlunde bør forvexles med *hoveddocumentet*, hvilket aldrig blev udfærdiget». Hela detta tal om hufvudbestämmelser i en preliminärakt strider fullkomligt mot det uttryckliga stadgandet i dokumentet, att de sex utskrifter, som derefter skulle göras, skulle i *allt* vara dermed icke blott öfverensstämmende, utan *lika lydande*. Hvad han derefter anmärker, att akten är skrifven på papper och icke på pergament, bekräftad icke med vidhängande utan med påtryckta sigill, utfärdad blott i ett enda exemplar

² Jahn, född 1789, död 1828, kapten vid Lauenburgska jägarkåren, ledamot af det danska sällskapet för fäderneslandets historia och språk och af k. svenska krigsakademien.

och icke beseglad hvarken af konungen eller drottningen, allt detta skall längre fram varda till sin betydelse pröfvadt: men då han vidare, till stöd för sin åsigt, att dokumentet blott är att uppfatta som en »appunctuation», yttrar, att dokumentet är undertecknad (d. ä. besegladt) af »langt fra ikke de nægtigste medlemmer af hvert rigsraad», så är detta, hvad Sverige och Danmark beträffar, icke riktigt. De i texten såsom beseglande upptagne svenska och danske rådsherrarne tillhörta verkligen dessa rikens fornämste män. Hvad Norge beträffar, så voro ärkebiskopen och, med undantag af biskopen af Orknöarne, samtliga biskoparne fränvarande, men de tre riddare, hvilka jeinte den norske kansleren uppgifvas hafva beseglat dokumentet, tillhörde de fornämste bland det norska rådet¹. Då Jahn slutligen, för att styrka sitt påstående, att dokumentet endast är en preliminärakt, åt de i slutbekräftelsen af akten förekommende orden, att allt hvad i den var öfverenskommet och beslutadt också skulle så »fuldraghes oc fulkommes oc blifue», gifver den tolkningen, att med »fulkommes» skulle menas »fuldkominengiores», hvilket åter förklaras betyda »videre udarbeides», så är detta ett påfallande misstag, enär det från det plattyska verbet »vulkonmen» länade ordet »fulkommes» alldelers icke har denna bemärkelse, utan betyder: bringas i uppfyllelse, verkställas, fullgöras.

Efter Jahn upptogs frågan slutligen af sedermera professorn vid universitetet i Köpenhamn, Caspar Peter Paludan Müller², som åt dess fullständiga utredning egnat ett

¹ Jahn syftar i sitt yttrande på *alla* de i texten såsom beseglande nämde Svenskar, Danskar och Norrmän, och hans yttrande är derefter bedömdt. Huru med beseglingen i verkligheten sig förhåller, skall i det följande varda utredt.

² Paludan-Müller var född 1805 och dog 1882. Hans afhandling om Unionen utgavs som specimen för den filosofiska doktorsgraden vid universitetet i Köpenhamn.

särskildt, år 1840 utgifvet, arbete: *Observationes criticæ de Foedere inter Daniam, Sveciam et Norvegiæ auspicis Margaretae reginæ icto.* Paludan-Müller har i detta arbete genom talrika anföranden af urkunder och medeltidskronister samt äldre historieskrifvare öfver ämnet spridt ett rikare ljus än föregångarne, men hvad originaliteten af kritiken beträffar, är det icke svårt att visa, hvad väl icke heller någon opartisk skall komma att neka, att han i det väsendtliga bör afstå äran deraf åt en föregångare. Då hela den följande afhandlingen innebär en kritik af Paludan-Müllers skrift, behöfver jag icke här upptaga den till speciel granskning. Jag anmärker blott, att då Paludan-Müller fränkänner unionsdokumentet rätt att anses som en bindande statsakt, är hans hufvudargument för denna åsigt fullkomligt detsamma som Georgiis, eller att de sex exemplaren icke blifvit enligt stadgandet i sjelfva urkunden utskrifna och beseglade¹. Ehuru talrika citater ledsaga uppgifterna i arbetet och vittna om författarens beläsenhet, finnes vid detta skriftens kardinalställe, hvilket utgör sjelfva den kärna i bevisningen, omkring hvilken alla andra bevis sluta sig, den författare, som först anfört detta skäl, icke nämnd, lika litet som han är ihågkommen vid en annan viktig punkt i argumentationen, det först af honom anförla, redan omnämnda stället i 1436:års förslag, der med ordet »förram» unionsdokumentet åsyftas, eller på det ställe der Paludan-Müller i likhet med honom fäster uppmärksamheten på den efter deras åsigt betydelsefulla tystnaden i Rimkrönikan, hos Ericus Olai och Johannes Magnus. Först i de aldra sista raderna af sin afhandling nämner Paludan-Müller i en not i berömmande men allmänna ordalag den författare, hos hvilken man redan finner hufvudgrunderna för hans bevisning.

¹ Paludan-Müller, *Observ. crit.* p. 66—69.

Att här anmärka detta, har varit en pligt, en gärd af rättvisa at en glömd förtjenst.

I fråga om tolkningen af urkundens dagteckning äro Georgii och Paludan-Müller af olika mening. Den är daterad Margareta-dagen, »die Margaretæ virginis». Georgii tolkar detta såsom den 20 juli¹, Paludan-Müller som den 13:e². Margareta-dagen var den tiden i Norden, såsom än i dag, den 20 juli. Enligt den tyska kalendern deremot förstods med Margaretas dag d. 13 juli, således samma dag, på hvilken vittnesakten om konungens kröning är utfärdad. Detta dokument är likväld, helt förklarligt, icke dateradt Margaretas dag, utan fredagen efter s. Knuts dag. Om med Margaretas dag menats d. 13 juli, skulle sálunda båda dokumenten, som i sådant fall varit utgifna på samma dag, ändock hafva daterats på olika sätt. Intet det minsta skäl finnes för öfrigt att antaga, att man här följt någon annan kalender än den nordiska. Georgiiis åsigt om dagen, hvilken numera, sedan Munch närmare undersökt frågan³, allmänt omfattas, har således företräde framför Paludan-Müllers.

Det återstår att nämna det positiva resultatet af den sistnämde kritikerns undersökning. Unionsdokumentet är, säger Paludan-Müller, ingenting annat än ett vittnesbörd af trovärdige män, af sjutton rådsherrar, om hvad konungen, drottningen och de tre rikenes råd en inånad förut vid konungens kröning muntligen i Kalmar öfverenskommit angående de tre rikenes förening (»Viri fide digni, quibus res acta cognita, in tabulis nostris, prævio testimonio, omnes de conditionibus foederis, iam ante mensem præsenti inter regem, reginam et senatores colloquio præfinitis, certiores faciunt». Och längre fram: »Lex, quam vocant Unionis, nihil est nisi scheda

¹ Georgii Hist. Foed. p. 81. ² Paludan-Müller, Observ. erit. p. 46.

³ Det norske Folks Historie. 2:m hovedafd. II. Christiania 1863, sid. 385.

chartacea, testimonium septendecim senatorum de iis rebus adumbrans, quas de regnis uniendis Calmariae, quum Ericus rex inauguratus est, colloquendo statuerunt regina et senatores¹). Jag uppehåller mig icke här vid bisaker, såsom att hela den föreliggande öfverenskommelsen skulle vara träffad en månad före urkundens utgifning och icke fraängått ur senare öfverläggningar, eller att det så kallade vittnesbördet skulle vara gifvet af sjutton rådsherrar, d. v. s. af alla dem som i dokumentet nämnas, churu blott tio beseglat urkunden och derigenom erkänt densamma, men i hufvudsaken anmärker jag, att akten, om man håller sig till dess ordalydelse, och i likhet med Paludan-Müller anser beseglingen vittnesgill, *i och för sig sjelf*, aldeles oberoende af att de sex exemplaren icke blifvit utskrifna, är vida mer än ett vittnesbörd af trovärdige män, under det att den åter, om beseglingen icke har den egenskap, som Paludan-Müller tillerkänner densamma, är icke ens det, för hvilket han vill låta den gälla.

Beviset för sanningen häraf skall ligga i den utredning af ämnet, till hvilken jag nu öfvergår.

En inblick i hvad akten varit afsedd att vara vinnes genom betraktande af den relation, hvari de sex exemplaren i akten sjelf sägas skolat stå till densamma. Det heter i akten, att sex exemplar, två för hvart rike, skulle utskrifvas lydande »*i alla modæ oc met allæ artikele, som hær fore screfuet star*». Häraf framgår tydligt, att den varit afsedd att vara sjelfva *normalakten*, hvars särskilda punkter icke fingo förändras, följaktligen icke underkastas ny pröfning. Akten skulle alltså betraktas som *definitiv*. Det heter vidare, att öfverenskommelsen var dagtingad och sluten (»*ändad*») med råd och samtycke af konungen och drottningen, samt med en rätt endrägt och samtycke af alla riksens rådgifvare och

¹ Observ. crit. p. 64, 86.

män af alla tre rikena gillad (*»fulbordhet«*¹). Den magtställning, som rådet och herremännen den tiden intog i förhållande till det öfriga folket, var sådan, att ett beslut, hvilket skulle af dem fattats med samtycke af suveränerne, visserligen icke behöfver presumeras hafva af dem ansetts för sin giltighet beroende af en stäfståelse från menighetens sida. Urkunden gifver icke heller stöd åt en sådan uppfattning. Om något hänskjutande till allmogen finnes ingen antydning. Det finnes för öfright en akt, som genom sin analoga be-skaffenhet med den, hvorom här är fråga, förtjenar uppmärksamhet. Det är den såsom giltig och förbindande erkända föreningsakt, hvilken i Bergen d. 29 augusti 1450 afslöts mellan Danmark och Norge. Denna föreningsakt finnes sluten endast af de två rikenas råd, och är utskrifven i två exemplar, ett för hvarterna riket, båda beseglade med de närvarande riksrådens sigill, utan att i urkunden någon ytterligare bekräftelse nämnas såsom behöflig hvarken från konungens eller folkets, sida. Att konung Christiern såsom bevis på sitt samtycke och till bekräftelse af föreningsakten hvarken lätit vid denna hänga sitt sigill eller utfärdat en särskild handling dermed beseglad, förtjenar att beaktas, enär intet hinder deremot kan hafva funnits, eller konungen, som sjelf var i Bergen vid rådsnötet närvarande, kan tänkas hafva varit dertill obenägen. Lika som i dokumentet af 1397 heter det i förenings-akten af 1450 endast, att föreningen är sluten med konungens samtycke². Förklaringen kan endast ligga

¹ Från plattyskan länadt ord. Vulborden = genehmigen, zustimmen.

² »Tha haffue wy nw, med wor nadighe herres oc hoghborne förstes forseressne konings Cristierns radh, wilghe oc samtychke, giort en stadughe, ewindeliche oc vbrodeliche sambining mellom forseressne ri-ghene Danmark oc Norige» etc. Orig. på perg. i norska Riksarkivet. Af de tjugusex rådsherrarnes vidhängda sigill äro sex bortfallna. Tr.: Dipl. Norv. VIII, n. 345. Det andra exemplaret, orig. på perg. i

deri, att den för båda rikena gemensamme konungen icke ansågs formenligt kunna delta i det aftal om dessa rikens förening, som af de tvänne rikenas råd kontraherades¹. Såsom gemensam för båda rikena kunde han icke vara kontraherande, utan blott gifva sitt samtycke till öfverenskommelsen. På samma sätt kan man fatta, att konung Erik och drottning Margareta, de för de tre rikena gemensamma suveränerne, icke i akten af 1397 sägas skola vid densamma låta hänga sina sigill, utan blott hafva gifvit sitt råd och samtycke. Men i denna sistnämda akt möter likväl den olikheten med akten af 1450, att den är beseglad icke af samtliga de beslutande, utan af representanter utsedde bland de närvarande, och att det heter att sex exemplar skulle efter densamma utskrifvas och att *dessa* skulle beseglas af konungen och drottningen, de tre rikenas råd och män samt köpstäderna. Att deri skulle legat en bekräftelse, är obestridligt. Dessa till hvart och ett af de tre rikena i två exemplar lemnade utskrifter af normalakten skulle genom denna besegling blifvit ett slags promulgationsakter, i stadgandet om hvilka man kan finna en förklaring, hvarför i fråga om normalaktens besegling sjutton representanter ansetts tillfyllestgörande. Men fråga kan likväl vara, om åtgärden med dessa akters utskrifning och besegling varit i normalakten tänkt såsom nödvändig, för att åt den, d. v. s. åt mötets med suveränernes samtycke fattade beslut, gifva förbindande kraft. Det sätt, hvarpå denna åtgärd i normalakten nämnes, gifver åtminstone icke ett bestämdt stöd åt denna uppfattning. Sedan beslutet om de tre rikena evärdliga förening under en konung och danska Geheimearkivet, har af de tjugosex sigillen förlorat fem. Tr.: Diplomatarium Christierni primi, Kjöbenhavn 1856, n. 21.

¹ Att detta innebär, att man ville åt kontrahenterne bevara karakteren af ömsesidig frivillighet, inses utan svårighet. Se exkursen sid. 72, 73.

alla dervid fästade vilkor blifvit fullständigt anfördta, följer slutbekräfelsen: »Til mere bevaring alle thisse forserefne stykke at the scule stadighe, faste oc wbryde-licæ blifue ewinnelica», och *först derefter* kommer momentet om de sex exemplaren utskrifning och besegling, hvilken sak framställes rätt och slätt som en kansli-åtgärd, om hvars verkställande ingen ovisshet kunde ega rum. Att köpstäderna, hvilka icke voro på mötet representerade, ändock i beslutet sägas skola vid de sex exemplaren vidhänga sina insegel, kan, i betraktande af dessa städers dåvarande ställning, icke tillmätas den betydelse, att normalakten bindande kraft skulle anssets deraf bero, och hvad beträffar konungens och drottningens sigiller, som äfven sägas skola vidhängas de utskrifna akterna, så visar åtminstone 1450:års för- eningsakt, att konungens gifna, i akten intagna och af den bestyrkta samtycke då ansågs tillräckligt¹.

Frågan om huruvida den omhandlade utskrifningen och beseglingen af de sex exemplaren skall anses hafva varit nödvändig, för att gifva kraft af lag åt den akt, efter hvilken de skulle utskrifvas, må emellertid be-svaras huru som helst, så är i allt fall i det före-gående så mycket konstateradt, att denna akt *i för-hållande till dessa utskrifter* är att betrakta, såsom afsedd att varda icke ett utkast eller ett förslag, ty ett sådant skulle kunnat ändras, utan sjelfva normal- och funda-mentalakten.

Från denna undersökning, genom hvilken redan är bevisadt, att akten icke, såsom Paludan-Müller påstår, afser att vara endast ett vittnesbörd om en på mötet träffad muntlig öfverenskommelse, öfvergår jag till att taga i betraktande, hvilka de äro, som enligt akten skolat intyga, att hvad i den innehålls verkligen är med konungens och drottningens råd och samtycke så-

¹ Sid. 68—73 har jag i exkursen utförligare behandlat denna fråga.

lunda beslutet af alla riksens rådgifvare och män af alla tre rikena. De som enligt texten skolat med sina sigill bekräfta detta, äro ärkebiskoparne af Lund och Upsala och den norske kansleren saint för öfritt på det hela taget de *förnämste* af de på mötet närvarande representanterne för hvart och ett af de tre rikena¹, tydligt utsedde med särskildt afseende på denna representation. Desse rådsherrar äro alltså ingalunda, såsom Paludan-Müller föreställer sig, endast trovärdige män i allmänhet bland de i mötet deltagande, utan de representanter för hvart och ett af rikena, hvilka ansågos mest behörige att genom sina insegel gifva vitsord och kraft åt dokumentet. I full öfverensstämmelse med deras ställning såsom representanter för de tre rikena och med den magtfullkomlighet, de i denna egenskap ansågos ega, är ock det sätt, hvarpå akten låter de beseglande uttrycka betydelsen af sin handling. »*Til mere beuaring*», heter det, »*alle thisse forscrefne stykke, at the scule stadighe, faste oc wbrydelice blifue ewinnelica met Gudz hielp oc i alle mode oc met alle article, som fore screfuet star, oc at breff sculæ gifues wppa perkman screfne, tw aff [ɔ: at] huart rike, suosom ær Danmarc, Suerike oc Norghe, ludende i alla modæ oc met allæ artikele, som hær fore screfuet star, oc sculæ incigles met wor herræ koningens oc wor fru drotningens oc rikesens radz oc mens oc køpstæthes incigle aff huort aff thisse thry rike, Danmarc, Suerike oc Norghe, oc at alle thisse stykke æræ suo talædhe oc ende, oc at the i alle modæ suo fuldraghes oc fulkommes oc blifue seulæ, som fore screfuet star, tha hafuom wi Jæcop oc Hinric, aff Gudz nadh erchebiskepe i Lund oc i Wpsalæ, Pæther oc Knut.*

¹ Derom erhåller man fullkomlig visshet genom att taga kännedom om dem, som beseglat den blott sju dagar äldre hyllningsakten, i hvilken de beseglande äro, såsom vanligt i den tidens akter, ordnade efter rang. Alla de i akten af d. 20 juli förekommande sjutton rådherrarne förekomma äfven i akten af d. 13:e. Se bil. III, sid. 97.

met samma nadh i Roskilde oc i Lyncopunk biscopæ, Karl aff Toftæ, Jønes Andersson, Sten Beyntsson, Jønes Rut, Thure Beyntsson, Folmar Jacopsson, Erengisl, Pæther Nielsson aff Agarth oc Algut Magnusson, riddere, Arent, prouest i Oslo, Amund Bolt, Alf Harilsson oc Goute Ericsson, riddere, ladit wora incigle met goth wilghæ henges for thettæ breffjæ. Detta måtte väl vara något annat och vida mer än ett vittnesbörd af trovärdige män; och uppenbart är äfven, att dessa ordalag äro sådana, att de skulle varit otillständiga och meningslösa, om de, hvilka akten låter så uttrycka sig, icke ansetts tala i hela unionsmötets namn.

Akten, bedömd uteslutande efter ordalydelsen af dess text, så till dess form som innehåll, skulle alltså vara hvarken mer eller mindre än *det officiella dokumentet för mötets i Kalmar beslut i unionsfrågan, afsedt att ega all den förbindande kraft, som detta beslut i sig sjelft kunnat ega.* I betraktande af dess ställning till de sex utskrifterna, som efter densamma skolat tagas, skulle den alltså vara *unionens verkliga fundamentalakt*

Är nu denna akt ock verkligen detta? Finnes det något skäl att betvifla, att den är, hvad dess egna ord angifva den att vara; detta dertill bekräftadt af tio sigill?

Då betydelsen af akten enligt texten, är afgjord, kunna tvifvel på att den är, hvad den sálunda angifver, ligga endast i det återstående af densamma, således i dess ytter skick och i dess besegling.

Hvad det förra beträffar, så är det tydligt, att, då detta icke är sådant att aktens autenticitet på grund deraf kan sättas i fraga, deri ensamt icke kan ligga något, som upphäfver innehallets betydelse, men i förening med beseglingen saknar dokumentets yttre apparition likväл icke sin vigt.

Det visar sig i detta afseende af de icke så få ändringarne och fyra orättade skriffel, att dokumentet egentligen är ett koncept, ämnadt att renskrifvas. Ändringarne

gälla emellertid endast spridda ord, och af de fyra orättade skriffelen äro tre fullkomligt oväsentliga, icke gifvande rum för den minsta tvetydighet; det fjerde ett öfverhoppadt tillnamn, som icke heller gör någon svårighet¹. Redaktionen af texten har således varit färdig, sa att blott den slutliga renskrifningen på pergament återstätt. Att den skolat ske på detta material, synes deraf, att det i texten heter, att de beseglade latit sina sigill *hängas* vid dokumentet, och födrades för öfritt af bruket, då fråga var om akter af större vigt. Men likasom ändringarne af de orättade skriffelen, till följd af sin otveetydighet eller oväsentlighet, icke utesluta möjligheten af aktens giltighet, uteslutes densamma icke heller ovilkorligen derigenom, att akten icke från sitt konceptpapper öfverflyttats på pergament, och att sigillen till följd deraf icke blifvit vidhängda utan påtryckta. Det är visserligen sant, att dokument på pergament med hängande sigill enligt medeltidens föreställningssätt ansågos ega större helgd, men äfven med erkännande häraf vore det orimligt att påstå, att en akt derför att den är skrifven på papper² och bekräftad icke med hängande utan med under texten tryckta sigill, icke skulle ega den giltighet, som följer af dess eget innehåll, förutsatt naturligtvis att intet med fog kan invändas mot de beseglades kompetens och att den under texten anbragta beseglingen befinnes tillfyllestgörande³. Att unionsdokumentet, som rörde en sak af den

¹ Ordet »høræs» är i början af akten upprepadt, och på ett ställe förekommer pronomen »I» för *wi*; vidare bör i st. f. »tw af huart rike» läses: *tw at huart rike*. I Eringisle Nilssons namn är tillnamnet uteglömdt.

² Då år 1425 en bestyrkt afskrift togs af unionsakten, i afsikt att skaffa den laglig auktoritet, drog man icke i betänkande att i vidimationen näんな att originalen var skrifvet på papper.

³ Att i beseglingen, särdeles der ett större antal personer äro i akten nämde såsom beseglade, ett och annat sigill kunde saknas, utan att handlingen derigenom förlorade sin kraft, derpå finnes en mängd bevis. Det beror tydlichen härvid helt och hållet på *hvilkens* eller *heilkas* sigill det är, som fattas. Hängande sigill voro den högtidligaste

utomordentligaste vigt, och i öfverensstämmelse dermed var affattadt i de mest sollenna ordalag, icke företer sig i ett deremot svarande yttre skick, ma alltså väl väcka förundran, så mycket mer som den blott sju dagar äldre hyllningsakten i detta afseende fullständigt uppfyller alla fordringar, men *ensamt* i dessa anmärkta yttre brister ligger dock ännu icke något afgörande bevis mot dokumentets rätt att fa gälla för hvad dess text innebär. En förklaring i denna riktning kan till och med gifvas, och för frågans utredning och belysning må den icke lemnas obemäld. Man skulle nämligen kunna tänka, att då i akten var föreskrifvet, att sex med densamma lika lydande exemplar skulle utskrifvas, det ansetts onödigt att omskrifva den om icke felfria dock otvetydiga och färdigredigerade texten¹, ävensom att de sjutton rådsherrarne ansett det obehöfligt, att de alla beseglade dokumentet, då de ändock framdeles skulle hänga sina insegel vid de sex utskrifterna, och att detta är orsaken, hvarför på akten icke finnes mer än tio sigill. Denna förklaring, i sig sjelf visserligen föga sannolik, beror emellertid till blotta möjligheten helt och hållet på det resultat, hvartill undersökningen af sigillen leder. I dem allena ligger det definitiva afgörandet². Skall besegligen kunna sälunda uppfattas, måste den antingen röja, att i de tio sigillen äro representerade några af hvart och ett af de tre rikenas rad, som enligt texten skolat besegla, således ett afsiktligt urval, eller och ega en karakter af tillfällighet, som visar, att bland de sjutton rådsherrarne tio utan afseende på

besegligen; sigill tryckta på dokumentets baksida tyckes drottning Margareta hafva ansett vara den minst bindande formen. Dipl. Norv. XI, s. 101.

¹ Till denna insigt skulle man likväld då hafva kommit, först efter det dokumentet var uppsatt, ty det redan anmärkta, deri förekommande uttrycket, att sigillen voro *hängda* vid akten, bevisar att, då den skrefs, man hade för afsikt att öfverflytta den på pergament och vidhänga sigillen.

² För kännare af medeltidens diplomatik är det öfverflödigt att anmärka, att i den här i fråga varande tidens akter, sigillet motsvarar namnunderskriften i senare tiders handlingar.

nationalitet låtit sina sigill påtryckas. Är intetdera fallet, försvinner möjligheten, att i de tio sigillen se en giltig bekräftelse af akten.

Undersökningen af de på dokumentet tryckta sigillen inledes lämpligen med en blick på hvad texten gifver vid handen beträffande dem, som skolat besegla urkunden. Det är redan annmärkt, att man icke är berättigad, att i de sjutton rådsherrarne se endast i allmänhet deltagare i mötet, utan att i fråga om hvilka, som skulle besegla akten, det omisskänligt iakttagits, att, såsom rätt och tillbörligt var, alla tre rikena, d. v. s. alla tre kontrahenterne, dervid skulle vara representerade. Detta faller i ögonen, icke derför att man bland de sjutton finner Svenskar, Danskar och Norrmän, ty detta kunde naturligtvis vara en lätt förklarlig tillfällighet, utan af det skäl, att de befinnas vara, såsom äfven är nämdt, de förnämste bland hvart särskildt rikes på mötet närvarande representeranter och i urkunden förekomma ordnade med tydligt afseende på sin representativa egenskap. Man finner sällunda, att i texten först nämñas af de andlige rådsherrarne omvexlande en Dansk och en Svensk, derefter af de verldslige rådsherrarne omvexlande en Svensk och en Dansk, och slutligen alla fyra Norrmännen tillsammans, med den norske kansleren i spetsen¹. Granskas man derafter de motsvarande sigillen, träder det märkliga förhållandet i dagen, att akten finnes vara beseglad af *samtliga Svenskarne*, sju till antalet, och af *tre Danskars*, eller halvfa antalet af de i texten nämnde, men *icke af en enda Norrman*². Att en af kontrahenterne beseglat akten full-

¹ Att den ende på mötet närvarande norske biskopen, biskop Jon af Orknöarne, icke å Norges vägnar är upptagen vid sidan af de andra rikenas högste prelater, ärkebiskoparne af Lund och Upsala, samt biskoparne af Roskilde och Linköping, kan icke förvåna. De i rang motsvarande norske prelaterne voro icke på mötet närvarande. Biskop Jon var dertill en utländing; enl. Keyser, D. n. Kirkes hist. II s. 464, Engelman; enl. Muneh, N. F. Hlist. 2:n hovedafd. II, s. 381, Pomrare.

² Af sigillen återstodo år 1882, då de af mig undersöktes, endast obetydliga fragment, men genom jemförelse med bevarade exemplar af

ständigt, en annan, tvärtemot försäkran i texten, aldeles icke, kan omöjligt anses som en tillfällighet utan mening och betydelse. Det första, man kan säga, är att denna besegling icke är giltig, sasom bekräftelse af akten. Men än mer, dokumentet visar sig genom densamma vara så långt ifrån ett vittnesbörd om hvad man på mötet i Kalmar öfverenskommit, att det tvärtom är ett bevis på motsatsen, eller att man der icke lyckades att komma till enighet. Tvänne till tiden närliggande urkunder skola bestyrka detta och tillika låta sluta till söntringens orsak.

I anledning af tilltänkta familjförbindelser mellan de engelska och nordiska konungahusen ankom om sommaren ar 1400 ett engelskt sändebud till det nordiska hofvet. Ändamalet med resan föranledde sändebudet att söka skaffa sig underrättelse om de nordiska rikenas författningar, särdeles beträffande tronföljden. Den officiella berättelsen, afgiven till engelska rådet, är daterad d. 9 augusti 1400, saledes blott tre år efter mötet i Kalmar¹. I denna handling inberättar sändebudet, att i Danmark och Sverige konungadömet öfvergår till ny regent genom val (»per electionem«), i Norge deremot genom arf (»per successiōnem«), men anför derefter skäl, hvarför det är att antaga sasom sannolikt, att det oaktadt, de tre rikena skulle komma att förblifva under konung Erik och hans afkomlingar. Hade ett beslut om de tre rikenas evärdliga förening under en konung, pa sätt som unionsdokumentet innehaller, i suveränernes närvaro och med deras samtycke, verkligen kommit till stånd på ett så talrikt och lysande möte, som det i Kahnar, är det rentaf omöjligt, att det icke skulle blifvit för sändebudet omnämndt, och ingenting hade väl varit rimligare, än att det här i sändebudets be-

samtliga de i texten nämnda personernas sigill, kunde alla de påtryckta sigillen med fullkomlig säkerhet bestämmas. Se sid. 36 not. och planchen.

¹ Tryckt af Styffe, Bidr. t. Skand. hist. II, n. 41, efter originalet eller en samtidig kopia i British Museum.

rättelse blifvit anfördt, desto hellre som enligt unionsdokumentet valrätten, i händelse konungen efterlemnade söner, skulle varit inskränkt till desse. Men derom förekommer icke ett ord. När man dertill betänker, att Eriks högtidliga kröning på en gång till konung öfver alla tre rikena, en akt, som icke saknade stor symbolisk betydelse, men om hvilken sändebudet ingenting tyckes veta, egde rum vid samma tillfälle, så kan man icke värlja sig för tanken, att hela mötet afsigtligt för sändebudet förtegats, hvartill i sådant fall anledningen naturligtvis icke kan hafva varit nagon annan än den, att man icke velat lata honom veta, att ett förslag om de tre rikenas ständiga förening der varit före, men af en eller annan orsak förfallit¹.

Men den engelska urkunden är egnad att gifva äfven en närmare upplysning öfver förhandlingarne i Kalmar. Det är bekant, att konungadömetts ärfthet var i den norska författningen uttryckligen stadgad. Äfven i akten af d. 16 februari 1388, genom hvilken Erik af Pommern förklarades för arfvinge till Norges krona, och i akten af 1389, slutet af juni¹, deri han förklarades, i egenskap af arfvinge, för konung öfver Norge, hade denna grundsats

¹ Man har hittills väl betraktat den engelska urkundens tytnad som ett bevis, att unionsdokumentet icke ansågs som rättsligt bindande eller som lag, men har icke i denna tytnad funnit ett hinder för, att akten verkligen kunnat vara ett vittnesbörd om att en öfverenskommelse, sådan som akten innehåller, verkligen blifvit aftalad. Detta sammanhänger med den i det föregående framvisade oriktiga uppfattningen af dokumentet. Om akten varit, hvad dess text angifver, och *hvad den måste erkännas vara, derest beseglingen vore*, såsom Paludan-Müller antager, *vittnesgill*, nämligen det officiella dokumentet för unionsmörets med konungens och drottningens samtycke fattade beslut, så hade det säkert icke förblifvit för det engelska sändebudet okändt.

Ikke heller i ett senare bref af en engelsk beskickning, afgifvet till engelska rådet och dateradt Helsingborg d. 2 november 1402, i hvilket Sverges och Danmarks egenskap af valriken omhandlas, och fråga är om åtgärder i anledning deraf, omnämnes den förmenta öfverenskommelsen i Kalmar. Hingeston, Royal and Historical Letters during the reign of Henry IV. I, London 1860, p. 117—121.

¹ Sverges Traktater II, bihang n. III och IV.

blifvit pa det bestämdaste uttalad. Om den från unionsmötet i Kalmar bevarade akten verkligen innehållit mötets beslut, sa skulle likväl enligt detta — man erinre sig, att det säges vara med suveränernes råd och samtycke endrägtligen fattadt af alla riksens råd och män af alla tre rikena — Norges på mötet närvarande representanter varit med om att i hela norska rådets namn afskaffa konungadömet ärfatlighet i Norge, ty det heter i akten, att konungen öfver de tre rikena skulle väljas. Då man nu emellertid af den engelska akten af d. 9 augusti 1400 finner, att Norge fortfarande var arfrike, så styrker detta, att någon förändring i Norges författning i öfverensstämmelse med unionsdokumentet icke egt rum. Å andra sidan hollo Svenskarne strängt pa valprincipen. I denna på en lång historisk utveckling grundade, å hvardera sidan af lag befästade motsats i de båda folkens författning, har man en förklaring, huru det kunnat hända, att den i koncept förblifna urkunden om rikenas ständiga förening beseglats af samtliga Svenskarne, men icke af en enda Norrman.

Ett annat med ofvanstående nära sammanhängande skäl, hvilket tilläfventyrs kan hafva medverkat, torde äfven förtjena att anföras. Det är visserligen utom allt tvifvel, att i akten är förutsatt, att de pa mötet närvarande voro kompetente, att å samtliga rikets råds vägnar af alla tre rikena fatta det beslut, om hvilket akten säger dem hafva enats. Det heter i akten, att beslutet fattats »med en rätt endrägt och samtycke af alla riksens rådgifvare och män af alla tre rikena». Med »alla riksens rådgifvare och män» skulle möjligen någon kunna tänka, att alla pa mötet närvarande menades, men vida sannolikare är, att ordet »alla» bör så förstås, att beslutet skulle anses fattadt i allas namn, då de fravarande ansågos få nöja sig med de närvarandes beslut, när de, churu kallade, sig icke till det utlysta råds- och herremötet infunnit. Deri lag ocksa, i vanliga fall, icke nagot obilligt. Med den svårighet, som den tiden

egde rum, att få de i vidt skilda landsdelar boende råds-medlemmarne samlade, var det häfvdunnet, att rådet, äfven då det var ganska fataligt representeradt, fattade beslut i hela rådets namn, och exempel kunna anföras äfven på uttryck i detta afseende motsvarande unionsdokumentets. Så heter det i en af drottning Margareta år 1392, d. 29 mars, i Oslo utfärdad förordning¹, att den är gjord »med allu rikissins raade i Noreghe samþykt», churu icke på långt när hela det norska rådet var närvarande. På mötet i Kalmar var det svenska rådet väl icke så talrikt representeradt, som man, med hänseende dertill, att mötet hölls i en svensk stad, skulle väntat, men dess mest betydande så andlige som verldslige medlemmar voro likväl der, och då de i akten såsom beseglade nämnde svenska representeranterne dessutom finnas hafva mangrant fullgjort denna handling, är ingen anledning att antaga, att de svenska rådsherrarnes behörighet att representera hela det svenska rådet varit ifrågasatt. Det danska rådet var ännu starkare, nästan fullständigt represententeradt. Någon tvekan eller invändning i berörda afseende af dess på mötet närvarande medlemmar är alltså icke antaglig. De i akten såsom beseglade nämnde danske rådsherrarne utgöras dessutom af Danmarks högste prelater och förnämste verldslige rådsherrar, flere bland dem dertill kände som drottningens närmare förtrogne.

Norrmännens återstå. Med dem ställer det sig i sjelfva verket annorlunda. Det norska rådet var på mötet i Kalmar så ofullständigt representeradt, att denna omständighet borde hafva, mer än som skett, ådragit sig den historiska forskningens uppmärksamhet. Af det norska rådet var nämligen en hel afdelning nästan totalt frånvarande². Icke

¹ Dipl. Norv. VI, n. 338.

² Det är redan nämnt, att biskop Jon af Orknöarne var närvarande. Biskop i ett af de norska biländerna, hvars samband med hufvudlandet redan börjat lossna, och dertill utländing, var han utan politisk betydenhet.

blott ärkebiskopen af Throndhjem, hela rådets främste man, utan samtliga det egentliga Norges biskopar hade underlatit att infinna sig. Då unionsmötet i Kalmar icke var tillfälligtvis föranstaltadt, utan af drottning Margareta langt förut förberedt¹, ligger det utom sannolikhetens gräns, att alla de norske prelaternes uteblivande kan hafva berott pa en händelse. Att konung Erik under mötet skulle krönas till konung öfver Nordens tre riken och att förhandlingar skulle ega rum rörande den nya ställning, hvari rikena kommit till hvarandra, derigenom att de nu egde en gemensam konung, var utan tvifvel bekant för alla till mötet kallade. Den norske ärkebiskopen borde naturligtvis å Norges vägnar hafva deltagit i unionskronans påsättande, hvilket nu till följd af hans frånvaro verkställdes endast af ärkebiskoparne af Lund och Upsala². Ärkebiskop Vinalde af Throndhjem anses hafva varit drottning Margaretas personlige vän, och deltog jemte sina norske embetsbröder både före och efter unionsmötet såsom råds herr i de stora politiska angelägenheterna. I fredskongressen på Lindholms slott i Skåne år 1395 hafva ärkebiskop Vinalde, biskop Eystein af Oslo och biskop Jakob af Bergen deltagit tillsammans med de svenska och danske ärkebiskoparne och biskoparne. I traktaten i Köpenhamn mellan konung Erik och Tyska orden af år 1398, d. 1 september, förekommo ärkebiskop Vinalde, biskop Eystein af Oslo och biskop Olof af Stavanger bland de medbeseglande radsherrarne från de andra rikena³. Det är således

¹ Jfr Nyköpings recess af d. 20 sept. 1396. Sverges Trakt. II, bib. n. v.

² MCCCXCVII coronatus est Calmarniae rex Ericus ab archiepiscopis Lundensi et Upsalensi. Chron. ab anno 826 ad annum 1415 (Ser. rer. Svec. I, 1, pag. 59). Diarium Vadstenense (Ser. rer. Svec. I, 1, pag. 110) uppräknar de dervid närvarande biskoparne lika med hyllningsakten af den 13 juli samma år, men med tillägg af biskop Eskil af Ribe, som väl lemmat mötet, då akten uppsattes. Äfven vet man, att biskop Lage af Viborg varit närvarande på mötet, dock ovisst huru länge. Se Suhm, Hist. af Dansk. XIV, sid. 423, 424.

³ Sverges Trakt. II, sid. 512, 591; Suhm, Hist. af Dansk. XIV, s. 648—650.

alldeles icke anledning att antaga, att de norske biskoparne i allmänhet hyst någon obenägenhet att sasom rådherrar delta i öfverläggningar med sina svenska och danske medbröder, eller att, sasom Munch gissar, någon farhåga hos ärkebiskop Vinalde att vid kröningen i rang varda stäld efter ärkebiskopen af Lund föranledt hans uteblifvande¹. Ärkebiskop Vinalde har hvarken före eller efter mötet i Kalmar visat någon ömtälighet i detta afseende, och var måhända den hos drottningen inflytelserikaste af de tre ärkebiskoparne. Andra, viktigare motiv hafva här varit verkande.

Det är icke blott möjligt, utan kan med en till visshet gränsande sannolikhet antagas, att drottningen om sommaren 1395 under de långa förhandlingarne i Skåne angående konung Albrechts frigivande, då hon hade hos sig församlade icke blott svenska och danske utan äfven norske rådherrar, bland de sistnämde, sasom nyss anmärktes, ärkebiskop Vinalde af Throndhiem och tvänne andra norske biskopar, ned dem samtalat om konung Eriks förestående kröning och om den ständiga union mellan de tre rikena, hvilken hon då ämnade bringa under öfverläggning. Drottningens plan att lata Erik krönas på en gång, under *en* krona, till konung öfver alla tre rikena, icke särskilt till Norges konung och inom Norges gränser, har antagligen icke vunnit de norske prelaternes bifall. »Lige fra kong Magnus Erlingssons og erkebiskop Eysteins forhandlinger, ja vel endog fra ældre tider, havde, säger en norsk historieskrifvare¹, den forestilling efterhaanden meer og meer rodfaestet sig hos Norges almeenhed, at den hellige Olaf var det norske kongedömmes, ligesom den norske lovgivnings og den norske

¹ Munch, N. F. Hist. 2:n hofvedafd. II, 382. Att ärkebiskopen af Lund, såsom nordens äldste metropolitan, under hvars ärkebiskopsstol äfven Nidaros' (Throndhiems) biskopsstift en gång hört, var den främste bland de tre ärkebiskoparne, var och är en allbekant sak.

¹ Keyser, Den norske Kirkes Hist. under Katholieismen. II, s. 262.

kirkes ophav og kilde, samt at han, endog efter sin død, fra sin helligdom i Nidaros styrede Norge som dets usynlige overkonge. Den raadende jordiske konge, hellig Olafs fraende, var hans nærmeste arvelige repræsentant og vikarius». För ett sådant föreställningssätt måste det förfalla alldeles otillbörligt, att Norges konung kröntes utanför rikets gränser¹. Huru fördomsfri ärkebiskop Vinalde än personligen kan hafva varit och huru gerna han än kunnat vilja ga drottningens önskan till mötes, har han väl i sin egenskap af den norska kyrkans primas nekat att fungera vid en sadan ceremoni, och häri hafva de öfrige norske biskoparne väl ock förenat sig med honom. Å andra sidan var för drottning Margareta konungens kröning under en krona till de tre rikenas gemensamme beherskare en alltför viktig symbol af *den union, hvilken hon åsyftade*, för att hon skulle velat gifva efter. Så har det tilläfventyrs blifvit mellan henne och ärkebiskopen öfvereniskommet, att, da de ingendera ville vika från sin föresats i denna sak, han och de öfrige biskoparne icke skulle vara vid kröningen närvarande. Sälunda förlitande sig på sin ställning till ärkebiskopen och hans medbiskopar har drottningen, utan att bekymra sig om deras fråvaro, lätit Erik af ärkebiskoparne af Lund och Upsala krönas icke blott till Danmarks och Sverges utan äfven till Norges konung, och denna handling har i den utfärdade hyllningsakten erkänts och bekräftats icke blott af de svenska och danska utan äfven af de norska riksraden. Någon protest af de norske prelaterna har icke försports.

Jag har härmed framlagt ett försök att förklara orsaken till den norske ärkebiskopens och hans kollegers uteblifvande från kröningen. Man kan utan tvifvel tänka sig, att desse prelater, när de ansett sig icke kunna del-

¹ Ånnu Fredrik I:s norska handfästning af d. 24 nov. 1524 innehaller, att kröningen skulle ske i Throndbiem eller annanstädes *inom* riket, der konungen och riksrådet fiumo beqvämast. Saml. til det Norske Folks Sprog og Hist. I. Christiania 1833, s. 9.

taga i denna, icke heller ansett det passande att derefter infinna sig på mötet och delta i dess förhandlingar. Man skulle i sadant fall icke behöfva någon annan förklaring, hvarför det norska radets viktigaste och mest inflytelserika representanter på unionsmötet saknades. Det är ock möjligt, att så förhaller sig. Dock torde det vara skäl, att undersöka, om icke möjligen äfven något annat motiv kan hafva varit verkande. Dessa förhandlingar voro så utomordentligt viktiga och det resultat, hvartill drottningen genom detta mötes beslut ville komma, sa stort, att man tycker sig behöfva något ytterligare skäl, för att förstå huru desse rådsherrar, i hvilka drottningen egde personliga vänner och hvilkas deltagande i öfverläggningarne derför borde hafva både af henne och dem uppfattats som ytterst angeläget, icke dess mindre kunnat helt och hället derifrån hålla sig undan. Frågan är om ett eller annat sådant skäl kan med någon grad af sannolikhet uppvisas.

Jag har i det föregående erinrat om den skildrad, som förefans mellan Norges och de andra rikenes författingar deruti, att Norge var arfrike, de deremot valriken. Den svårighet för genomförandet af en ständig förening, som lag i detta förhållande, har naturligtvis under drottningens rådplägningar med ärkebiskopen och hans kollegor kommit på tal. I den blifvande unionen måste endera principen uppföras. Drottningen har högst sannolikt funnit ärkebiskopen och biskoparne afgjordt ovillige, att samtycka till unionen, om denna uppföring skulle göras från norska sidan¹. För sin del här hon visserligen ock hyllat deras åsigt om arfrikets företräde², men å andra sidan

¹ Ärkebiskopen och samtliga biskoparne hade sjelfve beseglat antingen båda eller den ena af de tvänne akter af den 16 febr. 1388 och juni 1389, genom hvilka det norska konungadömet förut i lagen stadgade ärflichkeit orduades och städfästes. Sverges Trakt. II, bih. III och IV.

² Drottning Margareta plan att grunda unionen på det ärfliga konungadömet framträder ganska tidigt. Redan 1389, då hon mottog det viktiga Kalmars hyllningsbref, lät hon den i valriket Sverige liggande staden, som hon då sannolikt ämnade att engång göra till unionens

visste hon äfven, huru strängt Danskarné och i ännu högre grad Svenskarne höllo pa den motsatta principen. Man kan ganska väl tänka sig, att hon fruktat den konflikt, som kunde uppsta, om vid förhandlingarnes början oförenliga meningar i denna högviktigta fraga yttrades af å ena sidan sa betydande män som den norske ärkebiskopen och hans medbröder, a den andra de svenska och danske radsherrarne. Sjelf har hon dessutom kanske, under det hon ännu i sina tankar öfvervägde planen för sitt handlingssätt pa det förestående mötet, inom sig varit sinnad, att under vissa omständigheter, i händelse den tillämnade unionsakten i öfrigt blefve sådan hon ville — hvilket den icke blef — göra nagon eftergift till förmon för det inskränkta valriket, och för sådant fall hoppats, att om föringen, i form af ett pa mötet enhälligt fattadt, af henne gilladt beslut, förelage som ett fullbordadt faktum, den norske ärkebiskopen och hans kolleger icke skulle deremot protestera. Ett annat skäl, af hvilket det redan anförda likväl är till sin giltighet oberoende, skulle äfven kunna anföras. Drottningen, som framför allt velat undvika, att icke meningsskilnaderne på unionsmötet skulle leda till söntring i stället för förening, har tilläfventyrs tänkt att, om på mötet Svenskarne, Danskarné och Norrmännen icke komme till enighet i frågan om arf- eller valrike, eller om för öfrigt ett förslag blefve uppstäldt, hvilket hon icke ville skulle komma till stånd, hon deri, att Norges ärkebiskop och biskopar icke vore närvarande, kunde ega ett medel att, utan nagon farligare brytning, hindra ett sådant förslag, derigenom att de norske pa mötet närvarande radsmedlemmarne förklarade sig inkompentente, att, särdeles i ärkebiskopens frånvaro, i hela radets namn fatta

hufvudstad, afgisva försäkran om »evig» tro och lydnad åt henne och *hennes ratte arfvingar* (Sveriges Trakt. II, n. 415). Sjelf har hon kallat sig arfvinge till Danmark och lätit såväl sin son Olof som Erik af Pommern begagna titeln »rätt arfvinge till Sverige».

ett beslut, som ändrade Norges statsförfattning, under det att åter, om på mötet ett förslag till unionsakt komme att antagas, som med hennes åsigter öfverensstämde, man kunde antingen ignorera, att de norske prelaterne icke deri deltagit, eller ock, om så ansågs behöfligt, pa sätt i unionsdokumentet är föreslaget, senare låta dem besegla i öfverensstämmelse med beslutet utskrifna akter. Dessa kombinationer öfverensstämma med drottning Margaretas beräknande och ytterst försiktigas karakter och med det goda förhållande hvari så väl ärkebiskop Vinalde som hans medbröder tyckas orubbadt hafva stått till drottningen. Antingen nu dessa skäl samfällt eller blott ett af dem varit verkande, så synes det mig antagligt, att en öfverenskommelse mellan drottningen och de norske prelaterne legat bakom. Deras uteblivande in corpore från både kröningen och mötet, antaget att det egt rum utan att drottningen varit derpå förberedd, skulle inneburit en missaktning för hennes kallelse, hvartill de i deras ställning till henne svårlijen velat eller vägat göra sig skyldige. En säker och fullständig förklaring af saken är emellertid omöjlig. Endast så mycket synes visst, att icke en tillfällighet utan en öfverlagd handling här föreligger.

Om de norske rådsherrarne rentaf förkastat unionsförslaget i dess helhet af motvilja mot en ständig union med de andra rikena¹ eller på grund deraf, att Norges egenskap af arfrike derigenom skulle upphört, eller om de

¹ I den norska författningen intog konungen en sådan ställning, att hans vistelse utom landet måste förorsaka en förlamande rubbning i styrelsen. I föreningsakten med Sverige 1319 hade man sökt en ofullkomlig hjelp i stadgaendet, att konungen skulle skiftevis uppehålla sig lika länge i det ena riket som i det andra, och i 1436 års unionsförslag, hvilket man måste antaga vara ett försök att afhjälpa aumärkta brister i akten af 1397, är samma grundsats åter upptagen. Det är derför icke osannolikt, att under de förhandlingar, som mellan drottningen och hennes norske rådgifvare egde rum såväl före Kalmar-mötet som på det samma, konungens vistelse i Norge en viss tid hvarje år, varit ett yrkande från norska sidan. Att drottning Margareta icke velat veta deraf,

förklarat sig inkompetente, att i ärkebiskopens och biskoparnes fransvaro i det norska rådets namn fatta ett beslut af denna vigt, eller ändtligen, om de ansett icke engång sjelfva rådet behörigt att besluta en sådan förändring i Norges författning, så vida icke beslutet med detsamma förklarades skola för Norges vidkommande hänskjutas till de norska lagtingens pröfning, något som, efter hvad i det föregående är visadt, aktens stadgande om de sex exemplarens utskrifning och besegling icke innebar, härom är icke möjligt att yttra något med visshet.

Sammanställer man emellertid Norrmännens redan under den föregående unionen med Sverige, yttrade missnöje med föreningen, den norske ärkebiskopens och samtlige det egentliga Norges biskopars totala afhällelse från både kröningsceremonien och unionsförhandlingarne, motsatsen mellan den norska författningen, å ena, och den svenska och danska, å andra sidan, hvad tronföljden beträffar, en fråga, hvilken i unionsförslaget icke är löst till förman för den norska grundsatsen, slutligen den norska tronens äfven efter mötet erkända, orubbade ärftlighet, så finner man, att allt detta står i fullkomlig öfverensstämmelse med det redan omförmälda faktum, att ingen Norrman beseglat unionsdokumentet.

Det följer nu att söka en förklaring, hvarför de tio företagit sig att besegla den endast i koncept befintliga

kan man sluta sig till, då man finner, att hon efter 1397 knappast mer än två gånger besökt Norge, båda gångerna endast helt kort. Norge hade under den föregående unionen med Sverige, tidigt visat sin obelätenhet. Kort efter det konung Magnus Eriksson blifvit myndig, förekomma spår af upproriskhet i detta land. Isl. annal. under år 1333. Nytt uppror få år derefter. Sverges Trakt. II, n. 235.

Erslev, Dronning Margrethe, sid. 29, yttrar om denna union träffande och beaktansvärdt:

»For Nordmændenes vedkommende betragtedes unionen med Sverige aabenbart fra første færd med mistro; den unionsakt, der opstilles som grundlov for foreningen, vidner klart nok om, at man tog imod forbindelsen, fordi den én gang ikke kunde undgaas, men skinsygt vilde vaage over, at det ene rige ikke fik noget at sige i det andet.«

handlingen. Det är möjligt, att de sjutton som beseglande nämnde radsherrarne tillika varit ett utskott, ur hvars öfverläggningar med drottningen och inbördes förslaget framgått. I sådant fall skulle de tio, som man nu finner hafva beseglat konceptet, kunna hafva varit detta utskotts majoritet, som mähända på detta sätt velat gifva sitt tillstyrkande till känna. Det är likväl äfven möjligt, att, huru än förslaget tillkommit, antingen de sjutton rådsherrarne tillika varit ett utskott eller icke, de tios besegling bör tilläggas en annan karakter. Man kan nämligen tänka sig, och i sjelfva verket anser jag det antagligast, att det var först *sedan* förslaget strandat och det var afgjordt, att detsamma icke skulle komma att på pergament utskrifvas, som Svenskarne och de tre Danskärne företogo sig att besegla det uppsatta konceptet. Jag lemnar tills vidare derhän de tre Danskarnes motiv. Hvad Svenskarne beträffar, anser jag, att, under denna förutsättning, de enhälligt beseglat dokumentet icke blott för att dermed hafva sin mening bevarad och bestyrkt, utan ock för att dermed hafva fastslagit, att de endast på de deri innehållna vilkoren samtyckte till unionen. Det är utom allt tvifvel, att de, liksom Norrmännen, voro i grunden ovilligt stämde mot drottningens unionsplan, men af fruktan för Albrechts återkomst vågade de icke lata det komma till en brytning¹. De vilkor, de uppstälde, äro i akten lätt igenkänliga. Valkonungadömets bibehållande, sasom en garanti för friheten, var en sådan punkt, om ock den inskränkning i valrätten, hvilken akten innehåller, var en eftergift åt drottningen och unionsidén; för öfrigt

¹ Alla de sju Svenskarne, som beseglade dokumentet, voro erkände motståndare till konung Albrecht. Ärkebiskop Henrik af Upsala hade tidigt slutit sig till drottning Margareta. De öfrige sex tillhörde Bo Jonssons testamentesekutorer (Algot Magnusson som suppleant); fyra ibland dem, nämligen biskop Knut, bröderne Sten och Thure Bengtsson samt Eringisle Nilsson, hörde till dem, som emot Albrecht inkallat Margareta i Sverige, och den femte, Algot Magnusson, var en bland de förste, som öfvergingo till henne. Sverges Traktater II, n, 411 a och d.

dock ganska säkert icke tillräcklig för att häfva drottningens ovilja mot sjelfva principen. En garanti för den separatistiska sjelfständigheten inom unionen var stadgandet, att hvart rike skulle förblifva vid sin lag och ingen lag eller rätt dragas ut af ett rike in i ett annat, likaså det stadgandet, att konungen skulle styra med hvart rikes slott efter dess egna lagar. Derigenom bekräftades det stadgandet i Magnus Erikssons landslag, att utländske män icke egde att råda öfver ri-kets fästen. Enär drottning Margaretas handlingssätt både före och efter mötet i Kalmar, stod i uppenbar strid mot detta stadgande i akten, var detsamma säkert henne ganska misshagligt.

Detta var hufvudpunkter i dokumentet, hvilka, sasom jag anmärkt, Svenskarne genom sin besegling hafva velat in-för konungen och drottningen framhalla såsom oeftergiffliga vilkor för deras samtycke till unionen. Å andra sidan funnos i förslaget andra punkter, på hvilka drottningen både i unionens och eget intresse måste sätta värde. Hon hade säkert icke något emot, att Svenskarne genom sin besegling lemnade henne ett erkännande af det samtycke de gafvo först och främst till sjelfva hufvudtanken, rikenas evärdliga förening under en konung, men vidare ock till den redan anförda inskränkningen i valrätten och till förpligtelsen af ömsesidig hjelp uti krig, hvarmed följde det uttryckliga upphäfvandet af stadgandet, att ingen skulle vara skyldig till krigstjenst längre än till eget landamäre. Dessutom garanterade akten drottningen de besittningar och fördelar, hvilka henne förut blifvit i de tre rikena tillförsäkrade, i Sverige hennes morgongåfva derstädes och hvad för öfrigt det svenska radet henne gifvit. Det låter således rätt väl tänka sig, att både Svenskarne och drottningen kunnat af skilda skäl hafva tillerkänt akten en väsendtlig betydelse.

Att förslaget salunda är ett försök till kompromiss, framgår af innehållet; att det är tillkommet under hufvud-

saklig inverkan af Svenskarne, styrkes af den enhälliga besegling, de svenska representanterne påtryckt detsamma, under det att de danskes är högst ofullständig och de norskes aldeles saknas. Jag har i det föregående fåst uppmärksamheten på, hvilka de sju svenska representanterne voro. De voro icke blott de fornämste bland det svenska rådets andlige och verldslige medlemmar, utan samtliga med hvarandra på det närmaste förbundne genom sina politiska föregåenden, och, när ärkebiskopen undantages, äfven genom slägtskap nära förenade. Deras personliga ställning såväl till hvarandra som till drottningen och sjelfva akten förklarar den omständigheten, att de i densamma framträda samfällt, oaktadt antalet af Sverges representanter derigenom med en person kom att öfverstiga antalet af Danmarks. De tvänne andlige rådsherrarne, ärkebiskopen af Upsala och biskopen af Linköping, motsvarades på danska sidan af ärkebiskopen af Lund och biskopen af Roskilde. Motsvarande prelater å norska sidan funnos icke på mötet. Deri har man förklaringen, hvorför Norge i akten har fyra representanter, då Danmark har sex. Att förslaget är skrifvet på danska, är intet hinder för den ofvan framstälda uppfattningen af Svenskarnes ställning till detsamma. Det visar endast, att det är uppsatt af en dansk skrifvare. Skilnaden mellan svenska och danska var den tiden obetydlig, och exempel finnes på att man i detta afseende icke var nogräknande¹. Dessutom, då förslaget gälde en unionsakt, var det ena språket lika be-rättigadt som det andra.

Beträffande de tre danska sigillen kan anmärkas, att den omständigheten, att ibland dem förekommer biskopens af Roskilde, Peter Jönsson Lodehats, drottningens förtrogna radgivares, skulle kunna gifva anledning att tro, att de tre danske rådsherrar, som deltagit i beseglingen, härvid handlat i samråd med drottningen. Det är icke omöjligt, att drott-

¹ Se Munch, N. F. Hist. 2 hovedafsd., II, 322.

ningen, på det att icke Svenskarne, hvilkas förslag det företrädesvis var, skulle allt för mycket stötas, önskat, att några af de danske rådsherrarne genom sina sigill tillkännagafve sin anslutning, då beseglingen i alla fall förblef otillräcklig, att göra akten bindande. Akten erhöll dessutom derigenom, utan att vara fullgiltig, i någon mån karakteren af en unionel öfverenskommelse, hvilken den alldelers skulle saknat, om den varit endast af Svenskar beseglad. De på sina behöriga ställen lemnade tomrummen för de danske radsherrarnes sigill visa, att man, då de svenska radsherrarnes påtrycktes, antog, att plats kunde komma att behövas äfven för de förres. En omständighet, som äfven förtjenar att ammärkas, är, att det af sigillens placering tydligt synes, att den främste svenska verldslige rådsherrens, Karls af Tofta, sigill varit påtryckt förr än något af de danska sigillen. Af den plats biskopens af Roskilde sigill erhallit, tyckes framgå, att det af honom eller andra ansetts såsom ytterst angeläget, att det blef ditsatt¹. De tre fornämste verdslige ledamöterne af det danske rådet, hvilka enligt texten skolat besegla akten, Jöns Andersson, Jöns Rut och Folmar Jakobsson, hafva deremot icke lätit sina sigill påtryckas. Måhända ville man icke från drottningens och hennes radgivvares sida,

¹ Man får flerstädes läsa om den stora brådksa och vårdslöshet, hvarom sigillens placering skall bära vittne. Detta står tillsammans med hela den öfriga oriktiga uppfattningen af akten. Skäl, hvilka alldelers icke hängt tillsammans med någon brådksa, hafva föranledt, att den fornämste verldslige rådsherren bland Svenskarne, nämligen Karl af Tofta, såsom ofvan nämdes, varit den förste, som lätit påtrycka sitt sigill. Utrymmets knapphet i förening med en något felaktig beräkning vid placeringen af hans sigill föranledde, att rummet blef för litet för de fyra andlige rådsherrarnes och att till följd häraf biskopens af Roskilde sigill blef placeradt till en betydlig del uppe i texten och biskopens af Linköping till någon del ofvanpå både biskopens af Roskilde och Karls af Tofta. Då vid bedömandet af urkunden frågan om beseglingen är af avgörande betydelse, torde icke böra lemnas oanmärkt, att den framställning af densamma, som i Paludan-Müllers arbete, sid. 50, förekommer, är oriktig nästan alltigenom. De ganska oordentligt påtryckta sigillen förråda, säger han, uppenbart en allt för stor brådksa; af det tredje, af

att den danska besegligen skulle vara fullständig. Tilläfventyrs hafva de ofvannämde danske rådsherrarne dessutom sjelfve icke velat genom sin besegling på sätt och vis för sin del erkänna en akt, som styrkte olagligheten

hvilket spår äro tydliga, finnes icke ens fragment, och det har varit tryckt upp i texten; spären af det femte, sjette och sjunde (hvarmed han menar biskop Knuts af Linköping, Karls af Tofta och Peter Nilssons af Ågård) visa, att de varit tryckta det ena ofvanpå det andra på sådant sätt, att, churu tillräckligt rum funnits, endast hälften eller ännu mindre af hvarje sigill varit synligt; margin under texten skulle varit tillräcklig för åtminstone fjorton sigill och mycken omtanke hade icke behöfts, för att plats der skulle kunnat beredas åt alla sjutton (»*Sigilla admodum confuse chartae impressa nimiam festinationem manifeste produnt; tertium, eius vestigia perspicua, nulla vero fragmenta supersunt, ne margini quidem, sed ipsis literarum ordinibus ita impressum fuit, ut scripta omnino occultata sigillo integro videri non possent; quin etiam quintum et sextum et septimum unum super alterum ita impressa suis vestigia docent, ut dimidia tantummodo vel minor singulorum pars appareret, etsi satis magnum marginis spatium vacuum supererat. Sigillis saltem quatuordecim margo vacuus sufficerat, nec magna cura opus fuerat, ut omnibus septendecim testium in literis nominatorum sigillis spatium sufficeret»). Så förhåller det sig emellertid icke. Orsaken till några sigills vid första anblicken stötande placering är redan angifven och förklarad, men för öfrigt är det så långt ifrån att sigillen äro utan ordning placerade, att de tvärtom förete sig i den strängaste ordning, efter namnens följd i texten, på den öfre raden från venster till höger, med tomrum lemnade för de två i följen felande, de danske rådsherrarne Jöns Anderssons och Jöns Ruts sigill; på den undre raden i omvänd riktning, från höger till venster, med tomrum för det efter ordningsföljden första sigillet i denna rad, den danske rådsherren Folmar Jakobssons, hvars sigill skulle följt näst efter Thure Bengtssons, det yttersta på den öfre raden, och varit satt framför Eringisle Nilssons, det främsta af de tre på den undre befintliga sigillen, efter den på denna rad följa riktningen. Af det tredje sigillet är biskop Peter Jönsson Lodehats af Roskilde personliga vapenmärke så fullständigt bibehållit, att icke den minsta ovisshet kan finnas, om hvilken detta sigill tillhör. En blick på dokumentet kan slutligen öfvertyga en hvar, att det är ett ogrundadt påstående, att de tre sigill, hvilka Paludan-Müller kallar det femte, sjette och sjunde, täcka hvarandra till hälften eller ännu mera. Väl är det sant, att plats funnits för mer än tio sigill, men att icke flera blifvit påtryckta, beror icke på fel i anordningen utan på andra orsaker. Jag har redan anmärkt, att tomrum blifvit lemnade för de tre felande danske sigillen, men hvad deremot beträffar de fyra öfriga felande, de norska, så visar placeringen af sigillen på den undre raden, der de norska sigillen skulle hafva följt till venster om Algot Magnussons, att, på grund af de norske representanternes vägrande ställning till akten, plats för deras sigill icke vid besegligen varit afsedd. Se sid. 78 och planchen.*

deraf, att slott och län i Sverige¹ lemnats och fortfarande lemnades af deras landsmän. Anledningen kan väl ock hafva varit af tillfällig art; men i sådant fall borde väl sigillen, sasom vid medeltidens akter var vanligt, blifvit senare ditsatte, förutsatt att de danske herrarne varit derom angelägne. Om Norrmännen har jag redan yttrat mig. De hafva icke deltagit i beseglingen och plats för deras sigiller har dervid icke heller varit afsedd. Det kan förtjena anmärkas, att hvar enda en af de i unionsakten af d. 20 juli 1397 nämnde sjutton radsherrarne finnes hafva hängt sitt sigill under den redan förut omnämnda traktat, som året derefter, den 1 sept. 1398, i Köpenhamn upprättades med Tyska orden². Det hade då varit ett godt tillfälle att bringa unionsakten i tillbörligt skick, om dess bristfälliga beskaffenhet berott på en tillfällighet.

Af hvad jag i det föregående yttrat om drottningens ställning till akten och Svenskarne, framgår, att jag icke anser den hafva fallit genom någon ren och öppen bifallsvägrana hemmes sida; en händelse, som dessutom svårlijen skulle passerat, utan att hafva blifvit af traditionen bevarad. Icke heller anser jag det sannolikt, att akten för slutlig pröfning kommit före på någon mötets plenarsammankomst, utan har densamma, sedan den, af de orsaker jag anfört, stannat i ofullbordadt skick, blifvit helt enkelt lagd till handlingarne, med en eller annan förklaring af drottningen, som dervid nog förstatt att lämpa sina ord efter sina afsigter.

Med det resultat, hvartill undersökningen af akten sälunda ledt, förfaller af sig sjelft spörsmålet om orsaken, hvarför de sex exemplaren icke blefvo utskrifna. Den akt, som innehöll att så skulle ske, och hvilken skulle vara den normalakt, med hvilken de i allt skulle öfver-

¹ I Norge fanns visserligen icke något allmänt lagbud mot utländingers anställning, men äfven der var infödingsgrundsatsen häfdad i flera offentliga akter och i folkets föreställningssätt. Jfr Ersley, Droun. Margrethe, s. 251 och Aschehoug, Statsförf. i Norge og Danm., sid. 51.

² Urkunden qvarligger i Köpenhamn, emedan utvexlingen inställdes.

ensstämma, hade sjelf ingen giltighet¹. Den var ett fallet förslag; fallet genom Norrmännens vägran och drottningens obenägenhet, men under iakttagande å hennes sida af all den försigtighet, som saken och ställningen kräfde, dervid icke utesluten den dunkla tvetydighet, hvilken hon, när hon ansåg det nyttigt, utan tvifvel förstod att använda. Jag har emellertid visat, att drottningen och åtminstone ett af de tre i mötet deltagande folken, nämligen Svenskarne, kunnat hafva intresse i dokumentets bevarande. Detta bestryktes ock deraf, att det oansenliga papperet togs i förvar. Tillsammans med hyllningsakten af d. 13 juli, ett stort pergament med sextiosju vidhängande sigill, låg det förvaradt i arkivet på Kalundborg. Utan tvifvel var det Margaretas afsikt, att en gång under gynsammare omständigheter, sannolikt när Erik blifvit gift och erhållit en son, åter upptaga den stora frågan. Men den dagen kom aldrig för henne. Ännu bevarade dock väl traditionen hägkomsten af att ett eller annat dokument på mötet vid kouungens kröning blifvit uppsatt, men under deceenniernas lopp, sedan efter hand nästan alla, som deltagit i unionsmötet, bortgått, hade, naturligen i dessa tider, då ingen press, icke ens en allmänna förmåga att skrifva, gaf stöd och säkerhet åt traditionen, erinringen om dessa akters innehåll och beskaffenhet blifvit allt dunklare. Att akterne voro tvätte,

¹ Härmed står följande i ett betecknande sammanhang. Det heter i akten i sjelfva slutbekräftelsen: »at alle thisse stykke æræ suo *talædhe* oc *ende*» (beslutna); men den kort derefter, *sedan saken var afgjord*, verkställda kanslipåteckningen på dokumentets frånsida lyder blott: »huru thet war *talet i Kalmarn*». När man sedermåra ville göra dokumentet till en biudande statsakt, fann man denna påteckning otillfredsställande och gjorde en ny: »*En dechtingen* at thesse III rike skole ewinnen bliue under en koning, som giordh war i Calmaren». Det derefter följande är ett ännu senare tillägg. I registret öfver arkivet på Kalundborg förekommer akten med dessa sist anförda ordalag förtecknad d. 27 okt. 1429. På samma ställe oeh under samma dag är äfven hyllningsakten af d. 13 juli förtecknad nästan ordagrant lika med den å denna akt befintliga kanslipåteckningen. Se Åldste Archivreg. I, 61, 62. Att unionsdokumentet år 1429 inregistrerades med ofvan anförda ordalag är af intresse för den uppfattning af akten, som deri gifver sig tillkänna vid en bestämdt angifven tidpunkt.

deri likartade, att båda handlade om rikenas lydnad under en gemensam konung, churu den ena en trohetsförsäkran, den andra en föreningsskt, har utan tvifvel ock bidragit till att göra traditionen oredig¹. Att emellertid konung Erik sjelf fortfarande haft i minnet unionsmötets förhandlingar och deras resultat, är icke att betvifla. Ävenså kan en närmare kännedom härom med säkerhet förutsättas hos den man, hvilken på Roskildes biskopsstol och i egenskap af Danmarks rikes kansler år 1416 efterträdt Peter Jönsson Lodehat, af mig nyss nämnd som drottning Margaretas förtrogna rådgivare och som en af de tre danske rådsherrar, hvilka beseglade unionsförslaget. Denne biskop Peters efterträdare, hans namn var Jöns Andersson, var biskop Peters brorson, och hade, ännu ung, genom hans bemedling fatt plats i konung Eriks kansli. Redan före biskop Peters död, då Jöns Andersson ännu var prost i Odense, finner man honom såsom konungens kansler, Sedermera, efter uppstigandet på biskopsstolen, bär han i flera dokumenter titel af Danmarks rikes öfverste kansler. I samrad med honom, kanske ock på inradan af honom eller en annan klerk, till hvilken vi skola återkomma, har konungen år 1425, af omständigheterna föranledd och i förlitande på samtidens glömska eller orediga hägkomst af de nämnda akterna, företagit en åtgärd, genom hvilken han åsyftade, att skaffa unionsförslaget en auktoritet, som kunde göra det för honom användbart. Denna åtgärd bestod i tagandet af en bestyrkt afskrift af originalet.

Holsteinarnes djerfhet att, i trots af kejsar Sigismunds år 1424 afsagda skiljedom, icke vilja uppgifva sina ansprak på Slesvig, hade hos konung Erik, sedan han från ett besök hos kejsaren och i Heliga landet om våren 1425 återkommit till Norden, väckt den föresatsen, att, om de da inledda underhandlingarne icke skulle leda till ett af-

¹ Att äfven hyllningsakten af d. 13 juli varit ansedd som en unionsakt, derom vittnar kanslipåteckningen å densamma. Se sid. 51.

görande resultat¹, uppbjuda alla krafter, för att kufva deras motstånd. Detta krig, hvilket af konungen allt för länge blifvit fördt utan framgang, hade framkallat missnöje i Sverige och Norge, hvilkas folk deri icke hade något eget intresse. Ett sändebud från Tyska ordens högmästare skrifver d. 3 augusti ofvannämda år från Köpenhamn till sin herre, att han funnit alla tre rikena rad der församlade, och erfarit, att Svenskarne och Norrmännen önskade fred och i följd deraf voro i opposition mot konung Erik och Danskarné². Det är patagligt, att det var i anledning häraf konungen eller hans förtrogne kommo att tänka på, att det gönda unionsförslaget innehöll stadganden, som om dokumentet togs för giltigt, kunde användas att motverka deras gensträfvighet. Det var aktens stadgande, att rikena voro skyldiga att i krig bista hvarandra, som konungen önskade att begagna. Unionsförslagets stadgande gälde visserligen endast försvarskrig, och meningarne kunde vara delade, huruvida konungens och Danskarnes krig i Slesvig var af denna karakter, ty Hansestäderna utfärdade sin krigsförklaring först om hösten följande året³. Någon strängare undersökning eller reflexion i detta hänseende kom dock i alla fall säkerligen icke i fraga. Dokumentet i original var likväl icke lämpligt att framlägga. Dess yttre skick, ett litet pappersark med en af rättelser vanställd skrift⁴ skulle väckt stärka

¹ En öfverenskommelse slöts under hanseatisk bemedling i Lübeck d. 10 sept. 1425 mellan kon. Eriks sändebud och hertig Henrik samt hans bröder om vapenhvilans förlängning till s. Jakobs dag (d. 25 juli) 1426 och om ett möte i Flensburg förfreds uppgörelse. Detta möte egde rum, men förläkningsförsöket misslyckades och kriget utbröt i juli sistnämnda år.

² Det heter i brevet: »Sust waren viele und mancherley teydung zwischen den reichen, die wurden alle hingeleget. Wir vornehmen, dass sie alle die Sweden und die von Norwegen gerne freden hetten und mer teydunge begeren wen krieges, sunder alleine die Denen, die welden gerne kriegen». Afskrift i danska Geheimarkivet från statsarkivet i Königsberg. Daae, K. Christiern I:s Norske hist. 1448—1458. Christiania 1879, sid. 2.

³ D. 18 okt. 1426. Korner, Chron. (Eccard, Corpus, II, 1273). Jfr Danska rådets bref till det svenska, dat. Köpenh. d. 10 dec. 1426; Styffe, Bidr. II, n. 90.

⁴ Se den fotolitografiska afbildningen af akten i »Sveriges Traktater» II.

misstankar mot aktens auktoritet, och en riktig och fullständig uppgift om beseglingen skulle tillintetgjort den. Man kunde ju icke begära, att detta papper, besegladt af sju Svenskar och tre Danskar, skulle erkännas som en för alla rikena bindande akt. Norrmännen skulle ju genast finna, att de norske representanterne icke beseglat detsamma. Man uttänkte da ett om fyndighet vittnande, men icke aktningsvärdt medel, att hjälpa sig ur denna svårighet. En afskrift af aktén togs i den mest lagliga och fulländade form på pergament, bestyrkt med sju hängande sigill och notarialattest. Med originalets röjande besegling redde man sig ock. Om¹ sigillen till största delen förstördes, kunde en närmare specifikation af beseglingen icke ega rum. Man kunde med särskilt nämnande af några sigill, hvilka man förklarade sig igenkänna, för öfrigt inskränka sig till att intyga, att man funnit handlingen med sigill bestyrkt. Uppgaf man da icke heller med ledning af de qvarsittande fragmenten antalet af de sigill, som varit påtryckta, doldes den viktiga omständigheten, att ett stort antal af de i texten sasom beseglande namngifne rådsherrarnes insegel i verkligheten aldrig varit pasatta. På detta sätt komme vidimationen att ingifva den föreställningen, att väl de flesta sigillen vore förstörda, men att, då intet annat anmärktes, beseglingen ursprungligen varit fullständig¹. Så har man ock i sjelfva verket gatt till väga. Vidimationen innehåller, att man funnit handlingen oskadad (»integrum») och några af de beseglande rådsherrarnes sigill, nämligen de tvänne ärkebiskoparnes och riddaren Sten Bengtssons, väl bibe-hallna, men de öfriga af ålder eller annan orsak (»propter vetustatem aut alias»), till en del, eller helt och häl-

¹ Denna punkt är omarbetad från sin ursprungliga lydelse, sådan den äfven i Traktatverket (II, sid. 583) förekommer. Jag hade nämligent uppfattat vidimationen sålunda, att af densamma ändock framgick, att blott tio sigill funnits på originalet; men vid förnyad läsning har jag märkt, att man försiktigtilvis undvikit den fara, som kunde legat i att på något sätt antyda detta förhållande. I öfverensstämmelse med den gjorda omarbetningen af ofvanstående punkt, är äfven på nästa sida en punkt ändrad.

let sönderbrutna och förderfvade. En noggrann undersökning af dokumentet öfvertygar en hvar, att samtliga dessa sigill varit med synnerlig kraft patryckta. Att antaga, att dessa vaxsigill under de tjuguatta ar, som förflutit sedan de patrycktes, skulle af alder förderfvats, är omöjligt. Att akten denna tid varit mycket i bruk, strider mot all sannolikhet, och papperet vittnar icke heller derom. Skulle atter sigillen skadats af någon tillfälligt olycka, måste äfven papperet i och med detsamma hafva lidit af ett sådant vald, hvilket icke kunnat vara obetydligt. Men än i dag, efter snart fem árhundraden, märkes icke att papperet varit utsatt för någon oaktsam, mycket mindre för någon väldsam medfart, och dessutom intygas, såsom nyss anfördes, i sjelfva vidimationen, att man funnit handlingen oskadad. Biskopens af Roskilde sigill, hvilket varit till en stor del tryckt uppe i texten, är till hela denna del borttaget med den försigtighet, att icke en enda bokstaf blifvit skadad. Detta har tydlichen skett, då afskriften skulle tagas. Vid samma tillfälle hafva ock de öfriga sigillen, hvilka man i vidimationen icke finner uppgifna såsom igenkända, utan tvifvel blifvit afsigtligt förstörda. Det bör också icke förvåna. När man icke drog i betänkande, att vilja gifva akten ett falskt sken af giltighet, fans ingen annan utväg. Ändamålet att dölja beseglingens verkliga beskaffenhet vans på detta sätt; och, såsom vi sett, ännu sedan den moderna kritiken tagit dokumentet under granskning, har detta konstgrepp, churu man upptäckt att de pátryckta sigillen äro blott tio, likväl på hela uppfattningen af akten allt intill denna dag utöfvat en vilseledande verkan¹.

¹ Det är icke utan intresse att se, hvilka de varit, som deltagit i denna sak. Vidimationen är utfärdad af den i det föregående nämde biskop Johan (Jöns Andersson) af Roskilde jemte vittnen och notarie d. 11 september 1425 på Kalundborg, der den tiden konungens arkiv befann sig. Inför biskopen hade, heter det, Oslo-kaniken Thoke Nilsson i konung Eriks namn framträdt och presenterat ett öppet pappersdokument, med

Den nu omhandlade åtgärden skedde i konungens och Danmarks intresse. Nagot bestämdt vittnesbörd om afskriften användning finnes emellertid icke. Närmast ligger, att den förevisats för de då samtidigt i Danmark varande svenska och norske radsherrarne, om hvilkas mot-

anhållan, att biskopen måtte värdigas låta transsumera nämnda handling. Med bifall härtill hade biskopen tillika med notarius publicus och andra vittnen noggrant granskat densamma, oeh funnit den sådan som redan är namdt. Utom af biskopen af Roskilde har afskriften bestyrkts och beseglats af på stället närvarande, biskop Johan (Jon) af Oslo och grefve Witslaw af Eberstein (Noungarden), samt af tillkallade vittnen, nämligen väpnarne Thorbern Jönsson, slottshöfvidsman på Kalundborg, Otto Meinerstorp, Conrad Massow och Tymme Bolzendaal. Notarie var Henrik Romer, »clericus Caminensis diocesos». Bland granskarne voro således, när notarien medräknas, icke mindre än fem Tyskar. Thorbern Jönsson, hvilken tillkallats såsom höfvidsman på slottet, der dokumentet förvarades, har säkerligen icke heller varit någon synnerligt kompetent granskare. Utom notarien är det således de tväne biskoparne och kaniken Thoke Nilsson, som varit de verksamme. Om biskop Jöns af Roskilde är redan taladt. Den andre, biskop Jon af Oslo, förtjenar synnerlig uppmärksamhet. Han var infödd Dansk, af familjen Blik, men hade det oaktadt 1421 genom konung Eriks gunst och bemedling erhållit Oslo biskopsstift. Denne Jon hade stått i drottning Margaretas tjenst och stod nu i konung Eriks, som gjort honom till kansler i Norge, antagligen samtidigt med hans utnämning till biskop derstädes. Han vistades likväl ännu 1425 fortfarande i Danmark och träffas först året derefter i Oslo. Att det var en kanik af hans kyrka, den ofvannämnde Oslo-kaniken Thoke Nilsson, som i konungens namn presenterade dokumentet för biskopen af Roskilde, ger anledning att förmoda, att biskop Jon var hufvudledaren, desto hellre, som han äfven annars gjort sig känd som en föga samvetsgrann man. Att för öfrigt icke en enda medlem af Danmarks råd eller i allmänhet Danskar, utan för saken främmande Tyskar tillkallades för att bevitna afskriften af den på danska språket skrifna akten är betecknande och passar väl ihop med förehavandet. På afskriftens frånsida finnes med samtidig hand tecknad: »Instrumentum paa thesse riges, Danmarks, Norges oc Sveriges forbindelsæ»; derefter af aman hand tillagd: »met thet at the i alle try righen efter drodning Margrethes hielp anname koning Erik til koning»; derefter vidare med en senare hand: »och forpligte theumom at blissue wnder een koning tiill enigh tydt mett flere article»; derefter slutligen med en hand från 1500-talet: »hace data sunt 1397. instrumentum vero anno etc. 1425». Dessa påteckningar ådagaläggja, som man finner, samma uppfattning af akten, som den afskriften åsyftade att göra gällande. Dokumentet finnes i danska Geheimarkivet. Af de sju vidhängda sigillen äro ännu i behåll: n. 1, biskop Jöns' af Roskilde; 3, grefve Witslaws; 5, Otto Meinerstorps, och 6, Konrad Massows; sigillen n. 2, 4 och 7 äro hortfallna. Se bilag. II, sid. 95--97.

sträfighet nyss är taladt¹. Om drottning Philippa, som följande vår, 1426, i Vadstena hade ett sammanträde med det svenska rådet, då medhaft afskriften och, förevisande densamma, aberopat 1397 års unionsfördrag, kan man icke veta. Om så skett, kan man vara förvissad om, att denna ädla furstinna dervid handlat i god tro. Visst är, att år 1426 trupper skickades från Sverige till Danmark för att delta i kriget mot Holsteinarne². Som dokumentet, ehuru ansedt fördelaktigt för konungens och Danskarnes krigiska planer, innehöll stadganden, hvilka kunde åberopas mot det allt ifran drottning Margaretas tid fortgående missbruks, att förläna slott och län i Sverige och Norge³ åt Danskar och Tyskar, torde likväl konung Erik och hans danske radgivare vid närmare besinning icke varit angelägne om att gifva Svenskar och Norrmän tillfälle till att om dess innehåll inhenta någon grundligare kännedom. Ännu var väl ock risken, att minnet af dokumentets verkliga natur kunde väckas, för stor, att man skulle velat eller vågat mer än för tillfället och inom en trängre krets framvisa detsamma. Detta förklrar, hvarför, som vi skola finna, ingen afskrift kom

¹ Icke blott det sid. 41 citerade brefvet af d. 3 augusti, utan äfven tvänne af Styffe, Bidr. II, sid. xcii, anförda urkunder af d. 2 och 14 augusti visa, att svenska rådsherrar den tiden vistades i Köpenhamn.

² Att Norge beskattades i anledning af kriget mot Holsteinarne, derpå finns urkundliga bevis, men någon urkund, som visar att Norrmännen med trupper deltagit i kriget, är ännu icke känd. Körner, Chron. (Ser. rer. Suec. III, 1, p. 211) berättar emellertid uttryckligen under år 1426, att konungen samlat en här från alla *tre* sina riken, och nämner under samma år jemte Svenskar och Danskar äfven Norrmän vid Slesvigs belägring. 1415, april 16, är ett bref af kon. Erik utgifvet i Helsingborg, i hvilket konungen ålade allmogen i Viken, att i likhet med allmogen i Sverige och Danmark, utgifva full utfareleding inom en half månad efter brefvets bekantgörelse, mot att sjelfve vara frie från att täga ut. Dipl. Norv. IX, n. 224, efter orig. i svenska Riksarkivet. 1421, då konungens fogdar höllo ting med allmogen i Hedemarken och fordrade utfareleding, svarade bönderne, att de hellre ville göra krigstjenst. Dipl. Laugeb. i danska Geheimarkivet. Daae i (norsk) Hist. Tidskr. IV. Kristiania 1877, sid. 72. Körners uppgift har således ingenting i sig sjelft osannolikt.

³ Jfr sid. 38 not 1.

till Sverige. Också är det först tio år efter afskriftens tagande, som ater något förmimmes om unionsdokumentet.

Missnöjet i Sverige hade slutligen genom det förtryck, som af de i riket inkomne främmande fogdarne öfvades, utbrutit i fullt uppror, och de svenska i Vadstena församlade radsherrarne hade, plötsligt af Engelbrecht överraskade, tvungits att till konungen d. 16 augusti 1434 afsända ett bref, hvari de uppsade honom »tjenst, råd och troskap»¹. Konungen meddelade brefvet åt ett antal medlemmar af det norska rådet, som för tillfället vistades i Köpenhamn, och anmodade dem, såsom i striden neutrale, att skrifva till de svenska radsherrarne. Detta har skett i ett bref af d. 27 i samma månad². De norske radsherrarne skrifva, att de finna uppsägelsebrefvet vadligt och obilligt, och erinra de svenska om deras pligter mot konungen och de tre rikena, »som nu länge i god endrägt och kärlek sammansvarit». Härpa svarade det svenska rådet i ett bref till Norrmännens, gifvet i Stockholm d. 12 september samma år³. I detta bref framställas punkt för punkt Svenskarnes klagomål, ständigt med åberopande af landets »beskrifne rätt» och konungens ed, den han svor, »då rikets män honom valde och anmainade till en konung och herre»⁴. Unionsakten åberopas ingenstädes i dokumentet, icke engång vid sådana punkter, der äfven den kunnat anföras till stöd för anklagelserna, liksom naturligtvis icke heller någon hän-

¹ Dipl. Norv. V, n. 644, efter en nästan samtidig afskrift i Vadstena klostrets brefbok å K. Biblioteket i Stockholm (sign. A 26), fol. 274 b.

² Dipl. Norv. V, n. 646, efter samma brefbok, fol. 275.

³ Dipl. Norv. V, n. 647, efter samma brefbok, fol. 275, 276.

⁴ Konung Erik hade, då han d. 22 juli 1396 hyllades vid Mora sten, aflagt sin konungaed efter Magnus Erikssons landslag, Konungabalken kap. 5. Se Rimkrön, utg. af Klemming H. v. 107 o. ff. Detta styrkes äfven af en uppteckning från drottning Margaretas tid om en försäkran, hvilken hon, sannolikt 1403, skall hafva gifvit Svenskarne. I denna skrift anföres konung Eriks Svenskarne tillsvurna ed i öfverensstämmelse med samma landslag. Tr. af Reuterdahl, Svenska Kyrkans hist. III, 2, sid. 529, efter en handskrift från början af 1400-talet å universitetsbiblioteket i Upsala.

syn tages till denna handling, då ett påstående på grund af densamma skulle förlorat sin befogenhet. Detta kan likväl icke sägas innehära något bestämdt bevis emot unionsdokumentets giltighet. Då intet exemplar af akten fans i Sverige, kunde man icke, äfven om man erkände dess giltighet, gerna åberopa ett dokument, till hvilket man icke hade tillgång, hvarken i original eller afskrift. Om någon förbindelse mot de andra rikena på grund af unionen förekommer icke heller något. Af det norska brefvet hafva vi likväl sett, att man från andra sidan icke lemnade denna synpunkt af tvisten obeaktad, och det brytande af unionen, som den svenska till konung Erik ställda uppsägelsen innebar, har utan tvifvel gifvit anledning till att från konungens och Danskarnes sida unionsakten nu blifvit åberopad. På detta sätt förklaras nämligen, huru, efter den i föregående svenska handlingar påfallande tystnaden, hvad unionen och unionsdokumentet beträffar, detta helt plötsligt framträder som en gällande statsakt. I den preliminär-förlikning, som d. 3 maj 1435 i Halmstad afslöts mellan danska ombud, å konung Eriks vägnar, och svenska fullmäktige, har en paragraf blifvit intagen, hvilken innehåller i sitt första moment, att *unionsakten mellan rikena skulle förblifva i sin fulla kraft*, och i sitt andra moment, att den på nästa möte, hvilket var utsatt att hållas d. 29 juli samma år, *skulle framläggas i original eller bestyrkt afskrift*¹. Det är icke svårt att inse, att det förra momentet, unionsaktens erkännande, inkommit på fordran från de kungliga ombudens sida, och det senare, förpligtelsen af aktens meddelande, på de svenska fullmäktiges anhållan.

Innan jag går vidare vill jag något närmare taga i betraktande, huru bade den anmärkta fullständiga tyst-

¹ »Item att sammanbindelse brefvit, som riiken äro med sammanbundin, skal blifwa widh sino fulla macht; och thet bör förekomma opa fornämpda s. Olaui dagh i Stockholm eller fullkomeligit vidisse och instrument ther aff i samme stadh». Akten tr. af Hadorph, a. st. sid. 86—90.

naden och det derpå följande fullständiga erkännandet i fraga om unionsdokumentet rätteligen böra uppfattas. Man har i den omständigheten, att unionsdokumentet i atskilliga handlingar från aren 1433—1435, framför allt i det ofvan anförda svenska brefvet till Norge, icke med ett ord blifvit omnämndt, velat se ett bevis på att dokumentet icke var i Sverige bekant, eller ock atminstone icke tillerkändt någon auktoritet¹. Hvad kunskapen om dokumentets existens beträffar, så är detta påstående utan tvifvel oriktigt. Redan de svenska rådsherrar, sju till antalet, som beseglade dokumentet, voro tillräckligt många, och genom sina slägtförbindelser och sin egenskap af rådsherrar så betydande, att det omöjligt kan antagas, att icke genom dem en tradition om dokumentet skulle utbrett sig bland dem, som deltog i det politiska lifvet. Att likväl, då i Sverige ingen tillgång fans till dokumentet, denna tradition under årens lopp skulle blifva allt dunklare och oredigare i fraga om aktens innehåll och äfven om dess verkliga karakter, är lika naturligt². Det var till följd häraf det kunde blifva möjligt för konung Erik att genom 1425 års bestyrkta afskrift med hopp om framgang söka gifva akten en ytter skepnad, egnad att bibringa den tro på dess giltighet, hvilken konungen då ansag för sina planer fördelaktig. Han tyckes derefter hafva latit dokumentet hvila; men äfven om icke andra skäl verkade, nödgade honom sedermera konseqvensen att fortfarande framställa akten som en giltig och lagligt förbindande handling. Hvad Svenskarne angår, så nöjde de sig dittills med att erkänna unionen, som ett faktum, men höllo sig för öfrigt till sin »beskrifne rätt», sasom det heter i det ofvan anförda brefvet, hvilken de från unionens begynnelse sökt att at sig häfda, och till komungens åt dem

¹ Paludan-Müller, Observ. crit. 71 § 5.

² En viss tvetydighet hade, hvad karakteren beträffar, vidlådit akten adlifrån dess tillkomst som ett beseglat dokument. Jfr hvad jag sid. 33—35 och 38, 39, yttrat om Svenskarnes ställning till akten och till drottningen.

aflagda ed. Att härmend kunnat vara förenad kännedom om unionsdokumentets tillvaro, framgår icke blott af hvad i det föregående är anfördt, utan kan, hvad särskilt beträffar det ofvannämnda brefvet till Norge, fullkomligt bevisas. I denna handling förekommer nämligen främst bland de beseglande en svensk man, hvilken, redan år 1388 en ibland dem, som till Sverige inkallade drottning Margareta, år 1397 var en af de sju Svenskar, hvilka beseglade unionsdokumentet. Denne man var biskop Knut af Linköping, tillhörande den ätt, som senare kallades Natt och Dag¹. Det är onekligen anmärkningsvärdt, och bestyrker hvad jag yttrat om de svenska representanternes ställning till unionsdokumentet och om deras mening med dess besegling, att biskop Knut icke fann sig hindrad att besegla hvarken den nyssnämda Halmstadsförlikningen, i hvilken unionsakten erkändes och förklarades skola förblifva »vid sin fulla magt», eller den derpå följande definitiva förlikningen i Stockholm d. 14 oktober, der detsamma upprepades. De politiska skäl, af hvilka biskop Knut leddes, äro tydliga. Uppträdet i Vadstena i augusti 1434 mellan biskop Knut och Engelbrekt visar, att biskopen endast med våld kunde tvingas att delta i det uppsägelsebref, som der uppsattes, att han följakligen icke önskade unionens upplösning, men å andra sidan finner man honom dock omedelbart derefter som en motståndare till de öfvergrepp mot kyrkan och staten, hvartill konung Erik i Sverige gjorde sig skyldig. Enär unionsdokumentet, långt ifrån att gifva stöd åt det magtmissbruk, öfver hvilket Svenskarne i synnerhet klagade, nämligen svenska slotts och läns öfverlemande åt utländske män, tvärtom innehöll förbud deremot, och, om det erkändes såsom rättsgiltigt,

¹ Biskop Knut har för öfrigt äfven deltagit i beseglingen af åtskilliga andra bref, som från Sverige utgingo mot konung Erik, de senaste daterade omkring en månad före förlikningen i Halmstad. Hadorph, Rimkrön. II, sid. 77—84; Lagerbring, Svea Rikes hist. IV, sid. 576—578; Styffe, Bidr. II, sid. 261—266.

kunde, såsom är 1436 på mötet i Kalmar ock verkligen skedde, aberopas till stöd för Svenskarnes yrkanden, är det sålunda ganska förklarligt, att biskop Knut i fråga om dokumentets erkännande var villig att foga sig efter konungen och hans danske fullmägtige, da de, fruktande sjelfva unionens upplösning, funno rådligt, att redan i preliminärförlikningen i Halmstad fordra insättandet af den anförda paragrafen. För denna min åsigt, att biskop Knut vid sitt erkännande af unionsdokumentets rättsgiltighet bestämdes deraf, att han, sasom varande en af de Svenskar hvilka beseglat dokumentet, hade kännedom både om dess innehall och om de i 1397 års unionsmöte deltagande svenska radsherrarnes särskilda ställning till detsamma, finner jag äfven ett stöd i den omständigheten, att år 1436, da ett nytt förslag till unionsakt uppsattes af en komité, i hvilken sutto tvänne från 1397 års unionsmöte qvarlevande män, hvilka *icke* voro Svenskar, utan den ene Dansk, den andre Norrman, 1397 års unionsakt icke erkändes som rättsgiltig, utan betecknades såsom endast ett förslag. De tvänne i komitén varande svenska ledamöterne hade icke deltagit i 1397 års unionsmöte och biskop Knut var da astiden¹. Jag aterkommer härtill längre fram.

Emellertid var nu genom den nämnda preliminärförlikningen unionsdokumentet erkändt som en lagligt förbindande handling. Ett nytt möte var utsatt att hallas d. 29 juli i Stockholm, der konung Erik sjelf då skulle sammanträda med det svenska rådet och andra »gode män af Sverige». Konungen blef likväl icke i tillfälle att till denna dag dit ankomma, utan anlände först fram på hösten. Da blef d. 14 oktober (s. Calixti dag) en definitiv förlikning beseglad². Bland vilkoren förekommer,

¹ Biskop Knut dog 1436, enligt Diarium Wadstenense d. 12 mars, enligt Neerol. Lineopense d. 23 april; ännu på mötet i Arboga i januari samma år finner man honom närvarande.

² Tr. af Hadorph, Rüüm-krön. II, 94—99; hvad i förlikningen hän- sköts till skiljedomare afgjordes af desse genom en akt, utgiven i Stock-

att konungen skulle »styra och radha land och slott och Ubsala ödher medh *inländska* män äpter Sveriges lagh och som komungs ede vthwiisa»¹, med undantag likväl för Stockholm, Kalmar och Nyköping, hvilka komungen skulle ega rättighet, att, om han sa funne för godt, anförtro åt Danskar eller Normän, ett medgivande hvilket af konungen erkändes såsom gaende utöfver hans lagliga rätt. Vidare heter det: »Item är och nw däghtingat mellom oss konung Erich forskrefwen och rikesens män aff Sverige, swa att wii williom och skolom oförtöfwad antwarda slotzlofwen vppa wan dödh ower alt riiket i Sverige swa wäl aff förmämpde try slott som om all annor in til thens hand, som riikesins män aff Sverige til konung wällia cpter wan dödh, som Sveriges lagh vthwiisar, vthan Gudh thet swa gifwer, at wii ächta barn äpter oss lathe, och thet tha ther vmga som thet sigh bör äpter laghbokena; och skal thesse forskreffne däyghtingan engte wara forbindelsebrefwen, som riiken Sverige, Danmarck och Norge äre medh sammanbundne², eller nogor annar breff eller privilegia vppa badhe siidher til hindres eller forfang, men the skole blifwe widh thera fulla macht; och hwart riike skal hafwa genstan här eena vtskrift under [ɔ: eller] instrument af forskreffna forbindelsebreff, blifwa skolande i hwart riuke.

holm d. 18 i samma månad; s. st. sid. 99—103; båda akterna enligt uppgift efter originalen.

¹ Detta hänvisar på Magnus Erikssons landslag, ty blott i den förekommer detta i komungens ed.

² Då på detta ställe talas om mer än ett förbindelsebref, är utan tvifvel här äfven hylningsakten eller trohetsförsäkran af d. 13 juli samma år åsyftad. Man finner af en påteckning å akten, att äfven den varit ansedd som en unionsakt; en uppfattning, som kan försvaras ur den synpunkten, att den är en af de tre rikenes representanter gemensamt afgiven försäkran om tro och lydnad åt konung Erik. Den på akterns frånsida med samtidig hand gjorda kanslipåteckningen lyder: »Hwre alle thyri rikens radh lowedhe min herre troskap i Kalmarne, tha hau wardh kronadhi oe at thesse III rike skole bliue til samen vnder hanum». Bil. III. Konungen hade väl medtagit till Stockholm båda akterna, akten af d. 13 juli i original, akten af d. 20 i afskriften af 1425.

Denna förlikning var, enligt urkunden, sluten mellan konung Erik och hans medhjelpare och synnerligen »de af Stockholm», a ena sidan, och riksens rad och män uppa menige riksens inbyggares och allmoges vägnar i Sverige, a den andra. Den i preliminärakten i Halmstad erkända lagligheten af unionsdokumentet var nu alltsa af Svenskarne ytterligare bekräftad, samt derat gifvet ett starkare eftertryck genom tillägget, att hvart rike genast skulle hafva en afskrift af dokumentet, hvilken derstädes skulle förblifva¹.

I öfverensstämmelse med denna uppfattning har man oec i sjelfva verket följande året åberopat dokumentet. Förlikningen i Stockholm hade icke blifvit beståndande. Ett i januari 1436 i Arboga samladt möte hade uppsagt konung Erik trohet, om han icke till d. 19 februari afhjelpt de af mötet i dess bref anförda klagomålen. Redan före demia termin hade likväl uppresningen åter börjat; konungen hade sökt Hansestädernas bemedling, och på ett möte i Vadstena hade d. 3 juni ett stilleståndsfördrag slutits, i hvilket man öfverenskommit, att för fullkomlig freds och förliknings upprättande ett nytt möte skulle sammanträda i Kalmar d. 15 juli.

Till detta stora möte, hvilket tog sin början i senare hälften af nämnde manad och fortfor till d. 1 september, hade konung Erik personligen infunnit sig. Svenskarne representerades af sju fullmägtige, bland dem främst drotsen Christiern Nilsson och biskoparne Thomas af Strengnäs och Magnus af Åbo. Såsom medlare och skiljedomare

¹ Att unionsakten, såsom i Halmstad var öfverenskommet, för mötet i Stockholm framlades, anser jag icke vara skäl att betvilia. Mötet varede tämligen länge oeh beslntet visar, att afseende varit fästdadt vid unionsakten och föranledt ett särskildt moment deri. Mötets medlemmar böra således antagas hafva tagit kännedom om akten. Bland de på mötet i Arboga kort derefter, redan i januari 1436, framställda klagomålen öfver af konung Erik onppfyllda eller brutna löften, förekommmer icke någon beskyllning för underlätenhet i uppfyllandet af denna punkt i Halmstadsförlikningen. Dessutom gifver stadgander i Stockholmsakten, att hvart rike genast skulle hafva en afskrift af unionsakten, tydligt tillkänna, att mötet förutsatte eller visste, att dokumentet verkligen var att omedelbart tillgå.

voro närvarande femton danske rådsherrar och åtta hanseatiske borgmästare och rådmän, tva från hvar af städerna Lübeck, Wismar, Hamburg och Lüneburg. Dessutom bevistades mötet äfven af andra svenska och danske herrar och män, samt i konungens följe af tre ponumeriske hertigar och flera tyske grefvar och riddare.

Det förnämsta tvistämnet mellan konungen och Svenskarne rörde Svenskarnes fordran, att slott och län skulle anförtros endast åt inländske män, hvarmed de förstodo landets infödde. För att bevisa rättsian af sitt yrkande, överlemnade de svenska fullmägtige till medlarne en förklaring¹, i hvilken främst åberopas Sverges lagbok, hvarmed man af de anförda citaten finner, att de menat konung Magnus Erikssons landslag. De anföra Konungabalkens femte kapitel, fjerde paragraf: »Ey ma vthländske man i konungs radh wara och ey husom eller landum eller Upsala ödom radha»². Derefter, i ett af de följande momenten af förklaringen, anföra de, för att styrka att konungen icke egde rätt att för Sverige följa någon annan lag: »Item i Forbindelsebrefvet staar: att ingen rätter dragis vthaff ett riike och i thet andra, vthan hwart riike styres medh sin lagh och rätt, som konung bör i hwart riike göra; och framledis i samma brefvit staar swa: at alle the artickler ther vthi staa, skule swa vtydes, at thet komme till gagn och fridh». Unionsdokumentet är här aberopadt i jembredd med Sverges lag såsom en *tagligt gällande handling*, hvilken gaf stöd åt deras yrkande.

I de danska riksrådens berättelse till konung Erik om deras underhandlingar med de svenska fullmägtige,

¹ Tr. af Hadorph, Riim-krön. II, s. 115, 116.

² Den ordagrantna lydelsen af nämde paragraf i Magnus Erikssons landslag är: »Fiarþe æt han rike sino Suerike skal styra ok rafa með inlænskum mannum ok ei vtlaenskum, aefter þy sum gamul lagh oc rikisins raeter haner af alder varit; oe ei ma vtlaenskar man i raþ hans takas, ei husum ællæ landum rafa, ok ei Vpsala öþum ællæ sua gamul kronunna goz, æt aengin miunis ællæ af sanne saghu veet huru þet först vndir hona kom». Schlyters uppl., Lund, 1862, sid. 9, 10.

yttra de, att Svenskarne anhallit om deras bemedling hos konungen, att han matte lata dem fa åtnjuta deras beskrifne rätt, frihet och privilegier, och att de besvirit dem derom, bland annat under åberopande, att de, Svenskarne och Danskarn, *lofvat och skriftligen inbördes förbundit sig att evärdligen blifva tillsammans under en konung, ett hvarf rike dock med bibeckande af dess egen rätt*¹. Äfven här hafva Svenskarne åberopat unionsdokumentet och de danska riksraden hafva godkänt det samt hos konungen understödt deras anhållan. »*De veta*», yttra de i sin skrifvelse till konungen, *vintet bättre, än att konungen styr och regerar hvarf och ett rike efter dess egen lag och icke drager någon rätt ur det ena riket in i det andra*². Äfven å *danska sidan* citeras sålunda här unionsdokumentet.

Konungen gaf efter. Fred och förlikning slöts d. 23 augusti³. Urkunden derom är utgifven d. 1 september⁴, i form af en skiljedom, men beseglad icke blott af skiljedomarne utan äfven af konung Erik och de svenska fullmägtige. I detta dokument åberopas unionsdokumentet ingenstädes, saledes icke heller på det ställe i denna akt, som motsvarar den i Stockholmsförlikningen förekommande, i det föregående anförla paragrafen, der det efter föreskriften angående slottens öfverlatelse efter konungens död, tillägges, att hvad i detta afseende var öfverenskommet icke skulle vara »förbindelsebrevven, som rikena voro med sammanbundne, till hindres eller förfang, utan

¹ »also wi secht unde brevet hadden underlank, dat wi ewiehliken tosamende unde[r] enen koninghe scholden bliven, doch en jewelik rike to blivende bi sinem rechte». Hanserecessse 1431—1476. I, sid. 545, efter en handskrift i Wismar.

² »wete wi ok beters nicht, men en jewelik rike bi sinem rechte [blive], unde dat jwe gnade rade unde regere eyn jewelik rike bi sinem rechte unde teen nen recht ut deme enen rike in det andere». Hanse recessse, a. st. sid. 546.

³ »am sunte Bartholomeus avende». Hanserec. a. st. sid. 538.

⁴ »yppe s. Aegidii abbatis dagh». Hadorph, a. st. sid. 115. Det tyska exemplaret i Hanserec., a. st. sid. 547—551, har ingen annan datering än orten och året.

de förblifva vid sin fulla magt¹. Här star det blott, att slottslofven härefter skall vara »satt och antwardat uppa riksens kor äpter förskrifna wars nadigs herra konungs Erichs dödh, som thera beskrifna rättir utwiisar»². Slutligen förekommer i den tyska redaktionen af skiljedomen till sist en paragraf, hvilken med afseende på frågan om unionsdokumentet icke saknar vigt³. I sista momentet af denna paragraf råda nämligen skiljedomarne konungen att med dem, hvilka han nu här hade med sig, öfverenskomma om ett annat möte, på hvilket alla tre rikenas råd matte komma tillhopa, för att vidare öfverväga, om hvad som kunde lända till rikenas välfärd och i synnerhet *om deras förbund att blifva tillsammans för kommande tider*⁴.

Vi hafva funnit, att under mötets förhandlingar unionsdokumentet både på svenska och danska sidan åberopats som en afgörande auktoritet. Uppmärksamheten synes hafva varit allvarligt riktad på denna handling. Det är troligt nog, att konung Erik och hans förtrogne nu icke hollo särdeles mycket på densamma. Det är mer än sannolikt, att »förbindelsebrevets» åberopande af både Svenskar och Danskar mot konungens favoritpolitik, att indraga utländningar i Sverige, alldeles omstämmt hans tänkesätt i fråga om detta dokument⁵. De inre reella bristerna i

¹ Se i det föreg. sid. 51.

² Hadorph, a. st. sid. 111.

³ Denna paragraf finnes icke i Hadorphs text, hvilken i stället innehåller en uppmaning till vederbörande att å båda sidor hålla, hvad i skiljedomen blifvit stipuleradt. Jfr Hanserec. a. st. sid. 550, 551, och Hadorph, a. st. sid. 114, 115.

⁴ »und sundrigen umme de verbindunge der rike tosamende to bli-vende to tokomenden tiiden». Hanserec. a. st. sid. 551.

⁵ På konungen gjorda föreställningar, att fåsta afseende vid Svenskarne yrkande, att slott och län måtte anförtros endast åt inländske män, svarade han karakteristiskt nog: »Så hade han icke mottagit riket af drottning Margaret». Unionsdokumentet stod äfven genom sitt stadgande om konungavalet i vägen för konungens sträfvan att i Sverige och Danmark få brorsonen, hertig Bugislav af Pommern, erkänd som tronföljare. Konungens motiv förtjenar likväl att beaktas. Bugislav var nämligen enligt de norska akterna af 1388, d. 16 febr. och 1389, juni, konungens

akten, särdeles beträffande konungavalet, hafva för öfritt utan tvifvel både hos konungen och rådsherrarne väckt tanken på behöfligheten af en ny föreningsakt¹. Som visst kan derför antagas, att ifrån mötet i Kalmar är att härleda, att en komité af sex ledamöter utsags, för att utarbeta det förslag till unionsakt, som kort derefter framträdde. Denna handling, i hvilken sättet för unionskonungens väljande är i yttersta detalj utarbetadt, vardt sjelf aldrig mer än ett förslag, men unionsdokumentet nämnes deri pa ett sätt, som ger den ett särskildt intresse i den fråga, som här är föremål för undersökning.

Den nämnda komitén bestod af de tre rikenas ärkebiskopar, Hans Laxman af Lund, Olof af Upsala och Aslak af Nidaros, samt af tre verldslige riksråd, riddarne Axel Petersson från Danmark, Christiern Nilsson från Sverige och Endride Erlandsson från Norge. Desse herrar voro alla gamle män och två af dem, Axel Petersson och Endride Erlandsson, hade sjelfve deltagit i unionsmötet år 1397 och beseglat vittnesakten om komung Eriks kröning. Det är troligt, att man i de sistnämndes personliga erinringar har att finna grunden till den riktigare uppfattning af unionsdokumentets verkliga natur, som uppenbarar sig i det förslag, hvilket af komitén uppsattes. Man kan visserligen icke veta om 1397 års förslag blifvit delgifvet mötets medlemmar eller om, då det blef färdigt, Axel Petersson och Endride Erlandsson ännu voro vid mötet närvarande,

laglige efterträdare i Norge. (Sverges Traktater II, sid. 647—654). För att icke åfventyra unionens upplösning, om Svenskarne och Danskarne vid hans frånfälle valde någon annan, ville han hafva Bugislav erkänd som tronföljare. Det var en motsägelse af honom, att på samma gång vilja hafva unionsdokumentet erkändt och tillika betrakta Norge som ett arfrike. Det är uppenbart, att han icke tog det särdeles noga med unionsakten, utan trodde sig kunna framtaga och åberopa den, när den för tillfället passade. På mötet i Kalmar 1436, der hertig Bugislav sjelf var närvarande, kom denna fråga icke före.

¹ Häri har man att finna orsaken, hvarför Stockholmsmötets stadgeande, att hvart rike skulle hafva en afskrift af unionsdokumentet, hvilket icke tyckes hafva blifvit verkställdt, nu icke förnyades.

fölkaktligen icke heller huru noggrann deras kunskap varit; men så mycket finner man dock, att de vetat, att pa unionsmötet 1397 fragan om föreningensakten stannat vid ett förslag. Det ställe i den år 1436 utarbetade aktten¹, som rörer unionsdokumentet af 1397, förekommer i inledningen. I denna heter det: »Swa finner war naduga herre konung och wii alla nagre beseglet breff och *ett förram och ett begriff* aff then samma ädela förstinnan och aff the beste män, som tha i riiken wore, ther the keeste tha för the[t] besta, hon medh them och the medh henne, thet thesse try riiken skole altiid blifwe tilsamman til ewig tiid, altiidh een konung hafwa öfwer all try riiken: och skedde the[t] i then tiidh, tha war nadige herre konung wart krönt i Calmarna.»

Jag har redan nämt, att det »förram och begriff», som här omtalas, redan af Georgii antogs syfta på 1397 års unionsdokument, och att med dessa från plattyskan lanade ord förstas förslag eller utkast.

Det nya förslaget förkastades sannolikt af konungen sjelf; atminstone förekommer intet spar, som antyder, att det pa något möte varit föremål för öfverläggning. Oron och missnöjet började emellertid att gripa omkring sig äfven i Danmark och under uppresningarna i Sverige hade den enskilda maglystnaden vaknat. Under dessa omständigheter började tanken på det möjlichen önskvärda i sjelfva unionens upplösning att framträda. Den fann sitt uttryck i den nya unionsakt, som utan konungens deltagande eller samtycke d. 9 juli 1438 i Kalmar af det svenska och danska rådet upprättades². I denna akt är

¹ Tr. af Hadorph, a. st. sid. 117—123, och af Wegener, Geheime-archivets Aarsberetninger II, sid. 31—38.

² Tr. af Hadorph, a. st. sid. 124—126 och af Wegener, a. st. sid. 38—40. Det var uppenbarligen en usurpation å de svenska och danska riksrådens sida att upprätta en unionsakt mellan de tre rikena utan det norska rådets deltagande och konungens samtycke. Att här vidare beröra detta hör icke till ämnet.

dokumentet af 1397 lagdt till grund, så att detsamma i mange punkter ordagrant återgifves. Det nämnes likväl blott på ett enda ställe, detta likväl hufvudstället i akten. Det heter: »Item, som wii finne i *thet gamble förbund* riiken vnder een konung at wara etc., ther kunne wii ey nu yttermeer eens att warda at themne tiidh, serdelis fört att oss aff Sverige är ey nu macht medhgifwen och engen aff Norges radh är här när.» Derefter öfverenskommes, att när en ny konung skulle väljas, så skulle det icke ske förr, än alla tre rikenas fullmägtige sammankommit, då man först skulle afgöra, om det var nyttigast att välja en konung öfver alla tre rikena, eller om hvart rike skulle hafva sin egen konung, i hvilket senare fall rikena ändock skulle vara med hvarandra förbundne i ständig fred och skyldige att hjälpa hvarandra mot yttre fiender. Denna akt innehåller alltså i sig förutsättningen af unionens upplösning. Sjelfva grundtanken i Margaretas union, den gemensamme konungen, är i densamma icke erkänd som orubblig.

Af det sätt, hvarpå unionsdokumentet i den nya akten nämnes, kan man icke märka, att den uppfattning af dess karakter, såsom ett blott förslag, hvilken vi funnit i det år 1436 utarbetade unionsförslaget, gjort sig gällande; om än uttrycket »*thet gamble förbund*« förefaller något sväfvande, och icke så bestämdt, som de förut nyttjade benämningarna sammanbindelse- och förbindelsebrevet. Nagon skulle måhända kunna invända, att med uttrycket »*thet gamble förbund*«, menas endast den dittills faktiskt bestående ordningen; men att dermed bör förstås sjelfva den skrifna akten, synes af det »etc.«, som slutar meningens och gifver den karakteren af ett citat. Det är icke utan sin vigt, att unionsdokumentet, då det nu försvinner ur det offentliga lifvet och öfvergår i traditionens osäkra vard, icke var bland politikens målsmän stämpladt som en akt, hvilken på grund af oberättigad auktoritet för-

kastades, utan endast sasom en, hvars innehåll dels var i sig sjelft otillfredsställande, dels icke behagade de magt-egande. Man kan härvid icke undgå att fraga sig, huru detta var möjligt, då i 1436 års unionsförslag så tydligt med ordet »förram» angifvits aktens verkliga och ursprungliga karakter. Flera omständigheter verkade derhän. Dels kom, sasom jag redan nämt, 1436 års förslag aldrig under offentlig diskussion; dels var unionsdokumentet af 1397 nu engång erkändt som en fullgiltig akt, och 1425 års bestyrkta afskrift, på hvilken, med ytterst få undantag, allas kunskap om akten grundade sig, var i allt så formfulländad och dolde så fullständigt originalets bristande besegling, att något tvifvel icke kunde väckas på att originalet icke hade rätt att gälla för hvad dess ordalydelse innebar; dels slutligen hade akten, när man om hösten 1435 i Sverige fick kännedom om dess innehåll, visat sig vara en verklig magna charta för den separata sjelfständigheten inom unionen, i hvilken egenskap den ock, som vi sett, på mötet i Kalmar 1436 kom till användning. Att man fortfarande i fullkomligt god tro antog den gamla unionsaktens ursprungliga rättsgiltighet visade sig ock på ett öfvertygande sätt några årtionden derefter. Unionen hade då varit faktiskt upplöst, men genom Karl Knutssons födrifvande och Chistiern I:s upphöjelse på Sverges tron blifvit åter upperrättad. Den födrifne Karl Knutsson och Christiern vexlade stridskrifter med hvarandra. Då, om någonsin, hade det väl varit anledning för konung Karl och hans anhängare att mot den danske konungen och det svenska unionspartiet lägga i dagen det ursprungliga unionskontrakts bristande giltighet. Konung Karl hade sjelf sett unionsakten, churu visserligen sannolikt endast i 1425:års afskrift, och kände dess innehåll. Han hade nämligen, efter att som vittne hafva beseglat preliminärförlikningen i Halmstad den 3 maj 1435, der unionsakten af de svenska

fullmägtige erkändes, såsom riksråd deltagit i det möte i Stockholm om hösten samma år, vid hvilket konung Erik framlade akten, utan tvifvel i den nyssnämnda, är 1425 tagna, bestyrkta afskriften¹, och hade beseglat den definitiva förlikningen den 14 oktober, i hvilken unionsaktens erkännande förnyades; slutligen hade han år 1438, då riksmarsk, varit en af de svenska rådsherrar, som tillsammans med danska riksråd under stadig hänsyn till unionsakten och flerestädes med ordagran användning af densamma utarbetat den nya föreningsakten². Hade man under öfverläggningarna för den sistnämnda akten kommit till det resultat, att den år 1435 såsom rättsgiltig erkända unionsakten egentligen icke varit annat än ett förslag, eller ansett den uteblifna verkställigheten af dess utskrifning och besegling i sex exemplar hafva inverkat på dess rättsgiltighet, så skulle, om ock vid dessa förhandlingar man af ett eller annat skäl icke aktat nödigt

¹ Preliminärförlikningen i Halmstad innehöll, såsom i det föregående (sid. 47) är anfördt, att unionsakten vid det följande mötet skulle framläggas i original eller bestyrkt afskrift. Det var säkert icke utan skäl som konung Eriks sändebud, bland hvilka den från år 1425 kände biskop Jon af Oslo var den förnämste, i Halmstadsakten insatte detta alternativ.

² Den kunskap om unionsakten, som man på grund häraf måste antaga att konung Karl Knutsson och äfven flera andra svenska herrar, som deltog i 1438 års unionsförhandlingar, innehadt, ger mig anledning att här göra en anmärkning beträffande den betydelse, hvilken såväl Georgii som Paludan-Müller tilläggda den fullkomliga tytnaden i Rimkrönikan samt hos Ericus Olai och Johannes Magnus om föreningsakten i Kalmar 1397. Som konung Karl Knutsson icke aflid förr än 1470 och det är otvivelaktigt, att den med honom samtidige författaren i Rimkrönikan icke var för konungen och hans omgivning främmande, strider det efter min åsigt mot all sannolikhet, att han icke skulle egt någon kännedom om den stora tilldragelsen i Kalmar, kröningen, mötet och unionsakten, hvad dess existens beträffar, ty om dess innehåll kunde hvarken han eller de efterföljande Ericus Olai och Johannes Magnus ega kännedom, då akten icke fans i Sverige att tillgå. Jag anser, att orsaken till den anmärkta tytnaden hos de två förstnämde och högst sannolikt äfven hos den tredje icke var okunnighet, utan var det af hat till unionen, som de icke ville omnämna, att en akt fans, hvilken ansågs som dess grundfördrag.

att dervid fästa afseende, kunskapen derom dock funnits hos Karl Knutsson, och det skulle varit mer än underligt, om han icke i de med Christiern vexlade stridskrifterna skulle begagnat sig deraf. Konung Karl yttrar sig emeller-tid endast på följande sätt i detta ämne:¹ »Item som fornämpde Christiern aff Delmenhorst framdeles schref, att wii med falskeliget wold haffuom brutthett förbin-dingen medh [mellan²] the 3 rike, tilsammen att blifue wnder eenn konung, och oss medh woldh trengt till konniglige werdigheet, hwilke wii ej werdige äre, så måg hvor en wiiss menniska wel merkia, att thet oss ock lygnachtige öffuer dichtet och öffuerskriffuet är»; han hade, fortfar han, blifvit mot sin vilja vald och tagen till konung, och, då han yrkat uppskof med valet, till dess ett af det danska rådet föreslaget möte i Halm-stad blifvit hållt, hade man svarat, att Danskarme brutit föreningen mellan rikena³ och »therföre wore Swenske men mere plichtige att fölie och holle effter gammel Sweriges beschreuen lagh om thera konunge kor, en att holde sadana förbinding etc. oppå ricksens och theris förderf». Unionsakten af 1397, som enligt erkännandet 1435, i hvilket Karl Knutsson deltagit, utgjorde den rättsliga grunden för föreningen mellan de tre rikena »tilsammen att blifue wnder eenn konung», lemnas, som man finner, i striden aldeles oantastad. Man stridde der-

¹ Konung Karls andra försvarsskrift med anledning af konung Christierns och hans rådsherrars stämning till honom att möta i Tälge pingsttiden 1458, tr. af Styffe, Bidr. till Skand. hist. III, sid. 110—125, efter en kopiebok i Riksarkivet från slutet af 1500-talet (Erik Sparres kopiebok, sign. B 7) bl. 76—83, jemförd med en handskrift å universitetsbiblioteket i Upsala.

² Efter en handskrift från 1500-talet, hvilken innehåller blott denna del af försvarsskriften tillsammans med en afskrift af 1436 års unionsförslag. Samlingen Acta medii ævi i Riksarkivet.

³ Det ansågs hafva skett vid konung Christophers inkallande till konung i Danmark.

emot om hvem som brutit föreningen. Detta bevisar, att man ansag den rättsligen grundad¹.

Min undersökning af unionsdokumentet är härmed afslutad. Jag har följt den märkliga urkunden från dess uppkomst till dess den träder tillbaka för en annan akt, och derefter vidare in i den tid, då dess eftermåle begynner. Jag har alltså hunnit gränsen för min uppgift.

Säger man nu, att den enda fullgiltiga handling, som vid kröningen i Kalmar kom till stånd, var akten af d. 13 juli, i hvilken af alla tre rikenas representanter sammäldt trohet lofvades den gennensamme konungen, men icke ett ord finnes om rikenas förening, så är detta riktigt. Men icke dess mindre, da det i det danska rådets skrifvelse d. 28 (ell. 27) oktober 1438 till hertig Christopher af Baiern heter, att de tre rikena tillförne voro tillsammans förbundne, evinnerligen att samman blifva under en herre och konung², så ligger i detta uttalande väl icke en juridisk, men en faktisk sanning. Ty så visst det än är, att icke någon grundlag för de nordiska folkens förening framgick

¹ Att icke vid unionens slut någon misstanke fans om grundfördragets ursprungliga giltighet, framgår på det mest ojäviga sätt af den framställning om unionens beskaffenhet, som Olaus Petri i sin krönika gör omedelbart efter det han framlagt innehållet af hvad han förmenade vara den vid konung Eriks kröning antagna unionsakten. Se sid. 161 och 162 i Klemmings edition. Detsamma bevisar äfven det åberopande af unionsdokumentet, hvilket de norska riksråden gjorde år 1513 i Köpenhamn, för att protestera mot konung Christiern II:s användande af titeln »Norges riiges rette arffwingh». Den af drottning Margareta stiftade »bebindelsen» mellan de tre rikena innehöll, heter det i den af de norska riksråden utfärdade akten, »at the skule alltiid tiill aewiigh thiidt blifne met eit friit koor och wall vnder ein herræ och konungh oe icke tiill arfis, ther met koredæ the konungh Erick eftersom recessenn ther po giordt vdi Kalmarenn vdttiiser». Dipl. Norv. IX, n. 476. Traditionen antog alltså unionsakten såsom gilrig, äfven om dess innehåll och beskaffenhet så sjunkit i glömska, att man förväxlade förslaget 1397 med det af 1436, såsom i det föregående, sid. 4—6, är visadt hafva varit fallet med Olaus Petri och Svaning och högst sannolikt äfven med de norska riksraden.

² »ewichlien tho samende tho bliuende vnder enem heren vnnd koninghen». Danska rådets bref till hertig Christopher af Baiern, dat. Korsör, 1438, d. »28 octob. vigilia b. Simonis et Judæ apostolorum» (o : 27).

som resultat af 1397 års unionsmöte, så omisskänligt är det likväl, att de nordiska folken allt ifrån den tiden i allmänhet lefde i den föreställningen, att den förening, som invigts genom Eriks kröning på en gang till konung öfver alla tre rikena, skulle vara en förening för alltid. Det var utan tvifvel i den omständigheten, att denna föreställning verkligen fans i det allmänna tänkesättet, som man har att finna den fornämsta orsaken till att unionsdokumentet kunde varda accepteradt som en fullgiltig akt, och att, äfven sedan det försvunnit ur den politiska användningen, det kunde talas om rikenas förbindelse, såsom hafvande åsyftat en, som det heter, evinnerlig förening. I unionsdokumentet står skrifvet, att, då konung Erik var krönt och i konungslig stol satt, då vardt »i förenämde timme och stad» öfverenskommet om en stadig och obrytelig sämja, fred och förbund, och derefter följer främst bland stipulationerna: att *de tre rikena skulle hafva till konung denne konung Erik i hans lifsdagar och sedan evinnerligen en konung och ej flere, så att dessa riken aldrig mer skulle skiljas åt.* Under hänförelsen af den storartade kröningsakten och hyllningen hafva dessa allmänna grundsatser om sämja, fred och förbund, samt i sammanhang dermed äfven grundsatsen om en evärdlig förening under en konung framstälts som den basis, på hvilken de tre folkens inbördes förhållande för framtiden skulle hvila¹. Det är intycket och hägkomsten deraf, som de talrika deltagarne i kröningsfesten och mötet togo med sig derifrån och sedan fortplantade till de hemmavarande och till efterkommande. Men tyvärr ligger det ock något derunder, att man läser detta i ett dokument, skrifvet mer än en månad senare, och

¹ Uttrycket i unionsakten att beslutet om unionen med alla dess punkter var fattadt omedelbart vid sjelfva kröningen »i thenne mode som herefter fölgher» är en retorisk ackommodation för att sammanknyta fördragets samtliga speciella punkter med den vid kröningen uttalade grundtanke.

dertill i ett dokument, hvilket öfvergått till efterverlden som ett vittnesbörd om, att man *icke* kom till en verkligt laglig lösning af den vigtiga frågan. Om den stora allmänna grundtanken hade man under festens jubel förenat sig, men när de närmare vilkoren för den evärdliga föreningen skulle uppgöras, da var det slut med enigheten, och äfven motviljan mot sjelfva grundtanken, som i förstone förstummat, vägade sig fram eller arbetade i det tysta. Det är anmärkningsvärdt, att äfven vittnesakten om konungens kröning, den s. k. hyllningsakten, är gifven påfallande sent, eller först d. 13 juli, nära fyra veckor efter kröningen. Denna akt innehåller endast ett intyg, att konung Erik blifvit krönt till konung öfver alla tre rikena, en i allmänna ordalag hällen trohetsförsäkran, och löfte att så handla med anförtrodda slott och län, att man motsvarade visadt förtroende och kunde derför ansvara¹, samt slutligen en tacksägelse till drottningen. Förklaringen, hvarför denna akt, hvilken icke innehåller det ringaste, hvarom icke alla genast kunnat förena sig, men hvilken, såsom vittnesbörd om konungens kröning och såsom trohetsförsäkran bort vara afgiven omedelbart efter kröningen, trådt i dagen så långt derefter, ligger utan tvifvel deri, att denna handling ursprungligen varit ämnad att varda den enda och omfattande unionsakten. Men sedan tiden gått framåt under fruktlösa öfverläggningar, och man började att misströsta om att komma till enighet i sjelfva unionsfrågan, har, mähända på drottningens be-

¹ »om slot, feste, land oc län, oc om al stykke, e huat thet helzt heder eller ær, som fornempde wor herræ koning Eric oc hans modher modhersöster, wor nadighe frwe, drottning Margarete, oss til trot hafue oc en her efter til tro, ther wilge wi oc alle aff' thisse fornempde rike suo widher gora bothe i thorræ lisfuende liiff oe suo efter thorræ doth, som the hafue oss til trot oc æn her efter til tro, oc som wi wilge suare oc wæræ bekende bothe for Gudh oc men». Man märke huru obestämdt allt detta är hållt. Man skulle icke i dessa saker yttrat sig på detta sätt, om man med dem varit på det rena och vunnen enighet *tillåtit* bestämdare uttryck.

fallning, detta dokument, sålunda till innehållet reduceradt, blifvit utfärdadt.

Unionsdokumentet, som engång gält som en fullgiltig statsakt, har af den senare kritiken, churu fränkändt denna egenskap, dock varit ansedt som ett vittnesbörd om hvad man på mötet i Kalmar muntligen aftalt. Den föregående undersökningen har visat, att det är icke engång detta. Men dess historiska betydelse är, i den dager det nu föreligger, icke minskad utan ökad. Vi hafva sett, att det saknar allt bevis på erkännande af en bland kontrahenterne, och jag har visat, hvilken betydelse andra fullt konstaterade sakförhållanden gifva derät. Men Norge, huru ovilligt det än var stämndt mot föreningen, var likvälv under hela unionsperioden för magtlöst, att kunna göra sin vilja gällande. För unionens framtid ligger det ödesdigra förebudet icke så mycket i frånvaron af den norska beseglingen, som fast mer i det rent motsatta faktum, nämligen i aktens enhälliga bekräftelse af de svenska representanterne. Ty derpå kan man vara viss, icke är det kärlek till unionen, nit för dess upprättande och bestånd, som i denna enhällighet träder i dagen, utan omtancken, att på det kraftigaste bestyrka, att man från svenska sidan endast på de vilkor, som denna akt innehöll, gaf sitt samtycke till unionen. Det var, såsom jag redan i det föregående yttrat, de i akten insatta garantierna för de särskilda rikenas sjelfständighet inom unionen och för valrikesprincipen, som den enhälliga svenska beseglingen innerst och egentligen gälde. Men derför kan man ock vara lika viss uppå, att denna föreningsakt syntes drottning Margaretas i grunden förkastlig. Att hon, unionens stiftarinna, för hvilken dennes trygghet och bestånd var det förnämsta, måste hysa denna åsigt, ligger så i sakens egen natur, att man icke behöfver det vittnesbörd, hennes egna regenthandlingar gifva derom. Derför föredrog hon ock, att tills vidare låta unionsfrågan hvila,

framför att se den löst på detta sätt, hvarigenom grundsatser, hvilka hon icke var benägen att följa, i en formlig akt skulle erhallit helgden af lag. Hon satte sin egen personlighet i stället för den unionsakt, hon velat, men icke förmatt att bringa till stand. Detta kunde bärta sig för henne, men när en efterträdare kom, hvilken icke egde hennes öfverlägsna egenskaper, visade sig snart behovvet af att för unionen kunna aberopa en laglig grund. Jag har visat, huru konung Erik genom ett konstgrepp sökte att i det från unionsmötet i Kalmar bevarade förslaget skaffa sig en sadan, och att han äfven deri lyckades. Men då han på detta sätt skaffade anseende af lag åt detta unionsförslag, hvilket Margareta lagt ad acta, begick han utan tvifvel ett stort politiskt misstag. Detta »förbindelsebref», som han framlagt i en maskerad skepnad, först 1425 för att genom dess auktoritet styrka sin rätt till militärisk hjelp, sedan 1435, under resningen i Sverige, för att styrka lagligheten af sjelfva unionen, vändes på den stora kongressen 1436 af Svenskarne mot honom sjelf och hans egna handlingar. Akten sjelf trängdes visserligen derefter alltmer i bakgrunden af senare öfverenskommelser och sjönk allt djupare i glömska, men de autonomistiska grundsatser, som i den gifvit sig uttryck i stadganden, afsedda att häftla och betrygga rikenas separata sjelfständighet, fortforo att göra sig gällande, och ledde slutligen till den blodiga konflikt, i hvilken den af Margareta stiftade unionen för alltid gick under.

Exkurs

till sid. 12—39.

(antikritik)¹

I andra delen af »Sverges Traktater», hvilken utkom någon tid efter det förestående inträdestal var hållit, fann jag anledning att meddela ett utdrag deraf såsom kommentar till unionsaktens i arbetet införda text. Tvärre recensioner blefvo kort derafter synliga, den ena i Historisk Tidskrift för år 1884, sid. xxvi—xxviii, af signaturen Ehd, den andra i Letterstedtska Tidskriften för samma år, sid. 265—274, under titeln: »De senaste åsigterna om unionstraktaten i Kalmar af Karl Henrik Karlsson». Jag har i det följande upptagit deras yttranden till granskning och dervid kommit i tillfälle att ytterligare pröfva och utveckla åtskilligt till ämnet hörande. Visserligen hade jag genom tilllagda noter kunnat vinna mitt systemat, men emedan dessa nödvändigt skulle kommit att ega en öfvervägande polemisk karakter, har jag icke velat använda ett förfaringssätt, som alltid vid läsningen skulle verkat störande.

Det är, för sa viadt recensenten i Historisk Tidskrift uttalat sig, egentligen icke mer än i en punkt, som någon divergens synes råda mellan honom och mig. Han erkänner vigten deraf, att de, hvilka i akten sägas hafva beseglat densamma, visats vara, icke, såsom Paludan-Müller påstar, endast trovärdige män i allmänhet af de pa mötet närvarande, utan representanter för hvart och ett af de, tre rikena, »hvilkas intyg derigenom får en helt annan betydelse»; men då jag, med afseende såväl härpa, som pa ordalydelsen af den

¹ Skrifvet 1886. — Af det förestående talet har jag före manuskriptets aflemnande till tryckning företagit en revision; sid. 28—30 och 33 äro omarbetade och på några ställen tillägg gjorda, genom hvilket allt jag hoppas att framställningen skall hafva vunnit i tydlighet och fullständighet.

bekräfelse, hvarmed denne män afsluta akten, ävensom på andra i densamma förekommande uttryck, anser akten vara uppsatt under förutsättning att varda unionens verkliga *fundamentalakt*, anmärker han, att icke dess mindre mot dess rubricering såsom sådan »en och annan formel betänklighet synes yppa sig».

Till undvikande af allt missförstånd inför jag här fullständigt rec:s motivering.

»Hr Rg, säger rec., tyckes antaga, att de sex brefven på pergament ord för ord skulle ha öfverensstämt med förevarande akt. Detta förefaller dock något ovisst. Kan man antaga, att de sjuttons bekräftelseord och deras försäkran om de sex utskrifterna och dessas besegling skulle i lika ordalag upptagits i dessa senare? Under hvad form skulle vidare konungens, drottningens och de öfriges besegling ha gifvits? Männe i form af en särskild vidfäst pergamentsremsa innehållande formuläret för denna bekräftelse? Ett dylikt sätt att gå tillväga har verkligen vid andra tillfällen förekommit, men om det här kunnat ega rum må lemnas derhän. Öfverraskande är också, att i en unionens fundamentalakt saknas den högtidliga ingress, som i likartade akter brukade användas: »*in nomine Domini*». Ur denna rent formella synpunkt förefaller det därföre, som om uttrycket »fundamentalakt» ej skulle vara fullt tillämpligt. Vi kunde tillägga ännu en omständighet. De sjutton försäkra uttryckligen, att de sex brefven skulle beseglas af konungen och drottningen, af rikets råd och män och köpstäder. Det synes förutsätta dels att de på mötet närvarande icke ansett sin bekräftelse tillräcklig, dels ock möjligheten af en pröfning af bestämmelserna, då ju ett sådant samtycke ej gerna kunnat gifvas annat än på ett riksmöte. Det synes oss vara ännu ett formelt skäl mot nyssnämnda benämning».

På det första momentet i detta yttrande kan jag icke tro, att rec. särdeles vill hålla. Det var ju, som väl bekant är, under medeltiden en mycket vanlig sak, att en, ja flera akter ordagrant och i sin helhet intogos i en senare handling¹, hvilken då äfven egde sin särskilda ingress och afslutning. Sadan kan man ock här tänka sig formen af de sex exemplaren,

¹ Jag erinrar om den vanliga formeln, hvarmed handlingen infördes: »enius tenor de verbo ad verbum talis est: — »i alle made ludende ord fra ord, som her efter skrifvit star:»: — »van worde to worden ludende also hir nagescreven stet».

som skolat efter normalakten utskrifvas. Vidare kan man äfven, med fästadt afseende på medeltidens bruk, mycket väl tänka sig »utskrifterna» återgivande normalakten endast med ett tillägg efter densamma, innehållande, att, i enlighet med hvad öfverenskommet var och »til ytermere bevaring», med de förenämde¹ (de sjutton i normalakten som beseglande nämde) de öfrige låtit sina sigill vidhängas. För öfrigt är det ett oväsendligt spörsmål, *huru* man i unionsförslaget tänkt sig, att denna punkt deri skulle i formelt hänseende verkställas. Det väsendliga är, *hva*d akten i den nämnda punkten stipulerar, och *det* är i akten sjelf så tydligt och bestämdt som möjligt uttryckt i stadgendet, att de sex exemplaren skulle utskrifvas lydande »*i alla modæ oc met allæ artikele, som hær fore screfret star*». Det är *detta* stadgande och dess innebörd, som bevisar, att akten varit afsedd att varda unionens fundamentalakt.

Hvad vidare beträffar att ingressen *in nomine Domini* saknas, så brukades denna formel under medeltiden i akter, uppsatta och bevitnade af notarii publici, men vardt, om än någon gång förut förekommande, först under det femtonde århundradet i Norden mera vanlig äfven i andra offentliga handlingar. Vid den tid då unionsakten uppsattes, var dess användning långt ifrån regel. Jag skulle kunna styrka detta med flera bevis, men vill blott anföra tvänne, hvilka tillika hafva den egenskapen att stå i närmaste sammanhang med unionsakten. Den en vecka tidigare, den 13 juli, på samma möte i Kalmar af, som det heter, »konung Eriks och hans tre konungarikens, Danmarks, Sverges och Norges, rådgivare och män» utfärdade gemensamma trohets- och hyllningsakten, hvilken, såsom man måste vänta sig, är utfärdad i den högtidligaste form på pergament med vidhängande sigill, sextiosju till antalet, saknar denna ingress och börjar omedelbart med utfärdarnes namn². Den s. k. Nyköpingsrecess³, till form och innehåll den konstituerande akten mellan konung Erik och drottning Margareta, å ena sidan, och Sverges råd och män, å den andra, gifven året före unionsakten, den 20 september 1396, skrifven på pergament och ursprungligen försedd med öfver åttio vidhängande sigill, främst konungens och drottningens, ett dokument i

¹ Orden »med de förenämde» förekomma använda af tillträdande beseglare.

² Originalet finns i danska Geheimarkivet. Se bil. III, sid. 97.

³ Originalet i danska Geheimarkivet; tr. i Sverges Traktater II, sid. 655.

alla afseenden af sollemaste slag, icke blott saknar de anfördā orden, utan börjar nästan lika med unionsakten¹.

Den afgörande betydelsen slutligen af aktens stadgande om dess oförändrade atergifning i de sex exemplaren synes mig icke kunna vara tvifvel underkastad. I det nyss anfördā, beständā och uttryckliga stadgandet, att de sex utskrifterna skulle lyda *ni alla modæ oc met alla artikele* sa som i normalakten var skrifvet, ligger nämligen, sasom jag i afhandlingen yttrat, ett oförtydligt bevis derpa, att meningen i akten var, att den skulle anses *definitir*, sa att densamma icke före utskrifningen skulle, sasom rec. och andra med honom föreställa sig, kunna underkastas pröfning på nagot nytt möte. Hvar skulle i sadant fall någon garanti funnits, att icke ändringar skett? Hade unionsmötet i Kalmar *verkligen* ledt till det resultat, som unionsaktens ord innebära, da stadgandena i akten framställas såsom mötets med konungens och drottningens råd och samtycke fattade enhälliga beslut, så följer det af sig sjelft, att hvarken drottningen eller mötets medlemmar kunnat vilja, att det unionsfördrag, om hvars särskilda punkter de öfverenskommit, skulle kunnat på ett senare möte utsättas för ändringar. Med antagande af en sadan möjlighet blefve det uttryckliga stadgandet, att de utskrifna exemplaren skulle »i allu modæ och met allæ artikelæ» lyda såsom i det föregående var skrifvet, alldelers meningslöst. Da aktens beständā ord salunda utesluta möjligheten af att någon ny pröfning af dess innehall före utskrifningen af de sex exemplaren varit tänkt såsom medgifven, kan jag icke finna annat än att den ifrågavarande utskrifningen och beseglingen af dessa exemplar varit betraktad endast som en promulgation eller solennisering af normalakten, hvars verkställighet ansågs följa af sig sjelf. Derför heter det ock i akten utan vidare: »at breff sculæ gifves etc. oc sculæ insigles» etc.².

Denna på aktens lydelse grundade uppfattning behöfver på intet sätt stödet af någon utifrån hemtad bekräftelse. Då emeller-tid en sådan finnes, ma den icke lemnas onämd. Jag vill derför till hvad jag anfört lägga en erinran derom, att när akten några årtionden senare framdrogs för att användas som en gällande

¹ »Thet seal allom mannom witerlikt wara, swa wael them som koma sculo, som them som aw æro, som thetta breff hora eller se, at» etc.

² Man märke väl, att frågan här endast är, huru det är menadt i sjelfva akten, och att denna akt är endast ett förslag. Jfr hvad jag i afhandlingen sid. 32 yttrat om Norrmännen.

handling, detta tilltag tydlichen grundade sig på den förutsättningen, att den rättsgiltighet, man önskade förskaffa handlingen, icke omöjliggjordes deraf, att stadgandet om dess utskrifning i sex exemplar icke var uppfylldt. De facta, hvarpa jag här syftar, äro redan i afhandlingen framstälda, men för bevisningens fullständighet vill jag likvälv i detta sammanhang anyo i största korthet pa dem fästa uppmärksamheten.

Det torde väl icke vara tvifvel underkastadt, att konung Erik, da han är 1425 lät taga den vidimerade afskriften af unionsdokumentet, afsåg att för sina syften begagna detsamma som en handling med gällande kraft. Den sollenna form, hvari afskriften kläddes, jemte kända dermed samtidiga politiska omständigheter, hvilka till fyllest förklara atgärden, utgöra derpå bevis. Men huru skulle han kunnat hoppas att lyckas i sin afsikt, om icke akten i sig sjelf haft en definitiv karakter och om utskrifningen och beseglingen af de sex exemplaren, hvarom i akten stod att läsa, af hans samtid uppfattats som ett *nödvändigt* vilkor för dess rättsgiltighet. Da icke *en enda* sådan utskrift fanns till, kunde ju hvem som helst, med största lättethet öfvertyga sig om, att denna utskrifning och besegling dittills icke blifvit verkställd. Men än mer; vi skola finna icke långt derefter ett faktiskt bevis på att man verkligen fäst sig vid att af unionsdokumentet inga afskrifter funnos, hvilka gjorde det mera tillgängligt. Man har nämligen vid förlikningen i Halmstad den 3 maj 1435, *under uttryckligt erkännande af unionsaktens gällande kraft*, öfverenskommit, att den pa nästa möte skulle framläggas i original eller bestyrkt afskrift. Att denna öfverenskommelse uppfylldes, kan man sluta till deraf, att från det följande mötet i Stockholm inga klagomål förspörjas öfver nagon uraktlatenhet härutinnan och att i detta mötes beslut, den definitiva förlikningen mellan konung Erik och Svenskarne af den 14 oktober samma år, det, *efter förnyadt erkännande af unionsaktens rättsgiltighet*, finnes stadgadt, att hvart rike skulle *genast* deraf erhalla en afskrift, hvilken skulle derstädes förblifva. Mötets medlemmar hade då tillfälle att taga kännedom om unionsaktens innehall, alltsa äfven om det ställe i dess afslutning, i hvilket det heter, att den skulle utskrivas i sex exemplar; men hvarken då, eller pa mötet i Kalmar följande året, under hvilket, som bekant, Svenskarne aberopade och eiterade unionsakten, finner man något spår af att de uppfattat den uteblifna verkställigheten af denna föreskrift sasom inverkande på aktens giltighet. De nöjde sig

pa mötet i Stockholm med det högst modifierade stadgandet om en afskrift till hvart rike, utan annan besegling än den som erfordrades för bestyrkande af dess riktighet.

Da jag härmed lemnar den aktade granskaren i Historisk Tidskrift, för att i det följande taga i betraktande herr Karlssons uppsats, har jag redan besvarat den första af dennes invändningar. Hr K. tycker nämligen, att jag fäst mig »allt för litet» vid den omhandlade utskrifningen af normalakten i sex exemplar, och kan icke gilla, att jag anser det möjligt, att akten, förutsatt att den verkligen varit, sasom den säger, de tre rikenes råds och mäns med konungens och drottningens samtycke fattade enhälliga beslut, skulle kunnat hafva gällande kraft äfven utan denna utskrifning och oaktadt den icke af konungen och drottningen beseglats¹. Att jag med afseende a denna sista omständighet fäst uppmärksamheten derpå, att föreningsakten mellan Danmark och Norge af år 1450, hvilken i konung Christians personliga närväro upprättades, utan tvifvel med synnerlig omtanke för dess bindande form, varit ansedd fullkomligt rättsgiltig, oaktadt konungens godkännande af akten icke är bekräftadt hvarken genom hans vidhängda sigill eller genom nagon särskild akt, utan endast, alldelös som i 1397 ars unionsakt, uttryckt genom en i akten insatt förklaring, att föreningen slöts med konungens råd och samtycke, finner hr K. vara en obefogad jemförelse, emedan, säger han, man maste »taga i betraktande den utveckling de skandinaviska rikenes råd under den mellanliggande tiden ernått». »Möjligen, tillägger han, afsags år 1450 att Norrmänne skulle synas handla mer sjelfständigt, om endast konungens samtycke nämdes, men han ej med sitt sigill uttryckligen bekräftade akten».

Hvad nu först beträffar riksrådens ställning, så kan jag icke finna, att den under tiden mellan 1397 och 1450 undergått en

¹ Hr K. uttrycker detta på följande sätt: »Han (Rg) sätter till och med i fråga om denna utskrifning i sex exemplar ens i sjelfva normalakten varit tänkt som nödvändig, och en gång säger han det endast vara föreslagen». Huru momentet om de sex exemplaren bör fattas, derom har jag i afhandlingen och nu ytterligare i exkursen yttrat mig. Att det i olikhet med det öfriga skulle i sjelfva akten vara framstäldt endast förslagsvis, har jag icke sagt. När jag på ett ställe (sid. 578) talar om den ifrågavarande utskrifningen såsom föreslagen, så beror det derpå, att *hela* akten af mig anses som ett förslag, följkärtligen och dess särskilda momenter. Detta följer så tydligt af hela framställningen, att ett sådant missförstånd å hr K:s sida aldrig bort kunna ega rum.

sa väsendlig förändring, att icke den uppfattning, som i detta afseende röjer sig i föreningsakten af 1450, icke äfven kan hafva gjort sig gällande i akten af år 1397. Att bevisa detta, är väl egentligen obehöfligt. Jag vill emellertid erinra om, huru i Sverige rådet under Albrecht var nästan ensamt regerande och att det äfven var rådet och herremännen som afsatte honom samt derafter kallade Margareta till regentinna; vidare om huru i Danmark rådet under Valdemar Atterdags långa vistelse utom riket förde regeringen och efter hans död vid regentvalen var det bestämmande, och slutligen om huru äfven i Norge under fjortonde århundradet ett rådsvälde utvecklade sig, derigenom att regeringsmagten under de alltför Magnus Eriksons uppstigande på tronen tätt på hvarandra följande minderärigheterna till största delen hvilade hos rådet, hvilket också efter konungaättens utslocknande egenmäktigt utnämde Margareta till regentinna och förklarade Erik först för tronarvinge, derefter för konung. Rådet var, da Kalmarunionen stiftades, i alla tre rikena den enda egentliga riksrepresentacionen. Till detta kommer, att i unionsakten af 1397 lika väl som i den af 1450 rikenas råd förutsättas uppträda i fullkomlig enighet med konungamagten, handlande med dess rad och samtycke. Det är för öfright icke svårt, att i det, hvarom här är fråga, fatta det fullkomligt riktiga i det åskådningssätt, som ligger till grund för öfverensstämmelsen mellan de båda akterna. De hade båda karakteren af fördrag, den af 1397 mellan de tre folken, den af 1450 mellan två af dem. Skulle dessa fördrag hafva karakteren af frivillighet, måste de slutas mellan de kontraherande rikenas representanter. Den redan förut för dem gemensamme suveränen kunde, såsom jag anmärkt, icke vara kontrahent. Det är derför fullkomligt som sig bör, att det i båda akterna endast heter, att föreningen slutes med konungens (i 1397:års akt konungens och drottningens) råd och samtycke. Hr K. säger sjelf, att det är 1450 möjlichen afsägs, »att Norrmännen skulle synas handla mera sjelfständigt om endast konungens samtycke nämdes, men han icke med sitt sigill uttryckligen bekräftade akten». Jag kan icke inse, hvarför icke man år 1397 kunde tänka pa samma sätt beträffande alla tre kontrahenterne. Det synes vara så mycket mindre skäl att tvifla derpa, som likheten i uppfattningen i båda akterna äfven funnit sitt uttryck i öfverensstämmande ordalag.

Beträffande orsakerna till de norske prelaternes uteblifvande från kröningen och mötet, har jag framställt, hvad jag anser med någon sannolikhet kunna anföras till förklaring häraf, och dervid

till sist, naturligtvis blott som en hypotes, hvilken för öfright icke inverkar på kraften af hvad jag förut i fragan anfört, uttalat den tanken, att drottningen dessutom tilläfventyrs trott sig i ärkebiskopens och hans medbiskopars fravaro från mötet finna ett medel, att utan någon farligare brytning hindra ett henne missaghligt förslag att komma till stand, derigenom att de norske på mötet närvarande radsmedlemmarne under sådant förhållande hade utväg att förklara sig inkompetente att, särdeles i ärkebiskopens fravaro, fatta ett beslut, som så väsendligt ändrade Norges författning etc. Till stöd för dessa och föregående kombinationer har jag yttrat att de öfverensstämde med drottning Margaretas beräknande och ytterst försiktigta karakter och med det goda förhållande, hvari ärkebiskop Vinalde¹ både före och efter unionsmötet tyckes orubbadt hafva statt till drottningen. Detta sista moment utelemnar hr K., churu dess medtagande är ett nödvändigt vilkor för ett riktigt bedömande af mitt yttrande. Hr K. anför endast hvad jag sagt om drottningen och förklrar att han »i detta omdöme icke kan instämma». »Dylika konstiga beräkningar, säger hr K., kunde möjligen vara öfverensstämmande med hennes fader Valdemar Atterdags karakter». Han var, fortfar hr K., vanvid »krokvägar», men drottning Margareta, hon har nog, menar hr K., insett, att här »den raka vägen var den bästa». Hr K. underrättar oss visserligen med dessa ord om hvilken politik han anser hafva varit den bästa, men icke är det alldelens gifvet, att drottning Margareta häri tänkt lika med hr K. Jag för min del kan för öfright icke fatta, att drottning Margaretas förhållande till de norske prelaterne, antaget att det var sådant jag tänkt mig det, skulle inneburit någon falskhets å hennes sida, icke heller tror jag, att den som något känner statskonstens vägar, skall finna beräkningen allt för konstig, men vare nu härmad i detta fall huru som helst, jag skall derom icke tvista med hr K., alltid skall det skäl emot mig, hvilket hr K. finner i drottning Margaretas rättframhet, vittna om en verklig originalitet i hr K:s uppfattning af hennes karakter².

Hvad sjelfva saken beträffar, så har förnyadt eftersinnande icke försvagat min tro på möjligheten af den förklarings riktighet, hvilken jag framstält. Längre än till probabilitet kan man

¹ och hans medbröder har jag tillagt i den reviderade texten.

² Professor Erslev, drottning Margaretas nyaste historieskrifvare, har om henne en annan tanke än hr K. Med anledning af de utvecklade förbindelser, som under konung Albrechts tid fanns mellan Margaretas

ju icke komma i fraga om de verkande motiven såväl a drottningens som a prelaternes sida. Att deras uteblivande var icke en tillfällighet utan en *överlagd handling*, är emellertid det väsendtliga, och *det* star fast, deras förhållande till drottningen ma dervid hafva varit hvilket som helst.

De i akten såsom beseglade nämnde sjutton radsherrarnes ställning till densamma kan, enligt hvad jag visat, tänkas pa olika sätt. Jag har salunda ansett, att det är möjligt, att de sjutton radsherrarne varit ett utskott, tillsatt för att utarbeta förslag till unionsakt, och tillika för att, om förslaget vardt godkändt, å mötets vägnar besegla den på pergament utskrifna akten. I sådant fall skulle de tio, som finnas hafva beseglat konceptet, kunna hafva varit detta utskotts majoritet, som på detta sätt gifvit sitt tillstyrkande tillkänna.

»Häremot, säger hr K., strider dock handlingens uttryckliga ord, att den skulle beseglas af *alla*¹ de i densamma nämnda personerna, och vidare att denna s. k. majoritet tydligent väntat, att äfven de öfriga skulle patrycka sina sigill, hvilket framgar af den ordning, i hvilken de äro patryekta».

Den första delen i denna hr K:s argumentation är mycket naiv. Att man i texten insatte alla ledamöterne af utskottet, antaget att de voro ett sådant, såsom beseglade, berodde naturligtvis derpå, att handlingen *i egenskab af koncept* borde skrifvas såsom den tänktes skola ordagrant och fullständigt lyda, då den på pergament komme att utskrifvas, och innebar, da, emot den ursprungliga afsigten, en partiel besegling af detta koncept företogs, icke den minsta förbindelse för dem, som icke i beseglingen deltagit.

egna undersåtar och Svenskarne, säger han (sid. 141): »hun kunde betyde sig af dem til at paavirke kong Albrechts mænd, puste til misfornojelsen og søge at vende den til fordel for Folkungerne. At Margareta har prøvet denne vej, der saa godt stemte med hele hendes karakter, er utvivlsomt, om end disse underjordiske intrigører kun have efterladt faa spor i de os levnede kilder». Derpå följer ett släende bevis på en sådan underjordisk manöver.

»Hæc regina ultra modum fuit astuta» säger en nästan samtidig historieskrifvare om Margareta (Presbyter Bremensis, Ser. rer. Svec. III, I, pag. 276).

Det är jemte bristen på samtida underrättelser just drottning Margaretas karakter, som gör det så svårt att komma till en riktig uppfattning af hennes förhållande på unionsmötet och ställning till unionsakten.

¹ Kursiveradt af hr Karlsson.

Är det nu sa, att de i konceptet såsom beseglade nände varit ett utskott, ur hvars öfverläggningar med drottningen och inbördes förslaget framgatt, så ligger det icke, det jag kan finna, nagot orimligt eller ens nagot vagadt i det antagandet, att, när detta förslag vid slutlig pröfning icke vann alla utskottsledamöternes bifall, de som gillade det, läto till bevis derpå a detsamma trycka sina sigill. Detta var ju efter den tidens föreställning just hvad som fordrades för en persons godkännelse af ett dokumentets innehåll, liksom vägrandet af besegling innebar motsatsen. Förslag med bifogade reservationer brukades icke den tiden.

Hvad beträffar den senare delen af hr K:s argumentation, att det af den ordning, i hvilken sigillen äro påtryckta, framginge, att man väntat, att äfven de öfrige skulle påtrycka sina sigill, så bevisa de tomrum, som blifvit lemnade för tre danska riksräds sigill, intet mer, än att man, da sigillen påtrycktes, hvilket skedde genom en sekreterare eller kanslitjensteman, ville hålla plats öppen för de nämnda riksrädens sigill, i händelse de skulle finna för godt, att genom deras ditsättande gifva sin anslutning tillkänna: nagot positivt bevis på att de ock verkligen voro dertill benägne, gifva icke dessa tomrum. Sigillens placering på den undre raden, der följden går från höger till venster, och der, efter den iakttagna ordningen, de norska sigillen skulle hafva följt längst till venster, visar ater på det evidentaste, att någon plats aldrig der för dem varit afsedd. Jag återkommer härtill längre fram¹, der jag i anledning af hr K:s upprepande af sitt oriktiga påstående, nödgas ater upptaga fragan. Hr K:s kritik är emellertid alltsa hvarken i ena eller andra afseendet hållbar.

Jemte denna hypotes, att de tio kunna hafva varit en utskottsmajoritet, som genom sina sigills tryckande på förslaget tillkännagifvit sitt tillstyrkande, har jag framställt en annan, att nämligen de tio, sedan förslaget strandat och det blifvit afgjordt, att akten icke skulle komma att pa pergament utskrifvas, företagit sig att besegla det uppsatta konceptet, Svenskarne mangrant, för att pa detta sätt hafva sin mening bevarad och bestyrkt etc. Mot denna förklaring, hvilken jag, utan att förneka möjligheten af den förras riktighet, i sjelfva verket anser antagligast, invänder hr K.: »Skulle de svenska rådsherrarne på något sätt velat bevara ett uttryck af sin mening, hade de väl gjort detta i en särskild akt och ej pa detta både förut och sedan ohörda

¹ Sid. 78.

sätt». Jag skall på sitt ställe visa, huru hr K. sjelf söker att förklara denna svenska besegling, och dervid, huru hans förklaring icke är bättre än hans invändning, kriticerar sig sjelf¹. Här anmärker jag blott, att jag för min del icke kan finna något förunderligt deri, att de som gilla ett förslag, underteckna det. Men hr K. fortsätter: »Skall man dessutom, såsom R. gjort, i det ena fallet tolka handlingen efter dess ordalydelse, måste man, så vidt möjligt är, äfven göra det i det andra, och den säges uttryckligen skola beseglas² af sjutton namngifne herrar, och man finner äfven att tio af dem verkligen beseglats, samt att rum blifvit lemnadt för de återstaendes sigill³. Tydligt är således, att man ej haft nagon tanke på att dessa sju skulle vägra sin besegling».

Hr K. räsonnerar här skeft och vilseledande. Det bestrider väl ingen, att akten är skrifven under förutsättning, att, om den gillades på sätt i densamma är angivet, den af de sjutton, som deri namngifvas såsom beseglande, också verkligen skulle, sedan, den blifvit behörigt renskrifven på pergament, beseglas, i öfverensstämmelse med hvad i texten säges, genom *vidhängda* sigill. Men meningen var således alldelvis icke, såsom hr K. antager, att *denna exemplar*, som nu föreligger och hvarom fråga är, skulle beseglas. Detta exemplar var blott ett *konceopt*, och att det blifvit besegladt och besegladt på det sätt som skett, det beror derpå, att efter det detta förslag eller koncept blifvit uppsatt, något mellankommitt, som föranledt, först och främst att den icke blott af brunet föreskrifna utan äfven i texten genom uttrycket att sigillen *vidhängts*, tydligt angifna utskrifningen på pergament⁴ uteblifvit, och för det andra, att tio af de i akten såsom beseglande nämde, icke dess mindre företagit sig att på blotta konceptet trycka sina sigill. Jag har redan yttrat mig om, huru mycket man är berättigad att sluta till af de tillika för de tre danske radsherrarnes sigill lemnade tomrummen. Hr K. föreställer sig, att tomrum

¹ Se sid 86.

² Hr K. refererar här oriktigt; *vara beseglad* borde hr K. hafta skrifvit. Akten är ett koncept innehållande texten, sådan den redigerad färdig skulle lyda. Det heter: »tha hafvom wi etc. ladit wora incigle met goth wilghæ henges for thettæ breff».

³ Hr K. upprepar här ett uppenbart oriktigt påstående och bygger derpå genast ett annat lika oriktigt.

⁴ Jag behöfver icke erinra om, att här icke är fråga om utskrifningen af de sex exemplaren, utan om renskrifningen af konceptet till normalakten. Se härom längre fram sid. 84, 85.

finnas lemnade för alla sju de felande sigillen. Det är ett misstag. Jag har redan nämt, att för de norska sigillen ingen plats varit afsedd. En blick på anordningen visar en hvar, att man för att bereda rum åt sigillen i deras rätta ordningsföljd till och med placerat dem delvis uppe i texten och ofvanpå hvarandra, men detta oaktadt synes, såsom jag redan i det föregående anmärkt, af sigillens placering pa den *undre* raden, å hvilken efter den följda ordningen de norska sigillen skulle haft sin plats, att man der icke gjort det ringaste för att vinna utrymme för dessa sigill. Det sista sigillet i följen, jug erinrar om, att följen på denna rad går från höger till venster, är den svenska radsherren Algot Magnussons (tre sjöblad). Detta sigill är, alldelers onödigvis, ställd sa långt till venster, att deraf tydligt ådagalägges, att det icke varit meningen, att vidare påtrycka nagot sigill i den riktningen. Efter hans sigill skulle likväl de norska sigillen hafva följt. Likaså visa de tvänne onödig stora afständen mellan Eringisle Nilssons, Peter Nilssons och Algot Magnussons sigill, hvilka, såsom ock vid beseglingen riktigt är iakttaget, enligt ordningsföljen skulle hafva plats bredvid hvarandra, att man alldelers icke ansett behöfligt att der spara pa rummet, för att efter Algot Magnussons sigill bereda plats för de norska sigillen, hvilket utan svårighet kunnat ske, om man stält de tre förstnämnda sigillen tätt intill hvarandra och placerat dem vida längre åt höger¹. Endast längst till höger på raden är, såsom jag äfven sidan 37 anmärkt, ett tomrum lemnadt för den danske radsherren Folmar Jacobsons sigill, hvilket enligt ordningsföljen skulle derstädes hafva sin plats, nämligen *after* Thure Bengtssons, det yttersta pa den öfre raden och *framför* Eringisle Nilssons, det främsta bland de på den undre befintliga sigillen. Härmmed är fullständigt bevisadt, att vid beseglingen af dokumentet icke någon plats varit ansedd

¹ Jag har, sid. 37, vid textens revision, ändrat ett ställe i afhandlingen (Sveriges Traktakter II, sid. 581 noten), der, emot Paludan-Müller, af mig yttrades, att det skulle varit absolut omöjligt att under dokumentets text finna plats för alla sjutton sigillen. Detta mitt yttrande grundade sig på den åsichten, att hvarje sigill borde tänkas fristående och utrymmet derefter bedömas. Ehuru detta väl i sig sjelft är riktigt, inser jag likväl, att man här måste bedöma saken, icke efter hvad som i allmänhet måste anses som regel, utan efter den uppfattning af det tillätliga, som man finner hafva gjort sig gällande vid den här ifrågavarande beseglingen. Den ådagalägger, som vi sett, att man icke drog i betänkande att lägga det ema sigillet något öfver det andra. Att på detta sätt plats kunnat erhållas för alla sjutton sigillen, utan att deras igenkänlighet deraf behöft att försvåras, är intet tvifvel underkastadt.

behöflig för de norska sigillen. Det »tydliga» bevis för en motsatt åsigt, hvilket hr K. finner i de anordnade tomrummen för felande sigill, hvilka, såsom jag visat, icke uppgå till mer än tre, förfaller således. Anmärkningsvärdt är för öfrigt, att sedan hr K. på ofvannämnda grund yttrat det vara tydligt, »att man ej haft någon tanke pa att de sju skulle vägra sin besegling», han likvälv i slutet af sin uppsats säger: »som en orsak till den ofullständiga beseglingen skulle äfven kunna antygas, att Norrmännen och de tre Danskarne vägrat påtrycka sina sigill». Han förklarar visserligen, att han icke *tror*, att en sådan vägram egt rum, men anser den således ändock möjlig, oaktadt han här påstått det vara »tydligt», att man ej haft ens en tanke derpå.

Den bevisning, jag framlagt, beträffande betydelsen deraf, att ingen af de norske representanterne deltagit i beseglingen af unionsdokumentet, styrkes och bekräftas på ett afgörande sätt af det faktum, hvilket jag här närmare påvisat. Hade icke, då beseglingen företogs, Norrmännen till akten intagit en vägrande ställning, skulle, antingen de sedan kommit att besegla den eller icke, plats på dokumentet naturligtvis varit afsedd för deras sigill lika väl som för de öfriges. Detta är en sak, hvarom, sa vidt jag förstår, intet tvifvel kan finnas. Inställelsen af aktens renskrifning på pergament och den derefter företagna partiella beseglingen af koneeptet, äro med Norrmännens ställning till förslaget omedelbart sammanhängande facta.

Hr K. förklrar vidare, att han icke kan instämma med mig i att akten är »ett fallet förslag». Märkligt nog, da han säger, att det ofullständiga skick, hvari det stannat, föranledts deraf, »att drottning Margareta i sista stund ändrat sig». Äfven jag har pa det bestämdaste framhållit drottningens otvifvelaktiga missbelätenhet med förslaget, churn, som jag yttrat, jag icke anser det fallet genom en ren och öppen bifallsvägran å hennes sida, hvilken till följd af det skick, hvari saken kom genom Norrmännens vägrade anslutning, icke behöfdes; men jag kan, äfven med bortseende härifran och ställande mig på hr K:s standpunkt, icke finna annat, än att, äfven såsom han ser saken, akten är reduceerad till ett fallet förslag. Det heter ju i dokumentet, såsom oundgängligt var, att det deri innehållna beslutet, var fattadt med *drottningens* rad och samtycke. Na väl, undandrog drottningen förslaget sitt samtycke, så var det fallet, skedde ock detta först i sista stund.

Att drottningen ämnat låta det hvila, för att framdeles utan vidare låta det *oförändradt* vara lag, lär väl ingen vilja påsta.

Hr K. utvecklar emellertid närmare sina åsifter. »Fäster man sig, säger han, särskilt vid de tre rikenas i Kalmar 1397 församlade stormän, maste man komma till den slutsatsen, att Norrmännens, som hade den längsta och besvärligaste vägen samt vid denna tid lade i dagen det minsta politiska intresset, skulle vara ifrigast att resa, da deremot Svenskarne, i hvilkas land mötet hölls och hvilket aristokrati var kraftigast och hade de största intressena att bevaka, skulle stanna längst. Härom gifver äfven sjelfva unionsakten ett otvetydigt (!) vittnesbörd. Som beseglande densamma nämns nämligen sju Svenskar, sex Danskars, men endast fyra Norrmän».

Förklaringen af det olika antalet af rikenas representanter skulle saledes vara den, att de öfrige rest hem. Detta är onekligen ett mycket enkelt och beqvämt, om ock något trivialt, förklaringssätt, men visst kan man ändock fraga sig, om hr K. sett saken äfven ur denna synpunkt tillräckligt omfattande. Lat vara att Norrmännens, efter de hade så lang väg till sitt land, afrest, man kan ju, för att gå hr K. till mötes, för ett ögonblick antaga det, sa att till följd deraf deras representanter icke kunde blifva flera än fyra; men Danskarn? Dess representanter hade väl icke längre väg hem, än en stor del af Svenskarne, många säkert kortare, åtminstone de från Skåne, och bland de danske rådherrarna stodo otvifvelaktigt flere konungen och drottningen personligen närmare än fallet var med de svenska. Att i den en vecka förut eller den 13 juli utgifna hyllningsakten Danmark är representeradt af 24 verldslige stormän under det att Sverige är representeradt af 13, ger just icke heller stöd åt hr K:s åsigt, ty icke finnes någon anledning att antaga, att Danskarn skulle varit drifne af en så ojemförligt starkare hemlängtan än Svenskarne. Likväl äro i unionsdokumentet de danske representanterne sex och de svenska sju¹. Detta ger mig anledning misstänka, att det »otvetydiga»

¹ Hr K. säger beträffande hyllningsakten, att det är »antagligt, att ej alla de beseglande vid dess uppsättande voro qvar i Kalmar». Visserligen är det så, att de talrika vid den tiden statsakter fästa sigillen, icke utgöra någon garanti för att hvarje egare af dessa sigill varit närvarande på aktens utgivningsdag, ty besegligen kunde, efter den tiden sed, efteråt kompletteras; men vid hyllningsakten förekommer likväl en omständighet, som gör det mer än sannolikt, ja bevisligt, att de som utfärdat och beseglät akten just varit de, som då ännu voro närvarande. Det heter nämligen vid aktens början: »Wy Jacob etc. (ytterligare 66 namn),

vittnesbörd, hr K. anser sjelfva unionsakten gifva på riktigheten af hans förklaring, ändock icke är alldelers pålitligt. Jag har uppehållit mig något vid detta, emedan det utgör ett släende bevis på huru svag hr K:s argumentation är, äfven der han, såsom här, kläder den i starka ord. För öfrigt är, oafsedt denna misslyckade förklaring af de i akten såsom beseglande namngifne Svenskarnes, Danskarnes och Norrmännens olika antal, hr K:s hela uppfattning af deras ställning, efter min åsigt, oriktig. Jag antager nämligen, att de i urkunden såsom beseglande nämde äro representanter för hvart och ett af de tre rikena, bestående af de förfämste af de i mötet deltagande: hr K. deremot antager, att de äro de som vid mötet stannat längst. Att dessa råka till att äfven vara just de förfämste af hvart rikes på mötet närvarande representanter, är alltså endast en märkvärdig slump, såvida hr K. icke tilläfventyrs antager, att desse herrar voro anmodade att stanna. Jag har i afhandlingen försökt att gifva en förklaring, huru antalet af de i akten som beseglande nämde blifvit olika för de tre rikena, nämligen sju för Sverige, sex för Danmark och fyra för Norge. Mellan den förklaringen och hr K:s finnes ingen anknytningspunkt¹.

wor herræs koning Eries oc hans thry koningxrikes, Danmarks, Snerikes oc Norgches radhgeueræ oc men, med andre flere biskepe, prelate, riddere oc suenæ etc. kennes that openbarlica i thetta wort opne breff» etc. Af dessa ordalag kan man svårlijgen sluta annat än att de *namngifne* varit de vid aktens utfärdande närvarande och de derefter blott till sitt stånd nämnde de bortreste. Diarium Vadstenense uppräknar de vid kröningen närvarande biskoparne fullkomligt i öfverensstämmelse med hyllningsakten, men med tillägg af biskopen af Ribe. Hade i akten upptagits bland de namngifne äfven vid dess utfärdande afreste deltagare i kröningshögtidligheten, hvilkas sigill man sedermera ämnade låta vidhängas, hade väl icke en dansk rådsherre af den betydenhet som biskop Eskil af Ribe blifvit utelemnad. Under den allmänna benämningen biskopar åsyftas utan tvifvel denne biskop oeh, kanske riktigt kanske oek till följd af mindre noggranhet, biskop Lage af Viborg, som åtminstone någon tid var närvarande vid mötet, men, då han icke nämnes i Diarium Vadstencense, måhända icke vid kröningen. Kanske beror pluralen ock endast på stiliseringen »med andre flera» etc. De sextiosju herrar, som utfärdat och beseglat hyllningsakten, fördela sig såsom representanter för de tre rikena på följande sätt: för Danmark 7 andlige och 24 verldslige; för Sverige 8 andlige och 13 verldslige; för Norge 2 andlige och 13 verldslige.

¹ Se sid. 35. Det hit hörande stycket i afhandlingen är af mig vid öfverarbeitningen tillagdt och har således varit hr K. obekant. Jag nämner detta för att angifva orsaken, hvarför från hans sida intet angrepp blifvit gjordt deremot, utan han blott framkommit med den förklaring af saken, hvilken jag här ofvan varit i tillfälle att belysa.

Men hr K. fortfar:

»Emellertid hafva enligt vart antagande underhandlingarne om den ständiga föreningen fortgått ännu en vecka efterhyllningsaktens utfärdande¹. Troligen hafva de hufvudsakligen förts mellan drottningen och de sjutton i unionsakten nämnda personerna, hvilka antagligen äfven stannat längst af alla de i mötet närvarande. Till sist har dock drottningen funnit det omöjligt att helt och hållet få sin vilja igenom och derför ansett det bäst att nära sig med hvad hon kunde ernå, ett slags kompromiss mellan henne och stormännen».

Om unionsakten vore endast ett utkast, ämnadt att blott läggas till grund för ett kommande unionsmötes öfverläggningar, kunde, bortsett från det mer än osannolika deri, att blott de nämde herrarne skulle qvarstannat, denna förklaring hafva någon rimlighet för sig. Men da hr K. anser akten vara den normalakt, efter hvilken de sex exemplaren skolat utskrifvas², huru är det då rimligt, att den skulle vara uppsatt under den förutsättningen, att en öfverenskommelse endast mellan drottningen och desse sjutton skulle vara tillräcklig? Det heter ju i akten, att den icke blott upprättats med konungens och drottningens råd och samtycke, utan ock var med en rätt endrägt och samtycke af alla riksens rådgifvare och män af alla tre rikena gillad, och att de sjutton intyga detta.

Men hr K. är icke nöjd med att hafva inskränkt hela unionsmötet, da den stora frågans slutliga lösning nalkades, till sjutton personer. Han finner sig nödsakad att inskränka äfven detta antal. Enligt hr K. hafva icke engång alla desse varit närvarande, då akten uppsattes, utan han tillägger: »Derefter, sedan man kommit öfverens om hufvudpunkterna af densamma, ha de fleste af dessa sjutton, innan akten ännu blifvit utskrifven, rest».

För denna sin åsigt finner hr K. ett bevis deri, att dokumentet visar, att sjelfva påtryckningen af sigillen icke skett i den ordning, hvari de på dokumentet befina sig, utan att ärkebiskopen af Upsala beseglat före ärkebiskopen af Lund, Karl Ulfsson af Tofta före biskoparne af Roskilde och Linköping samt äfven den danske riddaren Peter Nilsson före den sistnämnde. »Hade, säger han, alla desse beseglade varit

¹ Hr K. syftar på akten af den 13 juli, hvilken han, såsom äfven jag, anser ursprungligen hafva varit beständt att innehålla stipulationerna om den ständiga unionen.

² Se citatet längre fram sid. 86, der hr K. uttrycker sin förmodan, att detta papper var ämnadt att medfölja de sex exemplaren, »då dessa i och för besegringen sändes kring de nordiska rikena».

närvarande skulle de ovilkorligen påtryckt sina sigill efter rang, och i den ordning, hvari de i dokumentet nämnas».

Denna hr K:s bevisning för att »de fleste» bland de sjutton afrest, innan akten ännu blifvit utskrifven, är alldelens icke någon bevisning, och sjelfva faktum, att de afrest, är i och för sig mer än osannolikt. Efter min tanke beror nämligen det sätt, hvorpå beseglingen försiggått, derpå, att hela denna besegling af *koncepetet* var en utomordentlig, då konecptet uppsattes alldelens icke beräknad handling. Enligt hvad jag ansett antagligast, företogs beseglingen af konecptet, när det vardt afgjordt, att Norrmännen drogo sig tillbaka, och aktens utskrifning på pergament följaktligen förföll. *Derför ådagalägger och sigillens placering, att vid beseglingen ingen plats afsågs för de norska representanternes sigill, utan endast för de svenskes och danskes.* Dokumentet antyder, såsom jag i afhandlingen anmärkt, att den främste bland de svenska verldslige rådsherrarne, Karl Ulfsson af Tofta¹, varit den som först latit påtrycka sitt sigill. Detta kan vara en tillfällighet, men vida sannolikare är, att det står i sammanhang med den ställning, hvilken jag visat, att Svenskarne intogo till akten. Om den senare patryckningen af ärkebiskopens af Lund och biskopens af Roskilde sigill berott derpå, att de först senare beslutit sig till att delta i beseglingen, eller endast derpå, att de af en tillfällig anledning kommit att efter Karl Ulfsson infinna sig i kansliet med sina sigillstampar, kan man icke veta. Biskop Knut af Linköping har beseglat lika sent. Att nu af detta förhållande draga den slutsatsen, att de nämnde radsherrarne varit afreste, är icke blott oberättigadt, utan med hänsyn till sjelfva personerna, utom all sannolikhet. Eller är det troligt, att ärkebiskopen af Lund och biskopen af Roskilde, Danmarks kansler, skulle hafva rest ifrån uppsättningen af unionsdokumentet?

Vidare säger hr K.:

»Egendomligt är emellertid, att, såsom vi sett att föregående forskare betonat, en *dylik normalakt utfärdats*² och ej unionsför-

¹ Det är icke omöjligt, att ärkebiskopen af Uppsala beseglat samtidigt med Karl Ulfsson, men det förefaller mig likväl något osäkert af det skälet, att i sådant fall det behöfliga utrymmet för de båda biskopars sigill, hvilka skulle hafva plats emellan ärkebiskopens sigill och Karl Ulfssons, bort kunna hafva blifvit bättre iaktaget. I sjelfva verket är det fel i beräkningen, som placeringen af Karl Ulfssons sigill ådagalägger, ett godt bevis på att det blifvit först påtryckt. De derefter följande sigillen komma alla i god ordning, men för de audlige herrarnes sigill, hvilka skulle hafva plats framför Karl Ulfssons, har rummet varit alldelens för knappt.

² Kursiveringens af mig.

draget genast blifvit utskrifvet på pergament i sex exemplar, men helt säkert skulle en dylik utskrifning, för att akten kunnat framträda i ett yttre skick, som värdigt svarade mot dess stora betydelse, dragit rätt betydlig tid, och de qvarvarande svenska stormännen hafva velat resa så fort som möjligt».

Först var det Norrmännen, hvilka hr K. fann hafva varit så angelägne att resa, att till dokumentets beseglande icke kunde fas mer än de fyra i akten namngifne, och dermed förklarade han den saken: derefter, da han fann, dels att sju bland de som beseglande nämde, bland dem samtliga de fyra Norrmännen, sjelfve den norske kansleren inberäknad, ändock icke påtryckt sina sigill, dels att äfven sjelfva påtryckningen¹ af några sigill icke skett efter den ordning, hvari de på dokumentet befinna sig, förklarade han dessa boda omständigheter äfven vara föranledde af samma på nytt verkande orsak. Det har da varit icke blott de sju utan äfven några flere, som blifvit så angelägne att resa, att de icke engång gifvit sig tid att afvaka aktens uppsättning, och nu slutligen, da han tycker sig böra förklara, hvarför de sex exemplaren icke blifvit utskrifna, faller det sig för honom helt naturligt endast att för tredje gången använda samma beprövade förklaringssätt: nu var det Svenskarne, som »ville resa så fort som möjligt».

Hr K. säger, att det är egendomligt, att en dylik normalakt utfärdats och icke de sex exemplaren utskrifvits. Dervid anmärker jag, att da den uppsatta akten stannat vid att vara blott ett förslag, så har någon *normalakt icke utfärdats*, hvarför ock någon utskrift af dermed lika lydande exemplar icke kunnat komma i fraga. Hr K. talar vidare om den tid, utskrifningen af de sex exemplaren skulle tagit. Det synes mig, att hr K. först bort gifva en förklaring, hvarför icke till att börja med papperskonceptet renskrefs på pergament och beseglades på det sätt texten angisver hafva varit tillämnadt, d. v. s. genom *vidhängda* sigill. Dervid gälde det blott *ett* exemplar och dess renskrifning hade varit föga mer än några timmars arbete. Hade beslutet varit fattadt sa som akten innehaller, så att, såsom hr K. antager, endast den tillfälliga orsaken af bortresa föranledde, att icke alla de i texten nämde sjutton ledamöterna kunde samtidigt med de öfriga låta vidfästa sina sigill, så hade väl detta icke varit för de närvarande den ringaste anledning till att icke låta sätta akten i vederbörligt skick och låta vidhänga *sina* sigill,

¹ Icke att förvexla med placeringen, ty vid den är de beseglandes ordningsföljd på det strängaste följd.

särdeles som detta förfaringssätt vid sådant förhållande var det vanliga. Hr K. synes aldrig hafva tänkt på att mellan konceptets uppsättning och de sex exemplarens utskrifning lag detta konceptens renskriftning på pergament och detta dokumentets besegling på det sätt tidens sed kräfde och, som jag flera gånger anmärkt, äfven i texten är antydt. Jag har, sid. 20, anmärkt, att man skulle kunna tänka sig, att *sedan* konceptet var uppsatt, det beslutits att omedelbart besegla detta, enär ändock, enligt hvad i akten säges, sex dermed lika lydande utskrifter skulle göras, hvilka hvor för sig skulle förses med en mycket betydligare besegling. Jag visade likväl, att den på dokumentet befintliga beseglingen, hvilken ju alltid måste antagas skola hafva afsett att bestyrka alla tre kontrahenternes godkännelse af akten, var sådan, att akten dermed omöjligt kunde anses hafva blifvit erkänd som normalakt. Det faktum jag derefter framlagt, att vid konceptets besegling icke engång plats afsetts för de norska sigillen, bekräftar till full evidens denna min åsigt. Att man skulle tagit sig till att på det koncept, man beseglade, och hvilket derigenom, enligt hr K., skulle upphöjas till normalakt, icke ens afse plats för en af kontrahenterne, det skulle hafva varit icke blott en orättvisa utan, såsom stridande mot det ändamål, man med beseglingen åsyftade, tillika en ren orimlighet.

Vi hafva emellertid nu sett, huru hr K. förklrarar, hvarför alla de norske och tre af de danske rådherrarnes sigill saknas a dokumentet, ävensom hvarför några sigill icke blifvit påtryckta i den ordning, hvari de på detsamma befinna sig. Det har, enligt hr K., helt enkeleit berott derpå, att deras egare rest sin väg. De hafva alltså, enligt hr K., icke engång gett sig tid att afvakta blotta konceptets uppsättning till den akt, som skulle innehålla beslutet om den evärdliga unionen mellan de tre rikena och de vilkor på hvilka den skulle vara bygd. Bland dem, hvilka hr K. låter salunda afresa, befinna sig ärkebiskopen af Lund och biskopen af Roskilde, Danmarks kansler, samt den norske kansleren. Man skulle föreställa sig, att denne män, särdeles kanslererne, af sitt embete bort känna sig hindrade att handla på detta sätt, men dervid fäster sig icke hr K. Jag lemnar emellertid tills vidare detta och öfvergår till att taga i betraktande hr K:s förklaring, hvarför deremot *samtliga* Svenskarne beseglat dokumentet. Vi erinra oss, huru hr K. i det föregående mot en af mig framställd hypotes invände, att den stred emot den böjelse för »den raka vägen», som enligt hr K. skilde drottning Margaretas karakter från faderns för

»krokvägar» böjda skaplynne. Nu deremot säger hr K.: »Af misstro till drottning Margaretas personliga redlighet och af fruktan, att hon i unionsakten skulle insmyga mer än hvad som verkligen blifvit beslutadt, hafva de svenska stormännen ansett säkrast, att en dylik normalakt utskrefves och beseglades, och det var väl afsedt, att denna skulle medfölja de sex exemplaren, da dessa i och för beseglingen sändes kring de nordiska rikena, på det alla skulle kunna öfvertyga sig om unionsaktens verkliga öfverensstämmelse med Kalmare-beslutet».

Det är en rentaf förvänd uppfattning, som röjer sig i detta hr K:s yttrande, att aktens tillkomst skulle berott derpå, att de svenska stormännen ansett säkrast att en normalakt uppsattes och beseglades. Det måtte väl icke af någon kunnat sättas i fråga att, om på mötet ett unionsfördrag mellan de tre rikena kommit till stånd, detta icke skulle omedelbart uppsatts i skrift, hvilket åter naturligtvis icke kunde ske, utan att ett koncept eller förslag först uppsattes. De sex exemplaren, hvarom akten talar, voro ju sekundära akter, som efter normalakten skulle utskrifvas.

Hr K. fortsätter:

»Härmed har Margareta till en början låtit sig näja och äfven vidtagit anordningar för normalakten förseende med de behöfliga sigillen, men till sist har hon dock ändrat sig och ansett det bättre att akten icke fick gällande kraft».

Jag upprepar här hvad jag nyss sade. Om förslaget var antaget och erkändt som normalakt och äfven drottningen »lätt sig till en början dermed näja», så att hon till och med vidtog anordningar för dess förseende med de behöfliga sigillen, hvarför lät hon icke *först* såsom skick och bruk kräfde, renskrifva konceptet på pergament och derefter i enlighet med hvad i texten uttryckligen säges, *vidhänga* sigillen. Brist på tid kan, såsom jag anmärkt, icke hafva varit orsaken. Men detta oafsedt, om hon verkligen ansåg det passande och tillräckligt att konceptet beseglades och sälunda upphöjdes till normalakt, huru kunde hon då vidtaga sådana anordningar för aktens förseende med sina vederbörliga sigill, att det visar sig, att dervid icke afsätts någon plats för de norske rådsherrarnes? Hr K. visste icke, då han till raden af sina påståenden lade det sist anfördta, att det vederlägges af dokumentet sjelft. Okunnig härom låter hr K. beseglingens ofullständighet bero derpå, att drottningen, »sedan hon ändrat sig», skulle hafva »icke brytt sig om», att få de felande sigillen tryckta på dokumentet; en förklaring, hvilken för hr K.

föll sig så mycket enklare och naturligare, som den ursprungliga orsaken, hvarför alla dessa sigill fattades, enligt hans åsigt, icke var någon väsendtligare, än att deras egare rest sina färde, innan beseglingen företogs.

Öfverraskande emellertid efter hela den föregående argumentationen, enligt hvilken *brådskan* att *afresa* var det bestämmande motivet och förklaringen, hvarför de sju icke beseglats säger hr K. icke dess mindre till slut:

»Som en orsak till den ofullständiga beseglingen skulle äfven kunna antagas, att Norrmännen och de tre Danskarna vägrat påtrycka sina sigill, men detta tro vi dock icke, ty föga öfverensstämmande med Margaretas beräknande och ytterst försiktiga karakter synes det varit, att *läta utförda*¹ en dylik akt, utan att vara viss på det intet hinder skulle möta vid beseglingen».

Hr K. anser, som vi veta, att den ursprungliga orsaken, hvarför såväl de tre danska som samtliga de norska sigillen saknas, icke är någon annan än att deras innehavare voro så angelägne att komma hem, att de lemnade stället, innan dokumentet var färdigt till besegling. Hur vet hr K. det? Sigillen saknas på dokumentet, alltså voro deras egare bortreste, då beseglingen skedde. Dertill reducerar sig hans bevisning. Jag har anfört skäl, som kunna förklara, hvarför de tre danska rådherrarnes sigill saknas. Anledningen, har jag tillagt, kan väl ock hafva varit af tillfällig art; sannolikt synes det mig likväl icke. Hvad Norrmännen beträffar, vill jag här åter i största korthet sammanfatta, hvad jag anfört till stöd för min åsigt, att icke en tillfällig orsak varit anledning till att unionsakten totalt saknar besegling af norska representanter. Jag erinrar först derom, att det icke är nog med, att de norska sigillen saknas å dokumentet, utan att det äfven visar sig, att plats der icke varit för dem afsedd, hvilket bestyrker att beseglingen företogs först när det var af gjordt, att Norrmännen drogo sig tillbaka och aktens renskrifning på parchment inställdes. Vidare är det *jemte* det att hvarken ärkebiskopen af Throndhjem eller någon enda af det egentliga Norges biskopar, alltså den mäktigaste delen af den tidens norska råd, infunnit sig till kröningen eller mötet, som detta faktum framträder. Vidare föreligger detta faktum som en ren motsats till en annan kontrahents handlingssätt, ity att detta dokument som icke beseglats af en enda Norrman, deremot beseglats af *samtliga Svenskarne*. Och denna motsats eger så mycket mindre

¹ Kursiveringens af mig.

en tillfällig karakter, som den motsvaras och motiveras af en principiel motsats i de båda folkens författningar, arfkonungadömet i Norge, valkonungadömet i Sverige; den senare principen i unionsförslaget uppställd som lag. Här till kommer, att Norrmännen, när de drogo sig tillbaka¹, väl visste, att de egde stödet af drottningens tänkesätt i denne punkt. Slutligen har jag ock anmärkt, att de norske andlige rådsherrarnes uteblivande, kunnat gifva de på mötet närvarande norska riksråden ett fullgiltigt skäl att, om de så velat, utan direkt opposition, genom en blott inkompetensförklaring, undvika att gifva sitt bifall till förslaget; en utväg, hvilken sannolikt icke skulle misshagat drottningen. Det gäller nu att välja mellan den förklaring af de norska sigill-lens frånvaro å unionsdokumentet, som ligger i allt detta, och hr K:s gissning, att de genom bortresa undandragit sig en handling, hvilken, om de, såsom hr K. antager, gillade akten, de måste hafva ansett icke blott som en pligt, utan som ytterst viktig och magtpaliggande.

Det återstår nu endast att till sist taga i i betraktande det skäl hr K. anför för sin obenägenhet att »tro», att en vägran kan hafva varit orsak till beseglingens ofullständighet. Det skulle, säger hr K., icke hafva öfverensstämt med Margaretas beräk-nande och försigtiga karakter att hafva låtit utfärda en dylik akt utan att vara viss på, att intet hinder skulle möta vid beseglingen. Härvid måste jag först anmärka att uttrycket, att drottningen »låtit utfärda» akten, är särdeles illa valdt. Dokumentet, hvilket stannade i ofullständigt skick, blef aldrig på mötet hvad man förstår med en utfärdad akt. Hr K. menar väl, att drottningen icke skulle framlagt dokumentet till besegling utan att vara viss på att intet hinder dervid skulle möta. Hr K. före-

¹ Alla de tre norske verldslige rådsherrar, Agmund Bolt, Alf Haraldsson och Gaute Eriksson, hvilka skulle hafva beseglat den valrikesprincipen stadgande unionsakten, hade deltagit i beseglingen af de tvänne akter, genom hvilka åren 1388 och 1389 arfriket i Norge stadfästes och arf-följden bestämdes. Agmund Bolt och Gaute Eriksson hade beseglat båda akterna, Alf Haraldsson den första. Af andra på unionsmötet närvarande Norrmän hade flera bekräftat den ena eller den andra af de båda akterna, Jon Darre båda. Af de frånvarande andlige rådsherrarne hade ärkebiskop Vinalde, biskop Eystein af Oslo och biskop Olof af Stavanger beseglat båda akterna, biskop Jakob af Bergen akten af 1389, biskop Sigurd af Hammar akten af 1389. Sverges Traktater II, sid. 647—654. Om ett engelskt sändehuds framhållande af Norge såsom arfrike i motsats till de andra rikena, i en tre år efter unionsmötet afgifven officiel berät-telse, se i det föregående sid. 22.

ställer sig, att drottningen var i den ställning till akten, att en vägrad besegling skulle inneburit, att hon missräknat sig och derigenom lidit ett nederlag. Detta vittnar om en alldelens oriktig uppfattning. Beseglingen af konceptet var, som jag anmärkt, en utomordentlig handling, hvilken icke företogs förr än det var afgjordt, att Norrmännen drogo sig tillbaka, ty annars skulle vid beseglingen plats varit afsedd för deras sigill lika väl som för de öfriges. Den svenska beseglingens enhällighet i förening med den omständigheten, att den främste af de svenska verldslige radsherrarne, Karl Ulfsson af Tofta, varit den, som först latit pattrycka sitt sigill, talar för, hvad som för öfright af Svenskarne hela ställning till förslaget bestyrkes, att initiativet till dess besegling utgick från de svenska representanterne. Hvilken ställning drottningen härvid intog, kan man endast af inre grunder sluta sig till. Detta förslag, huru hon än i yttre hänseende vid detta tillfälle fann för godt att ställa sig till detsamma, måste, som man lätt kan inse, i grunden hafva varit henne af mer än ett skäl ganska misshagligt. Det var icke blott dess stadgande om valkonungadömet, utan kanske ännu mer dess hennes handlingsfrihet inskränkande stadganden, särdeles inskränkningen i hennes disposition af slotten, som träffades af hennes ogillande. Derför ville hon alldelens icke, att detta förslag skulle upphöjas till en formlig, af alla tre rikenas representanter antagen lag. Men å andra sidan fruktade hon, att genom ett öppet uppträdande deremot, stöta de mägtige svenska stormännen, hvilka deri insatt vilkoren för sitt samtycke till unionen. Det faller i ögonen, att under sådant förhållande Norrmännens vägran kom henne väl till pass, och det är sannolikt att hon här statt bakom och tillika ledt saken sa, att den passerade utan någon väldsam brytning. Att hennes förtrogne rådgivare och vän, biskop Petter Jönsson Lodehat, Danmarks kansler, jemte ärkebiskopen af Lund och en dansk rådsherre med Svenskarne deltog i beseglingen af akten, var å andra sidan en handling, i hvilken drottningen ganska säkert äfven hade del. Hon hade en dubbel uppgift af ganska kinkig beskaffenhet att lösa. Hon har gjort det på ett sätt, som röjer Valdemar Atterdags dotter.

B I L A G O R.

I.

Förslag till Föreningsakt mellan de tre Nordiska rikena.
Kalmar, 1397, juli 20.

Original på papper i danska Geheimarkivet.

Allæ the thettæ breff høræ eller se eller høræ, suo wel thom ther nw æræ som hær efter komme sculæ, seal thet witerlict waræ, at efter thet at allæ thisse thry rike, Danmarch, Suerike oc Norghe, met en ræt endrecht oc sæmyæ oc kerlich oc gothwilghæ huars rikesens om sich oc met radh oc fulbordh oc samthykke høghbørne förstynne, wor nadighe fru, drotning Margretæ, oc met allæ thryggie rikesens gothwilghæ oc fulkomlicæ samthyet, biseope oc klerkæ, ridderæ oc swenæ oc ganze oc menæ rikesens almughæ i huort riket om sich, war hoghboren oc werdich første, wor nadighe herræ, koning Eric, til en ræt herræ oc koning taken, walder oc wnfongan ouer alle thisse thry riken, sidhen wpa sanete Trinitatis sondach nw war i nafu Fadhers oc Sons oc then Helghe andz hær i Kalmarn efter allæ rikesens gotho manne samthyet oc radh, bothe klerkæ oc leeghmen, krunether oc i koningxlich stol setter ouer thisse thry koningxrike met then werdichel, som bothe i andelich oc i værlitzlich stykke en ræt krunith koning til bør at besidiæ oc væræ ouer thisse thry koningxrike, Danmarch, Suerike oc Norghe; tha war her i forneffnde tymma oc stadh en stadhelich oc wbrydelich sæmye, fridh oc forbindning halneth, deythingeth oc ænd met radh oc samthykke then forneffnde wor herres, koning Eries, oc then forneffnde wor fru, drotning Margretes, oc met en ræt endrecht oc samthykke alle rikesens radhgeuere oc men aff alle thry koningxriken fulbordhet i thenne modæ, som her efter

folgher. Först at nw seule thisse thry riken hafue thenne koning, som är koning Eric, i hans lifdagħæ, oc sidhen ewinnelieæ seule thisse thry riken en koning hafue oe ey flere ouer alle thry riken, suo at riken aldré at seilias meer, om Gudh wil. Sidhan efter thenne koningxens lifdagħæ seal en koning ouer al thry riken weliaeæ oc takes oe ey flere, oe seal engte et riket en koning takæ eller welghæ her efter wtan met fulborlich sam-thykke oc endrecht allæ thrygge rikenæ. Gifuer oe Gudh thenne koning són, eller thom efter hanom kommæ en són eller flere, tha seal en til koning weliaeæ oc takas ouer al thry riken oc ey flere; the andre brothrae worthe met annet herscap belente oe bethenkte i riken, oc döttre, om han thom faar, tha gore ther om efter thy som laghen wt wiser, oc jo en aff koningxsöner, om Gudh wil, at tha noken til är, at thisse thry riken hanom weliaeæ, oc han blifue koning oe ey flere, som fore er sacht. Kan oe koningen barnlos frafalle, thet Gudh forbyudhe, at tha rikesens radhgenere oc men en annen weliaeæ oc takæ, then thom Gudh gifuer til nadhe, ther the efter theræ bestæ samwit oe the witæ for Gudh rætist oc skellixt oc riken nytttest wæræ met en ræt samdrecht alle thrygge rikenæ, oc at engin sich her amot setter eller annet i dragher, wtan som fore screfuit star. Oc sculæ alle thry koningxriken i en samdrect oc kerlich blifue oe wæræ, suo at engte et seal sich fran thet annet draghe met noken twadrect eller syndran, wtan huat thet enæ wpa gar entich met orlogh eller met andre wtlensche manne afæktan, thet seal thom wpa ga alle thry, oc huort thera annet behelpelicht wæræ met al troscap oc al macht, thoe suo at huort riket blifuer widh syn lagh oc ræt, oc koningen efter thy hanom bør at hafue. Framdeles seal koningen styræ oc radhæ met sit rike i Danmærc om hws oc feste, lagh oc dom, efter thy som ther är lagh oc ræt, oe koning ægher oe bør at goræ, suo oc i Suerike oe i Norghe efter theræ lagh oc ræt, oe koning ther ægher oc bør at goræ; oe draghes engin lagh eller ræt wt aff eet riket oe wt i annet, the ther ey for hafuae warit logh eller ræt, wtan koningen oe huort riket blifue widh syn lagh oc ræt, som fore er saet, oc huort bør at blifue. Kan thet oe suo wortha at a noket et aff thisse rike orlogh eller hærseyold wpa styrter, huilket et thorrae thet helzt kan worthe, tha seule the andre tw riken, nar koningen eller hans embitzmen wpa hans wegne thom til sigher, met macht oe al troscap thet riket til bielp oe werghem komme, huart thom worther til saet, entich til land eller watn,

oc seal huort et riket thet annet til hielpe kommæ oc waræ, som ther til bør, wtan alt aret, thoe suo at huor et riket eller bathe tw thet enæ til hielp komme, tha scal man i thet riket thom met spisan oe kost oe fodher aff rikesens embitzmen thera nothorft forese oc bæring, oc scipe at landet oc almughen ey forderuet worther; en om thorræ thienisto lön, seadhe oc fenxel eller annet, thet suo til rorir, ther stonde koningen thom fore, oc ey rikesens embitzmen eller almughe ther om quelia eller a talæ then tidh. Oe ther riken al eller noket theræ orlogh a styrter aff wtlense hær, tha scal sich ther engin met hielperæthe take eller wergħæ, at han engin thiænist plietigh är wtan til syt eghit landemære; thet hafuom wi alle ouer gifuet oc samthycet, at en woræ seal then annen hielpe oc folghe i huilket rike thet nodh gors, for then sculd at al thry riken ærae nw oc worthe seule wnder en koning oc herræ oc blifuæ ens som et rike. Hær met seule alle feydhe oc twædrecht, som mellom riken her til aff longe forlidhnae tymæ warit hafue, næther legges oc aldre mer wppas eller wp draghes, oc aldre mer et rike orloghe wpa thet annet oc engte thet wp draghe, ther orlogh eller wsæmye ma aff komme, wtan blifue alle som eet rike wnder en koning, som fore er sact; oc seal huor man, hogher oc lagher, widh ræt oc lagh blifue oc sich noghe lade i lagh oc ræt, oc met engin dothfeydhe eller annen wræt eller hoghmod noken then annen forthrykke, eller wforrætae then, ther mindrae formæ; wtan alle seule ræthes Gudh oc wor herra koningen, oc alle stonde hans budh efter thy som til bør, oc hans embitzmen, the han til setter wpa synæ wegne, oc ræte ouer thom, som her amot bryde. Worther oc noken i noket riket fridhlos eller biltogher eller forflictogher i annet rike for syn rætae brut, tha scal han suo wel i thet enæ rike wara fridhlos som i thet andrä, oc seal hanom engin heyne eller forsuaræ, wtan huor han worther a talæther oc a kerther, ther seal man ouer hanom rætae efter thy som han brut hafuer oc ræten til sigher. Item om nokrae deythingen eller ærende worthe wpedhe eller om talit met fræmethe herræ eller stædher eller thorræ budh til wor herra konigen, i huilket rike han tha aer stedder, tha hafue han oc hans radh, the tha nær ærae stedde, jo nokra aff huort riket, thes macht, huat han oc the ther om gore oc ende wpa thisse thry rikes wegne, huat guthelixt oc skellixt oc nyttelixt är til wor herra konigens oc thisse thry rikes gagn. Item seal man al thisse forserefne stykke oc article suo gore oc holde, som fore screfuet star, oc thom suo wt thydhe

oc menæ, at thet wardher Gudh til hedher oe wor herra koningen oc riken til gagn oc go tho oc fridh, oc at huor lade sich noghe i lach oc ræt; oc wore thet suo at noken wore, som her amot wilde gore, at alle the aff thisse rike hielpe wor herra koningen oc hans embitzmen, som han ther til setter, met goth tro oc al macht thet at styræ oe ther oner at rætæ, efter thy som ræt ær oc ther widher bor. Framdeles scal wor fru, drotning Margretæ, styra oc besidiaæ, radhe oc beholde i henne lifdaghe whindrit met al koningxlich ræt, engte wnden taket, efter henne wilghe, alt thet som henne fadher oc henne son henne wnte oc gafue i thorræ lifuende liff oc i thorræ testament, oc suo i Suerike henne morghengaue oc annet, thet rikesens men i Suerike hafue met henne ouer enæ dræghet oc samthycet, at hwn beholde scal, suo oc henne morghengaue i Norghe oc thet henne herraæ koning Hakon oc henne son koning Oleff henne ther wnt oc gifuet hafue bothe i thorre lifuende liff oc i thorræ testament, oc et mughelict testament at goræ efter sich oc thet at holde, thoc suo at landen oc slotten komme igen frii oc wmbeluoren til koningen, nar hwn dor, wtan suo mange pæninge oc gotz, som hwn mughelica bort gifuer i syt testament, som fore er saet, aff thetta forserefne, som henne ær botho gifuet oc wnt, at thet stadicht oc fast blifuer oc holdes, oc huat hwn hafuer alle redho til foren fran sich antwortheret eller gifuet eller bort guldet eller lent i thisse thry koningxrike i Gudz hedher oc henne wene oc thienere, at thet oc bliuer stadicht oc fast efter thy som thet er giort, oc at koningen oc rikesens men i thisse thry koningxrike hielpe henne thetta forserefne at besidiaæ oc beholde oc beskyrme oc werghæ oc at heynæ i goth tro i henne lifdaghe wtan arct, om thet nodh gors. Wille ok nokræ henne i thisse forserefne stykke wforrätaæ eller henne her i amot at gore, arghæ eller hindræ i nokræ modæ, tha wille i [ɔ: wi] i goth tro met al macht wäre henne ther i behelpelike at scipe henne ræt ouer them som thet gore, oc wnnæ wi henne, at hwn ma takæ Gudh til hielp oc them henne hielpe wilghæ at sta ther amot oc werghæ sich wforwit. Til mere beuaring alle thisse forserefne stykke at the scule stadighe, faste oc wbrydelicæ blifue ewinnelica met Gudz hielp oc i alle mode oc met alle artiele, som fore serefuet star, oc at breff seulaæ gifues wppa perkman serefne, tw aff [ɔ: at] huart rike, suosom ær Danmare, Suerike oc Norghe, ludende i alla modæ oc met allæ artikele, som hær fore serefnet star, oc seulaæ incigles met wor herraæ koningens

oc wor fru drotningens oc rikesens radz oc mens oc kopstæthes
ineigle aff huort aff thisse thry rike, Dammare, Suerike oc
Norghe, oc at alle thisse stykke væræ suo taledhe oc ende, oc
at the i alle mode suo fuldraghes oc fulkommes oc blifue senlæ,
som fore serefuet star, tha hafnom wi Jaecop oc Hinrie, aff Gudz
nadh erchebiscope i Lund oc i Wpsalæ, Pæther oc Knnt, met
samma nadh i Roskilde oc i Lyneopunk bispopæ, Karl aff Toftæ,
Jones Andersson, Sten Beyntsson, Jones Rut, Thure Beyntsson,
Folmar Jacopsson, Erengisl, Pæther Nielsson aff Agarth oc
Algut Magnusson, riddere, Arent, prouest i Oslo, Amund Bolt,
Alff Harilsson oc Goute Eriesson, riddere, ladit wora ineigle met
goth wilghæ henges for thettæ breff. Scriptum Kalmarn, anno
Dominii M^oCCC^oXC^o septimo, die beate Margarete virginis etc.

Sigillen: Af de sjutton, hvilka enligt texten skolat med sina
insegel bekräfta akten, hafva tio påtryckt sina sigill, nämligen:
ärkebiskop Jacob af Lund, ärkebiskop Henrik af Upsala, biskop
Peter af Roskilde, biskop Knut af Linköping, samt riddarne:
Karl Ulfsson af Tofta, Sten Bengtsson, Thure Bengtsson, Erin-
gisle Nilsson, Peter Nilsson af Ågård och Algut Magnusson.
Af dessa sigill funnos år 1882, då de af mig undersöktes, endast
obetydliga fragment i behall. Se planchen, på hvilken, till jem-
förelse, fullständiga exemplar af samtliga de i texten nämnda per-
sonernas sigill tillika äro aftecknade¹.

På frånsidan samtidig påskrift: Huru thet war talet i Kal-
marn. *På samma ställe från något yngre tid:* En dechtingen at
thesse III rike seole ewinnen bline vnder en koning, som giord
var i Calmaren (*derefter af en mycket yngre hand*) ther koning
Erich bleff kronit till konge wdi Suerrig 1397.

II.

**Vidimationen å den afskrift af förestående akt, hvilken på
konung Eriks befallning togs i Kalundborg den 11 sep-
tember 1425.**

Original på pergament i danska Geheimarkivet.

Vniuersis et singulis quorum interest uel interesse poterit
quomodolibet in futurum nos Johannes, Dei et apostolice sedis
gracia episcopus Roskildensis, notum facimus per presentes, quod

¹ Sigillen äro efter originalen i danska Geheimarkivet aftecknade
af herr Th. Bergh i Köpenhamn och derefter litograferade å General-
stabens litografiska anstalt i Stockholm.

nobis pro tribunali sedentibus honorabilis dominus Thoeo Nicolai, canonicus Asloensis, serenissimi principis et domini, domini Erici, Dacie, Swecie, Norwegie regis, ut asseruit, nomine, quandam apertam literam papiream in suis habens manibus nobis presentauit, instanter supplicando quatenus dictam literam transsumere et transsumendam decernere auctoritate nostra ordinaria dignarremur. Nos igitur, hominis petitionem attentes fore instam, habita eum notario et testibus infrascriptis examinatione diligent, eam integrum ac quorundam in litera expressorum videlicet Jacobi et Henrici archiepiscoporum et Stenonis Beyntsson militis veris et saluis sigillis, quorundam vero sigillis propter vetustatem aut alias quibusdam in parte quibusdam vero in toto fractis et corruptis, innenimus sigillatam et in inferiori parte litere consignatam; eam igitur auctoritate nostra ordinaria deerenimus transsumendam, cuius litere tenor sequitur in hec verba:

Texten af akten.

In quorum omnium et singulorum premissorum fidem et testimonium iussimus presentem literam seu presens publicum instrumentum fieri nostrique sigilli vna cum reuerendi in Christo fratri nostri domini Johannis, episcopi Asloensis, illustrisque Wisslai, comitis de Euersteen, ibidem presentium, testiumque ad hoc vocatorum et rogatorum, videlicet Thorberni Jensson, Ottonis Meynerstorp, Conradi Massow et Tymmonis Bolzendaal, militarium, sigillorum appensione notariique publici subscripti subscripcione fecimus communiri. Acta sunt hec Calundborghi, nostre dioecesis, anno Domini M^oCCCC^oXX quinto, indictione tercia, mensis septembbris die vndecima, hora vesperorum nel quasi, pontificatu sanctissimi in Christo patris et domini nostri, domini Martini, diuina prouidencia pape quinti, anno eius octano.

Et ego Hinricus Romer, clerieus Caminensis dioecesis, publicus imperiali auctoritate notarius, quia premissis omnibus et singulis, dum sic, ut premittitur, agerentur et fierent, vna cum prenominatis dominis et testibus presens interfui eaque sie fieri vidi et audiui, ideoque hoc presens publicum instrumentum manu mea propria conscriptum exinde confeci et in hanc publicam formam redigi signoque et noniue meis solitis et consuetis vna cum reuerendi patris domini episcopi Rosehildensis ac aliorum dominorum et testium prenominatorum sigillorum appensione consignavi rogatus et requitus in fidem et testimonium omnium et singulorum premissorum.

Sigillen: n. 1. biskop Jöns' af Roskilde; n. 2 *bortfallet*; n. 3. grefve Witslaws; n. 4. *bortfallet*; n. 5. Otto Meinerstorps; n. 6. Konrad Massows; n. 7. *bortfallet*.

På frünsidan samtidig påskrift: Instrumentum paa thesse riges, Danmarks, Norges oe Sveriges forbindelsæ (*derefter af aunnæ hand tillagdt*) met thet at the i alle try righen eftter drodning Margretes hielp anname koning Erik til koning (*derefter vidare med en senare hand*) och forpliete thennom at blifue wnder een koning tiill euigh tydt mett flere article; *derefter slutligen med en hand från 1500:talet:* hæc data sunt 1397, instrumentum vero anno etc. 1425.

III.

Kröningsattest och hyllningsakt afgiven af Konung Eriks och hans tre rikens råd och män. Kalmar, 1397, juli 13.

Original på pergament i danska Geheimarkivet.

Wy, Jacop oc Hinric med Gudz nadh i Lund oe i Vpsala erchebiscopa, Pæther aff Roschilde, Knwt aff Lyneopunk, Tetz aff Odhens, Thordh aff Strengenaes, Bo aff Arws i Jutland, Thorstan aff Skara, Niels aff Westeraros i Suerike, Pæther aff Burghum, Hæming af Wexsio oc Jones aff Orkæno, aff samme nadh biscope, Arent protest i Oslo, Anders domprouest i Vpsala, Oleff Pant daeken i Roschilde, Brunnolff domprouest i Skara oc mestær Pæther Lykke erkediekn i Rosehilde, Karl aff Tofta, Jones Andersson, Steen Beyntsson, Eringisl Nielsson, Jones Rwt, Thure Beyntsson, Michel Rwt, Arwith Beyntsson, Folmar Jæcopsson, Niels Yuersson, Algut Magnusson, Anders Jæcopsson, Jones Duwe, Magnus Hakonsson, Pritbern van Podbuse, Johan Scarpenbergh, Pæther Basse, Otte Jonesson, Philpus Karlsson, Johan Olefsson, Biorn Olefsson, Hannes van Podbuse, Karl Karlsson, Jon Jæcopsson, Pæther Nielsson aff Agarth, Niels AErengislsson, Jones Nielsson aff Awentzbergh, Jacop Axelsson, Stig Auesson, Sorte Sconing, Abram Brodersson, Axel Pathersson, Magnus Munk, Berneke Skinkel, Amund Bolt, Goute Eriesson, Jon Martensson, Jon Darre, Alff Harelsson, Endrith Erlandzson, Gulbrand Ellingssøn, Hakon Top, Giorth Giorthsson, Syuart Bolt, Thoralt Syuartsson oe Jon Hinriesson, riddere, Axel Kætilsson, Karl Karlsson, Gotzscale Beyntsson oc Aslae

Byornsson, suenæ, wor herræs koning Eries oc hans thry koningxrikes, Danmarks, Suerikes och Norghes radhgeueræ oc men, med andre flere biseope, prelate, riddere oc suenæ, som i thisse thry koningxrike, Danmærc, Suerike oc Norghe bygge oc bo, kennes thet openbarlica i thetta wort opne breff for alle thom, som nw æra oc hær efter komme seule, at efter thet at fornempde wor kærste herræ, koning Eric, hafuer værit i alle thisse forserifne thry koningxrike, Danmærc, Suerike oc Norghe, oc i huart thorrae synderlica er til foren aff Gudz nadhe wnfonganen oc taken med kerlich, gothwilghe oc samthykke alles thisse thry rikis inboendes mens, bothe biseope, prelate, klarke oc ridderscap oc menyheet, til wor oc alles thorrae oc thisse thry koningxrikis rætae herræ oc koning, oc aff thy at thet war suo skeet i Gudz nafn, som fore serefuet star, tha hafue wi alle fornempde med flere thisse rikes men efter alle thisse fornempde thry koningxrikes inboendes mens, bothe bisopæs, prelates, klarke, ridderscaps oc menigheetz radh, gothwilghee oc samthyet, oc wppa alles thisse thry rikis weghna nw hær i Kalmarn wpa sancte Trinitatis sondach¹, som nw nest war, nær warit oc fulbordhet fornempde wor herræs koning Eries krunilse, tha han aff Gudz nadhe krunath warth i nafn Fadhers oc Sons oe then Helghe Andz at væræ oc at blisue med Gudz hielp een krunith koning ouer alle thisse thry koningxrike, Danmærc, Suerike oc Norghe, med allæ the werdicheet oc ræticheet, som een krunith koning aff alder hafuer tilburt oc bør at hafuae bothe aff andelich oc aff wæreltz weghne. Nw mæthaen Gudh oe wi oc alle the i thesse fornempde rike hafuae suo giort oc samthyet i alle modæ, som fore serefuet staar, oc fornempde vor herræ koning Eric i suo modæ for wor rætae herræ oc kruneth koning i Gudz hedher anamet oc wnfonganet hafue til oc ouer thisse thry koningerike, Danmærc, Suerike oc Norghe, at væræ oc blisua; tha wilghe wi alle aff thisse thry rike goræ fornempde wor herra med troscap oc kærlich alt thet oss bør wor rætae herræ oc krunith koning at goræ, oc han gøre widh oss alle, som hanom bor at gore; oc om slot, feste, land oc län oc om al stykke, e huat thet helzt heder eller ær, som fornempde wor herra koning Eric oc hans modher modhersoster, wor nadighe frwe drotning Margarete oss til trot hafue oc en hær efter til tro, ther wilghe wi oe alle aff thisse fornempde rike suo widher gora bothe i thorrae lifuende liiff oc suo efter thorrae doth, som the hafue oss til trot oc æn

¹ Den 17 juni 1397.

hær efter til tro, oe som wi wilghe snare oe wære bekende bothe for Gudh oe men. Framdelis, Gudh lone wor kære frwe drottning Margareta alt got; hon hafuer sno naer oss warit oe med oss om gonget i thisse thry koningxrike oe thisse fornempdae rike suo forstondet, thet wi alle, som i thisse fornempde rike bygge oe bo, henne engte skylde. Gudh gifue henne hymmerike for thet hwn hafuer med oss om gonget oe mær oss wæret, oe wi thakke henne gerna for alt got. Oe med Gudz hielp at allæ thisse forserifne stykke oe artikele senla stadighe oe faste blifne, som fore serifuet star, i Gudz nafn, oe til mere benaringh alle thisse forserifne stykke oe artikele, tha hafue wi alle fornempde med wilghe oe witseap ladet woræ incigle hengis for thetta breeff, som gifuet oe screfuet är i Kalmarn efter wor Herres fodhelse thusende thry lundrith halffemptæsintyugho wpa thet sywndæ aar, then fredach, som næst war efter sanctæ Knwtz dach, som koning war oe martir.

Sigillen: n. 1, ärkebiskop Jakobs af Lund; n. 2, ärkebiskop Henriks af Upsala; n. 3, biskop Peters af Roskilde; n. 4, biskopens af Linköping; n. 5, biskop Tezes af Odense; n. 6, biskopens af Strengnäs; n. 7, biskopens af Århus; n. 8, biskop Thorstens af Skara; n. 9, biskop Nicolans' af Vesterås; n. 10, biskop Peters af Börglum; n. 11, biskop Hemmings af Vexiö; n. 12, biskop Johans af Orknöärne; n. 13, prosten Arnes i Oslo; n. 14, domprosten Andreas' i Upsala; n. 15, Olof Pants, dekan i Roskilde; n. 16, domprosten Brynolfs i Skara; n. 17, magister Peter Lykkes, ärkedieckne i Roskilde; n. 18, Karls af Tofta; n. 19, Jöns Anderssons; n. 20, Sten Bengtssons; n. 21, Eringisle Nilssons; n. 22, Jöns Ruts; n. 23, Thure Bengtssons; n. 24, Michel Ruts; n. 25, Arvid Bengtssons; n. 26, Folmar Jakobssons; n. 27, Nils Ivarssons; n. 28, Algut Magnussons; n. 29, Anders Jakobssons; n. 30, Jöns Duves; n. 31, Magnus Hakonssons; n. 32, Pritbern van Podbusks; n. 33, Johan Scarpenbergs; n. 34, Peter Basses; n. 35, Otte Jönssons; n. 36, Philip Karlssons; n. 37, Johan Olofssons; n. 38, Biörn Olofssöns; n. 39, Hannes van Podbusks; n. 40, Karl Karlssons; n. 41, Jon Jakobssons; n. 42, Peter Nilssons af Agård; n. 43, Nils Eringislessons; n. 44, Jöns Nilssons af Awentzberg; n. 45, Jakob Axelssons; n. 46, Stig Avessons; n. 47, Nils Jönsson Svarte Skanings; n. 48, Abraham Broderssons; n. 49, Axel Peterssons; n. 50, Magnus Munks; n. 51, Berneke Skinkels; n. 52, Agmund Bolts (Bergtorssons); n. 53, Gaute Erikssons; n. 54, Jon Martinssons; n. 55, Jon Darres;

n. 56, Alf Haraldssons; n. 57, Endride Erlandssons; n. 58, Gudbrand Erlingssons; n. 59, Hakon Tops; n. 60, Giorth Giorthssons; n. 61, Sivart Bolts; n. 62, Thorald Sivartssons; n. 63, Jon Henrikssons; n. 64, Axel Ketilssons; n. 65, Karl Karlssons; n. 66, Goiskalk Bengtssons; n. 67, Aslak Biörnssons.

På frånsidan: Hwre alle thry rikens radh lowedhe min herre troskap i Kalmarne, tha han wardh kronadh, oe at thesse iii rike skole bline til samen vnder hanum.

Büttelse.

Sid. 88, rad 4 nedifr. *står* 1389 *läs* 1388.

N. F. K. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIQVITETS AKADEMIENS HANDLINGAR 11: 2.

K. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIQVITETS
AKADEMIENS
HUNDRAÅRSFEST

DEN 2 APRIL 1886.

STOCKHOLM, 1886.
KONGL. BOKTRYCKERIET.
P. A. NORSTEDT & SÖNER.

Till deltagande i det sammanträde, som var, till firande af ett ganget arhundrade, utlyst till den 2 april kl. 2 e. m., hade infunnit sig följande

Hedersledamöter:

Hans Excellens Hr Grefve Sparre,
Hr Friherre De Geer, Akademiens
vice Praeses,
Hr Björnstjerna,
Hr Carlson,
Hr Grefve Lewenhaupt,
Hr Wedberg.

Arbetande ledamöter:

Hr Bowallius,
Hr Svedelius,
Hr Malmström,
Hr Odhner,
Hr Hildebrand, Akademiens Sekrete-
rare,
Hr Ljunggren,
Hr Montelius,
Hr Tegnér, Akademiens Praeses,
Hr Rydberg,
Hr Törnebladh.

Korrespondenter:

Riksheraldikern m. m. C. A. Klingspor,
Artisten C. F. Lindberg,
Friherre E. Cederström,
Majoren S. B. Ulfsporre,
Apotekaren K. Hjort,

Lektoren M. C. J. Eurenius,
K. Arkitekten E. V. Langlet,
Kaptenen J. E. Hagdahl.

Amanuenser:

Dr H. Stolpe,
Dr A. Blomberg,
Dr E. Ekhoff.

Stipendiater:

Amanuensen G. Gustafson,
e. o. Lektoren S. Boije af Gennäs.

Tecknare:

Artisten R. Haglund,
Artisten O. Sörling.

Sedan Akademiens höge beskyddare H. M. Konungen och hennes förste hedersledamot H. K. H. Prins Oscar samt Hr Statsrådet och Chefen för k. Ecklesiastik-Departementet C. G. Hammarskjöld infunnit sig, öppnades sammanträdet af Akademiens præses Hr Tegnér med följande tal.

Eders Majestät,
Eders Kongl. Höghet,
Mine Herrar.

Den Akademi, som framför andra fatt sig anförtrodd värden om vårt lands historiska minnen, har i dag ett eget minne att fira.

Ett jämmt århundrade har fyllt sitt lopp, sedan Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien började sin verksamhet i de nya former, som konung Gustaf III gifvit åt drottning Lovisa Ulrikas stiftelse.

Inom denna byggnads murar mer än annorstädés i vårt land äro hundra år en ringa tidrymd. Forskaren, som vandrar genom dess salar, ser bland formminnena slägten skymta fram, som äro skilda från oss ej genom århundraden, utan genom årtusenden.

Men han ser också, när han i tanken följer dessa slägtens odlingshistoria, huru tidsmattstocken vexlar värde. Från evighetens synpunkt är 'en dag såsom tusen år'. Så kan — och vi kunnat tillägga — så bör ett arhundrade nu ha ett rikare innehåll än till och med ett artusende egde för det folk, som med stenens eller bronsens hjelp steg för steg banade sin långsamma väg mot högre odlingsformer. Ty der odlingsarbetet ostördt fortgår, der växer också utvecklingens fart med hvarje år, på samma sätt som den fallande kroppen i hvarje följande ögonblick tillryggalägger en längre väg än i det näst föregående.

Så kunnan vi också säga, att det sekel, hvars minnen vi nu fira, varit ojämförligt mycket innehållsrikare än hvarje föregående i fråga om vetenskapligt framåtskridande på de områden, åt hvilka denna Akademi egnar sin verksamhet.

Ju längre afstånd de flyende åren lägga mellan oss och gångna slägten, dess närmare ha vi på forskningens väg kommit dem. Det sista arhundradet har åt den historiska vetenskapen eröfrat årtusenden.

Om konung Gustaf och de hans män, som i dag för hundra år sedan talade i detta samfund — en Nils v. Rosenstein, en Gudmund Adlerbeth och andra — om de kunnat se, huru det verk utvecklats, hvars grund de just då lade, så skulle de säkert, det våga vi tro, funnit sina förhoppningar ej blott fyllda, utan till och med vida öfverträffade.

De skulle ha gladts, att under denna Akademis hägn en nationel fornforskning uppblomstrat, som spridt ljus ej blott öfver vårt lands äldsta historia, utan öfver hela Europas, ja, hela människoslägtets.

De skulle ha gladts, att intresset för detta forskningsområde strömmat ut i allt vidare kretsar af vårt folk och så gjort det möjligt att skapa de rika samlingar, som nu stå under Akademiens värde, samlingar som i vissa fall öfverträffa allt hvad andra länder ega.

De skulle ha gladts, att deras Akademi och hennes samlingar fått ett eget hem i en byggnad, som i sin stolta, enkla prakt vackert vittnar om huru Sveriges folk förstått uppskatta och utveckla de tankar, som lågo till grund för stiftandet af detta samfund.

De skulle än vidare ha gladts, när de, skådande öfver raden af de män, som under det gångna arhundradet tagit plats i detta samfund, funnit bland dem — visserligen stundom obemärkta arbetare, hvilkas namn framtiden ej skall gömma — men dock jämvälv icke fa, som fyllt sitt rum i en historisk akademi ej blott genom att med mästarhand *skrifva* historia, utan ock genom att som den dugande handlingskraftens män *göra* sitt folks historia.

Dock — det är ej jag, som nu skall tala om huru denna Akademi under det gångna århundradet fyllt sitt värf. Blott ett namn — namnet Bror Emil Hildebrand må det tillatas mig att särskilt nämna. Under hälften af den tid, hvars minnen vi nu återkalla, var det han, mer än nagon annan, som genom sin forskande tanke, sitt spanande öga och sin oaflätligt ordnande hand förverkligade denna Akademis syften. Hans namn ma i dag särskilt hedras.

Mycket är nu olika mot hvad det var för hundra år sedan. Men *ett* skulle konung Gustafs män funnit lika, om de nu vore här. Pa Sveriges tron sitter nu som då en konung, som mer än till namnet är de vittra intressenas 'högste beskyddare'.

Flere band af denna Akademis handlingar förvara för oss dyrbara vittnesbörd om att vår konung förstår ej blott skydda utan jämvälv öfva den vetenskapligt historiska forskningens konst. Och som Sveriges folk för hundra år sedan med stolthet i sin konung såg Europas vittraste monark, så glädjas vi att nu kunna göra detsamma. Särskildt må dep Akademi, hvars namn talar om vitterhet och historia, äldre och yngre, ha rätt att i dag uttala sin glädje öfver att så är fallet.

Akademien anhåller att fortfarande få åtnjuta Eders Maj:ts höga beskydd och går, förvissad härom, med ljusa förhoppningar det nya seklets nya öden till mötes.

Akademiens Sekreterare anmälte derefter, att lyckönsningsskrifvelser ingått från följande personer: från hennes arbetande ledamot friherre Djurklou, från hennes utländske ledamöter konferensrådet K. F. Wegener i Köpenhamn, professoren G. Stephens i Köpenhamn, professoren de Quatrefages i Paris, senatorn grefve G. Gozzadini i Bologna, professoren Konrad von Maurer i München, etatsrådet L. Müller i Köpenhamn, professoren R. Virchow i Berlin, statsarkivarien H. von Sybel Berlin, ordföranden i kommissionen för utgivande af *Monumenta Germaniae historica* G. Waitz, från hennes korrespondenter professoren Sören Bugge i Kristiania, rektoren N. G. Bruzelius i Lund, antikvarien Nicolaysen i Kristiania, lektoren C. J. Bergman i Visby, godsegaren H. Cullberg, friherre O. Hermelin, bibliotekarien K. Torin i Skara, adjunkten J. A. Wiström i Hudiksvall, godsegaren J. W. Schürrer von Waldheim, f. d. landtbrukskoleföreständaren C. F. Nordenskjöld, kaptenen J. A. Lagergren, intendenten G. Brusewitz, skolföreständaren F. Nordin, assistenten I. Undset, grefve C. D. Reventlov, sektionschefen i k. belgiska riksarkivet Ch. Piot i Bruxelles, envoyén R. Rangabé i Berlin, museidirektören C. F. Herbst i Köpenhamn, fröken J. Mestorf i Kiel, museidirektören E. Chantre i Lyon, professoren Liske i Lemberg, statsarkeologen J. R. Aspelin i Helsingfors, dr O. Tischler i Königsberg, inspektörerne A. Strunk, S. Müller och H. Petersen i Köpenhamn samt museiassistenten V. Boye i Köpenhamn.

Akademiens Sekreterare anmälte derefter de lyckönsningsskrifvelser, som ankommit från lärda sällskap, hvilka skrifvelser äro i det följande aftryckta.

Akademiens Sekreterare höll derefter följande tal:

Eders Majestät,
Eders Kongl. Höghet,
Mine Herrar.

I dag för hundra år sedan höll k. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien sitt första sammanträde.

Akademien hade fatt sig lokal anvisad i ett af tornen i det gamla kungshuset på Riddarholmen. Der hade på eftermiddagen infunnit sig så många åhörare, som utrymmet tillät. I en griljerad loge togo plats konung Gustaf III, hertigarne af Södermanland och Östergötland samt den kongl. Prinsessan. Rummet var prydt med en i marmor utförd bröstbild af dr. Lovisa Ulrika, samma bild, som i dag är uppställd i denna sal. Kl. $\frac{1}{2}$, 6 inträdde riksrådet grefve von Höpken och kanslirådet Nils von Rosenstein, riksrådet friherre Sparre, skalden grefve Gyllenborg, presidenten grefve von Düben, hofkansleren friherre Rainel, kanslirådet Elers, hofmarskalken friherre Manderström samt riksantiquarien Gudmund Göran Adlerbeth. Grefve Höpken och Rosenstein intog sina platser, den förre som direktör, den senare som sekreterare; de öfrige satte sig å ömse sidor om bröstbilden. Något senare inträdde justitiekansleren Liljesträle.

Grefve Höpken öppnade sammankomsten. Derefter uppläste Rosenstein de af konungen sjelf författade, den 20 mars underskrifna stadgarne, hvilka, utan nämnvärd förändring, under hela århundradet haft gällande kraft.

Tre ledamöter, af konungen nämnde den 20 mars, togo inträde. Friherre Sparre talade, bland annat, »om den glada utsigt instundande tid bådar för svenska män att mer än någonsin kunna vänta den mest rotfasta grundläggning af borgerligt samhälles väl och dess framgångar tillväxt, sedan konungen så, som nu skett, helgat åt vit-

terhet och lärdom bland sitt folk det kraftigaste beskydd och den mest lifgivande uppmuntran». Ramel och Düben gafvo i andra ord uttryck åt samma tanke. Alla tre helsades af Rosenstein välkomna.

Adlerbeth uppläste sin förtjenstfulla afhandling »om Sveriges fordna österländska handel i anledning af arabiska penningar funna i svensk jord». Rosenstein helsade sin blifvande efterträdare. Enligt statuterna skulle riksantiquarien vara Akademiens sekreterare, men Rosenstein fungerade tills vidare för att bereda öfvergången från den gamla Vitterhetsakademien till den nya, som skulle efterträda henne.

Innan den gamla Akademien i anledning af drottning Lovisa Ulrikas död hade upphört med sin verksamhet, hade öfver utfästa ämnen täflingsskrifter inkommit, öfver hvilka ingen dom hade hunnit fällas. Vid sammanträden mellan den 20 mars och den 2 april hade dessa skrifter blifvit granskade och nu lemnades två pris åt godkände författare; det tredje kunde ej tillställas egaren, alldenstund han under väntetiden hade aflidit.

Till sist upplästes de för följande året utsatta täflingsämnen. I historia begärdes en pa svenska författad afhandling om hansestädernas handel med Sverige, de förbund de med detta rike ingatt, den verkan deras makt och hog att blanda sig i rikets företaganden haft på dess öden och välstånd samt när denna verkan upphört. I vältalighet och skaldekonst begärdes ett äreminne öfver Carl von Linné, hvilket, då äfven utländingar skulle inbjudas att härom tävla, borde vara författadt på latin, franska eller italienska, i bunden eller obunden form. För antiquiteterna äskades en afhandling om de äldsta svenska mynten ifrån rikets ursprung till slutet af 1200-talet. De som ville tävla om pris för inskrifter och medaljer, skulle uppsetta förslag till inskrift på ett epitafium öfver Axel Oxenstjerna, till en överskrift på dockan i Karlskrona, till

inskrift på Ehrensvärds minnesvård inom Sveaborg samt förslag till skadepenningar öfver de store män, som utmärkte konung Gustaf Adolfs och drottning Kristinas tider. — Konungen hade deltagit i valet af dessa ämnen. Deras utpräglade fosterländska karaktär faller genast i ögonen. Äfven vår tids kritik måste förklara dem synnerligen goda.

Den Akademi, som pa sådant sätt inleddé sin verksamhet, var ej i alla afseenden ny. Stiftad af drottning Lovisa Ulrika år 1753, hade den svenska Vitterhetsakademien varit sluten kring hennes person och hade af henne undfatt de materiela medlen för sin tillvara. Politiska omständigheter hade vällat en paus i Akademiens verksamhet från 1757 till 1772, allt arbete, alla sammanträden upphörde vid drottningens död. Det dröjde nära fyra år innan verksamheten åter upptogs, då under ändrad form.

Drottningens Akademi var, enligt namnet, egnad at vitterheten. Hennes stadgar föreskrifva, att hon skulle sysselsätta sig med historia, antiquiteter, vältalighet och svenska sprakets uppodling. Äfven de tre första ämnena räknades då sasom ingående i vitterheten. Dennas mot-sättning var vetenskap, som enligt tidens terminologi var abstrakt och skulle vara omedelbart nyttig, under det de till vitterheten räknade kunskapsarterna voro omväxlande och behagliga. Som vetenskaper hade afsöndrats och erkänts de matematiska studierna och naturforskningen i dennaas olika grenar. De mera humanistiska studieämnene, som lago för alla närmare tillgängliga, som hvor man tyckte sig lätt kunna beherska, fingo länge räknas till vitterheten, som var alla bildades, i synnerhet de finast bildades egodel.

År 1786 öfverlät konung Gustaf åt den af honom stiftade Svenska Akademien vården om den svenska vitterheten och spraket. Samtidigt upplifvade han Vitterhetsakademien, som dock af vitterheten ej fick behalla mera än den del,

som skrefs på främmande språk. Till gengäld fick den förnyade Akademien uppdrag att grundligare än hittills sysselsätta sig med historien och antiquiteterna. Redan den omständigheten, att i den upplifvade Akademiens titel orden 'historia och antiquiteter' sidoordnades med vitterhet, röjer att dessa två ämnen ej längre vore att anse som delar af denna, utan skulle behandlas som derifran skilda, som vetenskaper. Fullständigt hade dock ännu icke dessa studier vunnit vetenskaplig karaktär, ett visst vacklande uppenbarar sig. Någre af Akademiens medlemmar framlade för henne resultaten af grundlig och allvarlig forskning, andre nöjde sig med att på gammalt vis filosofera öfver historien. Af detta vacklande i uppfattning var man äfven medveten. Vid behandlingen af en historisk täflingsskrift år 1786 anmärkte konung Gustaf, att han under öfverläggningen hade förmärkt någon skiljaktighet i ledamöternas sätt att tänka om de historiska prisskrifternas beskaffenhet; han ville derföre, att Akademien skulle deröfver stadga sina tankar.

Äfven i afseende på antiquiteterna varsna vi denna vackling mellan vitter behandling och vetenskaplig. De ämnen, som inom antiquiteterna uppsattes som föremål för täfling, skulle vi helst kalla kulturhistoriska. Antiquiteterna uppfattades som ett bihang till historien och såsom af sambandet med denna egande värde. Af de täflingsämnena, som uppsattes under rubriken historia och antiquiteter, kunde flere mycket väl hafva bytt plats.

Enligt de nya statuterna skulle Akademien utforska historien och antiquiteterna, särskildt lades de romerska och grekiska ledamöterne om hjertat, samt vidare författa en fullständig beskrifning öfver de mynt, medaljer, skurna stenar, antiquiteter och monument, som finnas i Sverige, vare sig i Konungens eller Akademiens förvar. Hennes vittra sysselsättningar skulle vara att odla latinet, grekiskan, franskan och italienskan, att stadga smaken, att

uppfinna och författa medaljer och inskrifter. Till de vittra uppgifterna fa vi ock räkna utarbetandet af en fullständig medaljhistoria öfver de fornämsta händelser, som utmärka fäderneslandets häfder från monarkiens början intill konung Adolf Fredriks död. Man skulle efter franskt mönster utarbeta beskrifning af fingerade medaljer. Denna nagot opraktiska uppgift blef gang efter annan tagen till behandling. Allenast en del fullbordades, G. Adlerbeths förslag till medaljer öfver tilldragelser under komung Gustaf III:s tid. De för detta utförda planscherna hafva i en senare tid blifvit af Akademien utgifna.

Med undantag af sommarmanaderna samlades Akademien en gång i veckan. Sammanträdena voro i allmänhet talrikt besökta, men voro, att döma efter protokollen, ganska korta. Den mesta tiden egnades åt uppsättande af täflingsämnens och bedömande af täflingsskrifter samt uppgivande eller granskande af förslag till medaljer och inskrifter. I handläggande af sådana ärenden deltogo alla med samma intresse, icke ens hedersledamöterna voro förhindrade att delta i diskussionen om arten af de uttryck, som förekommo i latinska afhandlingar eller qväden. De asigter och den smak, som inom Akademien herskade, kännetecknas af de ämnen, som utsattes för täfling. Här må nämnas sådana som (för det historiska priset) svenska krigsmaktens och krigskonstens tillstand från k. Gustaf I:s död till k. Gustaf II Adolfs regeringsanträde samt under k. Gustaf II Adolfs tid — för behandlingen af det senare ämnet erhöll en sachisk premierlöjtuant priset — kritisk afhandling om landskapslagarnes alder och deras vittnesbörd om nationens tillstand — svenska bergverkens tillstånd och öden före k. Gustaf I:s tid — (i antiquiteterna) en undersökning af de nordiska sagorna, för att af språk, skrifsätt och i dem anfördta händelser m. m. utröna tiden för deras författande samt i synnerhet graden af deras trovärdighet för upplysning af den svenska häfden — en

undersökning när sigill först kommo i bruk i Sverige och hvad upplysningar man af dem kan erhalla (dervid framhölls särskilt, att de täflande ej hade att hålla sig endast vid de sigill, som redan blifvit publicerade) — en afhandling om konungarnes och de förnämsta personernas lefnadssätt i Sverige före k. Albrechts tid. Dessa ämnen kunde godt försvara sin plats i nutidens täflingsprogram. De antiquariska d. v. s. kulturhistoriska ämnena synas mera tillhörta den nuvarande tiden än deras egen, ty intet af dem blef på ett tillfredsställande sätt behandladt — Akademien kan således sägas hafva genom sin uppfattning af antiquiteterna eller kulturhistorien hafva gatt före sin tid. Granskningsprotokollen äro rika på träffande anmärkningar, på mogna omdömen.

Äfven medalj- och inskriftsförslag gafvo anledning till omsorgsfull behandling. Att uppsätta sådana var en konst, i hvilken åtminstone de fleste af Akademiens ledamöter voro adepter. Adlerbeth utvecklade i en längre afhandling principerna för uppgörande af ett godt medaljförslag.

Statuterna ställde ganska dryga fordringar på de arbetande ledamöterna. Hvar och en skulle till bearbetning utvälja sin del af det verksamhetsfält, som var för Akademien anvisadt, han skulle årligen till Akademien lemma en vetenskaplig afhandling. Om fördelning af arbetsfält tala protokollen intet, de visa att af ledamöterna de flesta nöjde sig med att vid inträdet uppläsa en afhandling, som trycktes i Handlingarna. En ende, den lärde och flitige Johan Murberg, ställde sig budet om årliga afhandlingar till efterrättelse. Mer än under följande tider hände det dock under de första åren, att ledamöterna föredrogo eller inlemnade bidrag.

Angelägenheten att med sådana bringa det allmänna nyttja kändes med liflighet. Kansliradet Elers föreslog år 1789, att man skulle i de allmänna papperen uppmuntra

alla dem, hvilka, churu de icke hörde till Akademien, likväl kunde ega insight i de till hennes befattning lem-nade ämnen, att till henne insända sina arbeten, hvilka i fall de funnos goda, skulle i Handlingarna tryekas. Aka-demien godkände förslaget, men konung Gustaf förklarade, att Akademiens Handlingar skulle vara af rent akademisk natur, hvadan främmande bidrag skulle intagas i bihang till Handlingarna. Något sådant kom dock icke till stånd.

Konung Gustaf egnade synnerlig omvårdnad åt landets historiska minnesmärken. Lifvad af hans exempel, anhöll Akademien i slutet af år 1787 af Konungen, som deltog i sammanträdet, att få skriftligen framställa sitt bekymmer öfver det skick, i hvilket flera märkliga minnesvårdar i svenska kyrkor befunno sig saint att till Hans Maj:ts skär-skådande få öfverlempna sina tankar om nödvändigheten af någon publik anstalt till dylika minnesmärkens bättre vidmakthållande. Man önskade åtminstone aflöning åt en ritare, som kunde fara omkring i landet och genom teckningar åt efterverlden förvara hvad hitintills hade undgått förödelsen. Akademiens förslag underställdes samtliga lands-höfdingar och biskopar, som amnodades att inkomma med utlätanden och förslag. Af dem funno de fleste att intet kunde göras. En och annan gick Akademiens önskningar till mötes, biskop Wallqvist i Vexiö gick till och med längre än Akademien, i det han sträckte sin omtanke äfven till de forminnen, som icke kunde sättas i sam-manhang med landets historia.

Den tiden tillerkändes forminnena intet annat värde än af de upplysningar de kunde sprida öfver historien; der sådana ej stodo att vinna, hade forminnena ingen bety-delse. Någon systematisk verksamhet för främjandet af fornsakssamlingens intressen kunde derföre ej finnas. Hit-tades ett fynd och blef det hembjudet, begärdes visserligen i allmänhet hos Kongl. Maj:t medel till dess inlösande; innehöll fyndet mynt, kunde dessa blifva föremål för om-

nämnde i Akademien, oftast af kansliradet Jakob von Engeström. Myntsamlingen; såsom mera historisk, gynnades framför fornsakssamlingen. För den förra inköptes år 1786 den vackra samling, som kommerseradet Sköldebrand hade bildat under den tid han i statens tjänst verkade vid Medelhafvet. Adlerbeth hade fåst uppmärksamheten vid betydelsen af de kufiska myntfynden. Statssekreteraren Benzeltjerna föreslog, att man öfver dessas innehall skulle utarbeta en systematisk förteckning. Akademien omfattade förslaget med lifligaste intresse och anslog för dess förverkligande gång efter annan penningar, men omtanke som anslag voro bortkastade: resultatet blef, i följd af vidriga omständigheter, intet.

En viktig uppgift hade konung Gustaf egnat denna sin Akademi, utan att omtala den i statuterna: hon skulle förmedla beröringen mellan Sveriges vittre och lärde samt utlandets. Redan i sammanträdet den 2 maj 1786 framhöll konungen, huru nyttigt det vore att utgifva en journal på franska, genom hvilken utländningar kunde erhålla säkrare och tjenligare underrättelser än de hittills fatt om den svenska litteraturen, och uppdrog konungen åt sin bibliotekarie Ristell, af honom insatt i Akademien och hugnad med en af de två pensioner, som voro för Akademiens ledamöter bestämda, att vara betänkt på utgivandet af en sådan journal. Ristell framlade i Akademien ett program, som granskades af Höpken, Sparre, Engeström och Rosenstein. Journalen skulle årligen utkomma med fyra häften, hvart på 300 sidor, samt redogöra för hvad som uträttades inom Svenska Akademien, Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien, Vetenskaps Akademien, Patriotiska Sällskapet m. fl. lärda gillen samt Fria Konsternas Akademi. Äfven skulle i denna tidskrift redogöras för företeelserna pa den svenska skadebanan. Akademien förhöll sig något kyligt i afseende på detta program, hon ansåg att Ristell, som hade haft hedern af

dess utarbetande, äfven skulle hafva hedern af utförandet, hvilket aldrig kom till ständ: Ännu i dag hafva vi skäl att beklaga detta resultat.

Det gäller akademier fullt ut lika väl som andra företag och förhållanden, att efter den första tiden, då alla de ursprungliga ansatserna göra sig kraftigt gällande, följer en tid, då man fortgår i den antagna riktningen, men utan samma lefvande intresse. Vår Akademis första period omfattar 40 år, den sträcker sig från 1786 till 1826, men inom denna period måste urskiljas tvänne skeden, det ena kort, omfattande endast sex eller sju år, det andra sa mycket längre. Det är icke allenast nyheten, som gjorde den förra, kortare perioden så märklig — allt hvad jag hittills meddelat gäller denna period — utan ock i väsentlig mon konung Gustafs personlighet. Träget deltog han i Akademiens sammanslutningen, beslut af viktigare art, som fattades i hans fravara, underställdes honom, man var alltid medveten af hans lifliga intresse. Han dog — och åt honom egnade nu Akademien en gärd af tacksam erkänsla. Men vältaligare än denna är det eftermäle, som ligger deri, att Akademiens verksamhet efter hans död för långliga tider ej var densamma som förut.

Ej långt efter konungens död begärde och fick Adlerbeth entledigande från sin befattning som riksantiquarie och sekreterare. Hans närmaste efterträdare voro mindre betydande personligheter. Efter dem kom Jonas Hallenberg, aktad för sin lärdom, i en senare tid — han dog först 1832 — ärad som den siste af dem, som sjelfva stiftelseåret hade inträtt i Akademien. Genom personliga anlag saknade han förmåga att i Akademiens verksamhet ingjuta en lefvande anda.

En tid af passivitet inträdde. Denna gick derhän, att man afböjde de förslag till en lifaktigare verksamhet

som framställdes. Ett exempel må nämnas. Elers föreslog, att Akademiens ledamöter skulle på sig fördela det ganska intressanta arbetet att författa en historisk beskrifning af Sveriges hufvudstad. Frågan bordlades, för att aldrig mera upptagas, och Elers fullgjorde arbetet ensam, på ett synnerligen förtjenstfullt sätt.

Mest karakteristisk för Akademiens förhallande under denna tid torde vara följande sak. Öfverkammerherren hos Enkedrottningen friherre Adolf Ludvig Stjerneld, sedermera känd som stiftare af k. Samfundet för utgivande af handskrifter rörande Skandinaviens historia, hade år 1810 till regeringen ingifvit en ansökan angående erhållande af närmare befattning med och uppdrag att upptäcka och från undergång bevara fornlemmingar af alla slag.

Redan sjelfva denna ansökan innebar en antydan, att Riksantiqvarien icke fullgjorde sin pligt. Ansökningen remitterades till Akademien och hon infordrade ett utlåtande af Hallenberg. Han talade om 40-årig vänskap med frih. Stjerneld, men fann sig, såsom officiel person, ej kunna vid denna omständighet fästa något afseende. »Vården om antiquiteterna tillkom Akademien i allmänhet, men hennes åtgärder sträckte sig ej längre än att svara på kongl. reminisser och att anmäla allt som i antiquariska ämnen inkommer från Konungens Befallnings-hafvande, hvilka aldrig försumma denna deras enligt lag och författning grundade pligt. Ville frih. Stjerneld under sina resor hos Akademien anmäla allt hvad han i historisk eller antiquarisk väg kan finna, skulle Akademien med mycken tacknämlihet mottaga sadant, men dertill behöfdes intet särskilt kongl. förordnande. Han ville samla historiska handlingar, men sådana tillhörde Riksarkivet och k. Biblioteket, samt riks- eller landskapslagar, men man kan med skäl betvifla att flere finns än de redan kända. Han ville upptäcka inskrifter å runstenar, men dessa i Peringskölds tid högaktade monument hafva i senare tider

fallit i värde. Han ville uppsöka gamla bildhuggeriarbeten, bland dem jättegrytor, men de äro icke annat än fordom brukliga handqvarnar, och flere än de nu kända torde svarligen kunna upptäckas. Han ville uppsöka mynt, medaljer och brakteater, men allt som hittas insändes af landshöfblingeembetena och några obekanta lära svårigen anträffas. För att göra upptäckter i den numismatiska vägen är ej nog att vara antiquarius, man måste dermed förena insigter i historien, konsterna och vitterheten, för att icke blifva bedragen. Han ville uppsöka offerredskap, helgedomar, åttehögar, stensättningar, offeraltaren, tingsställen, åttestupor, stenkummel, hedentima qvarlefvor. Alla dessa artiklar äro till större delen af så diger antiquarisk beskaffenhet, att de svårigen kunna utredas af andra än Pauliner, Banger, Rudbeckar, Verelier, Peringsköldar, Scarriner, Björnerer, Göranssöner och Normanner. Desse saknas nu för tiden och skulle uträffa föga om de nu uppstode. Loceenier, Schefferer, Benzelier, Vilder, Daliner, Lagerbringar, Georgier, Berchar, Ihrar, Sotbergar och Warmholtzer, flere andra att förtiga, hafva gifvit sakerna en annan riktning. Utom dem har la philosophie de l'histoire intagit den plats, som tillförene innehades af fabler och traditioner. Han ville befatta sig med senare tiders minnesmärken. Det vore önskvärdt, om de vårdades af dem de tillhörde, häröfver tillkomme Akademien ingen fiskalisk handläggning». Akademien godkände Hallenbergs omdöme och af förslaget, som gör friherre Stjerneld heder, vardt intet.

Så mycket hellre kan jag underlata att kritisera Hallenbergs och Akademiens afvisande hållning i detta fall, som samtiden gaf demia den mest beständna dementi. Det var år 1810, som detta utlatande afgafs och detta beslut fattades. Året derefter utgafs första häftet af tidskriften Iduna och under den följande tiden var det Götska forbundet synnerligen verksamt. Vi veta, med hvilken

kärlek dess medlemmar omfattade våra forminnen af allahanda slag.

Det finnes ett annat faktum, som är af vigt att framhalla vid sidan af Hallenbergs ringakt för de fasta fornlemingarna och det intresse som egnades dem. Vid universitetet i Lund verkade sedan år 1799 såsom professor i historia Nils Henrik Sjöborg, hvilken hyste lifligt intresse för landets forminnen. Hans stora begåfning, särskildt som föreläsare, drog den studerande ungdomen till honom: han bildade en skola, till hvilken hörde en Bexell, som skref Hallands, en Ahlqvist, som skref Ölands historia, en Magnus Bruzelius, som dels undersökte fornlemingar, dels bildade en stor fornsakssamling (sedan flera år förenad med statens), en Liljegren. Sjöborgs lärareverksamhet upphörde år 1814. Statsministern grefve Lars von Engeström (hedersledamot i Akademien) framhöll i regeringen, att fäderneslandets forntidsleminningar räkats i glömska och förakt, hvadan de ofredas och förstöras. Han tillstyrkte vidtagande af kraftiga atgärder: en ny författningsordning borde framdeles, sedan nödiga förberedelser blifvit gjorda, utgifvas, en särskild tjänsteman skulle förordnas för att främja kännedomen om ännu befinnliga fornlemingar och att öfver deras vård hafva vederbörlig uppsikt. På Engeströms förord lemnades detta uppdrag åt Sjöborg. Hvad Akademien hade afslagit, da det år 1810 föreslogs af Stjerneld, genomfördes fyra år senare, en dryg del af Riksantiquariens äligganden öfverläts åt en enskild person utan att vare sig af Akademien eller af Riksantiquarien något betänkande i frågan hade blifvit infördadt. Akademien erhöll endast befallning att i allt hvad på henne ankom iakttaga hvad Kongl. Maj:t i detta ämne förordnat. Sjöborgs instruktion var ej heller underställd Akademiens pröfning, men öfver henne hade begärts utlätande af protokollssekreteraren Jakob Adlerbeth, en af det Götiska förbundets stiftare. Sjöborg önskade blifva

ställd direkte under kanslikollegium, men detta medgaf icke: han skulle till Akademien inlemma sina reseberättelser. Den uppgift på fornlemningars kännetecken, som Sjöborg på nådigt befallning utarbetade, blef ock af Akademien granskad och framkallade der ganska skarpa ammärkningar.

Sjöborgs verksamhet fortgick under några år och nedlades de yunna resultaten i ett större verk, som han började utgifva år 1822. Utan tvifvel gjorde hans forskningsfärder nyttा, alldenstund genom dem uppmärksamhet fästes vid formminnena och deras betydelse, men arbetet var, hvarken till iakttagelser eller teckningar, så godt som det borde vara. Redan innan Sjöborg lemnade universitetet, var hans glansperiod lyktad: »af Sjöborg är, skref Esaias Tegnér år 1813, ingenting att vänta och han är till kropp och själ enerverad; det är skada på så godt hufvud, ett verkligt geni i sina välmaktsdagar».

Sjöborg blef aldrig medlem af Akademien. Först år 1818 öppnade sig denna för det Götiska forbundets förkämpar: detta år invaldes Jakob Adlerbeth liksom den gamle Per Tham, lika ifrig som egendomlig i sin forskning rörande forntiden, 1821 Tegnér, 1824 Geijer.

När Hallenberg år 1819 nedlade Riksantiquarieembetet och den dermed förenade sekreterarebefattningen, anmälte sig hos Kongl. Maj:t ingen sökande, på grund af den ytterst knappa aflöningen. Akademien öfvertalade då sin ledamot, medicinalrådet Rutström, känd för mångsidig lärdom och synnerlig smak, att anmäla sig, och han blef nämnd. Da han år 1826 afled, anhöll Akademien, att med utnämningen af ny Riksantiquarie matte få anstå ett år. Detta beviljades och till embetets upprätthållande förordnades professor Liljegren, hvilken sedan år 1822 var Akademiens amanuens. Han var Sjöborgs lärjunge och medlem af Götiska forbundet; han hade i den litterära verlden gjort sig känd dels genom öfversättningar från isländska sagor, dels genom uppsatser rörande svenska formminnen.

Det var första gången på mycket länge som en man, hvilken egnat sig att arkeologisk forskning, utsågs att förestå Riksantiquarieombetet; sedan Akademiens stiftelse hade sådant ej inträffat. Någon verkan bör detta förhallande hafva utöfvat på Akademien. Vid samma tid funnos i Akademien flera personligheter, som voro angelägna om att flitigt arbeta i fosterlänsk anda. Vänteåret blef det brytningens år, efter hvilket man längtat, när man granskar Akademiens verksamhet under de föregående tretio aren. Nu inträder en lifaktighet, som päminner om den, hvilken pa ett så prisvärdt sätt betecknar de år, da k. Gustaf deltog i det akademiska arbetet.

Vi finna den nya verksamheten uppenbara sig inom det rent akademiska området. Man ville veta, på hvilken bas man hade att operera: den t. f. sekreteraren fick uppdrag att ur protokollen sammansöra allt, som innebar regler för arbetet. Man ville ock mäta framstegen: den t. f. sekreteraren fick uppdrag att utarbeta berättelser om allt som blifvit uträttadt under hvart fullbordadt år. Under sysselsättningen med den första årsberättelsen fann Liljegren sig föranlaten att framhalla, hurledes stiftarens mening, att Akademien skulle genom flitig korrespondens sättas i kännedom om allt nytt, som uppenbarade sig i den lärda verlden och hörde till Akademiens verksamhetsområde, blifvit i ytterst ringa grad förverkligad: Akademien beslöt att till korresponderter kalla sekreterarne i alla utländska samfund, som hade en uppgift svarande mot Akademiens.

Den nya verksamheten gällde äfven och företrädesvis de under Akademiens inseende ställda statssamlingarna. Gudmund Adlerbeth hade, under den tid han var Riksantiquarie, uppsatt en förteckning öfver alla antiquariska och historiska föremål, Hallenberg hade i viss mon fullgjort samma arbete för myntkabinetet. Någon fortlöpande förteckning utarbetades emellertid icke, hvadan

vid hvor Riksantiquaries afgang en tidsödande inventering maste företagas. Fornsakerna lago i pappersomslag, somliga voro instuckna här och der i myntskäpen. De tre ledamöter, som verkställde inventeringen efter Rutströms bortgång, Brinkman, Sundel och Franzén, framhöllo i Akademien behovvet af samlingarnas ordnande samt föreslого, att fyra kataloger skulle upprättas: en öfver forn-sakerna, hvilken skulle vara systematiskt uppstäld, en öfver böckerna, en öfver handskrifterna, en öfver mynten. Akademien fann denna framställning befogad och dess t. f. Riksantiquarie erhöll i uppdrag att genast begynna detta mycken tid och möda kräfvande arbete. Brinkman erbjöd sig att blifva frivillig medarbetare.

Samlingarna hade hittills varit sa godt som otillgängliga för andra än Riksantiquarien och hans amanuens. År 1826 anmälte sig tvänne personer för att blifva e. o. amanuenser; som motiv anförde de sin åstundan att fa tillfälle att studera Akademiens samlingar. Den ene blef antagen, den andre fick afslag, men honom meddelades, att han gerna fick tillträde till samlingarna. Liljegren fick i uppdrag att uppgöra förslag till ett reglemente, efter hvilket den, som önskade studera samlingarna, hade att rätta sig.

Det runt omkring i landet vaknande intresset för fornminnen vällade, att fynden mer uppmärksammades, att hembudens ökades. I ett fall vidtog dessutom Akademien en åtgärd för att, oberoende af fynden, verka för samlingarnas ökande: hon begärde och fick tillstånd att taga kännedom om de dyrbara föremål, som funnos under Kammarkollegii vård utan att kunna räknas till rikets regalier. Önskan att för Statens Historiska Museum erhålla dessa föremål blef dock ej fullt tillfredsställd förr än för-lidet är.

Akademien ville ej blott bereda forskare tillträde till samlingarna; man insåg äfven att dessa borde göras till-

gängliga för dem, som icke hade tillfälle att besöka Akademiens lokal. På excellensen grefve Flemings förslag antog Akademien som tecknare löjtnant Samuel Herman von Stahl, som började afrita föremålen i samlingarna och förklarade sig villig att på egen bekostnad lata utgifva samlingarna i koppargravyr med den text, som kunde finnas lämplig. Akademien beslöt dessutom, att de fynd, som kommo till hennes kännedom, skulle omtalas i allmänna tidningarna samt att i Handlingarna skulle lemnas en redogörelse för samlingarnas tillväxt genom köp eller gäfvor.

Vid denna tid började komminister Ekdahl från Skåne arkeologiska undersökningar på Gotland och anmälte sin villighet att arbeta för Akademien, hvilken med näje förnam detta och sederméra visade sig verksam för att samman skulle få tillfälle att uppsöka och beskrifva fornleminingarna i rikets norra provinser. Akademien föranledde åtgärder för bevarande af ruinerna i Visby. När egyptologen Champollion d. y. hade blifvit vald till korrespondent, meddelade Liljegren honom, jämte kallelsebrevet, underrättelse om de bildserier, som flerstädes förekommo å svenska berghällar. Champollion fann dessa bilder vara mycket tidiga ideografiska tecken, som återgifyva begreppen oberoende af uttalets ljud, och ansag dem derför vara ytterst viktiga för belysningen af vårt slägtes tidigare kulturformer. I följd häraf beslöt Akademien att, med anlitande af C. G. Brunius, anskaffa trogna kopior af hällristningarna inom Bohuslän.

Presidenten af Tibell framhöll, huruledes fornlemingar, trots lagens föreskrifter, sköflades, och som detta helt visst mången gång skedde på grund af okunnighet, hemställde han, att Akademien ville hos Kongl. Maj:t begära en föreskrift, att det kongl. Plakatet af den 28 november 1666 skulle årligen uppläsas från predikstolarne. Excellenserina af Wetterstedt och Rosenblad funno förslaget mycket olämpligt, emedan detta plakat var till uttryckssätten för-

åldradt. På grund af dessa tre ledamöters initiativ begärde Akademien hos Kongl. Maj:t, att kraftigare atgärder matte vidtagas till beredande af skydd för qvarvarande fornlemningar. En frukt af denna framställning blef den kongl. förordningen af den 17 april 1828, hvilken utarbetades af Akademiens ledamot Jakob Adlerbeth.

Ett år med så mångsidig verksamhet må väl räknas som ett hedersar i Akademiens historia.

I den nybildade Akademien skulle alla arbetande ledamöter delta i arbetet. De gjorde väl nästan aldrig fullt så mycket som statuterna ålade dem; med afseende på lärd akademisk verksamhet i öfrigt deltogo hedersledamöterna nästan lika mycket i arbetet. K. Gustaf hade at Akademien till bearbetning lemnat dels vitterheten, den utländska, dels historien och antiquiteterna. Om än hans mening tydlig var att af de senare den ena som de andra skulle blifva föremål för vetenskaplig behandling, hade dock väl mycket af den föregående tidens benägenhet att behandla dessa ämnen på ett vittert sätt dröjt qvar. När då en tid kom, under hvilken ledamöternas intresse slappades och deras arbete minskades, maste derest ej ett aftynande eller rent af ett upphörande af verksamheten skulle inträda, en genomgripande förändring försigga. Det är denna som inträffade år 1826—1827, och förändringen, som visade sig gagnelig, bestod deri, att det arkeologiska området särskilt upptogs till bearbetning och att detta öfverläts åt Riksantiquarien, hvars möda kunde lättas af biträden. Akademiens sammanträden hafva från denna tid förnämligast upptagits af ärenden, som röra statssamlingarna och fornlemningarna. Afbrottet mot de första förhållandena visar sig så mycket starkare, som, på Akademiens begäran, skyldigheten att utsätta täflingsämnen i utländsk vitterhet blifvit år 1825 upphäfd — af vitterheten återstod da i Akademiens uppgifter foga mer än befattningen med medaljer och inskrifter.

De rika löften som året 1826—27 gaf, blefvo ej alla genast infriade. Liljegren utnämdes till Riksantiquarie år 1827 och skötte detta embete i tio ar. Arbetsammare än han kunde ingen vara, men till följd af omständigheter, öfver hvilka han ej var herre, blef ej arbetet sadant att 1826 års program uppfylles. Först och främst var Riksantiquarien så klent aflönad — från år 1824 utgick lönen med vid pass 600 rdr banco — att han, för att kunna existera, måste hafva någon annan inkomstgivande sys-selsättning. Liljegren var samtidigt Riksarkivarie. Han förenade således två embeten, hvilka i var tid, som ej ligger så mycket aflägsen hans, gifva hvor sin innehavare fullt att göra. Han kunde derför ej at fornsamlingarna egna mera än en del af sin tid, och denna afknappning i tid kunde ej ersättas genom andras hjelp: Liljegrens ordinarie amanuens hade väl titel och lön, men uträttade intet arbete. Först från och med år 1833 anställdes för ordnandet af myntkabinetten en e. o. amanuens, som verkligen arbetade. Härtill ma läggas, att Liljegrens intresse samlade sig alltmer kring en liten del af det antiquariska arbetsfältet, runorna, och att ohelsa af genomgripande art i förtid bröt hans krafter. Den nya perioden i Akademiens lif inleddes derföre af en tid, då trots god vilja föga kunde uträttas.

Någon ny tid var ännu icke kommen för samlingarna. Hembuden ökades visserligen nagot efter utfärdandet af 1828 års förordning, men antalet var ännu obetydligt. Början till den systematiska katalogen gjordes, men föga mera blef utfört än upprättandet af ett inveckladt skema, som icke kunde med fördel följas. En del föremål uttogos ur papperskonvoluten och uppsattes a pappskifvor. I öfrigt gjordes sa godt som intet: lokalen var olämplig och annan lokal kunde icke gerna erhållas förr än mera omsorg egnaades samlingarna och dermed större sympatier kunde för dem vinnas. Lokalen och samlingarna skildras år 1833

pa följande sätt. »Samlingarna förvarades i två mycket sma och två något större rum i den s. k. kommandantsflygeln af k. Slottet. Rummen voro laga, kalla och mörka. I första rummet stod, utom myntskap, ett stort djupt furuskap, der de få sten- och bronssakerna voro förvarade. På ett träräcke hängde några svärd, spjut och yxor af brons och jern. I det andra rummet förekom ett stort och bredt glastäckt bord, i hvilket var inlagt hvad som fanns af guld och silfver, såväl från äldre som från nyare tid, fornsaker, nyare konstarbeten m. m. Öfver väggskapen funnos hyllor för böckerna. Dessutom lågo under alla borden uppstaplade högar af böcker och handskrifter, som icke hade fått plats pa hyllorna.» För den medarbetare, som vid slutet af år 1832 anställdes, Bror Emil Hildebrand, uppläts, åtminstone i början, endast det yttersta rummet, de öfriga öppnades endast när Riksantiquarien kom upp för att hemta en bok eller för att i samlingarna införa några besökande. I myntkabinetet voro de särskilda samlingar, som gång efter annan blifvit frikostigt inköpta, förvarade hvar och en för sig. Mynten voro i allmänhet icke upplagda, utan lågo i större och mindre konvolut. Hallenberg, churu mycket intresserad för mynten, hade latit härvid bero: »det vore ett galgföretag, sade han, att göra den minsta omflyttning af mynten, då man när som helst kunde af k. Kammarrädden manas att redogöra för hvarje särskild samlings innehåll efter den ursprungliga förteckningen eller inventeringshandlingarna». En mängd mynt var dessutom utan ordning nedkastad i stora, djupa lador; en sådan af flera kappars utrymme var full af romerska kopparmynt.

Allt öfrigt svarade mot detta samlingarnas skick. Den vid samlingarna anstälde vaktmästaren hade en enda daglig uppgift: att i en f. d. punschbutelj intaga något dricksvatten. Sopning och städning kom sällan i fråga. Eldningen fick e. o. amanuensen besörja.

En märklig tilldragelse i Akademiens verksamhet var sammanträdet den 26 mars 1839. I detta deltog H. K. H. Kronprinsen, som lifligt intresserade sig för Akademiens arbete, hennes vice præses excellenserne grefvarne De la Gardie och Rosenblad, erkebiskop Wallin, Jac. Berzelius, Hans Järla, Bernhard von Beskow, friherre Brinkman, kanslirådet Wallmark, förste expeditionssekreteraren J. Adlerbeth, sekreteraren Strinnholm och Bror Emil Hildebrand, hvilken år 1837 hade, på grund af Akademiens förord, blifvit nämnd till Liljegrens efterträdare.

På Akademiens begäran lemmade Kronprinsen, dervid i nädiga ord uttalande sin och Akademiens tillfredsställelse, till löjtnanten i fortifikationen grefve Henning Hamilton Akademiens stora medalj, hvilken hade blifvit honom enhälligt tillerkänd för hans täflingsskrift om svenska krigsmaktens och krigskonstens tillstånd under konung Gustaf II Adolfs regering.

Riksantiquarien redogjorde derefter för samlingarnas tillväxt under år 1838: antiquiteter och historiska märkvärdigheter 68 nr, mynt 4,336, böcker och skrifter 134. Härför hade utbetalts inemot 700 rdr beo af statsmedel, särskilt beviljade för hvart ifrågasatt inköp, och något mera än 500 rdr beo af Akadémiens egna medel. Med anledning af denna redogörelse anhöll Hans Järla att få fästa Kronprinsens och Akademiens uppmärksamhet pa den betydliga summa Akademien under loppet af detta år, liksom under de föregående, af egna medel använde för att till statens samlingar inlösa fynd, hvarigenom Akademien hade blifvit satt ur stand att bestrida andra för hennes verksamhet nödiga utgifter. Järla hemställdes, att Akademien ville hos Kongl. Maj:t anhålla, att proposition om nödiga anslag för detta och andra Akademiens ändamål måtte föreläggas Rikets Ständer vid deras närmaste sammanträde; han ansag det vara i sin ordning att i ett sammanhang enahanda ansökan framställdes af

Svenska Akademien, Vetenskapsakademien, Fria Konsternas Akademi, k. Biblioteket, Riksarkivet och k. Museum, hvilka inrättningar, hvar för sig, måste hafva ökade anslag, om de skulle kunna uppfylla sin bestämmelse. En liffig diskussion uppstod. Alla voro ense att anslag behöfdes, men Kronprinsen och flertalet af ledamöterna ansago det vara för ändamålets vinnande tjenligast att Akademien ensam ingick med en underdänig framställning om sina behof. Till sist redogjorde Berzelius för några af de senaste forskningarna rörande Egyptens forntid.

Anslagsfragan omfattades af Akademien med största intresse. Ett förslag till stat upprättades, lydande på inemot 6,500 rdr beo; den drygaste posten, 1,500 rdr, var afsedd för prismedaljer och jettoner, 1,000 rdr för statssamlingarna, 500 rdr för bokinköp, 333 rdr 16 sk. för tryekkostnader, 600 rdr för resor och andra litterära företag. Regeringen begärde emellertid af riksdagen så oanseuliga summor, att med dem det asyftade ändamålet ej kunde vinna. Då upptog, på Akademiens begäran, hennes præses grefve Gustaf Löwenhjelm hennes förslag och framlade det som egen motion i Riddarhuset. Anslaget till pris och jettoner borttogs, men i öfrigt beviljades i det närmaste allt som Akademien hade begärt. Äfven lönerna höjdes. Beslutet fattades af de tre första ständen. Inom det fjerde hade tal förekommit, om icke guldet och silfret borde smälta och användas till förstärkande af Riksbankens fond. Den nya staten trädde icke i verket förrän med år 1842, emedan riksdagen hade vid anslaget fästat vilkoret af en bättre lokals anskaffande. Därmed dröjde, men detta vilkor gaf ett nytt understöd åt Akademiens planer för vidgad verksamhet.

Året 1840 blef salunda en ny viktig tidpunkt i Akademiens historia. Nu började föresatserna från år 1826 kunna förverkligas. Bror Emil Hildebrand, som hade börjat

sina arkeologiska studier i Köpenhamns museum och som hade kommit till Stockholm med en innerlig astundan att kunna åt Sverige skapa en formsakssamling, som skulle tjena till främjande af de arkeologiska studierna och vara Sverige värdig, kunde under de första tva aren icke uträffa så mycket som han ville. Inventeringen efter företrädaren tog lång tid, i synnerhet som dervid utarbetades ett fullständigt inventarium att fortsättas allt efter som föremalen inkommo. Detta arbete afslutades år 1839. När då tillfälle fanns till aktiv verksamhet, gjordes Järtas framställning till Kronprinsen och Akademien i öfverensstämmelse med Riksantiqvariens planer. Huru högt Riksantiqvarien vid denna tid vågade tänka rörande samlingarnas framtid, framgar allra tydligast af följande förhållande. Samlingarna voro ännu inrymda i den gamla lokalen i kommandantsflygeln, hvilken ej möjliggjorde ett systematiskt ordnande. Tanken på en lokal i ett blifvande nationalmuseum var väckt, men när skulle denna tanke realiseras? Det var endast *frågan* derom, som förelag. Som en förberedande åtgärd skulle Riksantiqvarien, som da ännu disponérade endast den förut omnämnda lokalen, bestående af två oansenliga rum, uppgifva, hvilket utrymme han ansag sig behöfva i den blifvande byggningen. Han tänkte da icke blott stort, utan äfven rätt rörande utvecklingsförmågan af de samlingar, som voro ställda närmast under hans bard, när han för dem den 10 juni 1845 begärde *tre och trettio* rum, för myntkabinetts sex, för den forhistoriska tiden atta, för medeltiden fyra, för den nyare tiden nio. *De två rummen skulle ersättas af trettio tre.*

Man ser deri ej längre meningens att nöja sig med de fynd som hembödes. Många fynd gjordes, några uppmärksammades, ännu färre hembödos. Samlingarnas tillväxt berodde derför på hvarjehanda tillfälligheter. Men skulle samlingarna kunna blifva föremål för studier, måste man

frigöra sig från tillfälligheter, det var nödigt att — hvilket hittills ej skett — bilda en samling, som kunde visa de normala förhållandena. Detta kräfde systematiska åtgärder, och sådana uteblefvo icke. Fa månader efter den nämnda skrifvelsens aflatande inköptes den första privatsamlingen. Den försvann visserligen i Östersjöns djup, men hvarken Riksantiquarien eller Akademien afskräcktes deraf. Underhandlingar om nya inköp inleddes genast. När omsider, år 1865, samlingarnas öfverflyttande till bottenvaningen i nationalmuseet kunde verkställas, hade genom inköp af enskildes samlingar museet ökats med *sextontusen* föremål.

Det var icke allenast inköpen af de enskilda samlingarna som vällade tillväxten af museet. Medvetandet att fornsakerna uppskattades spridde sig smaningom i landets delar och framkallade talrikare hembud. Det är min pligt att här nämna den man, som sörjde för ett regelbundet inlemande af de gotländska fynden, en afdehning som utgör museets stolthet. Den mannen var landshöfdingen Michael Silvius von Hohenhausen, hvilken ock af den erkänsamma Akademien år 1847 kallades till hennes hedersledainot.

Samlingarnas tillväxt är ett uttryck, som innebär mycket eller möjligen litet. För att gifva ett tydligare begrepp om tillväxten har jag upprättat ett skema, a hvilket gränslinjen angifver den årliga tillväxten. Dervid får jag dock anmärka, att jag vid uppdragningen af gränslinjen icke hallit mig till antalet föremål, utan till antalet nummer i inventariet. Hos oss har nämligen den, enligt min mening, riktiga anordning egt rum, att hvart förfärf erhållit sitt nummer, detta ma besta af ett föremål eller flera. Gränslinjen skulle derför i allmänhet något höjas, men dema höjning blefve för tiden före år 1830 obetydlig. Efter detta ar förekommo större nummer, motsvarande inköpta samlingar, som representera tusental af föremål. Med den

inskränkning jag gjort torde tabellen likvälv vara tillräckligt upplysande. Jag vill blott erinra, att för de sex åren 1869—1874 är numrens antal 1,375, föremalens 22,803.

Såsom redan blifvit nämnt, tillhör tanken att bilda ett nationalmuseum samma år, som Akademien erhöll en efter sina statsändamål lämpad stat. Ett fjerdedels århundrade förgick, innan den tilltänkta museibyggnaden blef färdig. Skulle samlingen under denna väntetid förblifva i de två tränga rummen? Det tycktes, som om regeringen ville besvara denna fråga med ja, men Riksantiquarien var dermed ej beläten; han ville med det första hafva en ny lokal, och han fick den i slutet af år 1845, i det nuvarande telegrafhuset vid Skeppsbron. Der skulle han vidtaga anordningar för ett systematiskt uppställande, med medvetande att allt gällde endast för en kortare tid, men han gjorde det med nöje, ty dermed var ett stort steg taget framåt. De ständigt växande samlingarna kunde visa sig fördelaktigt och — hvilket ej är minst viktigt — de kunde från sommaren 1847 hållas tillgängliga för allmänheten en gång i veckan. Ännu lefvande personer kunna vitsorda det lifvande intresse dåvarande Riksantiquarien förstod genom sin ledning ingifva de besökande.

År 1845 ansågs den då öppnade lokalen vara mycket rymlig. Fyra år derefter kunde den förklaras vara fyld och hvad derefter inkom maste i allmänhet magasineras. Efter öfverflyttningen i den nuvarande lokalen hafva samlingarna så ökats, att de hota att spränga väggarna. Intresset för samlingarna har vuxit med deras tillväxt och systematiska anordning. De besökandes antal började räknas från år 1872. Da voro samlingarna för allmänheten tillgängliga två dagar i veckan. Sa länge denna atgärd vidhölls, till och med år 1883, uppgick de besökandes antal i medeltal till 23,000. År 1884 började samlingen hållas öppen under sommarmånaderna tre gånger i veckan, och antalet steg till 54,000. Om stigande intresse för dessa samlin-

gar vittnar otvetydigt att siffran är 1885 steg till 72,000 personer.

De visade samlingarna kräfde ökad vård, mera genomgående bearbetning. Af gammalt fanns jemte Riksantiquarien en amanuens, som länge sysselsatte sig förfämligast med numismatisk och historisk forskning. Småningom kändes behovet att vid det arkeologisk-historiska museet fästa yngre krafter. År 1865 anställdes för denna samlings skuld en e. o. amanuens, för år 1872 uppfördes på Akademiens stat två ordinarie amanuenstjenster. Det har sedan blifvit för Akademien möjligt att anställa ytterligare två e. o. amanuenser.

I 1842 års stat uppfördes 600 rdr bko för att möjliggöra forskningsresor i landsorten, dels sadana som Riksantiquarien behöfde företaga i följd af det honom gifna uppdraget att vaka öfver fornlemningarnas bevarande, dels sådana, som verkställdes af enskilda medarbetare. Akademien var särskildt angelägen att finna sådana, som med intresse för fornforskning förenade artistisk förmåga, så att berättelserna kunde upplysas med teckningar. Detta anslag ökades år 1861 till 1,300 kr, men allenast en del deraf kunde användas för resor. Regeringen visade sig dock gång efter annan villig att genom beviljande af extra anslag möjliggöra mera omfattande och fortgående forskningar.

Vid midten af 1850-talet började intresset för våra fornminnens bevarande á nyo uppenbara sig öfver vidsträckta delar af landet och än här än der mana till verksamt uppträdande. En frukt af denna rörelse blef bildandet af landskapens fornminnesföreningar, af hvilka de flesta redan skattat åt förgängelsen, i följd deraf att de alltför ofta berodde på en stiftares personliga nit. En annan frukt blef Rikets Ständers skrifvelse af år 1857 med begäran, att Kongl. Maj:t ville vidtaga kraftigare åtgärder till skydd för fäderneslandets fornleminningar och till deras förtecknande.

På denna Ständernas begäran svarades dels med utfärdandet af 1867 års k. förordning rörande forminnenes bevarande, hvilken inom Akademien utarbetades af excellensen grefve Sparre, Joh. Jak. Nordström och Bror Emil Hildebrand, dels med begäran om anslag till ett hastigare uppsökande och beskrivande af forminnena. Detta syfte sökte man i början vinna genom att tillsätta en antiquitetsintendent, som var skyldig att under sommarmanaderna företaga forskningsfärder och om dem till Akademien afgifva berättelse. Anslaget härfor utgick under aren 1861—1870. Det indrogs dels i följd af riksdagens benägenhet för sparsamhet, dels i följd af den åsigt, att den nye tjenstemannens sommarresor kunde lämpligen förbindas med tjenstgöring inom museet: i stället för antiquitetsintendenten trädde de två amanuenserna och till Akademiens förfogande ställdes ett arsanslag för fornlemmingarnas uppsökande och förtecknande. De härfor afsedda statsmedlen hafva utgatt med vaxlande belopp, år 1861 med kr. 5,500, aren 1862—69 med 9,000, år 1876 med 13,000. Sedan dess har beloppet stadigt sjunkit. Från och med år 1881 utgår det med endast 3,200 kr.

Mycket värderikt material har på detta sätt sammanförts i Akademiens arkiv; delar deraf hafva, när tillgängarne sadant medgivit, offentliggjorts. Det gemensamma malet för det redan gjorda och det kommande arbetet är upprättandet af en fullständig antiquarisk beskrifning af vart land. Ett vigtigt steg till vinnande af detta stora mal är den anordning, som under de senaste aren blifvit vidtagen, att i en systematiskt gjord stonme införa allt hvad man far känna rörande orternas fornlemningar.

Enligt 1786 års statuter skulle Akademien utgifva Handlingar samt utarbeta beskrifningar öfver de statssamlings, som voro at hennes värde lemnade. Jag har redan nämnt, huru Akademiens verksamhet för dessa samlingar och forminnen började märkas i Handlingarna. Redan

är 1844 fann man det dock skäligt att åt denna verksamhet bereda ett särskilt organ. Detta är utgåfvos Anteckningar ur Akademien's dagbok för 1843. Omständigheter, för hvilket det skulle blifva för långt att här redogöra, ledde till det vackra företagets afbrytande.

En vidgad litterär verksamhet var emellertid börjad. Den antog snart allt större mätt. År 1846 utkom beskrifningen öfver myntkabinetts förrad af angelsaksiska mynt — tack vare vara jordfynd, den rikaste samling för perioden, som finnes —, år 1848 följde katalogen öfver den icke mindre märkliga kufiska myntsamlingen, år 1860 beskrifningen öfver enskilde svenska personers minnespenningar, år 1862 begyntes utgifvandet af det för forskare i vara medeltidshäfder och i konsthistorien viktiga arbetet om medeltidens sigill, år 1863 utgafs första delen af Antiquvarisk tidskrift för Sverige, från år 1872 har Akademien's Manadsblad utkommit, år 1873 utgafs första häftet af Teckningar ur Statens Historiska Museums aren 1874 och 1875 utkom beskrifningen af Sveriges offentliga medaljer, år 1881 den andra, mycket förökade upplagan af den angelsacksiska myntsamlingen. Från år 1872 har gång efter annan en vägledning för musiebesökande utgivits. Vid sidan af detta hafva Handlingarna utgivits; med den tjungonde delen afslöts en första serie, af den andra serien är den elfte delen lagd under pressen.

Inom Akademien har alltid visat sig en synnerlig ifver att fa fornleminingarna framställda i bilder och att fa utgifna arbeten illustrerade. Löjtnant Stahls arbete är redan omtaladt; det af honom tillämnade verket kom aldrig till ständ. Från år 1848 började teckningar atter utföras; när träsniderikonsten började vinna insteg i Sverige, i början af 1860-talet, anlitades denna genast, och har för Akademien's arbeten utbildats en skola af tecknare och träsnidare, som icke allenast tillfredsställt Akademien's ansprak, utan ock vunnit ett väl förtjent europeiskt anseende.

Betydelsen af den litterära verksamheten far icke mätas endast efter normen af tillväxten i ark, som årligen utgifvas. Icke blott arbetet har blifvit mer omfattande, äfven studierna hafva utbredd sig öfver vidsträcktare områden och, hvad ännu bättre är, de hafva blifvit grundligare och djupare. Ehuru sjelf deltagare i detta arbete anser jag mig oförhindrad att uttala detta omdöme, da detta endast atergifver ett erkännande, som upprepade ganger lemnats af utlandets forskare. Jag vill i detta sammanhang exempelvis paminna allenast om den internationela arkeologiska kongressens sammanträde i var hufvudstad år 1874 och om det varma erkännande, som da gafs åt den svenska statssamlingen, en af de största och yppersta i Europa, och den svenska arkeologiska forskningen.

Det är Kongl. Maj:t, som gifvit Akademien hennes uppdrag, det är å statens vägnar, som hon sysselsätter sig med de arkeologiska, historiska och numismatiska samlingsarna, med landets fornlemnningar. Jag har redan nämnt, huru allmänhetens intresse varmt understödt Akademiens verksamhet. Men denna välvilja har emellertid icke visats endast Akademiens syften, utan äfven Akademien sjelf. Det Götiska förbundet gjorde Akademien till sin arfvinge i litterärt och ekonomiskt hänseende, men penningearfvet var så litet, att räntan ännu behöfver läggas till kapitalet. När Jakob Letterstedt i sitt testamente gaf medel till utbetalande af ett resestipendium, erhöll Akademien rätt att hvart sjette år bortgifva detta stipendium: en forskare i konsthistoria, tva arkeologer, en historiker hafva hittills af Akademien erhållit detta anslag. Akademiens framtidne ledamot frih. Bernhard von Beskow har till Akademien skänkt en summa af 10,000 kr., med föreskrift att räntan skall hvart eller hvartannat år lemnas at nagon yngre, obemedlad och

förtjent forskare inom de vetenskaper, som höra till Akademiens verksamhetsfält. Det har varit Akademien särnärligen kärt att kunna, genom dessa mecenaters välvilja, verka för studiernas främjande.

Senast har Akademien af en för henne fullkomligt okänd person, framl. tullförvaltaren C. W. Berger i Göteborg, erhållit den storartade gafvan af 300,000 kr., med föreskrift, att räntan skall användas för historiska och antiqvariska ändamål. Akademien har härigenom, sent om sider, blifvit satt i tillfälle att kraftigt ingripa i arbetet för den historiska vetenskapens utveckling, genom utgivande af urkunder, genom främjande af arkivforskning, genom att uppmuntra yngre författare. Inom det arkeologiska området har Akademien genom denna gafva fatt tillfälle att vidga sin verksamhet; hon har sett sig kunna börja utgivandet af det första kritiska arbetet öfver alla svenska runstenar — Sverige har, sasom bekant är det största antalet af runstenar —; hon har kunnat i större mätt än hittills anordna nödiga undersökningar af fornlemmingar och möjliggöra deras utgivande, hon har kunnat bekosta sammanslutningen af de till henne inkommande uppgifterna om landets fornlemmingar, hon har kunnat besluta att, i öfverensstämmelse med de henne i statuterna gifna föreskrifterna, utgiva kataloger öfver de grupper af de at hennes värde öfverlätna statssamlingarna, som äro så pass rikt representerade, att de kunna anses utgöra ett helt.

Den första gruppkatalogen utkommer i år, liksom det första häftet af runskriftsverket, äfven läggas i år under pressen det första bandet af Axel Oxenstjernas skrifter och bref. Akademien vidhåller sálunda de fosterländska sträfvanden som utmärkte hennes stiftelsear.

De tre publikationer, som jag nämnde, äro icke fullbordade, de tillhöra framtiden, den närmaste framtiden.

När man firar en fest, vid hvilken man blickar tillbaka på en sekellang verksamhet, ligger det nära till hands att egna en tanke äfven af kommande tider. När i vara förfäderns tid vid grafsölet minnet af den bortgångne firades, aflade arftagaren löften för framtiden. Akademien är sin egen arftagare och kan derföre med så mycket större trygghet afgifva framtidslöftena.

Hon tänker dervid i främsta rummet derpa, att den under de senaste femtio åren ständigt stegrade verksamheten alltid funnit villiga utöfvare af densamma, hvilka icke blott fogat sig efter de ökade ansprak, som blifvit på dem ställda, utan ock hafva varit angelägna att sjelfva åt dessa anspråk gifva en större utvidgning. Sadant förvänstar Akademien af sina tjänstemän, i deras namn, kan jag afgifva den försäkran, att hennes tillit ej skall svikas.

Akademien har vidare varit betänkt på att få i sina stadgar uttryckta normerna för den verksamhet, som var år 1786 tänkt, men som sedan dess utvecklat sig i vida större matt än hyad man då kunde ana. Särskildt har Akademien varit angelägen att få, under fortsatt framgangsrik omvärdnad af de statsuppdrag, som blifvit henne lemnade och som äro henne kära, vid sina sammanträden större tid upplaten för medlemmarnes vetenskapliga arbeten. Ett förslag till nya statuter, lämpade efter de nuvarande förhållanden och efter de framtidsutsigter, som kunna beräknas, är inom Akademien utarbetadt, för att underställas Kongl. Maj:ts pröfning.

KONGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIQVITETS

AKADEMIENS

LEDAMÖTER OCH TJENSTEMÄN.

1786—1886.

För hvarje Ledamot och Tjenstemän angifves när han blifvit invald utnämnd eller förordnad, samt när han genom döden, öfverflyttning till annan klass eller befattning, afskedstagning eller af annan orsak afgått. Under tiden skedda förändringar anmärkas inom klammer.

K. Svenska Vitterhets Akademiens Ledamöter och Tjenstemän (1753—1782) finnas uppräknade i Handlingarna del 25.

Beskyddare.

H. MAJ:TT KONUNGEN.

A. Heders Ledamöter.

a) Förste Heders Ledamöter.

H. K. H. Kronprinsen OSCAR	2 Maj	1822 – 1844 Mars 8.
H. K. H. Kronprinsen CARL	5 Maj	1846 – 1859 Juli 8.
H. K. H. Hertigen af Uppland GU- STAF	5 Maj	1846 † 1852 Sept. 24.
H. K. H. Hertigen af Östergötland OSCAR	26 Apr.	1853 – 1872 Sept. 18.
H. K. H. Hertigen af Dalarne AU- GUST	26 Apr.	1853 † 1873 Mars 4.
H. K. H. Kronprinsen GUSTAF	20 Febr.	1877.
H. K. H. Hertigen af Gotland OSCAR	15 Maj	1883.
H. K. H. Hertigen af Västergötland CARL	15 Maj	1883.
H. K. H. Hertigen af Nericke EUGEN	16 Mars	1886.

b) Heders Ledamöter (14 rum).

1. H. Exe, Grefve Anders Johan
von Höpken
 2. H. Exe, Grefve Carl Fredrik
Scheffer
 3. Frih. Axel Gabriel Leijonhufvud
 4. Grefve Gustaf Fredrik Gyllenborg
 5. Sten Abraham Piper
- 20 Mars 1786 † 1789 Maj 9.
20 Mars 1786 † 1786 Aug. 27.
20 Mars 1786 † 1789 Juni 19.
20 Mars 1786 † 1808 Mars 30.
20 Mars 1786 † 1813 Juni 12.

6. Frih. Karl Gustaf Schultz von
Ascheraden¹ 20 Mars 1786 † 1798 Mars. 22.
7. H. Exc. Frih. [Grefve] Fredrik
Sparre 20 Mars 1786 † 1803 Jan. 30.
8. Grefve Carl Vilhelm von Düben 20 Mars 1786 † 1790 Dec. 29.
9. [H. Exc.] Frih. Malte Ramel 20 Mars 1786 † 1824 Jan. 31.
10. Frih. Carl Fredrik Adlerantz 20 Mars 1786 † 1796 Mars 5.
11. Uno von Troil 20 Mars 1786 † 1803 Juli 27.
12. Frih. Gustaf Ribbing² 20 Mars 1786 † 1811 Juni 9.
13. Mathias Benzelstjerna 23 Maj 1786 † 1791 Mars 11.
14. H. Exc. Grefve Johan Gabriel
Oxenstierna 23 Maj 1786 † 1818 Juli 29.
15. Olof Celsius 15 Jan. 1788 † 1794 Febr. 15.
16. [H. Exc.] Grefve Nils Philip
Gyldenstolpe 15 Febr. 1791 † 1810 Febr. 20.
17. Elis Sehröderheim 15 Febr. 1791 † 1795 Aug. 30.
18. Ulrik Celsing 24 Jan. 1792 † 1805 Nov. 25.
19. [H. Exc. Grefve] Lars von Enge-
ström 12 Febr. 1793 † 1826 Aug. 19.
20. Carl Fredrik Fredenheim³ 30 Juli 1795 † 1803 Mars 6.
21. Joachim Wilhelm Liljestråle³ 10 Jan. 1797 † 1807 Jan. 31.
22. Olof Wallqvist 18 Mars 1800 † 1800 Apr. 30.
23. [Frih.] Fredrik Wilhelm von
Ehrenheim 18 Mars 1800 † 1828 Aug. 2.
24. Jakob Axelsson Lindblom 23 Juni 1801 † 1819 Febr. 15.
25. Frih. [H. Exc. Grefve] Mathias
Rosenblad 21 Maj 1805 † 1847 Sept. 4.
26. [Frih.] Christofer Bogislaus Zibeth 21 Maj 1805 † 1809 Maj 16.
27. Johan Adam Tingstadius 21 Maj 1805 † 1827 Dec. 10.
28. [Frih.] Abraham Nielas Edelerantz 14 Juni 1808 † 1821 Mars 15.
29. Nils Wilhelm Mareks von Wür-
temberg 14 Juni 1808 † 1817 Dec. 10.

¹ Den siste bland Kongl. Svenska Vitterhets Akademiens Ledamöter.

² Den siste bland de af Konungen på stiftelsedagen utnämnda Ledamöter.

³ Förut Arbetande Ledamot.

30. Frih. [H. Exe. Grefve] Clas Adolf
Fleunig 24 Apr. 1810 † 1831 Maj 12.
31. Frih. [H. Exe. Grefve] Gustaf af
Wetterstedt 24 Apr. 1810 † 1837 Maj 15.
32. Carl von Rosenstein 1 Maj 1810 † 1836 Dec. 2.
33. Isak Reinhold Blom 3 Dec. 1811 † 1826 Maj 6.
34. Pehr Tham 30 Juni 1818 † 1820 Aug. 5.
35. Frih. [H. Exe. Grefve] Anders
Fredrik Sköldebrand 30 Juni 1818 † 1834 Aug. 23.
36. Frih. Adolf Ludvig Stjerneld 23 Jan. 1821 † 1835 Juli 31.
37. Marcus Wallenberg 23 Jan. 1821 † 1833 Sept. 22.
38. [Frih.] Constantin Mouradgea
D'Ohsson 15 Febr. 1825 † 1851 Dec. 25.
39. Gustaf Wilhelm af Tibell 21 Febr. 1826 † 1832 Mars 8.
40. H. Exe. Grefve Adolf Göran
Mörner 21 Febr. 1826 † 1838 Jan. 30.
41. Johan Olof Wallin 30 Maj 1826 † 1839 Juni 30.
42. John Jennings 20 Nov. 1827 † 1828 Apr. 4.
43. [Frih.] Jöns Jakob Berzelius 10 Nov. 1829 † 1848 Aug. 7.
44. Wilhelm Faxe 10 Nov. 1829 † 1851 Sept. 22.
45. Carl Fredrik af Wingård 9 Febr. 1830 † 1851 Sept. 19.
46. Hans Järta 2 Maj 1832 † 1847 Apr. 6.
47. H. Exe. Grefve Magnus Brahe 25 Febr. 1834 † 1844 Sept. 16.
48. [Frih.] Bernhard von Beskow 11 Nov. 1834 † 1868 Okt. 18.
49. Nils Gustaf Palin¹ 11 Juli 1837 † 1842 Mars 16.
50. H. Exe. Grefve Jacob Gustaf De
la Gardie 15 Maj 1838 † 1842 Apr. 26.
51. H. Exe. Grefve Gustaf Carl Fredrik
Löwenhjelm 15 Maj 1838 † 1856 Juli 29.
52. Esaias Tegnér¹ 13 Nov. 1838 † 1846 Nov. 2.
53. Nils Magnus af Taunström¹ 25 Sept. 1839 † 1842 Maj 27.
54. [H. Exe. Frih.] Albrecht Elof Ihre 22 Nov. 1842 † 1877 Aug. 9.
55. [Frih.] Carl David Skogman 22 Nov. 1842 † 1856 Febr. 20.
56. Lars Olof Fägersten 3 Dec. 1844 † 1847 Dec. 10.

¹ Förut Arbetande Ledamot.

57.	Frih. [H. Exe. Grefve] Christofer Rutger Ludvig Manderström	16 Nov. 1817 † 1873 Aug. 18.
58.	Michael Silvius von Hohenhausen	16 Nov. 1817 † 1849 Juni 19.
59.	[H. Exe.] Grefve Gustaf Adolf Sparre	15 Febr. 1818 † 1886 Apr. 26.
60.	Johan David Valerius	15 Febr. 1818 † 1852 Aug. 4.
61.	Gustaf Daniel Lorichs	22 Juli 1851 † 1855 Okt. 21.
62.	Samuel Grubbe ¹	4 Jan. 1853 † 1853 Nov. 6.
63.	Henrik Reuterdahl ¹	4 Jan. 1853 † 1870 Juni 28.
64.	Hans Olof Holmström	22 Febr. 1853 † 1855 Aug. 27.
65.	H. Exe. Grefve Gustaf Trolle Bonde	5 Apr. 1853 † 1855 Jan. 3.
66.	Gustaf af Nordin	5 Apr. 1853 † 1867 Sept. 17.
67.	Lars Anton Anjou	20 Nov. 1855 † 1884 Dec. 13.
68.	Elias Fries	20 Nov. 1855 † 1878 Febr. 8.
69.	Grefve Henning Ludvig Hugo Hamilton ¹	4 Maj 1858 — 1881 Okt. 25.
70.	Israel Hwasser	1 Juni 1858 † 1860 Maj 11.
71.	Carl Fredrik Meinander	1 Juni 1858 † 1878 Sept. 12.
72.	H. Exe. Frih. Louis De Geer	7 Juni 1859.
73.	Christian Erik Fahlerantz	1 Apr. 1862 † 1866 Aug. 6.
74.	Gustaf Wilhelm Gumaelius	1 Apr. 1862 † 1877 Nov. 22.
75.	Grefve Gustaf Adolf Fredrik Wil- helm von Essen	12 Apr. 1870 † 1874 Okt. 3.
76.	Olof Immanuel Fähræus	12 Apr. 1870 † 1884 Maj 28.
77.	Peter von Möller	6 Okt. 1874 † 1883 Nov. 28.
78.	Anton Niklas Sundberg	6 Okt. 1874.
79.	Oscar Magnus Björnstjerna	23 Maj 1876.
80.	Carl Fredrik Waern	23 Maj 1876.
81.	Lars Landgren	26 Mars 1878.
82.	Sven Nilsson ¹	1 Mars 1881 † 1883 Nov. 30.
83.	Fredrik Ferdinand Carlson ¹	1 Mars 1881.
84.	Christopher Andreas Holmboe ²	12 Apr. 1881 † 1882 Apr. 2.

¹ Förut Arbetande Ledamot.² Förut Korrespondent.

85.	Grefve Adam Casimir Ludvig Lewenhaupt.....	2 Juni 1883.
86.	Gunnar Olof Hyltén-Cavallius	2 Juni 1883.
87.	Helgo Nikolaus Zetterwall	13 Maj 1881.
88.	Johan Otto Wedberg.....	10 Mars 1885.
89.	Per Arvid Säve ¹	10 Mars 1885.

B) Arbetande Ledamöter (20 rum).

1.	Sven Lagerbring	20 Mars 1786 + 1787 Dec. 5.
2.	Joachim Wilhelm Liljesträle ²	20 Mars 1786 – 1797 Jan. 10.
3.	Anders af Botin	20 Mars 1786 + 1790 Sept. 22.
4.	Johan Elers	20 Mars 1786 + 1813 Nov. 20.
5.	Frih. Christofer Manderström	20 Mars 1786 + 1788 Sept. 1.
6.	Anders Schönberg	20 Mars 1786 + 1811 Apr. 6.
7.	Daniel Melanderbjelm	20 Mars 1786 + 1810 Jan. 8.
8.	Nils von Rosenstein ³	20 Mars 1786 + 1824 Aug. 7.
9.	Bengt Ferrner	20 Mars 1786 + 1802 Okt. 20.
10.	Jacob von Engeström	20 Mars 1786 + 1802 Nov. 23.
11.	Samuel Sernsköld	20 Mars 1786 + 1797 Maj 24.
12.	Carl Johan Strand	20 Mars 1786 + 1795 Mars 25.
13.	[Frih.] Gudmund Göran Adlerbeth	20 Mars 1786 + 1818 Okt. 7.
14.	Johan Floderus	20 Mars 1786 + 1789 Apr. 28.
15.	Johan Henrik Lidén	20 Mars 1786 + 1793 Apr. 23.
16.	Adolf Fredrik Ristell ⁴	20 Mars 1786 – 1812 Jan. 7.
17.	Johan Murberg ⁵	20 Mars 1786 + 1805 Mars 27.
18.	Carl Gustaf Nordin	23 Maj 1786 + 1812 Mars 14.
19.	Jonas Hallenberg	23 Maj 1786 + 1834 Okt. 30.
20.	Jacob Fredrik Neikter	23 Maj 1786 + 1803 Maj 4.

¹ Förut Korrespondent.

² Överflyttad till Heders Ledamöternas klass.

³ Den siste bland Kongl. Svenska Vitterhets Akademiens Ledamöter.

⁴ Ristell nötslöt från Akademiens Ledamöter, enligt Kongl. Maj:ts befallning, anmald i Akademien sist anfördå dag.

⁵ Den siste bland de af konungen på stiftelsedagen utnämnde Ledamöter.

21.	Henrik Gabriel Porthan	15 Jan. 1788	† 1804 Mars 16.
22.	Johan Hartman Eberhardt	11 Nov. 1788	† 1796 Jan. 4.
23.	Anders Wilde	15 Juli 1789	† 1795 Febr. 20.
24.	Frih. Schering Rosenhane	30 Nov. 1790	† 1812 Nov. 6.
25.	Jacob Tengström ¹	12 Febr. 1793	— 1810 Juni 19.
26.	Erik Michael Fant	12 Febr. 1793	† 1817 Okt. 24.
27.	Samuel Ålf	12 Febr. 1793	† 1799 Juni 19.
28.	Carl Fredrik Fredenheim ²	12 Febr. 1793	— 1795 Juli 30.
29.	Johan Björnstjerna	28 Maj 1793	† 1797 Apr. 14.
30.	Johan David Flintenberg	7 Dec. 1793	† 1819 Maj 13.
31.	Georg Frans Thileman	29 Mars 1795	† 1802 Dec. 30.
32.	Erik Sköldebrand	24 Jan. 1797	† 1814 Juni 27.
33.	Mathias Calonius ¹	18 Sept. 1799	— 1810 Juni 19.
34.	Carl Gustaf [af] Leopold	21 Dec. 1802	† 1829 Nov. 9.
35.	Louis Masreliez	1 Febr. 1803	† 1810 Mars 19.
36.	Christofer Dahl	17 Maj 1803	† 1809 Sept. 4.
37.	Erik Bergstedt	28 Juni 1803	† 1829 Mars 1.
38.	Johan David Akerblad ³	1 Nov. 1803	† 1819 Febr. 7.
39.	Gustaf Regnér	21 Maj 1805	† 1819 Mars 22.
40.	Mathias Norberg	21 Nov. 1809	† 1826 Jan. 11.
41.	Nils Fredrik Biberg	6 Mars 1810	† 1827 Mars 25.
42.	Carl Birger Rutström	1 Maj 1810	† 1826 Apr. 13.
43.	Anders Blad	3 Dec. 1811	† 1834 Sept. 14.
44.	Nils Gustaf Palin ⁴	11 Febr. 1812	— 1837 Juli 11.
45.	Pehr Fabian Aurivillius	16 Juni 1812	† 1829 Nov. 14.

¹ Överflyttad till Utländska Ledamöternas klass. Akademien beslöt derjamte att Tengströms och Calonii rum i Arbetande Ledamöternas klass icke förr än efter tre års förlopp skulle återbesättas. Därmed dröjde till d. 20 Jan. 1818.

² Överflyttad till Heders Ledamöternas klass. Akademien hade begärt och d. 17 Dec. 1792 erhållit Kongl. Maj:ts bifall, att för tillfället Arbetande Ledamöternas antal mätte få ökas från 20 till 24 och antalet i Utländska klassen deremot minskas från 16 till 12. På grund häraf invaldes d. 12 Febr. 1793 fyra Arbetande Ledamöter. Klassens övertalighet ökades ännu mera derigenom att Flintenberg år 1793 och Thileman år 1795 utnämndes till Akademiens Sekreterare, utan att förut haftva varit Ledamöter. Återgång till det i stadgarne bestämda antalet bereddes småningom dels genom att lempa bortgångna Ledamöters plats ohesatt, dels genom Arbetande Ledamöters överflyttande till annan klass.

³ Akerblad invaldes, churu klassen redan var fulltalig.

⁴ Överflyttad till Heders Ledamöternas klass.

46.	Lars Grandel	2 Jan.	1813	†	1836	Maj	31.
47.	[Frh.] Carl Gustaf von Brinkman	8 Febr.	1814	†	1847	Dec.	25.
48.	Anders Hultén	8 Mars	1814	†	1831	Apr.	19.
49.	Pehr Adam Wallmark	16 Dec.	1817	†	1858	Mars	19.
50.	[Frh.] Jacob Adlerbeth	20 Jan.	1818	†	1844	Sept.	2.
51.	Pehr Thyselius	20 Jan.	1818	†	1838	Sept.	5.
52.	Olof Sandel	18 Maj	1819	†	1829	Febr.	28.
53.	Johan Landblad	18 Maj	1819	†	1820	Juni	18.
54.	Frans Michael Franzén	16 Aug.	1820	†	1847	Aug.	14.
55.	Samuel Lorens Ödmann	16 Aug.	1820	†	1829	Okt.	2.
56.	Esnias Tegnér ¹	23 Jan.	1821	—	1838	Nov.	13.
57.	Erik Gustaf Geijer	2 Nov.	1824	†	1847	Apr.	23.
58.	Johan Gustaf Liljegren	21 Febr.	1826	†	1836	Juni	2.
59.	Nils Magnus af Tammström ¹	9 Maj	1826	—	1839	Sept.	25.
60.	Johan Henrik Schröder	2 Maj	1827	†	1857	Sept.	8.
61.	Anders Otto Liudfors	1 Apr.	1829	†	1841	Mars	8.
62.	Leonard Fredrik Rääf ²	1 Apr.	1829	†	1872	Juni	9.
63.	Samuel Grubbe ¹	10 Nov.	1829	—	1853	Jan.	4.
64.	Johan Haqvini Wallman ²	24 Nov.	1829	†	1853	Juni	25.
65.	Pehr Sjöbring ²	12 Jan.	1830	†	1842	Jan.	12.
66.	Carl Johan Lundvall	31 Maj	1831	†	1858	Mars	14.
67.	Anders Magnus Strinnholm	11 Nov.	1831	†	1862	Jan.	17.
68.	Anders Fryxell	25 Nov.	1834	†	1881	Mars	21.
69.	Fredrik Westin	11 Okt.	1836	†	1862	Maj	13.
70.	Bror Emil Hildebrand	30 Juni	1837	†	1884	Aug.	30.
71.	Carl Johan Schlyter	3 Okt.	1837.				
72.	Henrik Reuterdahl ¹	30 Okt.	1838	—	1853	Jan.	4.
73.	Pehr Erik Bergfalk	27 Nov.	1838.				
74.	Carl Thomas Järta	29 Okt.	1839	†	1841	Nov.	8.
75.	Sven Nilsson	27 Apr.	1841	—	1881	Mars	12.
76.	Arvid August Afzelius	1 Jan.	1842	†	1881	Sept.	25.
77.	Carl Johan Tornberg ²	1 Mars	1842	†	1877	Sept.	6.
78.	Wilhelm Fredrik Palmblad	19 Nov.	1841	†	1852	Sept.	2.

¹ Överflyttad till Heders Ledamöternas klass.² Förut Korrespondent.

79. Johan Jakob Nordström 2 Juni 1847 † 1874 Maj 17.
80. Grefve Henning Ludvig Hugo
Hamilton¹ 16 Nov. 1847 — 1858 Maj 4.
81. Johan Erik Rydqvist 15 Febr. 1848 † 1877 Dec. 17.
82. Pehr Daniel Amadeus Atterbom 22 Febr. 1853 † 1855 Juli 21.
83. Carl Georg Brunius 5 Apr. 1853 † 1869 Nov. 12.
84. Robert Mauritz Bowallius 5 Apr. 1853.
85. Josef Wallin 29 Nov. 1853 † 1863 Nov. 11.
86. Fredrik Ferdinand Carlson¹ 20 Nov. 1855 — 1881 Mars 1.
87. Gustaf Reinhold Rabe 8 Dec. 1857 † 1870 Nov. 7.
88. Carl Gustaf Styffe 1 Juni 1858.
89. Wilhelm Erik Svedelius 1 Juni 1858.
90. Gustaf Edvard Klemming 1 Juni 1858.
91. Carl Säve² 1 Apr. 1862 † 1876 Mars 27.
92. Abraham Cronholm 11 Nov. 1862 † 1879 Maj 27.
93. Carl Gustaf Malmström 23 Febr. 1864.
94. Carl Wilhelm Böttiger 15 Febr. 1870 † 1878 Dec. 22.
95. Fredrik Wilhelm Scholander 31 Jan. 1871 † 1881 Maj 9.
96. Claes Theodor Odhner 9 Jan. 1872.
97. Frih. Nils Gabriel Djurklou 26 Nov. 1872.
98. Hans Olof Hildebrand Hildebrand 6 Okt. 1874.
99. Gustaf Håkan Jordan Ljunggren 23 Maj 1876.
100. Gustaf Oscar Augustin Montelius 11 Dec. 1877.
101. Hans Ludvig Forssell 26 Mars 1878.
102. Esaias Henrik Wilhelm Tegnér 18 Mars 1879.
103. Alfred Gustaf Ahlqvist² 4 Nov. 1879 † 1881 Mars 26.
104. Oluf Rygh 3 Maj 1881.
105. Claes Aunnerstedt 3 Maj 1881.
106. Elseus Sophus Bugge 25 Okt. 1881.
107. Nils Axel Kullberg 25 Okt. 1881 † 1884 Mars 10.
108. Olof Simon Rydberg 25 Okt. 1881.
109. Sven Fromhold Hammarstrand 7 Okt. 1881.
110. Henrik Ragnar Törnebladh 18 Nov. 1881.

¹ Överflyttad till Heders Ledamöternas klass.² Förut Korrespondent.

Utländske Ledamöter.

a) Utländsk Heders Ledamot.

H. K. H. Prins [H. M:t Konung]
 JOHAN af Sachsen..... 17 Mars 1835 † 1873 Okt. 29.

b) Utländske Ledamöter (16 rum).

1. François Joachim Pierre, Comte de Bernis (Paris)..... 20 Mars 1786 † 1794 Nov. 1.
2. Louis Jules Barbon Mancini Mazarini, Due de Nivernais (Paris) 20 Mars 1786 † 1798 Febr. 25.
3. Frih. Ewald Friedrich von Hertzberg (Berlin)..... 20 Mars 1786 † 1795 Maj 27.
4. Peter Frederik Suhm (Köpenhamn) 20 Mars 1786 † 1798 Sept. 7.
5. Peter Simon Pallas¹ (Petersburg) 20 Mars 1786 † 1811 Sept. 8.
6. Fru Julie, Hertiginna af Giovane, född Friherrinna af Mundersbach² (Neapel—Wien) 9 Apr. 1793 † 1805 Aug.
7. Grefve Andreas Peter Bernsdorff (Köpenhamn)..... 30 Apr. 1793 † 1797 Juni 21.
8. Olof Gerhard Tychsen (Rostock) 28 Maj 1793 † 1815 Dec. 30.
9. Johan Georg Peter Möller (Greifswald)..... 28 Maj 1793 † 1807 Maj 9.
10. Christian Gottlob Heyne (Göttingen) 21 Febr. 1797 † 1812 Juli 12.
11. Johann Christopher Friedrich von Schiller (Jena—Weimar)..... 21 Febr. 1797 † 1805 Maj 9.
12. Jakob Tengström³ (Åbo) 19 Juni 1810 † 1832 Dec. 26.
13. Mathias Calonius³ (Åbo) 19 Juni 1810 † 1817 Sept. 13.

¹ Den siste bland de af Konungen på stiftelsedagen utnämnda Ledamöter.

² Af Hertigen Regenten utnämnd till Ledamot, hvarom Akademien underrättades d. 9 april 1793.

³ Förut Arbetande Ledamot.

14. Jean Pierre Guillaume Catteau-Calleville (Paris—Stockholm) ... 5 Febr. 1811 † 1819 Maj 9.
15. Antoine Jean Baptiste Robert August Baron de Montyon (Paris—London) 16 Febr. 1813 † 1820 Dec. 29.
16. Frederik Münter (Köpenhamn).... 16 Febr. 1813 † 1830 Apr. 9.
17. Baron Peter von Suchtelen (Petersburg—Stockholm) 6 Febr. 1816 † 1836 Jan. 18.
18. Perey Clinton Sidney Smith, Viscount Strangford (London) 15 Dec. 1818 † 1855 Maj 29.
19. Arnold Hermann Ludwig Heeren (Göttingen) 23 Jan. 1821 † 1842 Mars 7.
20. Rasmus Nyerup (Köpenhamn) 23 Jan. 1821 † 1829 Juni 28.
21. Christian Martin Fræhn (Petersburg) 23 Jan. 1821 † 1851 Aug. 28.
22. Angelo Mai (Milano—Rom) 26 Febr. 1822 † 1854 Sept. 8.
23. William Marsden (London) 13 Aug. 1823 † 1836 Okt. 6.
24. Rasmus Christian Rask (Köpenhamn) 21 Dec. 1825 † 1832 Nov. 14.
25. Peter Erasmus Müller (Köpenhamn) 31 Jan. 1826 † 1834 Sept. 16.
26. Heinrich Carl Ernst von Köhler (Petersburg) 31 Jan. 1826 † 1838 Febr. 3.
27. Jean Charles Léonarde Simonde de Sismondi (Genève) 31 Jan. 1826 † 1842 Juni 25.
28. Frédéric Ancillon (Berlin) 12 Dec. 1826 † 1837 Apr. 19.
29. Jean François Champollion-Figeac le jeune (Paris) 12 Dec. 1826 † 1832 Mars 4.
30. Erik Christian Werlauff¹ (Köpenhamn) 9 Febr. 1830 † 1871 Juni 5.
31. Pierre Étienne du Poneau (Philadelphia) 15 Mars 1831 † 1844 Apr. 1.
32. Johan Fredrik Wallenius (Helsingfors) 5 Mars 1833 † 1836 Jan. 12.
33. Théodore Edme Mionnet (Paris) 19 Maj 1835 † 1842 Maj 5.

¹ Förut Korrespondent.

34. François Pierre Guillaume Guizot
 (Paris) 3 Okt. 1837 † 1874 Sept. 12.
35. Clemens Wenzel Nepomuk Lothar,
 Fürst von Metternich-Winneburg
 (Wien) 26 Okt. 1841 † 1859 Juni 11.
36. Abel François Villemain (Paris) .. 26 Okt. 1841 † 1870 Maj 8.
37. Jacob Ludvig Grimm (Kassel—
 Berlin) 22 Nov. 1842 † 1863 Sept. 20.
38. Laurits Engelstoft (Köpenhamn) ... 22 Nov. 1842 † 1851 Mars 14.
39. Carl Ritter (Berlin) 22 Nov. 1842 † 1859 Sept. 29.
40. Wilhelm Eduard Wilda (Halle—
 Breslau—Kiel) 22 Nov. 1842 † 1856 Aug. 9.
41. Giuseppe Mezzofanti (Rom) 19 Mars 1844 † 1849 Mars 14.
42. Johann Martin Lappenberg¹ (Ham-
 burg) 19 Mars 1844 † 1865 Nov. 28.
43. Friederich Christofer Dahlmann
 (Bonn) 25 Nov. 1845 † 1860 Dec. 5.
44. Christian Molbech¹ (Köpenhamn) 5 Apr. 1853 † 1857 Juni 13.
45. Georg Heinrich Pertz (Berlin) 5 Apr. 1853 † 1876 Okt. 8.
46. Wilhelm Carl Grimm (Berlin) 5 Apr. 1853 † 1859 Dec. 16.
47. Christian Jürgenseu Thomsen¹
 (Köpenhamn) 1 Juni 1858 † 1865 Maj 21
48. Thomas Babington Maeaulay (Lon-
 don) 1 Juni 1858 † 1859 Dec. 28.
49. Fraus Leopold [von] Ranke (Berlin) 1 Juni 1858 † 1886 Maj 23.
50. Georg Christian Friederich Lisch¹
 (Schwerin) 1 Apr. 1862 † 1883 Sept. 22.
51. Nils Mathias Petersen¹ (Köpen-
 hamn) 1 Apr. 1862 † 1862 Maj 11.
52. Casper Frederik Wegener¹ (Köpen-
 hamn) 1 Apr. 1862.
53. Georg Stephens (Köpenhamn) 27 Nov. 1866. +
54. Carl Richard Lepsius (Berlin) 27 Nov. 1866 † 1884 Juli 10.
55. Johan Ludvig Runeberg (Borgå)¹ 12 Apr. 1870 † 1877 Maj 6.

¹ Förut Korrespondent.

56. Frih. Edward von Sacken (Wien) 12 Apr. 1870 † 1883 Febr. 21.
57. Jean Louis Armand de Quatrefages
de Bréau (Paris) 12 Apr. 1870.
58. Grefve Giovanni Gozzadini (Bo-
logna) 12 Apr. 1870.
59. Jens Jakob Assmussen Worsaae
(Köpenhamn) 9 Jan. 1872 † 1885 Aug. 15.
60. Konrad [von] Maurer (München) 9 Jan. 1872.
61. Carl Ludvig Müller (Köpenhamn) 9 Jan. 1872.
62. August Wollaston Franks (London) 7 Nov. 1876.
63. Rudolf Ludvig Karl Virchow (Berlin) 7 Nov. 1876.
64. Heinrich von Sybel (Berlin) 26 Mars 1878.
65. Georg Waitz (Berlin) 26 Mars 1878 † 1886 Maj 24.
66. [Sir] John Evans (Nash Mills).... 2 Juni 1883.
67. Matthieu Auguste Geffroy (Paris) 13 Maj 1884.
68. Karl Konstantin Tigerstedt (Åbo) 13 Maj 1884.
-

C. Korrespondenter.

a) Inom Sverige och Norge.

1. Jacob Gråberg af Hemsö 11 Dec. 1810 † 1847 Nov. 29.
2. Johan Haqvini Wallman ¹ 18 Okt. 1826 — 1829 Nov. 24.
3. Leonard Fredrik Rääf ¹ 2 Jan. 1827 — 1829 Apr. 1.
4. Alexander Seton 16 Jan. 1827 † 1828 Okt. 1.
5. Pehr Sjöbring ¹ 5 Febr. 1828 — 1830 Jan. 12.
6. Nils Johan Ekdahl 5 Febr. 1828 † 1870 Dec. 20.
7. Sören Bruun Bugge 15 Okt. 1828.
8. Sven Peter Bexell 6 Okt. 1829 † 1864 Maj 5.
9. Abraham Ahlqvist 3 Nov. 1829 † 1844 Juli 9.
10. Gregers Fougner Lundh 19 Jan. 1830 † 1836 Juli 11.
-

¹ Invalid Arbetande Ledamot.

11.	Maguns Bruzelius	26 Jan. 1830 † 1855 Jan. 29.
12.	Lars Cedergren	19 Apr. 1831 † 1863 Dee. 23.
13.	Christofer Andreas Holmboe ¹	6 Febr. 1838 — 1881 Apr. 12.
14.	Carl Johan Tornberg ²	11 Febr. 1840 — 1842 Mars 1.
15.	Nils Isak Löfgren	19 Mars 1844 † 1881 Dee. 7.
16.	Axel Emanuel Holmberg	19 Mars 1844 † 1861 Juni 6.
17.	Bengt Erland Fogelberg	19 Junii 1844 † 1854 Dee. 22.
18.	Otto Christian Ekman	25 Nov. 1845 † 1866 Aug. 5.
19.	Levin Christian Wiede	2 Febr. 1847 † 1882 Juni 8.
20.	Johan Fredrik Lundh	16 Febr. 1847 † 1860 Dee. 9.
21.	Richard Dybeck ³	2 Maj 1848 † 1877 Juli 28.
22.	Moses Söderström	2 Maj 1848 † 1857 Dec. 21.
23.	Johan Eneqvist	30 Maj 1848 † 1856 Dec. 10.
24.	Anders Lignell	13 Juni 1850 † 1863 Apr. 13.
25.	Jakob Rndolf Keyser	13 Juni 1850 † 1864 Okt. 8.
26.	Christian Christofer Andreas Lange	13 Juni 1850 † 1861 Maj 10.
27.	Anders Hedner	2 Nov. 1852 † 1873 Okt. 22.
28.	Johan Forsander	5 Apr. 1853 † 1866 Juli 8.
29.	Johan Hedenborg	12 Dee. 1854 † 1865 Aug. 21.
30.	Anders Uppström	17 Apr. 1855 † 1865 Jan. 21.
31.	Jonas Allvin	26 Jan. 1858 † 1866 Apr. 12.
32.	Claus Jakob Schive	16 Nov. 1858 † 1878 Febr. 2.
33.	Carl Säve ²	4 Jan. 1859 — 1862 Apr. 1.
34.	Johan Wilhelm Bergman	2 Maj 1859 † 1871 Apr. 17.
35.	Pehr Gustaf Alander	10 Dee. 1861 † 1874 Juli 1.
36.	Carl Fredrik Wiberg	10 Dec. 1861 † 1881 Febr. 5.
37.	Per Arvid Säve	2 Juli 1862 — 1885 Mars 10.
38.	Frih. Nils Gabriel Djurklou ²	2 Juli 1862 — 1872 Nov. 26.
39.	Wilhelm Gustaf Wetter	3 Febr. 1863.
40.	Nils Gustaf Bruzelius	14 Febr. 1865.
41.	Johan Ernst Rietz	14 Febr. 1865 † 1868 Juli 16.
42.	Johan August Zacharias Wittlock	27 Mars 1866.

¹ Invalid Heders Ledamot.

² Invalid Arbetande Ledamot.

³ Med anledning af egen begäran, i Akademien anmäld d. 2 juni 1862, utesluten ur Ledamots-förteckningen i Statskalendern

43.	Nicolay Nicolaysen	16 Okt. 1866.
44.	Clas Johan Ljungström	22 Jan. 1867 † 1882 Dec. 8.
45.	Carl Johan Bergman	19 Mars 1867.
46.	Hjalmar Cullberg	19 Mars 1869.
47.	Olof Rudolf Bellander	2 Juni 1870 † 1873 Aug. 9.
48.	Frih. Olof Hermelin	6 Febr. 1872.
49.	Herman Hofberg	6 Febr. 1872 † 1883 Apr. 28.
50.	Gustaf Wollmar Sylvander	20 Febr. 1872 † 1882 Maj 29.
51.	Carl Arvid Klingspor	6 Nov. 1874.
52.	Karl Johan Laurentius Torin	2 Juni 1875.
53.	Ludvig Frithiof Palmgren	5 Nov. 1878.
54.	Johan Alfred Wiström	5 Nov. 1878.
55.	Johan Wilhelm Schürer von Waldheim	3 Febr. 1880.
56.	Carl Fredrik Lindberg	3 Febr. 1880.
57.	Ernst Gustaf Hjertberg	15 Mars 1881.
58.	Carl Fredrik Nordenskjöld	17 Maj 1881.
59.	Frih. Emanuel Thure Cederström	17 Maj 1881.
60.	Sigge Bogislaus Ulfsparre	17 Maj 1881.
61.	Richard Hjort	11 Okt. 1881.
62.	Johan Hambraeus	25 Okt. 1881.
63.	Anders Fredrik Ekevall	4 Apr. 1882.
64.	Johan August Lagergren	4 Apr. 1882.
65.	Gustaf Brusewitz	14 Sept. 1882.
66.	Wilhelm Berg	14 Sept. 1882.
67.	Malte Carl Josef Eurenius	6 Febr. 1883.
68.	Fredrik Nordin	6 Febr. 1883.
69.	Ingvald Undset	3 Febr. 1885.
70.	Grefve Christian Detlef Reventlow	16 Sept. 1885.
71.	Emil Vietor Langlet	16 Sept. 1885.
72.	Johan Emil Hagdahl	16 Sept. 1885.

b) Utlandske.

1. Claude Emanuel Joseph Pierre de Pastoret (Paris)..... 17 Apr. 1787 † 1840 Sept. 28.

2.	François Philippe Gourdin ¹ (Rouen)	4 Jan. 1791	† 1825 Juli 11.
3.	Chev. Lautard (Paris)	27 Apr. 1819	† ?
4.	Chaumettes des Faussés (Paris— Göteborg)	6 Febr. 1821	† 1841 Okt. 4.
5.	Christian Jürgensen Thomsen ² (Köpenhamn)	12 Dec. 1826	— 1858 Juni 1.
6.	Carl Christian Rafn (Köpenhamn)	12 Dee. 1826	† 1864 Okt. 20.
7.	Erik Christian Werlauff ² (Köpen- hamn)	6 Febr. 1827	— 1830 Febr. 9.
8.	Finn Magnusen (Köpenhamn)	6 Febr. 1827	† 1847 Dec. 24.
9.	James Laurits Andreas Kolderup- Rosenvinge (Köpenhamn)	6 Febr. 1827	† 1850 Aug. 4.
10.	Johan Gustaf Gottlieb Büsching (Breslau)	6 Febr. 1827	† 1829 Maj 4.
11.	Friederich Carl Hermann Kruse (Halle—Dorpat)	6 Febr. 1827	† 1866 Aug. 23.
12.	Josef von Hammer, Baron von Purgstall (Wien)	6 Febr. 1827	† 1856 Nov. 23.
13.	Jean Pierre Abel Remusat (Paris)	6 Febr. 1827	† 1832 Juni 4.
14.	Friederich Heinrich von der Hagen (Berlin)	6 Febr. 1827	† 1856 Juli 11.
15.	Jean Labonnerie (Paris)	12 Sept. 1827	† 1849 Maj 2.
16.	Jean d'Anastasy (Alexandria)	2 Febr. 1830	† 1860 Aug. 6.
17.	Nicolas Carlisle (London)	18 Jan. 1831	† 1847.
18.	John Adamson (Newcastle)	18 Jan. 1831	† 1856 Sept. 27.
19.	Ludvig Tieek (Dresden)	8 Dec. 1835	† 1853 Apr. 28.
20.	Adam Oehlenschläger (Köpenhamn)	8 Dee. 1835	† 1850 Jan. 20.
21.	Friederich Ludvig Georg von Raumer (Berlin)	8 Dee. 1835	† 1873 Juni 14.
22.	Mare-Antoine Jullien de Paris (Paris)	8 Dee. 1835	† 1848 Nov. 4.
23.	Johan Martin Lappenberg ² (Ham- burg)	17 Aug. 1836	— 1844 Mars 19.

¹ Akademien beslöt d. 17 Juli 1805, att Mr Gourdin skulle uteslutas ur Ledamots-förteckningen i Statskalendern »medan han på lång tid ej lätit höra af sig och det dessutom vore ovisst om han ännu lefde«.

² Invalid Ledamot i Utländska klassen.

24. Frih. Christian Carl Josias von
Bunsen (Berlin—Rom—London) 2 Jan. 1839 † 1860 Nov. 28.
25. Christian Molbech¹ (Köpenhamn) 2 Jan. 1839 — 1853 Apr. 5.
26. Sebastiano Ciampi (Florens) 15 Jan. 1839 † 1847 Dec. 14.
27. Grefve Carlo Ottavio Castiglioni
(Milano) 22 Jan. 1839 † 1849 Apr. 10.
28. Carlo Bonuei (Neapel) 22 Jan. 1839 † 1870 Sept. 29.
29. Frédérie Auguste Ferdinand Thomas, Baron de Reiffenberg
(Bruxelles) 23 Apr. 1839 † 1850 Apr. 18.
30. Carl Edward Förstemann (Halle) 12 Nov. 1839 † 1847 Jan. 25.
31. Georg Christian Friederich Lisch¹
(Schwerin) 18 Juni 1841 — 1862 Apr. 1.
32. Manuel Franseiso de Barros y
Souza, Vicomte de Santarem
(Lissabon—Paris) 31 Okt. 1843 † 1856 Jan. 17.
33. Grefve Eustache Tischkiewitsch
(Wilna) 31 Okt. 1843 † 1873.
34. Faso Pietrasanta, Duea di Serra
del Falco (Neapel) 31 Okt. 1843 † 1863 Febr. 15.
35. August Boeckh (Berlin) 31 Okt. 1843 † 1867 Aug. 3.
36. Jakob von Reichel (Petersburg) .. 5 Mars 1844 † 1856 Nov. 11.
37. Grefve Francesco Fabi Montani
(Rom) 28 Maj 1844 † 1870 Okt. 11.
38. Gabriel Laureani (Rom) 28 Maj 1844 † 1849 Okt. 14.
39. Georg August Christian Kestner
(Hannover—Rom) 28 Maj 1844 † 1853 Mars 5.
40. [Frih.] Bernhard [von] Koehne
(Petersburg) 28 Maj 1844 † 1886 Febr. 17.
41. Joseph Bosworth (Oxford) 19 Juni 1844 † 1876 Maj 27.
42. Francesco Maria Avellino (Neapel) 14 Aug. 1844 † 1850 Jan. 9.
43. Pietro Bianchi (Neapel) 14 Aug. 1844 † 1850 Dee. 28.
44. Friederich von Erdmann (Kasan—
Nowgorod) 19 Sept. 1844 † 1862 Nov. 25.
45. Vietor Cousin (Paris) 19 Sept. 1844 † 1867 Jan. 14.

¹ Invalid Ledamot i Utländska klassen.

46. François Auguste Alexis Mignet
 (Paris) 19 Sept. 1844 † 1884 Mars 24.
47. Jean Jacques Antoine Ampère (Paris) 19 Sept. 1844 † 1864 Mars 27.
48. Nils Mathias Petersen¹ (Köpenhamn) 1 Apr. 1845 — 1862 April 1.
49. Edward Gerhard (Berlin) 14 Okt. 1845 † 1867 Maj 27.
50. Frédéric Troyon (Lausanne) 12 Aug. 1846 † 1866 Okt. 30.
51. Areisse de Caumont (Caen) 2 Juni 1847 † 1873 Apr. 16.
52. Isidor Löwenstern (Wien) 14 Nov. 1848 † 1856 Maj.
53. Casper Frederik Wegener¹ (Köpenhamn) 13 Juni 1850 — 1862 Apr. 1.
54. Johan Ludvig Runeberg¹ (Borgå) 2 Dec. 1851 — 1870 Apr. 12.
55. Charles Piot (Bruxelles) 2 Dee. 1851.
56. Pierre Justin Sabatier (Petersburg) 3 Febr. 1852 † 1869 Dec. 17.
57. Frédéric Jaques Soret (Genève) 17 Okt. 1854 † 1865 Dec. 18.
58. Jens Jakob Asmussen Worsaae¹
 (Köpenhamn) 17 Okt. 1854 — 1872 Jan. 9.
59. John Yonge Akerman (London) 17 Okt. 1854 † 1873 Nov. 18.
60. Carl Ludvig Müller¹ (Köpenhamn) 15 Apr. 1856 — 1872 Jan. 9.
61. Antonio Delgado (Madrid) 21 Okt. 1856 † 1879 Nov. 13.
62. Paseal Gayangos (Madrid) 21 Okt. 1856.
63. Rizo Rangabé (Athen—Berlin) ... 14 Apr. 1857.
64. Konrad Gislason (Köpenhamn) ... 14 Apr. 1857.
65. Gustaf Friedrich von Böningh (Reval) 13 Okt. 1857 † 1866 Maj 26.
66. Don Pedro Sabau y Larroza
 (Madrid) 1 Juni 1858 † 1879 Aug. 3.
67. Vicomte A. De Flaux (Paris) 16 Okt. 1860.
68. Ernst Kunik (Petersburg) 26 Mars 1861.
69. Henry Christy (London) 15 Dec. 1863 † 1865 Maj 4.
70. Grefve Paul Riant (Paris) 12 Dec. 1865.
71. Diego Bonghi (Neapel) 12 Dee. 1865 † 1874 Juli 31.
72. Christian Fredrik Herbst (Köpenhamn) 16 Okt. 1866.
73. Peter Godt Thorsen (Köpenhamn) 16 Okt. 1866 † 1883 Maj 16.

¹ Invalid i de Utländska Ledamöternas klass.

74. Carl Ferdinand Allen (Köpenhamn) 16 Okt. 1866 † 1871 Dec. 27.
75. Fredrik W. Spiegelthal 16 Sept. 1868.
76. Giovanni Capelini (Bologna) 6 Febr. 1872.
77. August Emil Alfred Beck (Gotha) 6 Febr. 1872 † 1874 Aug. 7.
78. Johanne Mestorf (Kiel) 15 Apr. 1873.
79. Luigi Pigorini (Parma—Rom) ... 6 Nov. 1874.
80. Ernest Chantre (Lyon) 6 Nov. 1874.
81. Cazalis de Fondouee (Montpellier) 6 Nov. 1874.
82. Carl Russwurm (Reval) 6 Nov. 1874 † 1883 Febr. 3.
83. Josef Ignacy Kraszewski (Dresden) 20 Aug. 1879.
84. John Henry Rivett-Carnac (Allahabad) 20 Jan. 1880.
85. Xaver Liske (Lemberg) 3 Febr. 1880.
86. Johan Reinhold Aspelin (Helsingfors) 3 Febr. 1880.
87. Herman Frithiof Antell (Vasa—Paris) 18 Aug. 1880.
88. Joaquim Felippo Nery Delgado (Lissabon) 16 Nov. 1880.
89. C. Consiglieri Pedroso (Lissabon) 16 Nov. 1880.
90. Emile Cartailhae (Toulouse) 16 Nov. 1880.
91. Wolfgang Helbig (Rom) 17 Maj 1881.
92. Otto Tischler (Königsberg) 20 Nov. 1883.
93. Pompeo Castelfranco (Milano).... 20 Nov. 1883.
94. Adolf Strunk (Köpenhamn)..... 3 Febr. 1885.
95. Sophus Müller (Köpenhamn)..... 3 Febr. 1885.
96. Henry Petersen (Köpenhamn).... 3 Febr. 1885.
97. Vilhelm Boye (Köpenhamn)..... 3 Febr. 1885.
-

Akademiens Sekreterare,

(som tillika är Arbetande Ledamot samt Riksantiquarie och
Garde des Médailles).

1. Nils von Rosenstein¹ 20 Mars 1786 — 1786 Maj 7.
2. [Frih.] Gudmund Göran Adlerbeth² 7 Maj 1786 — 1793 Dec. 7.
3. Johan David Flinteborg 7 Dec. 1793 — 1795 Mars 29.
4. Georg Frans Tihleman 29 Mars 1795 † 1802 Dec. 30.
5. Jonas Hallenberg 8 Febr. 1803 — 1819 Apr. 22.
6. Carl Birger Rutström 30 Mars 1820 † 1826 Apr. 13.
7. Johan Gustaf Liljegren 5 Juli 1827 † 1837 Juni 2.
8. Bror Emil Hildebrand 30 Juni 1837 — 1879 Dec. 31.
9. Hans Olof Hildebrand Hildebrand 31 Dec. 1879.

Akademiens vice Sekreterare,³

("med sätte i Akademien, dock utan stämma").

Gabriel Axel Lindblom 5 Febr. 1788 † 1827 Mars 2.

¹ Rosenstein öfvergick som Sekreterare från den äldre Vitterhets Akademien och nedlade denna befattning först d. 7 Maj 1786.

² Adlerbeth var förrut Sekreterare i Kongl. Antiquitets Archivet och Riksantiquarie, med hvilka embeten sekreterarebefattningen i den nya Akademien, vid dess stiftelse, blifvit förenad.

³ Vice sekreteraretjensten inrättades särskildt för Konungens Handsekreterare G. A. Lindblom, som dock icke uppbar lön på Akademiens stat. Lindblom bestridde sekreteraresysslan i Adlerbeths fränvara under sommar- och höstmånaderna åren 1788—1793. Senare lemnade han hufvudstaden och bosatte sig i Östergötland.

Akademiens Amanuens,¹
(som kan vara Arbetande Ledamot).

A.

1. Fredrik Conrad Bromman² 20 Mars 1786 — 1792 Juli 4.
2. Olof Sundel³ 7 Dec. 1792 — 1822 Sept. 12.
3. Johan Gustaf Liljegren⁴ 12 Sept. 1822 — 1827 Juli 5.
4. Nils Gustaf Silfversparre 5 Juli 1827 † 1851 Dec. 17.

¹ Vid Akademiens stiftelse öfverflyttades Amanuenstjensten i Kongl. Antiquitets Arkivet till Akademien. Genom Kongl. Br. af d. 6 Juni 1797 förordnades, att Akademiens Amanuens skulle tillika vara Sekreterare vid Kongl. Museum (för konstsaker), men detta förordnande upphörde genom Kongl. Br. d. 11 Dec. 1830 och upphörde med då varande Amanuensens död d. 17 Dec. 1851. — Den 10 Febr. 1852 lemnade Kongl. Maj:t bifall till Akademiens anhållan, att amanuenstjensten måtte tills vidare blifva obesatt och lönen af Akademien få användas till arfvoden åt yngre vetenskapsmän, som kunde finnas skickliga och villiga att biträda vid samlingarnas ordnande och öfriga arbeten. Genom Kongl. Br. af d. 4 Juni 1858 blef af Kongl. Maj:t en Amanuens tillförordnad, med benämningen Förste Amannens. — Med anledning af Akademiens den 29 Nov. 1871 gjorda framställning, att den d. v. Amanuenstjensten skulle indragas, att Antiquitetsintendent icke skulle vidare förordnas, men att i stället skulle tillsättas två ordinarie Intendenter till Riksantiquariens biträde, medgaf Kongl. Maj:t genom näldigt bref af den 9 Juni 1871 att vid Statens Historiska Museum och K. Myntkabinetts skulle anställas från och med år 1872 en förste och en andre ordinarie Amanuens, till hvilkas aflöning medel skulle tagas dels af Akademiens ordinarie, dels af hennes extra-ordinarie anslag; af de senare skulle äfven utgå ett anslag åt den t. f. förste Amanuensen. G. E. Klemming anmälde år 1872 sin önskan att afgå från denna befattning med utgången af året, och det arfvode, som under året hade till honom utgått ur de till Akademien förfogande ställda extra anslagen, användes till förstärkande af anslagen för bibliotek och tryckningskostnader. En af Akademien uppsatt instruktion för den förste och andre ordinarie Amanuensen blef af Kongl. Maj:t stadfäst den 1 Dec. 1871.

² Bromman, förrt Amannens i K. Antiquitets Archivet, erhöll den 5 Maj 1789 tillståelse att bevisa Akademiens enskilda sammanträden och att, i Sekreterarens och vice Sekreterarens fräncvara, föra protokollet; men sådant hans biträde påkallades aldrig. Hans amanuensbefattning ansågs hafva upphört, då han den 4 Juli 1792 utnämndes till Rikshistoriograf; men icke desto mindre fick han fortfarande uppberära amanuenslönen till sin död den 2 Juni 1800.

³ Sundel bestredde Sekreterarens göromål vid Akademiens sammankomster längre eller kortare tid under åren 1795, 1802, 1803, 1805, 1808, 1810, 1811, 1816 och från den 18 Mars 1817 till d. 18 April 1820, samt tidsvis äfven öfriga med sekreteraretjensten förenade ålligganden.

⁴ Liljegren förordnades, efter Rutströms död, genom Kongl. Br. af d. 5 Jnli 1826 att under ett års tid förestå sekreteraretjensten och dermed förenade befattningar.

B.**Akademiens Förste Amanuenser.¹**

1. Gustaf Edvard Klemming¹ 4 Juni 1858 — 1872 Dec. 31.
2. Hans Olof Hildebrand Hildebrand 19 Dec. 1871 — 1879 Dec. 31.
3. Gustaf Oscar Augustin Montelius 7 Jan. 1880.

C.**Akademiens Andra Amanuenser.¹**

1. Gustaf Oscar Augustin Montelius 19 Dec. 1871 — 1880 Jan. 7.
2. Knut Hjalmar Stolpe 7 Jan. 1880.

Akademiens e. ord. Amanuenser.²

1. Johan Henrik Schröder³ 9 Maj 1826 — 1827 Maj 2.
2. Bror Emil Hildebrand⁴ 2 Apr. 1833 — 1837 Juni 30.
3. Carl Gustaf Styffe 8 Aug. 1843 — 1856 Dec. 31.
4. Arvid Erik Elis Drake 10 Sept. 1850 — 1855 Dec. 31.
5. Pehr Johan Vilhelm Pettersson ... 19 Okt. 1852 † 1854 Juli 12.
6. Gustaf Edvard Klemming 6 Febr. 1855 — 1858 Juni 4.
7. Carl Fredrik Hellman 9 Dec. 1856 † 1861 Aug. 10.
8. Hans Olof Hildebrand Hildebrand 21 Juni 1865 — 1871 Dec. 19.
9. Gustaf Oscar Augustin Montelius 15 Dec. 1868 — 1871 Dec. 19.

¹ Jfr anm. 1 å föregående sida.

² Utom de antagna e. o. Amanuenserne hafva följande personer varit af Akademien förordnade att tidtals biträda vid samlingarnes offentliga förevisande: Johan Alfred Wennberg (1856, 1857), Richard Bergström (1861), Victor Gottfrid Granlund (1861—1865), samt jämvälv i öfriga arbeten Gustaf Oscar Augustin Montelius från och med år 1863.

³ Schröder kom aldrig att i denne befattning tjenstgöra.

⁴ B. E. Hildebrand, som genom Kongl. Br. af d. 7 Nov. 1832 blifvit förordnad att biträda med Kongl. Myntkabinetts ordnande, antogs till Andre Amanuens, med tillåtelse att bevisa Akademiens sammanträden och uppdrag att i Sekreterarens fränvara föra protokollet. Förordnades vid Lilliegrens död att tills vidare bestrida sekreteraretjensten.

10. Knut Hjalmar Stolpe 26 Maj 1874 — 1880 Jan. 7.
11. Anton Bernhard Blomberg 4 Jan. 1876.
12. Per Emil Cornelius Ekhoff 3 Febr. 1880.

Antiquitets Intendent.¹

1. Pehr Arvid Säve 4 Juni 1861 — 1865 Juni 30.
2. Frih. Nils Gabriel Djurklou 15 Juli 1865 — 1870 Dec. 31.

Akademiens Tecknare.

1. Louis Masreliez ² 2 Jan. 1789 — 1803 Febr. 1.
2. Samuel Herman von Stahl 23 Jan. 1827 † 1833 Juli 17.
3. Carl Fredrik Lindberg ³ 19 Mars 1867.

Akademiens Ledamot i Kongl. Direktionen öfver Stockholms stads Undervisningsverk.⁴

1. Frih. Jakob Adlerbeth 23 Febr. 1819 † 1844 Sept. 2.
2. Anders Magnus Strinnholm 2 Jan. 1845 — 1855 Sept. 26.
3. Bror Emil Hildebrand 26 Sept. 1855 — 1872 Jan. 9.
4. Robert Mauritz Bowallius 9 Jan. 1872 — 1885 Dec. 31.
5. Henrik Ragnar Törnebladh 1 Jan. 1886

¹ Sedan Rikets Ständer anvisat medel till arfvode och resekostnader m. m. för en Antiquitets Intendent, erhöll Akademieu genom Kongl. Br. af d. 29 Dec. 1860 föreskrift att till denna tjänstebefattning utse och förordna lämplig person. Sedan Kongl. Maj:t den 7 Dec. 1869 hemställt om anslag på ordinarie stat till arvode och resekostnadsersättning åt en Antiquitets Intendent samt till undersökning af fäderneslandets fornlämningar m. m. en sammanlagd summa af 5,500 rdlr samt för runstenars uppsökande m. m. ett extra anslag af 1,500 rdlr, beviljade Riksdagen år 1870 för ofvaunämnda tre ändamål ett extra anslag af 5,900 kr., hvilken summa genom Kongl. Br. af den 20 Maj 1870 ställdes till Akademiens disposition. Antiquitets Intendentens befattning indrogs med utgången af nämnda år och hans göremål fördelades från och med år 1872 på de två ordinarie Amanuenserna.

² Masreliez antogs med rättighet att ega säte i Akademiens enskilda sammankomster. År 1803 blev han Arbetande Ledamot.

³ Lindberg har sedan år 1848 åt Akademien utfört teckningar af fornsaker och medeltids-sigill samt af de senare gravering på sten.

⁴ Genom Kongl. Br. af d. 29 Jan. 1819 förordnades, att Akademien skall bland sina Ledamöter utse en Ledamot i nämnda Direktion.

Akademiens Letterstedtska stipendiater.¹

1. Nils Fredrik Sander..... 15 Dec. 1863.
2. Hans Olof Hildebrand Hildebrand 7 Dec. 1869.
3. Gustaf Oscar Augustin Montclius.. 14 Dec. 1875.
4. Harald Gabriel Hjärne..... 6 Dec. 1881.

Akademiens Beskowska stipendiater.²

1. Sven Söderberg..... 20 Mars 1882.
2. Pontus Erland Fahlbeck 20 Mars 1884.
3. Gabriel Gustafson 20 Mars 1886.

¹ Genom testamente af den 2 Juli 1857 hade generalkonsuln Jac. Letterstedt afsatt ett kapital, af hvilket räntan skulle årligen utdelas som ett resestipendium. För att detta stipendium skulle kunna utgå från och med år 1861, erlade Letterstedt från den 1 Okt. 1860 sex procents ränta på det för ändamålet afsatta kapitalet. Åt k. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien lemnades rättighet att hvart sjette år nämna en stipendiat, hvilken ej får vara yngre än 25 eller äldre än 40 år, skall hafva kännesom i franska, engelska och latinska språken samt hafva egnat sig åt studier inom historiens, litteraturens eller fornforskningens områden.

² Genom testamente af den 7 Juli 1864 hade Friherre Bernhard von Beskow och hans Friherrinna Malin von Beskow, född af Wählberg, till k. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien donerat 10.000 rdr rmt, »hvaraf räntan för ett eller tvenne år användes till understöd åt någon ung förtjent och obemedlad idkare af lärdomsgrenar, som tillhörta Akademiens verksamhet». Donationen utbetaltes till Akademien den 31 Januari 1880.

LYCKÖNSKNINGSSKRIFVELSER

TILL

KONGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIQVITETS AKADEMIEN

MED ANLEDNING AF HENNES HUNDRAARSFEST.

1.

Fran *Die Badische historische Commission* i Karlsruhe.

An die Königliche Akademie der Geschichts- und Alterthums-Wissenschaften.

Stockholm.

Wenn schon der 100. Jahrestag der Geburt eines bedeutenden Menschen allerwärts festlich begangen wird, um wie viel mehr ist zu solcher Festfeier Veranlassung, wenn es sich um das Centenarium einer wissenschaftlichen Genossenschaft handelt, in deren Verband eine grosse Zahl hervorragender Fachmänner während einer so langen Reihe von Jahren mit dem schönsten Erfolge bemüht war, die Vergangenheit zu erforschen und die Lehren, welche dieses Studium darbietet für das Vaterland und für die ganze Menschheit nutzbringend zu machen.

Empfangen Sie zu diesem Feste die Glückwünsche der Badischen historischen Commission, die, ihrerseits noch in den Anfängen einer, wie wir hoffen, auch für weitere Kreise fruchtbringenden, wissenschaftlichen Thätigkeit, mit dem Gefühle bewundernder Anerkennung zu der Königlich Schwedischen Akademie emporschaut und den Beginn des zweiten Jahrhunderts ihrer bedeutungsvollen Wirksamkeit mit der aufrichtigsten Theilnahme begleitet.

Karlsruhe, den 25:ten März 1886.

Im Namen der Badischen historischen Commission:

Der Secretär
Dr Fr. von Weech.

2.

Fran *Der Verein für Anhaltische Geschichte und Alterthumskunde i Dessau.*

Illustrissimae Regiae Academiacae Litterarum Historiae Antiquitatis Holmiensi.

Quam maximas Illustrissimae Regiae Academiacae Litterarum Holmiensi quod instans coetus sui centenarium litteris benigne nobis annuntiavit, agimus gratias. Quae ad festum hunc diem memorialem Illustrissimae Regiae Academiae Holmiensi offerimus vota piissima intimis ex visceribus congratulantibus paucis complecti nobis liceat: Illustrissima Regia Academia Holmiensis inter omnes orbis academias tot meritis praeclara per saecula vivat, floreat, crescat.

Datun Dessaviae a. d. VI Kal. Apriles a. 1886.

Sodales coetus Anhaltinorum historici

Dr. Guilielmus Hosaeus, Consil. aulit.
Praeses.

3.

Fran *Friesch Genootschap van Geschied-, Oudheid- en Taalkunde i Leeuwarden.*

Leeuwarden den 29:sten Maart 1886.

Die Gesellschaft zur Uebung der Frischen Sprache, Geschichte und Altertumskunde wünscht Ihnen herzlich Glück mit dem Säcularfeste, welche Ihre Academie dem 2:en April vornehmen hat zu feiern und bietet Ihnen bei dieser Occasion beigehend Exemplar der Frischen Altertümer zum Geschenke an. Auch ist sie bereit die Schriften, welche durch die Frische Gesellschaft veröffentlicht und noch nicht in Ihrem Besitze sind, zu completiren. Gerne erlangte sie deshalb Mitteilung, welche Schriften Ihr Gesellschaft schon hat erlangt.

Präsident,
Dr. J. Dirks.

Secretär,
Dr. F. G. Slothouwer.

4.

Fran *Die Königl. Bayerische Akademie der Wissenschaften i München.*

Regiae Academiae Literarum Historiae Antiquitatis
Holmiensi

Academia Literarum et Scientiarum Regia Boica S. P.D.

Literas Vestras, quibus nos de celebranda seculi ab
Academia Holmiensi feliciter peracti memoria certiores fe-
cistis, gratissimo animo accepimus ac perinde amanter con-
gratulantes Vobis fausta quaeque et fortunata precamur.

Academia Holmiensis fidenti animo futura prospicere
potest, illae enim fruges industriae, quas per centum an-
nos praeterlapsos attulerat, certam præbent spem, auctio-
rem in posterum sementem alteri seculo uberius profutu-
ram esse. Ea est revera coniunctio academiarum et ea
societas studiorum, qua difficulter veri investigatio communi
industria adiuvatur et, quaecunque alicubi inventa et ex-
cogitata sunt, in universum virorum doctorum orbem feliciter
scaturiunt. Hac mente nos quoque Vobis coniuncti
sumus atque incrementum Academiae Holmiensis votis piis-
simis prosequimur.

Monachii a. d. V Calendas Apriles MDCCCLXXXVI.

Praeses Academiae Boicae

Ign. Doellinger.

Secretarius I. Classis

Car. de Prantl.

Secretarius III. Classis

Guilm. de Giesebricht.

5.

Fran *Der Verein für Thüringische Geschichte und Alterthumskunde i Jena.*

Societas Thuringiae Historiae et Antiquitatis S. D. P.

Posteaquam nobis renunciatum est, Regiam Acade-
miam Litterarum Historiae Antiquitatis Holmiensem revo-

caturam esse A. D. XII Idus Apriles coetus sui ante centum annos instaurati memoriam, nihil antiquius habemus quam ut hunc ipsum sollemnem diem omni qua par est observantia sincere et ex animo congratulemur. Atque eo justior nostra est gratulatio, quod jucundo scriptorum commercio instituto quam multa atque praecclara opera ad litteras, historiam, antiquitatem pertinentia liberalitati ac benignitati Regiae Academiae Holmiensi debeamus, grata mente recordamur.

Quod cum ita sit, nihil magis exoptamus quam ut litteratis hominibus non solum hujus saeculi, verum etiam posteriorum temporum tam prospere contingat, ut fructus studii ac laboris Regiae Academiae percipient pulcherrimos.

Dabamus lenae a. d. IV Cal. Apriles MDCCCLXXXVI.

Praesidium Societatis

D. Lipsius.

Dr. de Thuena.

6.

Från *Die Gesellschaft für bildende Kunst und vaterländische Alterthümer i Emden.*

Q. F. F. F. Q. S.

Regiae Academiae Litterarum Historiae Antiquitatis
Holmiensi

a. d. IV Nonas Apriles Anni Domini MDCCCLXXXVI
memoriam coetus sui ante centum annos instaurati revo-
caturaē Societas Emdana, quae vocatur: Gesellschaft für
bildende Kunst und vaterländische Altertümer, ex animo
congratulatur, sperans fore ut quod fuit inter nos adhuc
iucundum et salutare litterarum commercium confirmetur
et corroboretur, ut campo illi litterarum, in quo studia
nostra versantur, clarior in dies lux afferatur.

Quod Deus bene vertat!

Emdae a. d. V Kal. Apr. MDCCCLXXXVI.

Dr. Schreckendieck.

J. N. Pleines.

7.

Fran *Helsinglands Fornminnessällskap* i *Hudiksvall* (telegram).

Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien!

Till den hundraårsfest, som Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien i dag firar, anhalla undertecknade att å Helsinglands Fornminnessällskaps vägnar fa framhära vördsamma lyckönsningar och särskildt uttala ett tacek för det hägn, hvarmed Sällskapet städse omfattats och som verksamt bidragit till skyddande af landets forminnen och såmedelst främjat kärleken till fosterbygden.

J. A. Wiström.

Isidor Ekman.

F. V. Sidvall.

8.

Fran *Tjenstemännen vid Oldnordisk Museum* i *Köpenhamn*.

Til det Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademie.

Til de Mange, der ville kappes om at bringe det Kongl. Akademie deres Hyldest ved dets Hundredaarsfest den 2den April 1886, ville ogsaa vi, der have den Ære at være corresponderende Medlemmer af det, slutte os, i det vi herved bede det modtage vor varme og høiagtelsesfulde Lyckönsning til Höitidsdagen.

Naar vi see tilbage paa den videnskabelige Virksomhed, det Kongl. Akademie i den lange forløbne Aarrække har udfoldet, anerkjende vi med oprigtig Tak og levende Paaskjømelse de betydningsfulde Resultater, det har naaet, det Lys det har udbredt over og den Interesse det har vækket for de forskjellige Formaal det har sat sig. — Og naar vi, som efter Evne stræbe efter at löfte det Slør, der hviler over den dunkle Oldtid, betragte det stor-

artede Arbejde, der under Akademiets Auspicier og pa dets Foranstaltung er udført i de senere Decennier til Belysning af Sverigs og hele Nordens Oldtid og Middelalder, da føle vi os særligt opfordrede til at udtale en dybtfølt Tak, idet vi som Stammefrænder have höstet særlig riig Nyte deraf.

Den hæderkronede Virken, hvorpaa Akademiet med Stolthed kan skue tilbage, spaer en riig Fremtid! Gi denne maa blive lys og föie nye Laurbær til de alt vundne, til Ere og Gavn för Sveriges Land og Folk!

Kjöbenhavn den 31 Marts 1886.

C. F. Herbst.

A. Strunk.

Sophus Müller. Henry Petersen. Vilhelm Boye.

9.

Fran *Die historische Gesellschaft für die Provinz Posen i Posen* (telegram).

Königl. Akademie

Stockholm.

Societas historica provinciae Posnaniensis
ætatis spatio nondum probata, regiae Academiae litterarum
historiae antiquitatis Holniensis, saeculum assiduae operae
refertum hodie claudenti, quasi juvenis seni, magistro dis-
cipulus nunciat venerationem gratulationem salutem.

10.

Fran *Die k. k. Centralcommission zur Erforschung und Erhaltung der Kunst- und historischen Denkmale i Wien* (telegram).

Königliche Akademie

Stockholm.

Die Centralcommission für Denkmale in Wien sendet zur hundertjährigen Gedenkfeier eines erfolgreichen

Bestandes und Wirkens collegialen Gruss und beste
Wünsche.

Helfert.

11.

Fran *Die Gesellschaft für Geschichte und Alterthumskunde der Ostseeprovinzen Russlands i Riga.*

Der Königlichen Akademie der schöner Wissenschaften, der Geschichte und Alterthumskunde.

Stockholm.

Die Königliche Akademie begrüßt zu Ihrer hundertjähriger Jubelfeier, zu Ihrer reichen wissenschaftlichen Wirksamkeit während dieses abgelaufenen langen Zeitraumes, überzeugt dass auch das neubeginnende Säculum gleiche Früchte auf dem bebauten weiten Felde bringen werde, wünschend zugleich ein ferneres segenreiches Gedeihen

Die Gesellschaft für Geschichte und Alterthumskunde der Ostseeprovinzen Russlands zu Riga

und Namens derselben deren Präsident Bürgermeister Böthführ und Secretair Dr Schwartz.

12.

Fran *Der Verein für Lübeckische Geschichte und Alterthumskunde i Lübeck* (telegram).

Königliche Academie.

Stockholm.

Regiae Academiae Holmiensi Societas historica Lubicensis

Quas olim terras mercator classe petebat
fortunas referens divitiasque maris
temporis illius studiis florere videmus,

quis etiam noster se dare coetus amat.

Pergite priscarum monumenta evolvere rerum:
sic Academiae prospera saecula fluant.

13.

Fraa *Direktionen for Foreningen til Norske Fortidsmindesmærkers Bevaring i Kristiania.*

Til Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien.

Med fuld paaskjønnelse af de rige frugter, som det højtarede Akademis virksomhed hidtil har baaret, og besjalet af en levende følelse for broderfolkets trivsel og fremskridt, er det Direktionen en trang med hensyn paa Akademiets nær forestaaende hundredaarige mærkedag at uttale et varmt ønske og haab. Maatte Akademiet i sine fremtidige arbeider under ligesaa lysende navne og med ligesaa stor dygtighed, som hidtil, stedse mere og mere kunne glæde sig over en tilfredsstillende løsning af de mange og store opgaver, som ere Det forelagte!

Kristiania 30 Marts 1886.

Paa Direktionens Vegne
N. Nicolaysen.

14.

Fraa *Der Verein für Hennebergische Geschichte und Landeskunde i Meiningen.*

Regiae Academiae Litterarum Historiae Antiquitatis Holmiensi illustrissimae,
quae summa praeclarissimaque eruditione intimos aetatum praeteritarum fontes aperire, mira ingenii sagacitate permulta ex diutinis tenebris ad lucem protrahere, diligenterissima cura antiquitatis monumenta conservare nunquam desiit, diem quo memoriam coetus sui ante centum annos instaurati revocatura est, laete atque sincere gratulatur.

Societas Hennebergica ad perserutandam antiquitatem condita

Dr. Schmidt. A. Schaubach. C. Dreysigacker.
J. Merkel.

15.

Fran *Die Genootschap vor nederlandsche Letterkunde*
i Leyden (telegram).

Academie Royale des lettres

Stockholm.

Regiae Academiae litterarum historiae antiquitatis
Holmiensi Societas litterarum neerlandicarum Leidensis
optima quaeque optat et precatur.

Kern
Praeses.

16.

Fran *Kongl. Vetenskaps- och Vitterhets Samhället* i
Göteborg.

Till Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien.

Vid den betydelsefulla högtid, som Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien nu gar att fira till åminnelse af sin hundraåriga tillvaro, anhäller Göteborgs Kongl. Vetenskaps- och Vitterhets-Samhälle att fa till Akademien framrära sin varma lyckönskan.

Ur roten af den planta, som af en vitterhetsälskande svensk Drottning sattes, men hvars blomma på hennes graf förvissnade, har — för större syften omplanterad af Sonen, henne värdig så i snille som i kärlek till vetenskap och konst, — uppspirat ett träd, som, vardadt af frejdade män, nu högt lyfter en fruktbarande krona.

Med blicken fästad på den ständpunkt, på hvilken de arkeologiska insigterna i Sverige befuno sig vid den Kongl. Akademiens instiftande, och den, till hvilken dessa nu höjt sig, kan den Kongl. Akademien med stolt tillfredsställelse skåda tillbaka på sitt sekelgamla lif.

En bambrytare på de hos oss af forskningen förut nästan obeträdda områden, hvilka åt Vitterhets Historie

och Antiquitets Akademien af dess höge Stiftare gafvos till arfslott, har Akademien med aldrig tröttad ihärdighet, aldrig svalnad kärlek allt intill den högtid Hon nu firar mer och mer förvandlat dessa till ett fruktbart fält, från hvars skilda tegar Vetenskapen hemtat och fortfarande hemtar de rikaste skördar.

Hvarthän vi än skada kring detta fält, träder det i dag framför oss i den klara belysningen från Vetenskapens fackla. Urtidens lemnningar, sökta och upphemtade ur jordens gömmor, forntidens tungomål tolkade och häfdernas källor uppdagade ej blott i diplonernas samlingar, utan äfven i de inskrifter, som metallen bevarat — allt med den djupa sakkändomens skarpblick skärskådadt och granskadt — äro oförvanskliga andliga skatter, som Sveriges Vitterhets Historie och Antiquitets Akademi skänkt ej endast sitt eget land, utan hela den lärda verlden — äro en ny ära af Hemme förvärfvad at Linnés och Berzelii fädernesland.

Med den känsla af tacksamhet för denna ett nu förflutet arhundrades ädla verksamhet, som Göteborgs Vetenskaps- och Vitterhets-Samhälle delar med hela Sveriges folk, sammansmälter äfven en annan, för det Kongl. Samhället mera enskild, vid hugkomsten af Bror Emil Hildebrand, som icke endast för Akademien en gång var dess medelpunkt och enande kraft, utan äfven utom denna krets af sin grundliga lärdom, sin rika erfarenhet och sin vittra smak, med den varma välvilja, som var honom egen, skänkte upplysningar och rad, när helst de af honom begärdes. Af denna välvilja bevarar Göteborgs Vetenskaps- och Vitterhets-Samhälle i sina arsböcker många för detsamma dyrbara minnen.

Under det lifliga intycket af denna allmänna och enskilda tacksamhetsskuld vid erimringen af en förfluten tid, uttalar det Kongl. Samhället sina varmaste välönsk-

ningar för den Kongl. Akademiens framtid och anhåller att få vara inneslutet i dess ynnestfulla hagkomst.

Göteborg den 1 April 1886.

Detl. Odelstierna

Jakob Biörklund

Kongl. Samhällets n. v. Ordförande. Kongl. Samhällets Sekreterare.

17.

Fran *Styrelsen för Gotlands Fornvänner* i Visby (telegram).

Riksantiquarien Hildebrand.

Stockholm.

Till Akademien pa dess jubeldag från en aflägsen strand vördnadfull lyckönskan och varmaste tacksägelse för Akademiens mangsidiga, gagnrika arbeten.

Gotlands fornväners styrelse.

18.

Fran *Der Verein für die Geschichte und Alterthum Schlesiens* i Breslau.

Societas historiae et antiquitatibus Silesiae illustrans S. P. D.

Etsi pauci adhuc sunt anni, cum literarum commercio instituto insignium vestrae Academiae laborum ut fructum perciperemus nobis concessit satis praedicanda fortuna, tamen satis longum arbitrati hoc esse temporis spatum ad corroborandum initae amicitiae vinculum, temperare nobis non possumus quin in sacris Academiae vestrae seculo abhinc conditae celebrandis choro gratulantium nos immisceamus. Neque unius diei gratulatio hae sunt nostrae literae, sed aeternae vestrae gloriae votum. Deum optimum maximum precamur, ut primos hos centum annos vestrorum studiorum pretiis refertos alteri sequantur, qui aureolis vestrae industriae et eruditionis coronis novas in dies et pulchriores frondes innectant ad maiorem non solum vestram, sed etiam patriae gloriam et ad summain omnium

eorum laetitiam qui pari ac nos loco vestra consuetudine atque amicitia gloriantur.

Datum Vratislaviae a. d. VI Kalendas Apriles MDCCCLXXXVI.

Dr. Grünhagen,
h. t. praeses.

19.

Fran *Das Grossherzoglich Badische General-Landes-Archiv i Karlsruhe.*

Der Königlichen Akademie der Geschichts- und Alterthums Wissenschaften zu Stockholm bringt das Grossherzoglich Badische General-Landes-Archiv zu Karlsruhe zur Feier des Tages, an dem das erste Jahrhundert ihres Bestehens eine reiche, auch für das ferne Grossherzogthum Baden erspriessliche wissenschaftliche Thätigkeit abschliesst, seine Glückwünsche dar, und verbindet damit die Bitte, den geistigen Verkehr, der für uns so viel Anregung und Förderung gebracht hat, auch in dem zweiten Jahrhundert des Bestehens der Akademie aufrecht erhalten und pflegen zu wollen.

Karlsruhe, den 30:ten März 1886.

Das Grossherzoglich Badische General-Landes-Archiv

Der Direktor:

Dr Fr. von Weech.

20.

Fran *Die schlesische Gesellschaft für vaterländische Kultur i Breslau.*

Societas Silesiaca Vratislaviensis Regiae Academiae litterarum, historiae, antiquitatis Holmiensi S. P. D.

Ex litteris vestris, viri clarissimi et admodum venerandi, paucis ante diebus ad nos allatis cognovimus, sacra inlytae Academiae vestrae ante centum annos instauratae

secularia proxime adesse, unde, occasionem vos consulandi avidissime amplectentes, properamus, diem vestrum festum ac sollemnem faustissimis omnibus prosequi, nec non pro Academiae vestrae ejusque sodalium incremento et incolumente Deo O. M. preces et vota facere. Esto, immensum illum esse campum, in quo studia vestra versantur, tamen, quemadmodum agricolae perito ac diligenti, qui laborem strenue aggressus agrum probe exaravit, bonum triticum sparsit, certe messis suo tempore non deerit, sic et vos tot et tantorum superioris seculi laborum exoptatam messem colligere jam coepistis. Exstant commentarii vestri Månadsblad, exstant libri clarissimorum Hildebrandiorum, patris et filii, de sigillis et de rebus antiquis. Quantam sibi ipsis et toti Academiae vestrae laudem et honorem comparaverint, in omnium ore est. Attamen, si multa et magna jam pæracta sunt, plura et majora restant perficienda; quam ob rem, cum vires unitae multum valeant, dextram vobis porrigimus, parati, unitis viribus vobiscom historiae, antiquitatis omniumque bonarum artium studia propagare et amplificare et ita publicae saluti nostro more servire. Vobis autem toto pectore acclamamus: Vivat Academia vestra, floreat, crescat in posteris secula, nec unquam ei desint patroni liberales, fautores benevoli, sodales omni doctrina ornati! Valete.

Datum Vratislaviae III. a. Cal. Apr. MDCCCLXXXVI.

Dr. R. Heidenhain	Dr Biermer	Witte
h. t. praeses.	h. t. vice praeses.	h. t. secretarius generalis.

21.

Från *L'institut d'Ossolinski i Lemberg.*

Regiae Academiae Literarum Historiae Antiquitatis
Holmiensi S. P.

Simulac iucundissimus nobis nuncius allatus est, optimarum literarum sanaeque doctrinae sedem Vestram illu-

strem clarissimamque centum annis in assiduo eoque gravissimo labore et literarum studio consumptis proximo inense Aprili prima sacra saecularia sollemniter esse celebraturam, nos vere et sincere ut omnes boni probique id laetantes praeterita gloriosissime transacta congratulamur ardentissimisque votis, ut coetus conciliumque Vestrum omnia studia, quibus hodie inclariuit, futuris quoque saeculis suo praesidio et tutela beat priscoque decori novum semper splendorem adiciat, Deum O. M. precamur iucundo et salutari literarum commercio coniuncti

Ossoliniani Leopoliensis Socii

Leopoli a. d. V Calendas Aprilis A. MDCCCLXXXVI.

Dr. A. Ketrzynski.

Dr. A. Małecki.

22.

Fran *Towarzystwo przyjaciół nauk i Posen.*

Societas posnaniensis

»Towarzystwo Przyjaciol Nauk»

S. d. p.

Illustri regiae academie litterarum historiae

antiquitatis Holmiensi

sollemnia centum annorum feliciter agenti.

Inter varia gravissimaque rerum discrimina litterarum artiumque studium semper fuit, quo erigi et corroborari consueverint viri fortes validaeque nationes.

Hisce studiis dediti, haud parvum virium capimus incrementum ex illo optatissimo salutarique litterarum commercio, quod habemus cum tot tantisque virorum doctissimorum collegiis, inter quae Illustrissima Vestra fulget Academia nobisque favere haud indignum putat.

Quid mirum, si quae illis favente Deo contingunt, nobis quoque summam afferant animi laetitiam.

Intimum ideo ad nos pervenit gaudium ex literis vestris, quibus benignè nobis in memoriam revocastis fortunatissima illa, inter doctissima studia centum annorum

peractorum sollemnia, quae vobis cum celebrare ornatissimum ducimus honorem.

Quoniam autem tanta terrae marisque intervalla obstent iter facturis, hisce literis vobis congratulari properamus, ne videamur deesse diem festum celebraturis, qui nobis semper affuerunt in fructuosissima studiorum communione.

Quod omnes litterarum cultui dediti volunt, in nostris quoque est votis flagrantissimis, ut, tantis jam in decursu centum annorum feliciter peractis, Illustris Academia Vestra nec non in commodum omnium humanitate ornatarum nationum crescat floreat, nobis vero favere non desinat.

Datum Posnaniae a. d. XII Idus Apriles.

Comes A Cieszkowski. Dr T. Matecki.

Dr W. Milewski. Comes Benzelstjerna-Engeström.

Dr W. Lebinski. Dr B. Erzepki.

23.

Fran *La société archéologique croate i Agram.*

Kraljevskoj Akademiji liepih znanostih, povjestnice i starožitnosti u Stokolmu. Regiae litterarum historiae antiquitatis Academiacae Holmiensi

Hrvatsko arkeološko duižtvo u Zagrebu Societas croatica archaeologica Zagrabiensis

Zahvaljujući Vam se što toplije na preugodnu viest, koju ste nam blagoizvolili priobčiti o svršetku stogodišnjice odličnoga rada na književnom i znanstvenom polju te veleslavne kraljevske akademije liepih nauka, poviestnice i starožitnosti dne 12 travnja (XII Idus Apriles) tekuce godine, učestvujemo tulemur optima quaeque ac

S. P. D.

Litteris Vestris, quibus nos certiores fecistis, Academiam Vestam litterarum historiae antiquitatis celebrissimam mense Aprili sane rara centennii solemnia celebratram esse, summa laetitia affecti, facere non possumus, quin sincerissime Vobis gratulamur optima quaeque ac

uzhiceno barem u duhu Va-
šemu veselju, želeći Vam sve
plodniji i sjaniji uspjeh u
naprieda.

Predsjedničtvo hrvatskoga
arkeološkoga družtva.
U Zagrebu 1. travnja 1886. Čal. Apriles MDCCCXXXVI.

faustissima Vobis preantes,
ut qualis adhuc Vobis tam
feliciter successit scientiarum
propagatio, talis in posterum
quoque laude in dies cre-
secente nobilitet gentem Ve-
stram clarissimam.

Datum Zagrabiae pridie

Societatis croat. archaeologicae praeses

Prof. Simeon Ljubić.

Dr. Johannes Bojnić,

Societatis arch. a secretis.

24.

Från *Det Kongl. Nordiske Oldskriftselskab* i Köpenhamn.

Det hoie

Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademi!

Naar vi paa det Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademis hundredaarige Stiftelsesdag bringe det vor hoiagtelsesfulde og hjertelige Hilsen, da er det vel i Mindet om dets rige videnskabelige Virksomhed gjennem hele det lange Tidsrum og om den hele Række af glimrende Navne, som lige fra Gustav den Tredies Tid har været knyttet til det. Men for det Kgl. Nordiske Oldskriftselskab er det dog navnlig i de sidste 50 Aar, at Akademiet har havt en Betydning, saa vigtig og omfattende som ingen anden videnskabelig Institution.

Akademiets lykkelige Udvikling i denne Periode, den Kraft, hvormed det har fremmet de archaeologiske og historiske Studier vedrørende alle forskjellige Tidsrum, Danmarks og den alsidige Udvikling af det svenske Nationalmuseum ligesom den fortræffelige Ledelse af Myntsamlin-

gen, den Række af betydelige Skrifter, som Akademiet har udgivet, Alt dette har havt den storste Indflydelse paa Studierne Udvikling i Danmark og har afgjørende fremmet de Interesser, som Oldskriftselskabet nærmest omfatter.

Vi maa i varm Anerkjendelse heraf forebringe det hoie Akademi vor Tak og mindes da tillige taknemlig det nære Forhold, som i alle disse Aar har bestaaet mellem Akademiets ledende Mænd, blandt hvilke vi forst og fremmest nævne den sidst bortgangne, høitfortjente Rigsantiquar BROR EMIL HILDEBRAND, og dem, som her i Broderlandet virkede i den fælles Videnskab. Under det trofaste Samarbeide foltes det stedse, at den nordiske Fortidsforskning i Sverige og Danmark udgjorde en fælles Helhed.

I det vi derfor hilse Akademiet paa dets Stiftelsesdag, udtrykke vi Ønsket om, at dets noie Forhold til vort Selskab og til den archaeologisk-historiske Forskning i Danmark maa blive uforandret bevaret i kommende Tider. At det nye Hundredaar, som nu aabnes for Akademiet, vil blive rigt paa Fremskridt ligesom det forløbne, at det vil være til Hæder for vort Broderland og til Held for Fortids-Studierne, derfor borger Akademiets nuværende hoie videnskabelige Stilling ligesom de udmarkede Forskere, som staa i dets Spidse og tælles blandt dets Medlemmer.

Det Kgl. Nordiske Oldskrift-Selskab.

Kjobenhavn den 30 Marts 1886.

E. Vedel,
vice Præsident.

Sophus Müller,
Seeretair.

25.

Från *Der Königl. Sächsische Alterthumsvverein* i Dresden.

Dresden, den 30 März 1886.

Der Königlichen Akademie beeindruckt sich der unterzeichnete Verein zu deren bevorstehenden hundertjährigem Ju-

biläum seine verbindlichsten Glückwünsche auszusprechen.

Königlich Sächsischer Alterthumsverein.

von Carlowitz.

26.

Från *Finska fornminnesföreningen i Helsingfors.*

Societas Antiquitatum Fenniae

S. D. P.

Regiae Academiae Litterarum Historiae Antiquitatis Holmiensi a. d. XII Idus Apriles instauracionis revocanti memoriam Societas Antiquitatum Fenniae gratias vult actas ob ea, quae illa Academia non solum in terris Scandinaviae, sed procul extra fines eius ad studia antiquitatum excitanda et augenda felicissime peregit. Namque eadem illa Academia, qua via certa et ratione perfecta progressa est, hominum opiniones, quibus studia antiquitatum inter se comparatarum diu ac pertinaciter impediebantur, magis in dies repressit. Quod archaeologiae comparativæ iam severae disciplinae honos est tributus, id maxime Regiae Academiae Litterarum Historiae Antiquitatis Holmiensi debetur. Itaque Societas Antiquitatum Fenniae, quae exemplar quod, quantum liceret minori, imitaretur Academiam Hohnensem sibi proposuit, huic de iis quae plurima iam sunt gesta gratulatur, atque futura bene ut eveniant ex anno optat.

Datum Helsingforsiae.

J. R. Aspelin.

Eliel Aspelin.

Hjalmar Appelgren.

27.

Från *Die Kaiserliche Akademie der Wissenschaften i Wien.*

Die Kaiserliche Akademie der Wissenschaften sendet der Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademi in

Stockholm zu ihrer bevorstehenden Säcularfeier Gruss und Glückwunsch.

Verbunden durch das gemeinsame Ziel der Erweiterung wissenschaftlicher Erkenntniß empfinden wir lebhafte Befriedigung über den näheren Verkehr, in den uns der Austausch der Schriften mit dem ehrwürdigen Schwesterinstitute im Norden gebracht hat, und den zu pflegen stets eine angenehme Aufgabe unserer Akademie sein wird.

Wien am 1 April 1886.

Das Präsidium der Kaiserlichen Akademie der Wissenschaften

Arneth.

Siegel.

28.

Frän *Der Verein für Kunst und Alterthum in Ulm und Oberschwaben i. Ulm.*

Regiam Academiam
Litterarum Historiae Antiquitatis
Holmiensem
natalicia celebrantem
novum novo saeculo cum laborum tum honorum cursum
auspicantem
optimis ex animo ominibus
prosequitur

Societas Antiquiorum
Suebiae Superioris.

Dat. Ulmae a. d. IV. Kal. Apr. MDCCCLXXXVI.

Scribendo adfuerunt:

Bazing.

Veesenmeyer.

Beijer.

Knapp.

Leube.

C. F. Müller.

29 och 30.

Från *Der Verwaltungs-Ausschuss des Gesammt-Vereins der deutschen Geschichts- und Alterthums-Vereine i Berlin* och från *Der Vorstand des Vereins für die Geschichte Berlins*.

An die Königl. Academie der Alterthümer zu Stockholm.

Der Königl. Academie verfehlen die unterzeichneten Vereine nicht, zum hundertjährigen Jubiläum die wärmsten Glückwünsche in der Hoffnung auszusprechen, dass Wohl-derselben noch eine recht lange wissenschaftliche Thätigkeit zur Förderung der Geschichtsforschung und Alterthumskunde vergönnt sein möge.

Berlin, den 27 März 1886.

Der Verwaltungs-Ausschuss des
Gesammt-Vereins der Deutschen
Geschichts- und Altherthums-
Vereine.

Ernst Friedel.

Der Vorstand
des Vereins für die Geschichte
Berlins.

Ernst Friedel.

31.

Från *Die Naturforschende Gesellschaft i Danzig*.

Die Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien i Stockholm begeht am 2 hujus die Feier ihres hundertjährigen Bestehens. Mit Stolz und Genugthuung darf sie auf einen langen Zeitraum zurückblicken, während welches sie einer arbeits- und erfolgreichen Thätigkeit obgelegen hat. Die Naturforschende Gesellschaft benützt diese Veranlassung gerne, um der illustren Akademie hierzu die wärmsten Glückwünsche zu übermitteln. Sie drückt gleichzeitig die Hoffnung und Zuversicht aus, dass

dieselbe auch in der Zukunft berufen sein möge, die nordische Archäologie so thatkräftig zu fördern wie bisher.

In dem Ausdruck vollkommenster Hochachtung verbleiben wir

Der Direktor der Gesellschaft.

Professor Dr. Bail.

Der Sekretär für auswärtige Angelegenheiten.

Conwentz.

32.

Fran *Der Verein von Alterthumsfreunden im Rheinlande i Bonn.*

Bonn, den 6 April 1886.

An die Königliche Akademie

der Alterthums-Wissenschaft
in Stockholm.

Zu der bevorstehenden hundertjährigen Jubiläumsfeier der Akademie sendet der Verein von Alterthumsfreunden im Rheinlande seinen ehrerbietigen und herzlichen Glückwunsch. Die grossen Verdienste, welche die schwedischen Alterthumsforscher durch glänzende Arbeiten und durch die von ihnen geordneten Sammlungen, welche muster-gültig für die gelehrte Welt geworden sind, für die gesamte Alterthumswissenschaft und namentlich für die der germanischen Vorzeit sich erworben haben, lassen uns die Vortheile in hellem Lichte erscheinen, welche die Verbindung unserer beiderseitigen Bestrebungen bisher gehabt hat. Wir hoffen, dass dieselbe durch fortdauernde und innige Beziehungen zwischen uns und der Königlichen Akademie, die wir so hoch schätzen, auch für die Zukunft fruchtbringend sein werde, denn wenn irgendwo, so gilt es für die alle Länder und Zeiten umfassende Alterthumsforschung, dass nur vereinte Kräfte das Ziel erreichen werden, was uns vorschwebt. Es ist dies die Aufgabe,

uns ein Bild der Entwicklung des menschlichen Geistes aufzurichten, wie sie sich in der Geschichte durch die Kunsthätigkeit aller Völker ausgeprägt hat.

Mit der Versicherung der vorzüglichsten

Hochachtung

zeichnet ergebenst

der Vorstand des Vereins von Alterthumsfreunden
im Rheinlande.

Hermann Schaaffhausen.

Josef Klein.

Alfred Wiedemann.

Rosbach.

32.

Från *Der Verein für Geschichte der Deutschen in Böhmen i Prag.*

Prag, am 7 April 1886.

Hochgeehrte Königliche Akademie der schönen Wissenschaften in Stockholm!

Verbündet durch die gleichen erhabenen Bestrebungen und den geistigen Verkehr mit der Königlichen Akademie der schönen Wissenschaften fühlt sich der Verein für Geschichte der Deutschen in Böhmen freudigst verpflichtet, der königlichen Akademie der Wissenschaften anlässlich ihrer hundertjährigen Stiftungsfeier die aufrichtigsten Glückwünsche darzubringen.

Mit Genugthuung und Stolz darf die Königliche Akademie der schönen Wissenschaften auf ein Jahrhundert zurück schauen, das reich an Mühen und Arbeiten, aber ebenso reich auch an den herrlichsten Erfolgen sich erwiesen; der Same, den sie auf dem unermesslich weiten Felde des Geistes dereinst gesät, ist üppig aufgegangen und verbürgt köstliche Ernten für alle späteren Zeiten.

So möge die Königliche Akademie der Wissenschaften sich des schönen Jubelfestes im vollsten Masse freuen und überzeugt sein, dass der Verein für Geschichte der Deut-

schen in Böhmen daran den innigsten Theil nimmt mit dem Wunsche, die Königliche Akademie der Wissenschaften möge auch weiterhin blühen und gedeihen und dem Vereine für Geschichte der Deutschen in Böhmen ihre hochgeschätzte Freundschaft erhalten.

Für den Ausschuss des Vereines für Geschichte
der Deutschen in Böhmen
Dr L. Schlesinger.

Otto Lohr.

34.

Från *La Commission impériale archéologique i St. Petersburg* (telegram).

Regiae Academiae Litterarum, Stockholm.

Illustrissimo Collegio Holmiensi centum annorum splendidissima laude cumulato Imperialis antiquitatis investigandae Collegii Petropolitani socii praeses diem natalem congratulantur ex animique sententia vota faciunt optima, ut regia Academia de monumentis antiquitatis septentrionalibus in lucem proferendis optime merita in perpetuum semper floreat.

Comes Bobrinsky.

35.

Från *Der Verein für Meklenburgische Geschichte und Alterthumskunde i Schwerin.*

Regiae Academiae
Litterarum Historiae Antiquitatis Holmiensi,
Illustri virorum doctissimorum clarissimorum societati,
cum de disciplinarum universitate, tum de indagandis atque eruendis patriae et natura et historia per integrum seculum optime meritae, quacum nos litterarum commercio

diu conjunetos esse laetamur, faustum diem, quo jam alterum initura est seculum, ex intimis animis gratulamur piisque eam nostris votis prosequimur, optantes, ut Deo optimo maximo adjutore tot quot hueusque atque etiam ampliores fructus ex Europae Septentrionalis natura et antiquitate perserutandis ceterisque litteris excolendis percipiat. Valeat! floreat! crescat!

Suerini Magnop., anno Domini M.D.CCC.LXXX.VI.,
mense Martio exeunte.

Societatis Historicae Magnopolitanae Rectores
Dr. Wetzell. Dr. F. Wigger. Dr. Fr. Schildt.

36.

Frân *L'académie royale des sciences, des lettres et des beaux-arts de Belgique i Bruxelles.*

Bruxelles, le 8 avril 1886.

Monsieur le Président,

Ce n'est que dans sa séance du lundi 5 de ce mois que j'ai pu annoncer à la classe des Lettres de l'Académie que votre célèbre Institution se propose de célébrer son centième anniversaire le XII des Ides d'avril courant.

La classe m'a chargé de vous écrire dès ce jour qu'elle prend d'esprit et de coeur une part bien vive à la commémoration de cet événement.

L'un de ses membres titulaires M. Charles Piot, archiviste général du Royaume, se propose de se rendre à Stockholm, et vous réitérera de vive voix non seulement les félicitations de l'Académie, mais tout l'intérêt que vos savants travaux ont eveillé dans nos contrées.

Agréez, je vous prie, Monsieur le Président, l'expression de mes sentiments les plus distingués.

Le secrétaire perpétuel de l'Academie,
J. Liagre.

37.

Från *De Vereeniging tot beoefening van Overijsselsch Regt en Geschiedenis i Zwolle.*

Societas pro excolendo jure et historia Transisalaniae (Vereeniging tot beoefening van Overijsselsch Regt en Geschiedenis)

Regiae Academiae literarum historiae et antiquitatis Holniensi (Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Academic)

S. P. D.

Academiae vestrae hisce diebus festum saeculare celebraturae lubentissime et ex asse gratulamur quaecunque per saeculum peractum insigni industria et eruditione ad promovenda studia historica contulit.

Post tantum temporis spatium cum indefesso labore, tum eximiis monumentis conspicuum, anxia futuri temporis cura, cuius in literis mentionem fecistis, nobis inanis atque nimiae modestiae tribuenda esse videtur. Quae tamen cura prematur et ex animis vestris deleatur necesse est, si in mentem revocabitis humanitatis et benevolentiae vineula, quibus tot societates collegia ac sodalitia, similium studiorum necessitudine cum Academia vestra conjuncta sunt. Illa enim vineula, ita nobis persuasum est, nunquam vos deficient et facile vobis viam munient, qua perveniatis, quo vobis et fuit et erit propositum.

Ut eodem, quo antea, amico benevolentique animo nos prosequamini, emixe rogamus.

Datum Zwollis A. D. IV Idus Aprilis.

J. I. Bijsterbos, Præses.

J. I. van Doorninck.

I. ab actis.

38.

Fran *Die Königl. Böhmische Gesellschaft der Wissenschaften i Prag.*

Hochansehnliche Academie
der schönen Wissenschaften in Stockholm!

Unsere Gesellschaft hat die Nachricht von der Feier des einhundertjährigen Bestehens der K. Academie der schönen Wissenschaften, der Geschichte und der Alterthumskunde zu Stockholm mit besonderem Danke entgegen genommen. Dieselbe spricht der hochansehnlichen Academie, welche sich während Ihres Bestehens so grosse Verdienste um die genannten Wissenschaften erworben hat, zu diesem Festtage ihre besten Glückwünsche aus, und ist der Überzeugung, dass die Academie auch im nächsten Saeculum nicht minder Rühmliches vollbringen werde, wie im vorhergehenden.

Prag am 7 April 1886.

Die Königlich böhmische Gesellschaft der Wissenschaften

In Abwesenheit des Präsidenten der vice-Präsident:

Prof. Dr. Šafarik.

Der General-Secretär:

Dr. K. Koristka.

39.

Fran *Das Direktorium des germanischen Museums i Nürnberg.*

Nürnberg, den 9 April 1886.

An die Hohe Königliche Akademie der Alterthumskunde zu Stockholm.

Zu der hundertjährigen Jubelfeier der Königlichen Akademie der Alterthumskunde, die sich im Laufe eines Jahrhunderts ausserordentliche Verdienste nicht nur um die

Erforschung der Vorzeit Ihres Vaterlandes, sondern um die Alterthumswissenschaft überhaupt erworben hat und allen ähnliche Bestrebungen verfolgenden Corporationen anderer Länder ein mustergültiges Vorbild ist, bringt seine herzlichsten und aufrichtigsten Glückwünsche hie-mit dar.

Das Direktorium des germanischen Nationalmuseums.

A. Essenwein.

I. Direktor.

40.

Fran *Die Königl. Sächsische Gesellschaft der Wissenschaften i Leipzig.*

Der Königlich Schwedischen Vitterhets Historie och Antiquitets Akademie in Stockholm beehrt sich die Königlich Sächsische Gesellschaft der Wissenschaften in Leipzig die freudigsten, wenn auch ohne ihre Schuld verspäteten Glückwünsche zu dem bedeutungsvollen Feste darzubringen, welches Sie am 2 April d. J. gefeiert haben. Seit vor nunmehr 100 Jahren die Königliche Vitterhets Historie och Antiquitets Academie an jenem Tage zum ersten Male nach Ihrer unter dem 20 März erfolgten Reorganisation zu einer feierlichen Sitzung zusammentrat, hat sich Dieselbe innerhalb der Ihr neugesteckten, fortan rein wissenschaftlichen Aufgaben mit seltenem Eifer und mit schöner vaterländischer Begeisterung besonders der Erforschung der einheimischen Geschichte und Alterthümer zugewandt, und nicht wenige Ihrer Mitglieder haben Sich durch ihre hervorragenden Leistungen auf diesem Gebiete einen Namen von Europäischem Rufe erworben. Auch wir sind mit lebhafter Antheilnahme Ihren Arbeiten gefolgt und haben die Resultate derselben, die, wie für die Geschichte unseres Erdtheiles überhaupt, so ganz besonders auch für unsere Heimath von oft durchgreifender Bedeu-

tung waren, mit warmem Danke und mit hoher Anerkennung entgegengenommen.

Möge es Ihrer Akademie beschieden sein, auch fortan mit demselben Glücke wie bisher die Ihnen gesteckten Ziele zu verfolgen, und auch an Ihrem Theile dazu beizutragen, dass immermehr die gemeinsame Arbeit wie die gemeinsame Freude an der Lösung der wissenschaftlichen Aufgaben, die dem menschlichen Geschlechte vorgezeichnet sind, die Völker verbinde und immermehr alle die Gegensätze entferne, die dem Glücke der Nationen so oft, und meist so grundlos, in den Weg treten. Genehmigen Sie den Ausdruck dieses Wunsches und zugleich den der ausgezeichneten Hochachtung, mit der wir zeichnen,

Leipzig, den 5 April 1886,

Die Königlich Schälsische Gesellschaft
der Wissenschaften.

Dr. Fr. Zarncke.

Secretär der histor-philolog. Classe der Kgl. S. Ges. d. W.

41.

Från *Die gelehrte Ehstnische Gesellschaft i Dorpat* (telegram).

Königliche Historische Akademie Stockholm.

Die gelehrte Ehstnische Gesellschaft sendet herzlichste Glückwünsche zur Jubelfeier des hundertjährigen Bestehens und Blühens.

Leo Meyer.

42.

Från *Der Geschichts- und Alterthums-Verein Leisnig.*

Illustri Academiae
regiae literarum historiae
antiquitatis Holmiensi

seculo in investigandis et conservandis antiquitatibus
 feliciter peracto
 vota sua intima
 facere cupit
 Societas historiarum et antiquitatum
 Leisnicensis Saxomiae
 praeside Dr. Müller.

43.

Från *La société impériale archéologique i St. Petersburg.*

Inclutae Regiae Academiae Litterarum
 Historiae Antiquitatis Holmiensi
 Societas Archaeologica Imperii Rossici Petropolitana
 Saera saecularia ex vero animi sensu
 gratulatur.

Sero advenit nuntius Vester, commilitones humanissimi, ideoque sollemni illo die quo memoriam Academiae Vestrae sacerularem celebraveratis, non potuimus, quamvis absentes, animis saltem et votis nostris adfuisse. Nihilo tamen minus hodie abstinere non possumus quin Vobis nostra pia sinceraque vota exprimamus, ut illustris Academia Vestra, quae, centum abhinc annis condita, felissimam laetissimamque segetem litterarum protulit, vivat vigeat floreat et nobiscum litterarum commercium non interrumpat.

Iussu Societatis Archaeologicae Imperii Rossici
 Sodalis ab actis I. comes Tolstoi.
 Dat. Petropoli MDCCCLXXXVI
 A. d. III Idus Apriles.

44.

Fran *Der historische Verein von Unterfranken und Aschaffenburg i Würzburg.*

Würzburg, am 2 April 1886.

Der Ausschuss

des historischen Vereines für Unterfranken
und Aschaffenburg
an die

Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien
Stockholm.

Hochgelehrte, hochzuverehrende Herren!

Wir haben die Anzeige von dem nahe bevorstehenden Jubelfeste der hundertjährigen Begründung Ihrer hochlöblichen gelehrten Gesellschaft empfangen und sagen für diese freundliche Aufmerksamkeit verbindlichsten Dank, indem wir zugleich dem aufrichtigen Wunsche Ausdruck geben, es möge die gelehrte Akademie in Stockholm noch manches Jahrhundert ihrer Begründung und wissenschaftlichen Thätigkeit feiern. Möge das hochschätzbare Wohlwollen der königlichen Akademie uns auch für die Folge erhalten bleiben, wie wir mit unwandelbarer Hochachtung bestehen

Einer hohen Akademie
verehrungsvollst ergebene
Henner.

Dr. A. G. Ziegler,
z. Z. Secretär.

45.

Fran *L'académie impériale des sciences i St. Petersburg.*

A l'Académie Royale de l'Histoire et des Antiquités,
à Stockholm.

L'Académie Impériale des sciences, ayant appris trop tard la nouvelle de la célébration du jubilé centenaire de

l'Académie Royale de l'histoire et des antiquités de Stockholm, a été, à son plus grand regret, empêchée de lui faire parvenir à temps ses congratulations. Toutefois l'Académie Impériale ne saurait se refuser le plaisir de témoigner à l'illustre Compagnie des savants suédois ses sentiments de confraternité et de chaleureuses sympathies à l'occasion de l'anniversaire de son instauration.

Le Secrétaire Perpétuel, l'Académicien

C. Vesselofsky.

46.

Regiae Academiae Literarum

clarissimae virorum doctissimorum congregationi sollemnia
saecularia celebranti ex animo gratulatur et ut in poste-
rum eodem secundo et salutari quo hucusque eventu lite-
rarum atque rerum cum humanarum tum patriarcharum stu-
diis operam dans multa per saecula vigeat floreatque
faustis omnibus exoptat

Societas Historica Hamburgensis,

eui h. t. praesunt

F. Voigt. C. F. Gaedechens. Th. Schrader.

C. Amsinck. W. H. Mielck.

Datum Hamburgi, Kal. April. MDCCCLXXXVI.

Inest Christophori Waltheri De coetu confessioni
Augustanae addictorum qui ineunte saeculo XVIII° Lis-
bonae morabantur eorumque ecclesiaste Andrea Silvio,
Westro-Gotho, *Dissertatio germanica*¹.

¹ Till den tryckta lyckönskningsskrifvelsen var fogad en uppsats af
ofvan angifna innehåll.

47.

Från *Der historische Verein für den Niederrhein i Bonn.*

Bonn, den 29 April 1886.

An die
Königliche Akademie der schönen Wissenschaften
in Stockholm.

Die Anzeige von dem bevorstehenden Jubiläum der Königlichen Akademie der Wissenschaften in Stockholm ist durch Zufall verspätet in unsere Hände gelangt. Wir verfehlten nicht, dem um die Wissenschaft hochverdienten Institute unsere verehrungsvollsten und verbindlichsten Glückwünsche auszusprechen.

Der Vorstand
des
Historischen Vereins für den Niederrhein:
Professor Dr. Hermann Hüffer,
Geheimer Justizrath.

48.

Från *The Smithsonian Institution i Washington.*

Washington, D. C., May 4, 1886.

Sir:

In acknowledging, with thanks, the receipt af your kind note inviting the Smithsonian Institution to be represented, through one of its officers, at the celebration of the One Hundreth Anniversary of the »Royal Academy of Belles Lettres, History, and Antiquities», I regret to say that while this will be impossible, the Institution would be glad to be considered present with the Academy in spirit.

Congratulating the Academy upon its survival through so long a period of time as a hundred years, and wishing it a happy continuance for years to come,

I have the honor to be,

Very truly yours,

Spencer F. Baird.

Secretary.

Dr. Hans Hildebrand,

Royal Academy of Belles Lettres, History,
& Antiquities, Stockholm, Sweden.

49.

Från *Royal historical society i London.*

Regia Academia Historiae Londinensis

Regiae Academiae Literarum Historiae Antiquitatis
Holmiensi S. P. D.

Vinculi ejus memores quod omnes veritatis studiosos inter se artissime cohibet, neque communis sanguinis oblii quem tanquam ex eodem fonte deduximus, vobis gratulamur quod centesimum annum laborum simul et famae exegeritis, ipsi inter Academias Historicas fere novissima. Utrique Societati contingat per alterum seculum felicibus non solum veterum annalium monumenta diligenter excollere, sed libertatem apud Scandos et Anglos aequa familiarem studiis, ingenio, virili nisu confirmare.

P. Edward Dove.

Londini a. d. X. Kal. Jul. M.D.CCC.LXXX.VI.

50.

Frän *Der Verein für Siebenbürgische Landeskunde i Hermannstadt.*

Höhe K. Academie!

Mit lebhafter Freude begrüssten wir die uns durch Zufall verspätet zugekommene Mittheilung über die Feier Ihres hundertjährigen Bestandes.

Möge dem Rückblick auf eine so lange Reihe von Jahren, welche eine die Wissenschaft so ausserordentlich fördernde Thätigkeit erfüllte, wie gewiss zu erwarten, auf dem festen Grunde des bereits Erreichten eine noch reichere wissenschaftliche Wirksamkeit sich aufschliessen und Ihre hohe K. Academie unseren Verein der Theilnahme würdigen, welche sie ihm bisher gütigst hat zu Theil werden lassen.

Hermannstadt am 17. Juni 1886.

Der Ausschuss des Vereins für siebenbürg. Landesk.

D. G. v. Teutsch,
Vorstand.

H. Herbert,
Schriftführer.

51.

Frân *Société académique, d'agriculture, des sciences, arts et belles lettres de l'Aube i Troyes.*

Regiae Academiae litterarum historiae antiquitatis Holniensi.

Societas Academica Trecensis agriculturae, scientiarum, artium, necnon et litterarum, sorori suae Holniensi gratias agit pro fideli sodalitatis memoria et in hoc tanto felicis anniversarii gaudio gratulatur exsultans, omnia fausta libentius adprecata.

Nobis cum sit commune laboris et profectus studium, jucundissimum quidem est cum Academia Holniensi regia litterarum jungere commercium; valdeque exoptamus ut per multa adhuc saecula fraternitas haec tam utilis et fructuosa perseveret. Coniunctae etenim vires, ut optime dicitis, multum valent, felixque studiorum successus una laborantibus facilior sane pleniorque speratur.

Datum Trecis, 16:a julii 1886.

Albert Babeau.

N. F. K. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIQVITETS AKADEMIENS HANDLINGAR 11: 3.

OM RUNEINDSKRIFTERNE

PÅA

RÖK-STENEN I ÖSTERGÖTLAND

OG PÅ

FONNAAS-SPÆNDEN FRA RENDALEN
I NORGE

AF

SOPHUS BUGGE.

STOCKHOLM, 1888.

KONGL. BOKTRYCKERIET.
P. A. NORSTEDT & SÖNER.

Følgende Afhandling er en efter erholdt Samtykke foretagen Om-
arbeidelse af den Afhandling, jeg oplæste som Indtrædelsestale i Kongl.
Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien den 2 Juni 1885.

Christiania, Oktober 1887.

Da jeg skulde have den Ære med et Foredrag at indtræde som Medlem i Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien, forekom det mig naturligt at hente Æmnet til dette Foredrag fra det Forsknings-Omraade, paa hvilket Akademiet til forskjellige Tider virksomt har understøttet mig. Det er da nogle Studier vedrørende nordiske Runeindskrifter, som jeg her overer at meddele. Særlig skal jeg her dwæle ved to mærkelige Runeindskrifter, som oplyse hinanden gjensidig og som derfor vel vil kunne passende behandles sammen. Först skal jeg undersøge den udförligste og i flere Henseender eindommeligste Runeindskrift, som er bevaret til vore Dage. Det er Indskriften paa Rök-Stenen i Östergötland. Den förste fuldstændige Tegning af denne blev tagen 1862 af daværende Antiquitets-Intendant Pehr Säve og 1866 med Forklaring udgiven af Stephens. Efterat flere Afsnit af Indskriften 1866 var tolkede af nuværende Rigsantiquar Hans Hildebrand, behandlede jeg, der 1868 selv havde undersøgt Stenen, hele Mindesmærket i en Afhandling (afsluttet 1878), som er optagen i *Antiquvarisk Tidskrift för Sverige*, 5:te Del, og tolkede her foruden den Del af Indskriften, som er skrevet med den yngre Rækkes Runer, tillige de fleste Linjer, der er skrevne med Chiffreskrift. Denne Afhandling ledsagedes af Tegninger, som paa Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademiens Bekostning var tagne 1872 af C. F. Lindberg under Til-syn af Hans Hildebrand.

I de senere Aar har Rök-Stenen vakt alt større og større Opmærksomhed som et Mindesmærke, der giver mærkelige Oplysninger om svensk Skrift, Sprog og Digtning i Oldtiden. Vigtige Bidrag til Forstaaelsen af dens Indskrift er meddelte af flere Forfattere, blandt hvem jeg vil fremhæve L. Fr. Läffler, Gudbrand Vigfusson, Fr. Sander og G. Rundgren¹⁾.

Men endnu hersker der om Forstaaelsen af Indskriften paa Rök-Stenen stærke Tvivl, baade for enkelte Udtryks og hele Afsnits Vedkommende. Navnlig er den Del af Indskriften, som er skrevet med den ældre Rækkes Runer, hidtil ikke paa nogenlunde tilfredsstillende Maade tolket. I 1885 blev jeg ved Bidrag af Kongl. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademien sat i Stand til at undersøge Mindesmærket paany. Ligeledes kunde jeg dengang ved de tvivlsomste Steder efterse Gibsafstöbninger, der var tagne af Ingeniør Algot Friberg, som har meddelt mig værdifulde Bidrag til en rigtigere Læsning af flere Steder.

Jeg tror nu i mangt og meget at være kommen til en rigtigere Opfatning af denne Indskrift. Men naar jeg her over at behandle den paany, er det navnlig for at meddele et Forsøg til Læsning og Tolkning af den ældre Rækkes Runer paa Rök-Stenen²⁾. Forinden vil det dog være nødvendigt her at meddele i Translitteration med latinske Bogstaver de første Afsnit af Indskriften, hvilke er skrevne med den yngre Rækkes Runer, og dertil at knytte forklarende Bemærkninger.

Linjerne langsefter paa den brede Forside (a):

¹⁾ Stephens har behandlet Rök-Indskriften anden Gang i *Antiquisk Tidskrift för Sverige*, 5:te Del S. 161—180 og i *Runic Monuments* Vol. III. Af Stephens's nye Tolkninger nævner jeg enkelte, der synes mig tilmærmelsevis rigtige. De allerflest er efter min Mening forfeilede.

²⁾ En kort Meddelelse om den Tolkning, jeg gav i mit Foredrag Juni 1885, er optagen i *Svensk Literaturhistoria* af Henrik Schück, första häftet, Stockholm 1885, S. 28 f.

attuamupstāntarunarþar ·
 inuarinfaþifaþirafthaikiqansunu
 sakumukminipathuariarualraubaruarintuar
 þarsuaptualfsinumuarinumartualraubr
 þaparsqamqumisumqanum · þatsakumqana
 rthuarfurniualtumqanurþifiaru
 miðraipkutumauktu
 miðqanubsakar

Linjerne tværs over paa den brede Forside (b):

raipiaurikrhinþurmupistilir
 flutnastrāntuhraipmararsitirnukarurá

Linjen med den kortere Rækkes Runer paa den ene Smalside (c):

kutasinumskialtiubfatlaþrskatimarika

Linjerne med den kortere Rækkes Runer langsefter paa den brede Bagside (d):

þatsakumtualftahuarhistrsku
 narituituqkiqunkunukartuairtikirsua
 þalikia · þatsakumþritauntahuarirt
 uairstikirkunkukarsatintsiuluntifia
 kurauinturatfiakurumnabnumburn
 irfiakurumbruprum · ualkarfimrāþulfsu
 niðraipulfarfimrukulfsunirhajislarfimharuþ
 ssunirkunmuntarfima(?)irnarsunir · ftirfra
 nukmaka(?)miralu × × k × ainhuarip × × × × × p(?)

Linjerne med den kortere Rækkes Runer tværs over paa den brede Bagside (e):

airfbfrbnhnfinbantfanhnu
 rtråkiuilinispat · rhfþrhis
 iaiunuililinispat ·

Eller med Oplösning af Chiffreskriften i e:

sakumukminiuaimsiburiniþ
 rtråkiuilinispat · knuqnat
 iaiunuililinispat ·

Inden jeg gjengiver de øvrige Runer paa Rök-Stenen, skal jeg nu til de i det foregaaende gjengivne Afsnit *a*—*e* meddele de Bemærkninger, jeg har at fremsætte til Berigtingelse eller Fuldstændiggjørelse af min tidligere, i feinte Del af *Antiquarisk Tidskrift för Sverige* trykte Tolkning, som jeg i det følgende skal betegne ved »Tolkning».

a 1. aft »efter». Skrivemaaden kan, som jeg før har bemærket, ikke vise, om **aft** har været udtalt *æft* eller *aft*. At en Form *æft* med Betydning »efter» virkelig har været brugt, bevises, som jeg før har bemærket, baade af Formen *ept* i islandske Haandskrifters Text af gamle Digte og af Formerne **eft**, **ift** i svenske Runeindskrifter. Dog antager jeg det med Noreen for sandsynligt, at ogsaa en Form *aft* har været hørt og at denne er ældre end *æft*. For *aft* kan med Noreen (i Brev) anføres, at denne Form forholder sig til *æftir*, som *for*, *fur* til *fyrir*, *of*, *uf* til *yfir*, og at den stemmer overens med *und* i Mangelen af *i*-Omlyd.

At Formen *aft* engang har været brugt med Betydning »efter», tør mulig ogsaa sluttes af oldn. og oldsv. *at* med Accus. i Betydning »efter». Thi Präpositionen *at*, der i alle andre Forbindelser er = lat. *ad*, ags. *æt*, og ikke opstaaet af *aft*, er i den nævnte Betydning, der ikke tilkommer lat. *ad*, ags. *æt*, vel snarest i proklitisk Stilling foran visse Consonanter opstaaet af *aft*. I et Vers, som tillægges Brage gamle (Snorra Edda I, 256), har Haandskrifterne *aptr*, som det synes, med Betydning af *eptir*. Gering indsætter her *apt*¹⁾.

a 1. stanta, standa. Udtrykket »staa» er her overført fra den staaende Sten til de i den indhuggede Runer;

¹⁾) **t i aft** har paa Stenen sandsynlig Kvist ogsaa til höire, skjønt denne er bleven utsydelig. Den rette Stav af þ i **uamuþ** rager noget opover Krumstaven.

men deri ligger tillige Begrebet af noget varigt, blivende.

Rotne-Indskriften i Värend, der har været skrevet med væsentlig samme Slags Runer som Rök-Indskriften, har efter min Formodning mulig begyndt med: **afr̄ stai** (Pres. Conj.) **uarin . . . piu[þstabir?]**. *Ant. Tidskr. f. Sver.* X, 1, S. 250.

a 1. **runar par** har jeg forstaaet som »disse Runer». Derimod opfatter Sander (*Heem var Sig. Fafn.* S. 1) og Wimmer (*Runenschrift* S. 296 Anm.) **par** som Adverbium = oldn. *þar*, her i Betydning »her». Men for Tolkningen »disse» taler Analogien af f. Ex. **aft ruulf st̄atr stain sasi** Flem-löse, »denne Sten» (ikke »Stenen her»). Og hvis **huar a 6**, **hoar f** er, saaledes som jeg nu antager, = isl. *hverr*, ikke = isl. *hvar*, medens **huar d 1** er = isl. *hvar*, taber Forstaaelsen af **par a 1** som Adverbium enhver Sandsynlighed.

a 1. Tegnet **:**, som afslutter første Linje, findes ogsaa paa Tystberga-Stenen i Södermanland Bautil 818 (= Lilj. 860) ved Enden af den prosaiske Indskrift, der afsluttes med den ene Ormslyngning. Fremdeles Dybeck I, 100 (= Lilj. 731, 1452 a) mellem Praepositionen **at** og Navnet **baka**, vel for at fremhæve dette.

a 2. Navnet **uarin** læser jeg ogsaa, men i Accus., paa Rotne-Stenen Bautil 1007 (se *Ant. Tidskr. f. Sver.* X, 1, S. 250), der har væsentlig samme Slags Runer som Rök-Stenen.

a 2. **fapi**. Foruden i de Indskrifter, som jeg har nævnt i min Tolkning S. 11 f., forekommer **fapi** paa Gursten-Stenen i Tjust, der har væsentlig samme Runer som Rök-Stenen, se *Ant. Tidskr. f. Sver.* X, 1, S. 361. Paa Rotne-Stenen i Värend, der ligeledes har Indskrift som hører til samme Type, formoder jeg **ufapi**, d. e. *uf' fáði*, se *Ant. Tidskr. f. Sver.* X, 1, Sid. 250. Derimod skal jeg her ikke særlig nævne andre Indskrifter med den længere

Rækkes Runer eller i den ældste Form af den kortere Rækkes Runer, i hvilke samme Ord i forskjellige Former forekommer.

a 2. **fapir** og **tutir** (Björkö) er Nominativformer dannede ved Analogi efter **uir**, af *werr*, o. s. v.

a 2. **faikian**, *fæiggjan* betegner »som efter Skjæbnens Bestemmelse maatte dö», saaledes som jeg (Tolkning S. 14) har forklaret det. Min Forklaring afviger ikke væsentlig fra Rundgrens (*Arkiv II*, 180), thi ogsaa jeg antager, at der i dette Udtryk ligger en Klage fra Faderen over, at Sønnen er død for tidlig. Kun accentuerer Rundgren dette sidste stærkere.

a 2. Paa Rotne-Stenen (Bautil 1007) formoder jeg **sunu**, se *Ant. Tskr. f. Sver.* X, 1, S. 250. Gursten-Stenen i Tjust har Nomin. **sunur**, se *Ant. Tskr. f. Sver.* X, 1, S. 361.

a 3. Om **mukmini**, *mógmenni* »det hele Folks Mænd» skal jeg i det følgende tale.

a 3. Stenen har, som jeg ved fornyet Undersögelse har fundet, aldeles sikkert **thri tuar**, ikke **tua**. Altsaa synes i a 4 **tualraubr**, hvis det ikke er Feil for **ualraubr**, at maatte være forkortet Skrivemaade for **tuar ualraubr**.

a 4 **tualf** »tolv». Ligesaa **tualfta** d 1 »tolvte». Jeg antager nu, i Modsætning til før, at disse Former har været uttalte *twalf* (ikke *twelf*), *twalfta*. Thi naar oldn. *halr* er opstaaet af **halir*, dansk af **daniskaR*, *talðan* af **talidōn* o. s. v., saa maa **twalif-* blive til *twalf*. Med Hensyn til Forholdet mellem det almindelige nordiske *tolf* og Rök-Stenens **tualf**, got. *twalif* har Noreen (*Svenska Landsmålen I*, 694 f.) vistnok Ret i, at Overgangen fra *wa* til *o* forudsætter, at Stavelsen dengang, da Overgangen fandt Sted, ikke havde Hovedtone. I *twalif* hvilte Hovedtonen i den fri Betonings Tid paa anden Stavelse, saaledes som *f* i höitydsk *zwölf* og i Rök-Stenens **tualf** viser. Heraf forklarer da Noreen Overgangen fra *wa* til

o i tolf. Men at det nævnte Betoningsforhold ikke er tilstrækkeligt til at forklare *o i tolf*, fremgaar af Former som oldn. *hwass* af urgermansk Stamme *hwassá-*, oldn. *verr* »klæder» af förgermansk **woséjeti* o. s. v. Jeg formoder, at Overgangen fra *wa* til *o* er indtraadt i Ur-nordisk i Former, som havde Hovedtonen paa tredje Stavelse, f. Ex. *tolfta* af **twaliftón*. Jeg antager derfor Rök-Stenens *twalfta* for en Analogidannelse efter *twalf*, og i *tolf* ser jeg en Analogidannelse til den anden Side.

a 4. At der er skrevet **ualraubr** for **ualraubar** uden **a** og med sidste Rune over Linjen, har sin Grund i trængt Rum sidst i Rækken. At her **R r**, ikke **I R**, er skrevet over Linjen, forklarer G. Rundgren deraf, at **I R** ikke kunde flyttes op, fordi Tegnet da vilde blive ligt Tegnet for **s**. Han mener, at överste Halvdel af den forudgaaende Rune **F b** tillige skal gjælde som Tegn for **a**. Denne sidste Antagelse synes dog ikke nødvendig; analogt er det, at i Middelalderens Bogskrift med latinske Bogstaver *r* over Linjen kan betegne *ar*.

a 3—5: *sagum móymenni þat hwærjir walraubar wérin twér swáð twalf sinnum wérin numnar twér (?) walraubar báðar sámán q ýmissum mannum.* »Vi fortælle alt Folket det, hvilke to Valrov (*spolia*) de vare, som blev tagne tolv Gange, begge Valrov paa én Gang fra forskjellige Mænd». Jeg har før fremhævet (Tolkning S. 139), at disse Bedrifter ikke tilhøre den historiske Virkelighed, men Digtningen og Saguet. Her vækkes det Spørgsmaal: Af hvem blev disse Valrov tagne? om hvis Bedrifter er her Tale? Tidligere autog jeg, at det er Vaamod, den Mand, til hvis Minde Runerne er ridsede, der prises som den, der har udført disse Bedrifter. Men da bliver det vanskeligt at forstaa, hvorledes en Fader i en Mindeindskrift over sin Søn kan om denne fortælle Bedrifter, som Folk maatte vide han ikke havde udført. Jeg søger tidligere (Tolkning S. 140) at forklare dette ved

den Formodning, at Varen og Vaamod var gamle Sagnkonger, og at det er en Fiction, at Stenen er reist af Varen til Minde om hans Søn Vaamod. Men ved denne Forklaring, der er blevet tiltraadt bl. a. af Rosenberg og Läffler, tør jeg af mange Grunde ikke længer holde fast. At Navnet *Warinn* var et brugeligt Navn i Sverige endnu paa den Tid, da Rök-Stenen blev reist, godtgjøres derved, at dette Navn findes paa Rotne-Stenen. At Ordene *sagum mógmenni þat, hværjan* — ikke indlede en Fortælling om Vaamods Bedrifter, støttes derved, at den tilsvarende Formel i det følgende (*þat sagum annart, hværr*) — indleder en Fortælling om en anden Mand end Vaamod, saaledes som jeg i denne Afhandling haaber at skulle vise.

G. Rundgren (*Arkiv f. nord. Fil.* II, 178 f.) og efter ham Schück (*Svensk Literaturhistoria* S. 30) antage Ud-sagnet »Efter Vaamod staa disse Runer, men Varen Faderen lod dem skrive efter sin dödsmærkte Søn» for stemmende med Virkeligheden og de tage disse Ord som et Afsnit for sig. Derimod betragte de den øvrige, langt vidløftigere Del af Indskriften som grundet paa Sagn og de mene, at disse Sagn ikke handle om Vaamod. Heri er jeg nu enig¹⁾), dog med den Indskräckning, at jeg imod Indskriftens Slutning nu finder en Forherligelse af Vaamods egen Stordaad.

Fremdeles mener Rundgren, at *Wilinn*, Vaamods i det følgende nævnte Stamfader, er den Helt, om hvis Daad der fortelles i alle de Afsnit, som indledes med *sagum*. Efter hans Mening skulde det da være *Wilinn*, som ifølge Sagnet tolv Gange havde taget to Valrov paa en Gang. Dette synes mig betenklig. Jeg skal i det følgende söge at vise, at den Fortælling, der indledes med *þat sagum annart*, ikke handler om Vaamod, som jeg før antog, hel-

¹⁾ Den Grund, som Rundgren henter fra *mukmini*, falder dog bort, fordi dette Ord ikke betyder »Folkeminde».

ler ikke om Vilen, som Rundgren mener, derimod om den gotiske Konge Theodorik. Men hvis dette er saa, da kan efter alle Regler for rigtigt og nøiagtigt Udtryk Spørgsmaalet om, hvilke (*hwærjan*) to Valrov tolv Gange blev tagne fra forskjellige Mænd, ikke finde sin Besvarelse i det først langt efter i Indskriften følgende Udsagn »Vilen er det», foran hvilket Theodorik og derpaa tyve andre Konger er nævnte.

Udtrykket »to Valrov blev tagne tolv Gange begge paa én Gang fra forskjellige Mænd» siger os ikke med Bestemthed, om alle disse Valrov er tagne af en og samme Mand, som tolv Gange kjæmpede ene mod to Fiender, eller i et og samme Slag af tolv forskjellige til samme Hær hørende Mænd, af hvilke hver kjæmpede ene mod to Mænd, eller endelig i et og samme Slag af 24 forskjellige til samme Hær hørende Mænd, af hvilke to hver Gang kjæmpede samtidig, hver af de to mod én Fiende. Men sandsynligst er vistnok den første Opfatning, hvorefter en og samme Mand tolv Gange har kjæmpet ene mod to og fældet begge sine Modstandere, thi ved denne Opfatning faa vi her en Stordaad, som kunde fortjene at nævnes først af de Bedrifter, med hvilke Vaamods berømmelige Gjæninger sammenstilles. Men vi ved ikke, til hvilke Navne dette Sagn om Valrovene har været knyttet. Da det umiddelbart efter følgende Afsnit (saaledes som jeg haaber at skulle godtgjøre) handler om den gotiske Konge Theodorik, saa kunde man tænke sig, at ogsaa »de to Valrov, som tolv Gange blev tagne», hørte til Sagnet om ham. Men en saadan Opfatning vilde ingen sikker Tilknytning have i, hvad vi ellers høre om Theodorik eller Dietrich af Bern, og Indskriftens Udtryksmaade gjør heller ikke en saadan Opfatning paa nogen Maade nødvendig, ja ikke engang sandsynlig.

Det heder paa Rök-Stenen, at Valrovene blev tagne tolv Gange. Med Hensyn til denne Fremtræden af Tallet

tolv kan exemplelvis sammenlignes et Par andre Sagn. Walthari kjæmper tolv Gange efter hinanden mod Gunt-haris Mænd, den ene efter den anden, og han fælder de elleve første. Da Kong Thidrik, som det fortælles i Sagaen om ham, har udfordret Kong Isung, kjæmpe tolv Kjæmper paa hver Side, den ene efter den anden, mod hinanden. Dog i intet af disse to Sagn kjæmpes der, saaledes som efter Rök-Indskriften, mod to Fiender samtidig.

Det Sagn om Valrovene, til hvilket Rök-Indskriften hentyder, maa antages at have været navnkundigt i Østergötland, da Rök-Stenen blev reist. Dette Sagn ligesom flere andre Sagn om Fortidens Kongers Stordaaad, til hvilke der i det følgende hentydes, er visselig nævnte her for at antyde, at Vaamods Bedrifter, som til Slutning omtales, maa stilles i Række med hine Heltegjerninger af de i Sagnet navnkundige Konger.

a 6—8: huarfurniualtumānurþifiaru mīrhraipkutumauktu miðanubsa kar. Dette Sted, der er et af de vanskeligste paa Rök-Stenen, forstod jeg i min tidlige Tolkning saaledes: *hvar fyr nū aldum ann urði þarmir Hraeidgutum, auk dó mær ann ub sakar* »hvor han blev omringet af ni Flokke af Fiender fjærnt fra Reidgoterne, og saa fandt han sin Død i Striden». Senere foretrak jeg (Tolkning S. 212): *auk dómir ann ub sakar* »han afgjør Striden» (d. e. han seirer ene over ni Flokke af Fiender). Jeg forstod Ordene om Vaamod. **fiarumir** »fjernere» sammenstillede jeg med *þarmir* i Ostgotalagen. Denne Opfatning af **fiarumir** er særlig tiltraadt af Kock, *Undersökningar i svensk sprakhistoria* (1887), S. 38.

tu mīr forklares ogsaa af Vigfusson (*Icelandic Prose Reader* S. 452), Wimmer og Kock (*Undersökningar* S. 39) o. fl. som *dómir*.

At der er skrevet **fiarumir**, ikke **fiarumair**, forklarede jeg deraf, at sidste Stavelse ikke havde Hovedtone. At

den indskudte Vokal (Svarabhakti-Vokalen) var **u**, tænkte jeg mig bevirket ved den følgende Læbelyd som i **hialubi** Dyb. 12. Men Forklaringen af **fiaru | mir** = glsv. *fjærmir* blev dog, som Noreen har fremhævet for mig, betænklig navnlig derved, at Svarabhakti-Vokal mangler i **þurmupi**, **airnar** og lign.

I 1882 fandt jeg, at **mir hraipkutum** hører sammen og betyder »med Reidgoterne». Dette fremgaar deraf, at vi d 9 har **mir alu** = isl. *med allu*. Denne Form for »med» møder os ogsaa i en anden Indskrift fra Ostergötland, Lilj. 1131 (ATS. II, 116; Stephens, *Scand. Runic Stones, which speak of Knut the Great*, S. 12): **uar mir knuti** »var med Knut». Paa Hämblinge-Stenen i Gestrikland (Lilj. 1049) har Bautil 1101 og Brocman ligeledes Formen **mir** for »med». Wiberg (*Gestriklands runstenar* II Nr 1) siger derimod: »Så Bautil, som Brocman hafva den obegripliga præpositionen *mir*, runstenen har dock endast *MI* med svagt märke efter en staf, förmögligen har här ursprungligen stått *MITH*». Jeg mener, at Læsningen **mir** her er den paalideligste. Thi Wiberg er i ethvert Fald unøiagttig, da hans Tegning har **mi** uden Rune eller Spor til Stav efter i dette Ord, tværtimod hans eget Udsagn, og da han i Texten har **MI**: Desuden er ogsaa Wiberg nødt til at antage, at der efter **mi** har staact en Rune, som har hört til samme Ord; men da er det langt tryggere at antage, at her har staact **r**, som virkelig tidligere er blevet last, end **p**, som ingen har læst.

mir kan have været udtalt *mir* (jfr *mip* i Gutalag), men har vel snarere været udtalt *mer*, hvilken Form er opstaaet af **meðr*. Med Hensyn til at ð er udtraengt foran **r** henviser jeg til **þiaurikr** og mine Bemærkninger derom Tolkning S. 41 samt til mine Sammensfillinger i *Arkiv f. nord. Fil.* II, 244—250. At ð er udtraengt i *mer* af **meðr*, men ikke f. Ex. i *veðr*, har vel sin Grund deri, at **meðr* kunde være svagt betonet. **mir**, *mer* har snarest kort Vo-

kal, da Ordet oftest forekom proklitisk, uden Hovedtone, jfr. oldn. *yr* med kort Vokal for *yðr*, *Arkiv II*, 249. For Skrivemaaden med **R** jfr. **afatar** Gursten, **iftr** andensteds »efter».

Om Formen *mæper* i Svensk se Rydqvist V, 190. Hos Noreen, *Ordlista öfver Dalmalet* S. 123 har jeg formodet, at Dalmalets Form *minn* forudsætter *miðr*.

Naar vi *a 7* maa forstaa **mir hraipkutum** som »med Reidgoterne», saa kan vi *a 7—8* dele **tu mir** og forstaa det som *dó mer* »döde med dem» (döde med Reidgoterne). **mir** efter **tu** finder da sin Bestemmelse i det foregaaende **hraipkutum**. At Präpositionen saaledes staar absolut, idet dens Styrelse maa tænkes til fra det foregaaende, er fra Oldnorsk ved lignende Udtryk vel kjendt. F. Ex. *hann sleit af høfudit ok fór med* (med det) til *sjóar*; *pessarrar orrustu hefir helzt verit getit . . . , ok mest mannfall i orðit*. Efterat **mir** »med» saaledes var fundet, forstod jeg i 1882 Stedet saaledes: *hvar fyr níu aldum (h)qnn yrði í fiarru mer Hræidgutum, auk dó mer (h)qnn ub sakar* »hvor han kom ud for (kom i Dyst med) ni Flokke i det fjerne med Reidgoterne og fandt sin Död med dem paa Grund af Striden (eller: for den Sags Skyld)». Denne Opfatning blev tiltraadt af Noreen ved Indskriftens Gjennemgaelse i det nordiske Seminar i Upsala. **fiaru** forstod jeg som *fiarru*, den substantivisk brugte Dat. sg. n. af Adjectivet **fiarr* »fjærn» = ags. *feor*; thi *i fiaru* »i Fjæren» (paa Strandbredden) forekom mig her altfor specielt.

Men ogsaa den sidst nævnte Tolkning finder jeg nu betænkelig. At forklare **huar** som »hvor» er neppe tilstadeligt, da »hvor» paa Rök-Stenen selv *d 1* er skrevet **huar**. Denne sidstnævnte Skrivemaade stemmer overens med Ordets oprindelige Form. Skrivemaaden med **R** synes at vise, at **huar** maa være = isl. *hverr*. Fremdeles kan det fremhaeves, at vi ikke har nogen Sikkerhed for, at **hraipkutum** har kunnet betegne Østergötlands Indbyggere.

Jeg skal nu forsøge en ny Tolkning af det her omhandlede Afsnit.

huar, uttalt *hwærr* (for **hwærk*), jfr **fapir** = isl. *herr* »hvem». Ogsaa Lector Brate har fundet, at **huar** her betyder »hvem».

fur niu altum, uttalt *fyr niu aldum* »for ni Aldre siden». Saaledes har allerede Vigfusson (*Icelandic Prose Reader*, 1879, S. 452)¹⁾ og Sander (*Hvem var Sig. Fafn.* S. 7) oversat. I Oldnorsk betegner *old* Tidsalder. Her vil *aldum* sandsynlig sige »Mandsaldré». I Lilj. 494 forekommer **alt**, som jeg ATS X, 1, S. 114 har formodet, i Forbindelsen med *ald lifir*.

an kan her ikke betyde »han», hvis **huar** betyder »hvem». Jeg formoder, at det her betyder d. s. s. isl. á (Præpos.). **an**, der er opstaact af urnord. **ana**, forekommer i denne Betydning d 2 i Forbindelsen *uituaki an*.

urpi Praet. Conj. = isl. *yrði*. **fiaru** = isl. *fjør*, Liv. Da Rök-Indskriften har **karur** b 2 = isl. *gørr* og **sunu** a 2 = isl. *sun* saamt **fiakura**, **fiakurum** med **ia**, hvor isl. *fjøgor* har *jø*, saa maa isl. *fjør* i Rök-Indskriftens Sprog skrives **fiaru**. I Oldsvensk forekommer senere **fiur** L. 952 = isl. *fjør*, i Vestgötalagen som første Sammensætningsled *fjor*. **an**, der efter Betydningen er = isl. á, er her ved **urpi** skilt fra sin Styrelse **fiaru**. Det tilsvarende findes jævnlig i Oldnorsk, f. Ex. *ofrhiti*, *er á er fótimum*. —

Jeg formoder, at **an urpi fiaru**, altsaa i isl. Form á *yrði fjør* eller *yrði á fjør*, her er brugt i Betydningen »komme til Verden» eller »komme til Live». Jeg sammenligner de rigtignok ikke fuldstændig analoge Udtryk oldn. *verða á leið einhvers*, komme paa Ens Vei, og *verða á fótr* Flat. III, 301, komme paa Benene. For Brugen af Præposition **an** kan sammenlignes oldn. *koma á grið*, indtraede i en Tjeneste. Men Udtrykket **an urpi fiaru** bliver for-

¹⁾ Men jeg forstaar ikke, hvorledes Vigfusson for øvrigt kommer til sin Oversættelse: »how for nine ages he was lord of the Red Goths».

klarligere, hvis vi antage, at **fiaru** her som *fairhwus* i Gotisk betyder »Verden».

Det følgende **tu** = isl. *dó* »döde» danner Modsætning til **an urpi fiaru**.

an efter **tu mir** maa derimod betyde »han». Med den afhængige ved *hwærr* indlede Spørgesætning med Verbet i Conjunction er her ved *auk* copuleret en uafhængig Sætning med *(h)qnn* som Subject og med Verbet i Indicativ. Brate forstaar **an** = isl. *enn* »vidare».

ub sakar. Efter Substantivets sædvanlige Betydning kan dette betegne »fordi han havde forbrudt sig», »paa Grund af begaaede Uretfærdigheder«.¹⁾

mir hraipkutum er samme Navn som det angelsaksiske *mid Hrēdgotum*, hvilket betegner Sydeuropas Goter, det Folk, over hvilket Ermanarik og siden Theodorik herskede.

Det hele Afsnit skulde herefter blive saaledes at forstaa:

Pat sagum qnnart, hwærr fyr niu aldum an yrði fiaru mer Hraidgutum auk dó mer qnn ub sakar. »Det fortælle vi som det andet, hvem for ni Aldre siden kom til Verden blandt Reidgoterne og döde blandt dem, fordi han havde forbrudt sig».

Det gjælder nu at udfinde, hvilken Person her menes. En Veiledning hertil har vi i Indskriften selv. I *d 3* og følgende Linjer siges: »Det fortælle vi som det trettende, hvilke tyve Konger sad i Sjælland i fire Vintre med fire Navne, Sønner af fire Brødre». Svaret paa dette »hvilke» giver det umiddelbart efterfølgende (*d 6 ff.*): »Fem Valker» o. s. v. I *e 1 f.* heder det: »Vi fortælle alt Folket, for hvilken Hædersmand der er født en Åtling». Her faar ligeledes »for hvilken» sin Besvarelse i de umiddelbart føl-

¹⁾ Vigfusson (*Icelandic Prose Reader* S. 452) oversætter, i nær Tilslutning til min tidligere Opfatning, **auk tumir an ub sakar** »also he judged their cases [i. e. was king and judge etc. referring to Theodrie]«. Men derved er Praesens **tumir** paafaldende, især da *fyr niu aldum* gaar i Forvejen. Og denne Opfatning passer ikke saa godt til **an urpi fiaru mir hraipkutum**, saaledes som jeg nu opfatter dette.

gende Ord »Vilen er det». Paa samme Maade faa vi, som jeg nu tror, Spørgsmaalet om, »hvem det var, som for ni Aldre siden kom til Verden blandt Reidgoterne og som döde blandt dem, fordi han havde forbrudt sig» besvaret ved de umiddelbart følgende Ord, **raip piaurikr** o. s. v. Dette tör vi saa meget tryggere antage, som den i den følgende Strophe omtalte Konge siges at have redet over »Reidhavets Strand», altsaa over det reidgotiske Lands Strand. Jeg gaar herefter over til en nærmere Belysning af denne Strophe.

b 1. **raipiaurikr** har jeg allerede forhen oplöst **raip piaurikr**, og **piaurikr** har jeg forklaret som formelt identisk med det oldnorske Navn *Pjóðrekr*, *Pjórekr*, tydsk *Dietrich*, der i Gotisk vilde hede *Piudareiks*; se Tolkning S. 40 f.¹⁾ Med Hensyn til Skrivemaaden med **iau** bemærker jeg, at ingen anden paa Rök-Stenen forekommende Form taler imod, at **iau** i **piaurikr** kan være opstaaet af den samgermanske Tvelyd *eu*. Thi **siulunt** har i förste Stavelse ikke i sin samgermanske Form havt Diphthongen *eu*. Det andet Element i Diphthongen *eu* er altsaa i Rök-Indskriftens Sprog anderledes behandlet end samgermansk *ū* og *ō*, lige-som Tilfældet er i Gutnisk, der har *luka*, *blota*, men *biauþa*. At en Skrivemaade af oldn. *þjóð* med **iau** tör antages ogsaa udenfor Gotland, godt gjøres ved **suq piauþu** paa Tirsted-Stenen, Lolland = isl. *Svíþjóðu* ved Siden af **furs** = isl.

¹⁾ Noreen (*Arkiv f. nord. Fil.* III, 25 f.) oplöser **piaurikr** til **piaurikr**. Han forstaar **pia**, udtalt *þea* = isl. *þjá* »underkuſva», saa at **raip pia** bliver periphrastisk Præteritum. **aurikr** er efter ham opstaaet af *Auðrikn*, her kanske anvendt som Appellativ. Som Object for **pia** tager han **strantu**. Dette synes mig ikke rigtigt. Jeg indvender derimod følgende: 1) **strantu** passer ikke som Object til **pia**; oldn. *þjá* i Betydning »underkne» har som Object kun Personbetegnelser. Her er desuden Tale om den gotiske Konges eget Land. 2) En Infinitivform **pia** stemmer ikke overens med **knuq** og **fluq**. 3) Antagelsen af ett Appellativ **aurikr** har ikke tilstrækkelig Analogi. 4) Jeg søger i Texten at gjøre det sandsynligt, at Strophen handler om den gotiske Konge Theodorik. 5) **raip** synes efter Formen at maatte være = oldn. *reið*. 6) Allitterationen er ved Noreens Opfattning paafaldende.

førsk og ved **piaup[run?]** paa Vordingborg-Stenen, mulig ved Siden af **rutr** = isl. *Hrútr*. Ogsaa en nu tabt Indskrift fra Orbek, Fyn, (F. Magnusen *Vid. Selsk. Afh.* VI, 547 f.) synes at have hørt et Navn, der begyndte med **piau[p]**.

Jeg har tidligere opfattet **piaurikr**, der i gotisk Form vilde hede **piaudareiks**, som Appellativ »Folkekongen», her brugt om Vaamod. Jeg har ment, det var som død Mand i Gravhaugen, at Vaamod sad fuldrustet paa sin Ganger. Til denne Opfatning har bl. a. Rosenberg (*Nordboernes Aandsliv* I, 101) og Läffler (*Rökstenen och Frithiofs Saga i Nord. Tidskr. utg. af Letterstedtska Fören.* 1878, S. 165 ff.) sluttet sig; de har begge, ligesom jeg, været opmærksomme paa den mærkelige Lighed med Kong Rings Drapa i Tegnérss Frithiofs Saga, som da fremkommer. Mod den nævnte Opfatning kan dog forskjellige Indvendinger gjøres gjældende. For det første: Et Appellativ *rikr* »Konge» forekommer ellers ikke i nordisk Sprog, ligesom et til got. *reiks* *āgχawr* svarende Appellativ heller ikke har holdt sig i andre germanske Sprog. For det andet: Ved min tidligere Opfatning er et Hovedpunkt, nemlig at det er som død Mand i Gravhaugen, Vaamod sidder paa sin Ganger, sproglig slet ikke betegnet. For det tredje: Ligesom **piaurikr** her er sat i Forbindelse med **marika**, saaledes er i det angelsaksiske Digt Deors Klage *Péodric*, Navnet paa den østgotiske Konge, sat i forbindelse med *Märinga*. Denne Overensstemmelse, paa hvilken jeg tidligere har gjort opmærksom, synes, hvis den ikke er tilfældig, at forudsætte, at **piaurikr** er Egennavn og betegner den bekjendte gotiske Konge Theodorik. For det fjerde: Den Forbindelse, hvori **piaurikr** er sat med »Reidhavets Strand», passer fortræffelig paa Theodorik. For det femte: I det umiddelbart foregaaende har jeg nu oversat: »Vi fortælle som det andet, hvem for ni Aldre siden kom til Verden blandt Reidgoterne og døde blandt dem, fordi han havde forbrudt

sig». Hvis dette er rigtig oversat og hvis den Strophe, som begynder **raip piaurikr**, giver Svar herpaa, saaledes som det synes, da kan **piaurikr** umulig være Vaamod, men meget vel Theodorik. Sander (*Hvem var Sig. Fafn.* S. 8) har forstaaet **piaurikr** om Theodorik, men naar han oversætter **raip piaurikr** »Rådde så Thjodrik», nemlig som Vaamod, saa er dette allerede af den Grund utilstadeligt, at det ved denne Forklaring nødvendige »saa» ikke staar paa Stenen. Allerede tidligere har Vigfusson (*Icelandic Prose Reader* S. 452 og *Corp. poet. bor.* I, 69) forstaaet **piaurikr** om Theodorik, men uden at give nogen Oplysning om, hvorledes en Strophe om Theodorik kan passe til Sammenhængen i Mindeindskriften over Vaamod. Som jeg allerede har fremhævet, maa vi opfatte Forbindelsen paa følgende Maade. Det heder først: »Det fortælle vi som det andet, hvem for ni Aldre siden kom til Verden blandt Reidgoterne og döde blandt dem paa Grund af hvad han havde forbrudt». Derpaa følger Svaret paa dette spørgende »hvem» i Strophen: »Thjodrik red over Reidhavets Strand» o. s. v. En lignende, dog ikke fuldt overensstemmende Udtryksmaade finde vi i Háttalykill Rognvalds jarls 23 »Greppa minni», hvor hver af Linjerne i den første Strophehalvdel fremsætter et med *hverr* indledet Spørgsmaal om et gammelt Sagn, hvorpaa i den anden Strophehalvdel følger Svar. Ogsaa Brate oversætter »Theodorik red over Havets Strand» og finder i Strophen Svar paa det foregaaende: »Det fortælle vi som det andet, hvem —».

b 1. **raip** er efter sin Form ligetil = oldn. *reið* »red», og dette maa danne det faste Holdepunkt for vor Tolkning af Sætningen¹⁾. Naar **raip** betyder »red», saa maa

¹⁾ Jeg forstod tidligere **raip** som Præteritum af *rāða*, men dette maatte vistnok i Rök-Indskriftens Sprog have hedt **riap** eller **riþ**. **ai** betegner, som Noreen, *Arkiv* III, 25, rigtig hævder, overalt i Indskriften, hvor **a** og **i** hører til samme Stavelse, en Diphthong. Noreen ser i **raip**, udtaalt *ræið*, Præteritum af *rāða*. Men en saadan Præteritum-Form synes mig at savne

stræntu, uttalt *strændu*, være Accusativ¹⁾: »han red over Stranden». Vi har da her samme Construction som ved oldn. *rīða móður brautir* Vaf. 47; *reid myrkvan við, hēlug fjell* Ríg. 37, *rīða hávar unnir* Reg. 16, glsv. *riþa eriksgatu*.

stræntu, *strændu* er den ældre Form, hvoraf oldn. *strænd* er fremgaaet. Mod denne Opfatning af **stræntu** strider **ugold** *f* og *g* d. e. *ung-old* kun tilsyneladende. En Form **aldu* kan have været brugt ved Siden af **ugold**, *ungold*, hvor Synkope er indtraadt, fordi Ordet som andet Sammensætningsled havde Bitone, ikke Hovedtone. Paa samme Maade har Gursten-Indskriften i Tjust **uifriþarsun** (Accus.) ved Siden af **sunur**, Rotne-Indskriften i Varend maaské **ufssu[n]** (Accus.) ved Siden af [s]u[n]u [s]in. Ogsaa jeg mener, at *u* i anden Stavelse af tostavelses Former svandt tidligere efter lang første Stavelse end efter kort. Men efter det foregaaende kan dette ikke, som Kock, *Arkiv IV*, 150, mener, bevises ved **kupumut** ved Siden af **sunu** paa Helnæs-Stenen. Heller ikke ved andet Led i **asmut** ved Siden af **sunu** paa Sølvborg-Stenen.

At *u* i anden Stavelse af tostavelses Former endnu paa Rök-Indskriftens Tid havde holdt sig efter lang Stavelse, hvor det siden i nordisk Sprog er faldt bort, det finder jeg bekræftet ved den nær beslægtede prosaiske Kälfvesten-Indskrift. I denne, som har Accus. **sunu**, har jeg læst paa Stenen selv første Navn som **stíkur** (*t* og *i* noget utydelige), der synes at maatte være *Stigur* = oldn. *Stigr* (der dog har *i* Gen. *Stigs*). At første Stavelse her er lang, bevises af Navnets Form i Islandsk, Norsk og Dansk.

Udtrykket **raiþ**, *ræið* »red», der forudsætter, at Hesten er i Bevægelse, danner en passende Modsætning til det følgende

tilstrækkelig Analogi, da jeg ikke holder det for beivist, at glsv. *let*, *gret*, *het* forudsætter **leit*, **greit*, **heit*.

¹⁾ Stephens forstod tidligere (I, 234) **stræntu** som Accus. (dog mulig som masc.), hvilket han siden har opgivet. Noreen (*Arkiv III*, 26), der forstaar **raiþ** som Præter. af *rāða*, tager ligeledes **stræntu** som usynkoperet Accusativ.

sitir . . . à kuta sinum, *sitir q guta sinum*, hvilket vistnok betegner »sidder rolig paa sin Hest, som staar stille». Naar Thjodrik efter Fremstillingen i Strophen rider over Stranden, gjør han dette efter Digterens Forestilling vistnok som *stillir flutna* »Sökrigernes Ordner» for at efterse sin egen Flaades Udrustning eller for at møde mulige fiendtlige Angreb fra Havet.

»Reidhavets Strand» vil sige den Strand, mod hvilken det reidgotiske Hav skyller, eller det reidgotiske Lands Strand. Reidhavet synes, som ogsaa Vigfusson og Sander mene, at maatte være Middelhavet, der skyller mod Italiens Strand. Det kaldes Reidhavet, fordi Goterne paa Thjodriks Tid herskede i Italien. Paa lignende Maade kaldte Tydsker og Engelsmaend Middelhavet *Wentilsêo*, *Wendelsæ*, d. e. den vandaliske Sö. Det usammensatte Navn paa Goterne, som danner første Led i *Hraeðmarar*, forekommer ogsaa i ags. *Hraeda here* Widsið 120.

Thjodrik kalles **stilir flutna**, *stillir flutna* »Söfolkenes (Sökrigernes) Styrer». Sander minder herved om, at Theodorik holdt en stor Flaade til sit Riges Forsvar; se herom f. Ex. Manso, *Geschichte d. ost-goth. Reiche* S. 121 f.

b 2—c 1. **à kuta sinum**. Dette **kuti**, *guti* eller *goti* som Betegnelse for den gotiske Konges Hest behöver ikke, som jeg tidligere (Tolkning S. 136 f.) har antaget, at forudsatte Sagnet om Gjukungen Gunnars Hest *Goti*. **kuta**, *guta* »Goteren» kan være Betegnelse for Thjodriks Hest, fordi Thjodrik var en gotisk Konge. Paa lignende Maade bruge vi Ordet »Araber» om en Hest; Hertug Skule havde en Hest, der hed *Gautstafr*, vistnok fordi den var fra Gantland. Reidgoterne, Thjodriks Folk, var i Sagnet bekjendte for sine Heste. I Vafprüðn. 12 heder det om Skinfakse Dagens Hest: *hesta beztr þykkir med Hreiðgotum*. At Gunnars Hest i norrön Digtning kaldes *Goti*, er at forklare deraf, at han selv fremstilles som en gotisk Konge, se Brot af Sig. 9, Atlakyv. 20, Guðr. II, 17.

marika er af Läffler, Vigfusson o. fl. rigtig forstaet som Ætnavn. Den Æt, til hvilken Thjodrik hører, er her kaldt *Mæringar*. I det angelsaksiske Digt Deors Klage siges det, at *Péodrīc* i 30 Aar eiede *Māringa būrg* »Mæringernes Borg». *Mæringar* som Navn paa den Æt, til hvilken Thjodrik hørte, tør mulig forklares deraf, at Theodoriks Fader, ialfald ifølge Sagnet, hed *Piudamērs*, oldn. *Pjōdmarr*, tydsk *Dietmar*. Naar der af et sammensat Navn skulde dannes et nyt ved et tilføjet Suffix, beholdt man af Stammeordet ofte alene det andet Led, for at Afledningen ikke skulde blive for lang. Saaledes findes *Grimizo* og *Theudgrim* (Aar 1014), *Giso* og *Wartgis* som Navn paa en og samme Mand (Stark, *Kosenamen der Germanen*). Paa lignende Maade er i Nyislandsk *Valdi* Kjæleform af *Porvaldr*, *Lauga* af *Guðlaug* o. s. v.

Det heder i anden Halvstrophe om den gotiske Konge:
sitir nu karur a kuta sinum skialti ub fatlaþr skati marika
»sidder nu rede (eller: rustet) paa sin gotiske Ganger med Skjoldet i Rem den ypperste af Mæringerne». Dette har jeg tidligere forstaet om den døde Konge, der sidder til Hest i Gravhaugen rede til at ride til Valhal; se Tolkning S. 47 f. Til denne Opfatning har alle senere Fortolkere sluttet sig. Men mod denne Opfatning taler dog den Omstændighed, at et Hovedled, nemlig at Kongen sidder til Hest som død Mand i sin Gravhaug, slet ikke er udtrykt. Og den nævnte Forstaaelse bliver vistnok endnu mere betænkelig, naar Strophen ikke gjælder Vaa-mod, men den navnkundige østgotiske Konge Theodorik den store. Thi hverken Historie eller Sagn véd noget om, at han blev begravet siddende paa sin Hest eller med sin Hest. Fortællinger om Theodorik synes derimod at gjøre en anden Forstaaelse af Strophens Ord sandsynlig.

Den berömte af Bronce udførte Rytterstatue af Marcus Aurelius i Rom var det eneste af saadanne Kunstværker, som ikke blev ødelagt eller nedgravet. I Middelalderen

mente man sædvanlig, at dette Billede forestilte Constantin. Men Germanerne saa deri Theodorik. Thi det er aabenbart denne Rytterstatue, som menes, naar det i Piðriks saga Kap. 414 heder om Thidrik: »i Rom lod han stöbe et Billede af Kobber, der forestilte hans Hest Falka og ham selv». Jfr Müllenhoff *Zeitschr. f. deutsch. Alt.* XII, 325 ff. Og Engländeren Higden skrev før Midten af 14de Aarhundred følgende om en Stötte i Rom: »Der staar et andet Tegn og Mindesmærke foran Pavens Borg: en Hest af Kobber og en Mand siddende paa den, holdende sin höire Haand, som om han talte til Folket, og holdende Töilen i den venstre. En Gjög sidder mellem hans Hests Øren, og en Dværg ligger under dens Fodder. Pilgrimme kalde den Mand Theodoric, Bymændene kalde ham Constantin, men Hoffets Klærke kalde ham Marcus og Quintus Curtius». ¹⁾ Fra Middelalderen omtales ogsaa andre Billeder af Theodorik.

Naar det i Strophen paa Rök-Stenen om Thjodrik, Reidgoternes Konge, heder: »nu sidder han paa sin gotiske Ganger», finder jeg det, efter hvad her er anfört, sandsynligt, at Skalden ved disse Ord sigter til et Billede af Thjodrik, der fremstilte ham siddende til Hest. Ad forskjellige Veie kan Sagn om Billedet i Rom være ført til Norden. Skalden lader Thjodrik sidde **karur**, det vil vel sige »rustet» eller: udstyret med det, hvormed en Rytter pleier at være udstyret, jfr *searwum gearwe* Beowulf 1813. Det var naturligt, at den nordiske Skalds Fantasi forestilte sig Thjodrik siddende på sin Hest med Skjoldet haengende i en Rem over Skulderen, saaledes som han saa nordiske Hövdinger ride.

Efterat jeg saaledes har vist, at Strophen handler om den gotiske Konge Theodorik, vender jeg tilbage til

¹⁾ Stedet anføres i Warton's *Hist. of Engl. Poetry*, 1824, Editor's Preface, S. 101, og derefter af Sv. Grundtvig i *Dann. g. Folkeviser* I, 402, men ikke hos Müllenhoff.

de Ord om Thjodrik, som gaa umiddelbart forud for Strophen. Her siges det, at han kom til Verden blandt Reidgoterne »for ni Aldre siden». Vi tør her ikke antage en nöiagrig chronologisk Beregning eller en bestemt Tidsbetegnelse. Men det kan dog nævnes, at hvis vi sætte Rök-Indskriftens Tide til omkring 900 og hvis vi lade det ubestemte Ord *old* omfatte 50 Aar, saa fører *fyr niu aldum* os til Tiden for Theodoriks Fødsel (454 eller der-omkring).

Om Thjodrik heder det fremdeles, at han »döde blandt Reidgoterne **ub sakar**» (paa Grund af, at han havde forbrudt sig). *dó* »döde» uden Tillæg tyder, om end ikke afgjørende, paa, at her ei er Tale om, at han faldt paa Valpladsen. Ved Indskriftens Udtryk maa erindres, at Theodorik döde pludselig kort efterat Boethius og Symmachus var henrettede og efterat den romerske Biskop Johannes var död i Fængselet. Theodoriks Död blev tidlig opfattet som Guds Straffedom paa Grund af Kongens Uretfærdighed¹⁾, og den katholske Geistlighed lod ham efter Döden lide Pine med de Fordömte.

Naar Indskriftens Forfatter paa den Sten, som er reist til Minde om Vaamod, fremhæver den gotiske Konge Thjodrik, »den frygtløse, Sökjaempers Styrer, han som red over Reidhavets Strand», saa er det for at antyde, at Vikingehövdingen Vaamod og hans Daad maa stilles i Række med den navnkundige Thjodrik og hans Hæder, hvorom Sagnet höilydt talte.

Indskriftens Forfatter har vistnok ikke selv digtet den Strophe om Thjodrik, som han meddeler og som ved sin ædle, klare Simpelhed staar i Modsaetning til den uklare, storpralende Stil i de fleste Afsnit af Indskriften. Strophen har han sandsynlig kjendt fra mundtlig Meddelelse. De

¹⁾ Dahn, *Die Könige der Germanen* II, 175. Ogsaa efter den eventyrlige Fortælling hos Prekop er Theodoriks Död fremkaldt ved hans Uretfærdighed mod Boethius og Symmachus.

indledende Ord »hvem for ni Aldre siden kom til Verden blandt Reidgoterne og döde blandt dem, fordi han havde forbrudt sig» vise, at Indskriftens Forfatter om Theodorik har vidst mere end hvad der siges i Strophen. Udtrykket i disse Ord synes poetisk. Mulig har derfor *fyr nu al-dum qn warð fiaru og dó ub sakar* dannet Vers i et Kvæde om Theodorik.

Vi lære altsaa af Rök-Indskriften, at man i Sverige omkring 900 havde Vers i fornyrðislag om den gotiske Konge Thjodrik og at han i Sagnet dengang nævntes som en af Fortidens ypperste Konger. Disse svenske Vers besang Thjodrik i nærmere Tilslutning til den gotiske Konge Theodoriks historiske Optræden end Tilfældet er i de tydske Digtninger fra Middelalderen, der besyngte Dietrich af Bern. Dette slutter jeg deraf, at det heder om Thjodrik, at han *dó mer (Hræiðgutum) ub sakar*, at han »döde blandt Reidgoterne paa Grund af at han havde forbrudt sig». Herved er ogsaa at mærke, at Goterne, over hvilke han hersker, siges at bo ved Havet, han kaldes Sökrigernes Fører. Ordene i Strophen om, at »han nu sidder paa sin gotiske Ganger» synes at forudsætte, at Digteren har hört tale om en Rytterstatue, som skulle forestille Theodorik. Paa samme Tid synes den Digtning om den gotiske Konge Thjodrik, som kjendtes i Sverige, at have staat i Forbindelse med episk Digtning om ham hos andre germanske Folk, særlig hos Engländerne. Dette tør sluttet dels deraf, at hans Folk kaldes *Hræiðgutar*, dels deraf, at hans Æt eller Stamme kaldes *Máringar*.

Hvis man, i Modsætning til hvad jeg i det foregaende har fundet sandsynligt, vil tolke **auk tumir qn ub sakar** som *auk dömir qnn ub sakar* »og han dömmer om Tvistemaal (afgjör — som Konge — Tvistemaal), saa bortfalder enhver Hentydning til Thjodriks Död, men det Resultat, at det er den østgotiske Konge Theodorik, som her omtales, bliver derved ikke rokket.

Efterat jeg nu har søgt at belyse Strophens Indhold, skal jeg berøre Enkelheder i den, der vedrøre Formlære og Lydlære.

b 1. hin. Skriften kan ikke vise, om dette har været udtalt *hinn* eller *henn*. For *hinn* taler den Omstændighed, at *hin* er den eneste i gl.svensk Bogsprog forekommende Form. Fremdeles, at Ordet i Islandsk og Norsk, naar det har *h*, ogsaa har Vokalen *i*, ikke *e*. Endelig, at *h* synes overført fra Former af Pronominalstammen *hi-* (f. Ex. oldn. *hinig*) og fra *hindri*.

b 2 sitir nu karur. Hoffory (*Arkiv II*, 51; *Gött. gel. Anz.* 1885 S. 32) og Noreen (*Arkiv III*, 28) har paavist, at **karur** har været udtalt med Vokalen *u*, altsaa *garur*. Den urnordiske Grundforen har været **garwur* (Noreen, *Sv. Læsm.* I, 692, Sievers, *Gött. g. Anz.* 1883, 53), hvoraf *garur* med endnu ikke synkoperet *u* paa Rök-Stenen. Men neppe med rette ser Noreen i **karur** og i **sunu** *a 2* en poetisk Archaisme. Genetiven **harups** *d 7* i Prosa, hvilken svarer til isl. Nominativ *Hærðr*, taler vistnok ikke bestemt derimod, da **harups** forsaavidt ikke er analogt med **karur**, som **harups** forudsætter en urnordisk trestavelses Form. Men Noreens Mening modbevises ved **fiaru** *a 6*, hvis dette, som jeg nu antager, er = isl. *fjør*. **fiaru** = oldn. *fjør* synes at vise, at **ferhuru* i den sidste urnordiske Tid var blevet til **fēru*, vel snarere gjennem **fericu* end gennem *ferhu*.

Forholdet ved *i* synes analogt med Forholdet ved *u*. I **sitir** er andet *i* ikke indskudt (ikke »Svarabhakti-Vokal») som Vokalen foran *r* i Formerne *sitir*, *siter*, *sitær* i svensk Bogsprog fra Middelalderen, thi Rök-Indskriften har i analoge Tilfælde ingen indskudt Vokal. Heller ikke er, som jeg tidligere (Tolkning S. 133) formodede, **sitir** en svag form efter samme Klasse som oldn. *unir*, *polir* og som i Latin *sedere*, i hvilket Tilfælde **sitir** — *sat* med svagt Præsens og stærkt Praeteritum kunde sammenlignes med *hangir* — *hékk*. Men intet andet germansk Sprog har for

»sidder» en svag Praesensform af samme Klasse som *polir.* Med rette ser Hoffory (*Gött. gel. Anz.* 1885 S. 32) og Noreen (*Arkiv III*, 28) i **sitir** en ældre, usynkoperet Form for *sitr.* I Modsætning dertil er ved første Sammensætningsled Synkope af *i* indtraadt efter lang første Stavelse i **uituaki d 2**, hvis Rosenberg og Noreen har Ret i deri at antage et sammensat Ord, hvis første Led svarer til glsv. *væt* Drab. Thi dette er udgaaet fra en Stamme *wihti.* Men Rök-Indskriften giver os intet Exempel paa, at *i* er synkoperet efter lang første Stavelse i et selvstændigt Ord. Noreen (*Arkiv III*, 28) mener, at **sitir** er en poetisk Archaisme, da det i Prosa paa Rök-Stenen heder **nipr** (got. *nifjis*). Heri kan jeg ikke være enig. For det første har Rök-Indskriften, som allerede paavist, ogsaa i Prosa Exempel paa, at *u* ikke er synkoperet: **fiaru.** For det andet kan man fra **nipr** ikke slutte til **sitir.** Angelsaksisk har f. Ex. *secg*, der i Gotisk vilde hede **sagjis* (analogt med got. *nifjis* = **nipr** paa Rök-Stenen) med Synkope, men i det ældre Sprog *sitest*, *sited* uden Synkope. Jeg forklaerer **sitir** i Modsætning til **nipr** deraf, at man i en tidligere Periode samtidig med *sitir* havde *nijðjør* (hvor jag ved *ø* betegner en Vokal, hvis Kvalitet jeg lader ubesteint). Analogt med **nipr** er **huar a** 6 og *d 9*, **hoar f** = oldn. *herr.* Dette er opstaaet af **hwarjør.* Jeg antager altsaa, at oldnord. *herr* er opstaaet af ældre **harjør* og ikke, som Hoffory (*Arkiv II*, 49) mener, af **hariR*, der ved phonetisk Forandring maatte blive til **harr.* Derimod som første Sammensætningsled indtraadte *hari-*. **huar**, **hoar** og **nipr** beviser, at man ikke med Hoffory (*Gött. g. Anz.* 1885 I, 32 f.) af **sitir** tør slutte, at man samtidig har sagt **herik* = isl. *herr.*

d 1 pat sakum tualfta. Fra Henvisningen til Sagnet om Thjodrik, der indledes med Ordene »Det fortælle vi som det andet» gaar Indskriftens Forfatter umiddelbart over til Udtrykket »Det fortælle vi som det tolvte», der

indleder Hentydningen til et forskjelligt Sagn. Forfatterens Mening synes at være følgende: Vaamods Bedrifter er saa mærkelige, at de tør sammenstilles med de ypperste Heltegjærninger af de navnkundigste Konger og Hövdinge i fordums Dage, om hvilke Sagnet melder. Indskriftens Forfatter lader os forståa, at han tør have en Mening herom, fordi han kjender en Mængde af disse Sagn om Fortids Konger og Helte. Han begynder paa en Opregning af disse Sagn: »Vi fortælle alt Folket det, o. s. v.» Dernæst heder det saa: »Det fortælle vi som det andet, o. s. v.» Men at opregne i Indskriften alle de Sagn, Indskriftens Forfatter kjender, vilde blive for vidløftigt. Derfor springer han en hel Del over og nøier sig med at fortsætte: »Det fortælle vi som det tolvte o. s. v.»

d 1—2 histrsikunar. Jeg antager nu som för (Tolkning S. 212), at dette ikke tør opfattes som *hestr Sigynar*¹⁾, først fordi man derved ikke faar frem det nødvendige Verbum i Conjunctiv; thi naar man i **d 2** har villet finde en Verbalform, har dette ingen Hjemmel, og med Gjentagelse af **si** at læse **histr si sikunar** vilde være betænkeligt. Dernæst fordi det ikke stemmer overens med den i islandske Kilder udtalte Forestilling, at Sigyn skulde ride paa en Ulv. Jeg finder det nu som för sandsynligt, at Ordene skal forstaaes: *hestr sé* (eller *sei*) *Gunnar*, saa at **si**, **sé** betyder »ser» og *hestr Gunnar* »Kampmøens eller Valkyrjens Hest», det er Ulven²⁾.

d 3 uituaki forstaar Rosenberg (*Nordboernes Aandsliv* I, 101) og Noreen (*Arkiv f. nord. Fil.* III, 25) = oldn. *véttwangi*, i Betydning »Slagmark». Denne Opfatning var ogsaa min første, og den holder jeg nu for den sandsyn-

¹⁾ Denne Opfatning har jeg nævnt men ikke bifaldt S. 212, medens den antages af Vigfusson (*Icelandic Prose Reader* S. 452), Stephens og Sander.

²⁾ Men et Udtryk *mqrum Mistar* hos Tind Hallkellsson, ved hvilket jeg søger at støtte min Opfatning, grunder sig kun paa en feilagtig Gjætnings; se Finnur Jonsson i *Aarbøger f. nord. Oldk.* 1886 S. 341—343.

ligste. Förste Led er det samme som andet Led i glsv. og gldan. *manvæt*, Manddrab, af Grundstamme *wih-ti-*, afledet af oldn. *vega*, *viga*, got. *weihan*. I Oldnorsk betegner *vétrangr* Gjerningssted, saaledes Stedet for en Kamp, som har givet Anledning til en Retssag¹⁾.

d 2 **an.** Jeg vender nu tilbage til min förste Opfattning at forstaa **an** her i Betydning af isl. á, saaledes at det som Postposition skal forbindes med **uituaki**. I Ur-nordisk forekommer med Betydning af isl. á baade **ana** (Möjebro) og **an** (Tjörkö). **ana** maa efter Lydlov i historisk Nordisk blive til *an*, **an** derimod efter Lydlov foran visse Consonanter til á. Formen *an*, der ellers er blevet fortrængt, har her holdt sig som **an** i Sætningens Slutning og a 6 foran Vokal skilt fra sin Styrelse. I d 3 staar derimod **alikia**, vistnok udtalt á *liggja*. Ligesaa staar **a**, udtalt *a*, ubetonet umiddelbart foran det styrede Ord a 5 (foran **umisum**) og b 2 (foran **kuta**).

d 2—3. Vi fører trygt forudsætte, at de tyve Konger, der efter dette Sted ligge faldne paa Valpladsen, er de samme som de tyve Konger, der i det følgende (d 6—8) opregnes. Men vi fører nu vistnok ikke tænke paa, at disse Konger er faldne i Kamp mod Vaamod, saaledes som jeg før mente. Thi det har vist sig, at det nærmest forudgaaende ikke gjælder Vaamod og at Indskriften efter det indledende Ord *sagum* i afhængige Spørgesætninger hentyder til forskjellige, indbyrdes ikke sammenhørende gamle Sagn om forskjellige Sagnhelte. Det er derimod vistnok som Sidestykke til Vaamöds Seiervindinger, at Indskriften Forfatter hentyder til, at en Sagnkonge seirede i et Slag, hvori tyve Konger blev paa Valpladsen. Hvem denne Sagnets Seierherre har været, siges ikke. Thjodrik, som nævnes i det forudgaaende Afsnit, kan det sikkerlig ikke

¹⁾ Stephens og Sander opfatte derimod **uituaki** = *Hétvangi*. Men der er ingen Grund til her at tage sin Tilflugt til den samme Skrivfeil som den, der foreligger i e 1 **finb** d. e. **uaim**.

have været, allerede af den Grund, at det siges, at de tyve Konger i fire Vintre sad i Sjælland. Det har altsaa visselig været en nordisk Sagnkonge, uden at han dog behöver at have havt sit Hjem paa Sjælland. At det har været Vilen, han der nævnes i et følgende Afsnit, rimelig som Vaamods Stainfader, er ingenlunde sandsynligt.

d 3 **p̄itaunta** »det trettende». Noreen (*Arkiv f. nord. Fil.* III, 26) har sikkert Ret i, at **au** her som ellers paa Rök-Stenen maa betegne Twelyden *au* og at Ordet sandsynlig er at udtale *p̄ettaunda*. Men om dette *-taunda*, saaledes som Noreen mener, er opstaact af et urnord. **tāhundō*, samgermansk **tēhundōn*, synes mig meget tvivilsomt, da en Form, som svarer hertil, ingensteds kan paavises for Tallene 13—19 og da got. *-tēhund* synes mig at burde deles *tē-hund*, hvori *tē-* intet har med *taihun* »ti» at gjøre. Naar i Gotisk for *taihuntehund* ogsaa skrives *taihuntaihund*, saa er *tehund* vistnok forandret ved Indflydelse af *taihun*. Jeg formoder, at *p̄ettaunda* er opstaat af **p̄ettjaunda*, idet *j* overensstemmende med den for Indlyd gjældende Regel er faldt bort efter *tt*, **-tjaunda* synes mig opstaat af **tiahunda*, **teohunda*, **tēhundō*.

d 4. **satint**. Andet **t** har Kvisten aldeles skilt fra Staven, men Kvisten er dog sikkert gjort med Menneskehaand (Ingeniör Friberg). Har Runeridseren villet skrive **satinisiuluntifiakurauintur** d. e. *sætin i Siólund i flagura wintur?*

d 4 **satint** »sad». *sitja* betegner i det gamle Sprog jaevnlig »at opholde sig paa et Sted». Her, hvor der er Tale om et Ophold i fire Vintre, menes sandsynlig et Ophold af fiendtlige Konger i et fremmed Land. Men det siges ikke, hvor de tyve Konger har havt sit Hjem. Ligheden mellem Personnavnet *Walkar* i Rök-Indskriften d 6 og Stedsnavnet *Valkabo* (*Styffe, Skandinavien* S. 202), nu Valkebo, i Östergötland kunde lede til den Formodning, at de tyve Konger havde sit Hjem i Östergötland.

Men ligesom dette er usikkert, er det endnu mere usikkert, om der er nogen historisk Forbindelse mellem Personnavnet **harups** *d 7* i Rök-Indskriften og Stedsnavnet *Hardhstadha*, (Styffe S. 201), nu Harstad socken, i Gylstpring härad, Östergötland.

Efter Indskriftens Udtryk maa man antage, at de tyve Konger samtidig var i Sjælland, tilsammen i fire Vintre eller Aar, ikke, som Sander (*Hvem var Sig. Fafn.* S. 164 f.) mener, de fem Valker, Reidulver, Haaisler og Gunnmunder hver sin Vinter.

d 3—6. Af de 20 Konger, som her omtales, var 5 og 5 Brødre, og alle Brødre havde samme Navn. Med dette Træk, der maa være hentet fra Sagndigtningen og ikke fra den historiske Virkelighed, kan sammenlignes et Træk hos Saxo Gramm. lib. III, p. 182, hvilket lettere lader sig forlige med virkelige Forhold: Duodecim Westmaro filii erant, ex quorum numero tribus commune Grep nomen incessit.

d 4. **siulunt** synes at svare til en islandsk Form **Sjólund*; at der paa Rök-Stenen ikke er skrevet ***siaulunt** i Lighed med **piauríkr**, er af forklare deraf, at *Siólund* i første Stavelse ikke som det Ord, der i Isl. heder *þjóð*, oprindelig har havt Diphthongen *eu*.

At Sjællands gamle Navn *Selund* trods O. Nielsens Indvendinger maa afledes af *selr*, en Sæl, og forklares som »Øen, ved hvis Kyster der er mange Sælhunde», haaber jeg paa et andet Sted nærmere at faa udviklet. Som sammordisk Grundform formoder jeg **Selhundi*. Dette kunde i Oldsvensk blive til **Siglund* med lang Vokal i første Stavelse. Med Hensyn til den lange Vokal kan sammenlignes f. Ex. oldisl. *fýri* af *fura* = oht. *fóraha*, *Váli* = oht. *Walaho*, se mine *Stadier over de nord. Gude- og Heltesagns Opr.* S. 208 Anm. Men Formen **siulunt**, *Siólund* er dog vel paavirket af *siór* Sö, der i Rök-Indskriften Sprog neppe behövede at hede ***siaur**.

d 4—5. **fiakura** Acc. pl., **fiakurum** Dat. pl. »fire«. Da der med den ældre Rækkes Runer paa Rök-Stenen er skrevet **sagwm**, men **ugold** = isl. **ungold*, **hoslu** = isl. *hoslu*, saa antager jeg, at **fiakur-** betegner Udtalen *fiagur-*, ikke *fjøgur-*. Men *fiagur-* maa forudsætte ældre **fjøgur-*, **fjøgur-* af **fegur-*. Jeg er nu tilbøelig til at holde Formerne *fiagura*, *fiagurum* for oprindeligere end glsv. *fiura*, *fiurum*, oldn. *fjóra*, *fjórum* og endogsaa got. Acc. *fidwōr*, Dat. *fidwōrim*. Den i Rök-Stenens Ord og i oldn. Gen. *fjøgurra* (*fjog-*), Nom. Acc. neutr. *fjøgur* optrædende Stammeform *fegur-* staar nærmest ved den ind. *éatur-*, der netop viser sig i Acc. *éaturas*, Dat. *éaturbhyas*, gen. *éaturnām*, vistnok fordi Hovedtonen her oprindelig hvilte paa sidste Stavelse (J. Schmidt i Kuhns *Zeitschr.* XXV, 43 f.). *g* i de nordiske Former er hidtil ikke sikkert forklaret; derom har jeg talt i *Aarbøger f. nord. Oldk.* 1875 S. 241, Kluge i Paul-Braunes *Beitr.* VIII, 517—519. I den færöske Dialekt gaar ð foran r over till *g*: *vegrid* = oldn. *veðrit*, *sygri* = oldn. *syðri* o. s. v. Jeg har paavist den samme Overgang i Oldn. ved et Laanord fra Irsk: *yagarr*, Hund, Acc. pl. *gagra* af irsk *gadar*. Denne Overgang kan heller ikke betvivles i oldn. *júgr* = mht. *inter*, ûter, oht. *utar*, ags. *ûder*, gr. *οὐδρός*, ind. *ūdhār*. Men det er hidtil ikke forklaret, hvorfor denne Overgang er indtraadt i *júgr*, derimod ikke i *lúðr*, *niðr*, *veðr*, *maðra* o. s. v. Ordet for »Yver» er oprindelig en consonantisk Stamme; i Flertal, hvori det oftest maa have været brugt, havde det i den fri Betonings Tid Hovedtonen paa Endelsen. Stammen i de oblique Casus var oprindelig *ūdhən-*, der i nordisk efter Nom. og Accus. sg. er blevet fortrængt af *eudhør-*. Som fornord. Form for Instrum. pl. kan vi tænke os *eudhrəmis*. Herefter søger jeg Forklarringsgrundene til, at ðr er gaaet over til *gr* i oldn. *júgr*, medens det har holdt sig ellers (i *lúðr* o. s. v.), deri, at Hovedtonen i Ordet for »Yver» ikke hvilte paa den Vokal,

der gik foran *ð*, heller ikke paa den umiddelbart efterfølgende, men paa Endestavelsen, der ved en mellemkomende Stavelse var skilt fra *ð*. Den samme Grund til Overgangen fra *ð* til *g* foran *ur* finder jeg i *nagura*, *fjagurum* paa Rök-Stenen, i oldn. *fjögurra*, *fjögur*. I Accus. masc., der oprindelig blev dannet efter de consonantiske Stammers Böining, er Endelsen *a* i *fjagura* tilføjet ved Indflydelse fra *a*-Stammernes Böining.

d 5. I Accus. plur. **uintur** »Vintre» i Modsætning til oldn. *vetr* er *u* neppe indskudt Vokal, men i *-ur* i Modsætning til *-r* formoder jeg Suffixvariation¹⁾.

d 7. hajslar. Forudsætter Nom. Acc. Ental ***hajsl**. Navnet er sikkert det samme som **hahaisla** (Accus. sg.) paa Möjebro-Stenen. Förste Led kan altsaa ikke være af Adjektivet *hár* »höi». Derimod maaské af en Substantivstamme *hāha-* med nasalt *a*, tidligere *hanha-*, der har betegnet »det at hænge», jfr. got. *faurahah* »Forhæng». Förste Led i det tydske Navn *Hangbert* (se Förstemann) er maaské beslægtet. **hajsl**, urnord. **hahaislar** har maaské oprindelig betegnet: »Gissel, som er hjemfalden til at blive hængt (naar et Forbund eller en Fred bliver brudt)». Noreen (*Arkiv f. nord. Fil.* III, 30) nævner ogsaa andre Ordstammer, til hvilke første Led i **hajsl** efter Formen kan høre, bl. a. *isl.* *há*, at plage (jfr. lit. *kanka* Kval). Men her mangler i Germansk et tilsvarende Substantiv. Iafald betegner *ą* i **hajslar** vistnok nasalt *a*, ligesom overalt ellers paa Rök-Stenen²⁾.

d 7—8. harups læser jeg nu **harups** og forstaar det som gen. af et til oldn. *Hørðr* svarende Navn. Denne

¹⁾ Noreen sammenstiller i *Arkiv* III, 28 **uintur** med got. *wintrus* for at forklare *u* foran *r*. Men maatte ikke Accus. pl. af den i Gotisk forekommende *u*- Stamine paa Rök-Stenen have hedt *uintru*?

²⁾ Det gotlandske Navn *roþuisl*, *Róðwisl*, hvori *g* ligeledes mangler, forklarer jeg som *Róðw-isł* af **Hröþugislar*, ikke med Noreen (*Arkiv* III, 29) af *Hröð-(g)wisł*.

Forklaring, der først er fremsat af Fr. Sander (*Hvem var Sig. Fafn.* S. 122), er ogsaa funden af E. Brate. Synkope i *Hørðr* skyldes vel Indflydelse fra Dativ. Samme Navn er **Aqovθ*, der bæres af en Heruler i 6:te Aarh. hos Prokop og hos Agathias, *Harud* neer. Fuld. a. 781, *Haruth* trad. Corb. 475, neer. Fuld. a. 830. Genetiv-formen *Harðar* er dannet ifølge *u*-Stammernes Böining, efter at Navnet havde faaet Formen *Hørðr* i Nominativ, *Hørð* i Acc.; Gen. *Harðar* er ikke blot norsk-isl., ogsaa Lilj. Run. Urk. 329 har **harpar**, hvor dog andet **a** er usikkert. Paa Grund af det trange Rum er **p** af **harups** sidst i Rækken skrevet over Linjen. Saaledes er i Kolunda-Indskriften (Dyb. 4to nr 60) **p** af Ordet **mupur** sidst i Linjen skrevet over de andre Runer.

Mandsnavnet *Hørðr*, her i Gen. **harups**, er sproglig samme Ord som Navnet paa Indbyggerne af det norske *Hørðaland* og det danske Hardesyssel, ligesom allerede Cœsar i Ariovists Hær nævner *Harudes*. Ogsaa andre af de tyve Konger eller deres Fædre bære Navne, der staa i Forbindelse med germaniske Stammenavne, saaledes *Hræiduljr* med *Hræidgutar*, *Ruguljr* med Navnet paa de norske Ryger og de af sydlandske Forfattere nævnte Rugier¹⁾.

d 8. **airnar** kan ikke, som jeg før mente, være = isl. *Arnar*, thi dette maatte paa Rök-Stenen skrives **arnar**. Desuden betegner **ai** paa Rök-Stenen aldrig **æ**. En Navneform **airnar** er overhoved vanskelig at forklare. Sangermannsk *air* bliver i historisk Nordisk til *ár* og samgermanskt *aiz* maatte paa Rök-Stenen fremtræde som **air** (ikke **air**). Derfor synes, hvis **airnar** er rigtig læst, Lydforbindelsen **rn** umiddelbart efter **ai** at maatte være uoprindelig og forholdsvis sen. Noreen (*Arkiv f. nord. Fil.* III, 25) holder **airnar** for Gen. af et urnordisk Navn **Airmur*, der har

¹⁾ Förste **u** i **kunmuntar** er ueheldig gjengivet i Tegningen i ATS. V. Hovedstaven rager noget op over den krumme Sidestav.

været beslægtet med got. *airus*. Denne Forklaring tør jeg ikke tiltræde, saalaenge der ikke er paavist noget sikkert. Exempel paa, at *air*, *ær* i historisk Nordisk er opstaaet af urnord. *air*, og saalaenge som ikke et Navn **Airnur* andensteds er fundet. Om første Rune i **airnar** bemærker Ingeniør Friberg: »Runan är troligen **þ a**, churu den möjligen kunnat vara **f b**, emedan nedre partiet till höger afflagrat och kunnat förstöra nedre tvärstrecket. Det nu kvarvarande tvärstrecket synes dock på det visserligen låga utrymmet mellan längdlinjerna utgå från stafvens midt». Siden har han meddelt mig, at Runen sikkert synes ham **a**.

airnar *Eirnar* er neppe omsat af **Einrar*, Gen. af et til oldn. *Einarr* svarende Navn, böjet som *i*-Stamme. Kanské er *Eirnar* sammendraget af **Eipornar* (jfr. dansk *Gormr* af *Goðormr*), Gen. af *Eiporn* (*íþorn* Lilj. R.-U. 87), böjet som *u*-Stamme ligesom got. *þaurnus*.

d 9. Runerne i den nederste, ufuldstændig bevarede Linje paa Bagsiden har jeg paany undersøgt paa Stenen selv og i Papiraftryk. Ogsaa har jeg havt til Hjælp Bemerkninger af Ingeniør Friberg og en enkelt Gang seet en af ham tagen Gibbsafstöbning.

d 9. I nederste Linje er Rune 1—6 **nukmak**. Af 7de øiner man tydelig kun det överste af en ret Stav. Runen har mulig snarest været **a**, men kan dog efter Sporene have været f. Ex. **i**. Rune 8—13 læser jeg **míralu**. Mellem dette og **ainhuar** i det følgende sees 5 Streger. Den første Streg (Rune 14) er en ret Stav, som naar ned til de øvrige Runers Midte. Runen kan have været **i**, dog som det synes ogsaa **n** eller **s**. Rune 15 er Toppen af en ret Stav. Fjerde Streg mellem **alu** og **ain** viser sig ved sin skraa Stilling at være höire Stav af **k**. Uagtet 3dje Streg, der er lodret, og 4de Streg staa temmelig langt fra hinanden, læser jeg dem derfor sammen til **k** (Rune 16). Rune 17 er Toppen af en ret Stav. Rune 18—24 læser jeg

ainhuar. Rune 25, er, som det synes, i (eller **si?**). Rune 26 er sikkert **p**. Herefter er der en Prik; men jeg tror neppe, at denne har sproglig Betydning. Af Rune 27 ser man øverste Del af en ret Stav, uden at det kan afgjøres, hvilken Rune her har staaet. Herpaa følger et Rum, hvorpaa der snarest har staaet 5 eller 6 Runer, som nu er forsvundne. Herefter har staaet en Rune, der snarere synes at have været **p** end **l**. Dog skimtede jeg foran denne Rune lige under andet **a** i **airnar** det øverste af en noget skraa Stav. Altsaa har der mulig staaet **kp**. Til höire for **p** (?) er der et tomt Rum, saa stort, at omtrent 5 Runer der kunde have Plads. Om noget har været skrevet her, har jeg ikke kunnet bestemme. Lige under **i** i **sunir** troede jeg paa Gibbsfötbningen at se noget, som lignede en Prik.

Af Runerne i nederste Linje tror jeg med Sikkerhed at kunne tolke R. 8—13 **mir alu**, udtalt *men allu* = isl. *med qllu* »fuldstændig». Om Praepositionen **mir** se mine Bemærkninger til *a* 7. R. 18—24 kan forenes enten til **ainhuar** Nom. sg. masc. »hver enkelt» eller = oldn. *einhverr* »nogen» eller med Rune 25 til **ainhuari** Dat. sg. fem. Stephens (*Run. Mon.* III, 56 f.) oversætter **ainhuar** »each one of them». Mere af Runerne i nederste Linje kan jeg ikke med nogen Sikkerhed tolke. Tolkningen er tildels afhængig af Ordene **ftir fra**, som er skrevne nederst til höire med Runer, der udfylde samme Höide som til venstre de to nederste Linjer tilsammen. Skal **ftir fra** læses umiddelbart efter **airnar sunir** i næstnederste Linje og foran **nuk** i nederste Linje, saaledes som Stephens antager? eller skal **ftir fra** læses efter nederste Linje? Det første synes at stemme mest overens med den Maade, hvorpaa de nederste Linjer er skrevne til höire paa Forsiden. **ftir** har jeg allerede tidligere tolket »efterspurgte» og **fra** »spurgt». ¹⁾

¹⁾ Jeg har tidligere nævnt, at Skrivemaaden **ftir** ogsaa findes Lilj. 1064. Men dette Sted beviser intet, thi Stenen har **stainpinatfir**, der

fra tager jeg med Stephens som förste Person »jeg spurgte«. Her som jaevnlig i det norröne poetiske Sprog, er »jeg», som det synes, ikke særlig udtrykt. Ellers maatte man efter **alu** udfylde [ia]k, men det vilde vel være for langt skilt fra Verbet. Baade i det gamle norsk-islandske og i svensk Sprog heder det *spyrja æptir* »spørge efter Noget« med Dativ. Jeg formoder, at **ftir** skal forstaaes paa samme Maade her, men at det er skilt fra sin Styrelse, ligesom **an a 6 i an urpi fiaru.**

Efter **ftir fra** læser jeg altsaa med Stephens **nuk** i nederste Linje. I **nuk** søger jeg det af **ftir** styrede Ord. **nuk** har Stephens efter min Formodning rigtig sammenstillet med oldn. *gnög*; men med urette tager han det som Accus. pl. neutr., da intet Substantiv af Intekjön i Accus. pl. følger. Sander oversætter her: »Nog af män«. Jeg formoder ligeledes, at **nuk**, uttalt *nóy*, her staar ubojet (i Modsætning til Forholdet i Oldnorsk) med substantivisk Betydning og styrende Genetiv ligesom nht. *genug*, mht. *genuec* og lat. *satis*. Etymologisk er *nóy* vistnok en substantivisk brugt Form af et Adjectiv. Det ældste Islandsk har Adjectivet *gnógr*; men allerede f. Ex. i Hauksbók forekommer Formen med *n* i Fremlyd, jfr Vigfussons Ordbog. I Islandsk bruges ogsaa *i gnög*, *i nóy*, i tilstrækkelig Mængde eller Grad. I Svensk er ikke Formen med *gn* i Fremlyd funden, men *nogh* optræder først sent, se Rydqvist VI,

kan opløses **stain þina aftir**. Brate i Bezzembergers *Beiträge z. Kunde d. iudoger. Sprachen* XI, 182 anfører foruden dette Sted Lilj. 1277: **ftir kala**, men *i* kan her være slaaet bort i Randen foran **ftir**: Stenen har paa et andet Sted **iftir**. Fremdeles anfører Brate **ftir** Lilj. 232 (hvilket Sted nu mangler paa Stenen, der ogsaa har havt **iftir**), Lilj. 96 (=Dyb. 144), Lilj. 396 (Peringskiöld, *Note in vitam Theodorici* 461), hvor **ftir** staar efter **merki** og **uk** ved Siden af **iftir** efter **uk**, og endelig **btir** Lilj. 1912. Brate ser i **ftir** en prokoperet Form, der egentlig skulde lyde *jter* og som er opstaact af *after* med Slutningsbetoning. Denne Opfatning er tiltalende; men jeg vover ikke at tiltræde den, fordi Konsonantsforbindelsen *jτ* i Fremlyd er aldeles uhørt i germanske Sprog. Jeg nødes til at opfatte **ftir** som forkortet Skrivemaade. Stephens oversætter **ftir fra** »derefter hørte jeg«.

320 f. I Oldhöitydsk findes en enkelt Gang *nug Graff* II, 1005 uden Präfixet *gi-* for det sædvanlige *ginug*.

Det følgende **maka** (andet **a** ikke sikkert) forstaar jeg som *maga*, Gen. plur. af et til oldn. *mogr* svarende Ord; *mága* af *mágr*, Svoger, vilde her ikke passe i Sammenhængen. *mogr* betyder »Søn», Genitiven *maghær* har i en enkelt Forbindelse holdt sig i Upplandslagen og Helsingelagen (Rydqvist II, 145). Men *mogr* betyder i Digtersproget ogsaa ung Mand eller Mand overhoved. **ftir fra nuk maka mir alu, æftir frú nóg maga mer allu**, betegner altsaa egentlig: »jeg har spurgt efter nok af Mænd fuldstændig», d. e. jeg har ved Efterforskning faaet fuldstændig Underretning om overmaade mange Mænd. Dette siger Indskriftens Affatter med Selvtilfredshed, efter at han har opregnet Navnene paa de tyve Konger og deres Fædre samt berettet om deres indbyrdes Slægtskab. Paa lignende Maade begynder den vidtbereiste angelsaksiske Sanger, der opregner en Mængde Konger og de Folk, over hvilke de har hersket, med Ordene: *Fela ic monna gefrægn mægðum wealdan* »Jeg har hört (eg. spurgt) mange Mænd herske over Folkestammer».

I det følgende synes **ainhuar** Nom. sg. masc. (neppe **ainhuari** Dat. sg. fem.) snarest at have hört til en Relativsætning.

Om vi efter **ainhuar** skal söge Präpositionen **i** og en deraf styret Pronominalform, som begynder med **p**, ved jeg ikke.

Med Ordene nederst paa Bagsiden »Fuldstændig har jeg spurgt efter mangfoldige Mænd¹⁾ — — » afslutter Indskriftens Forfatter, som jeg formoder, sin Opregning af gamle Sagn, der ikke staa i nogen bestemt Forbindelse

¹⁾ Jeg formodede tidligere, at **nuk** i Begyndelsen af nederste Linje skulde forstaaes som »nu jeg« og **maka** som *máka* »jeg kan ikke«. Men dette synes ikke att passe i Sammenhængen. »Jeg« vil desuden ikke let enklitisk slutte sig til »nu«.

med Vaamod, til hvis Minde Stenen er reist, og han gaar nu over til at nævne en berömt Stamfader af Vaamod for saa til Slutning at prise Vaamods egne Bedrifter.

e 1—2. **uaim si burin (n)íþr trāki uilin is pat.** Stephens (Run. Mon. III S. 51) oversætter: »In whom born is an heir to that warrior: Wilin is that (= it is).» Det er efter ham Vaamods nylig fødte Søn, som her skal omtales (S. 56). Men hermed lader sig ikke forlige det umiddelbart følgende: **knuákknat | iaiun**, saaledes som jeg tolker disse Ord. Stephens er derfor nødt til at give en anden Laesning og Tolkning af disse Ord, men denne hans Tolkning behöver ikke at gjendrives: den gjendriver sig selv. Desuden skulde man ved Stephens's ovennævnte Forstaaelse af e 1 vente *hicærr*, ikke *hwæim*. Man maa altsaa forstaa Stedet saaledes: »for hvilken Helt der er født en Åtling». Hvem denne Åtling er, siges ikke udtrykkelig; men sandsynlig menes vel derved Vaamod, saa at den umiddelbart efter nævnte Vilen betegnes som Vaamods Stamfader. Ved at forstaa **níþr** som *niðr* »ned» vil man ikke faa passende Udtryk.

e 2—3. **knuák knati ai un.** Her er jeg tilbøielig til ikke længer at forstaa **ai** som *æi* »altid», men som *ái* »Oldefader». Herfor taler det følgende **uilin is pat**, da vi ved *ái* »Oldefader» faa et Ord, paa hvilket **pat** tydeligere kan vise tilbage. Desuden damner **ai**, *ái* »Oldefader» en passende Modsaetning til **níþr**, der da her bliver at forstaa som »Sønnesøns Søn». Paa Frerslev-Stenen i Sjælland siges, at Runeridseren har hugget Runerne **aft aq.**

Ligesom Rök-Indskriften synes at omtale Vaamods Oldefader, hvilken Omtale indledes i en afhængig Spørgesætning, saaledes nævner den graphisk og sproglig nærbeslagtede Kärnbo-Indskrift **afaraiþu** (Oldemoder)¹⁾ og i

1) Förste Led i *afaræiða* er det samme som i tydsk *aberene* (*proavus*), se Grimm *Deutsch. Wtb.* Derefter ventede man ***abaraíþu**, uagtet Gotisk har *afar*, efter. Andet Led er d. s. s. oldn. *eiða* Moder.

i en afhaengig Spørgesætning **lækmuprku þriar** (Moder, Mor-moder og Mormoders Moder).

knuą knati ai un oversættes af Sander (*Hrem var Sig-Fafn.*) »Gny skall städse vaggande våg». Man kunde virkelig tænke paa at forstaa **knuą** = isl. *gnýja* (hvad Sander ikke gjør) og **un** som Nominativ. Herfor kunde tale den Omstændighed, at man derved undgaar at antage den paafaldende Accusativform *unn*. Men »altid bruste Bölgen» synes mig ikke at give passende Mening, naar »Vilen er det» følger umiddelbart efter. Og læser man her med Sander en Dativ *Wilini* »for Vilen er det», saa bliver Udtrykket alligevel kunstlet og uklart. Er *unn* af en ð-Stamme? jfr. ags. *guð*, men oldn. *guðr*.

Her er skrevet **knuą** med nasalt *a*. Ligesaa Infinitiv **fluą** med Lönruner paa Smalsiden *h*. I Modsaetning hertil er Nasallyden, som Noreen *Arkiv III*, 27 bemærker, svunden i 3 Pl. Præs. **stánta a 1** (jfr got. *standan*), **likia d 3**, Dat. sg. m. **kuta c** (jfr **halaiban** paa Tune-Stenen), Ace. pl. m. **fiakura d 5** (jfr got. *blindans*). Da vi ikke blot paa Rök-Stenen har **knuą**, **fluą**, men ogsaa paa Frerslev-Stenen **aą** = isl. *áa* af *ái* Oldefader ved Siden af Gen. **afa** = isl. *aþa* og paa Kirkebø-Stenen Accus. **hruą** = isl. *Hróa*, saa synes det ved disse Exempler godt gjort, at det nasale *a* i Uddyd af tostavelses Ord holdt sig længst umiddelbart efter Vokal. At *j* mangler i **knuą**, medens det findes i isl. *knýja*, er maaské at forklare ved Indflydelse af Præs. Indic. Ental og Præs. Conjunetiv.

Umiddelbart efter **uilin is þat** i e 3 skal man, som jeg nu tror, læse ikke Lönskriften paa Stenens ene Smalside, men Runerne af den ældre Række paa Stenens brede Bag-side: først Tverlinjen nedentil, som jeg nu kalder *f*. Der paa Langlinjen med den ældre Rækkes Runer, hvilken jeg nu kalder *g*.

f Rune 1. Af denne kan ved Stenens Kant nu kun **1** sees; men fuldstændig har Runen været **h**. Samme Tegn **h** gjenfindes som Rune 22 i den langsefter skrevne Linje

med den ældre Rækkes Runer (*g*). Runen **h** betegner her, som Tolkningen vil vise, **s**.

f Rune 2 **p** er en Form af *ár*-Runen og betegner **a**.

f Rune 3. **X g.**

f R. 4 **P w.** Runetegnets Forekomst her efter **g** og foran **m** viser, at **P w** her betegner en Vokal. Da Indskriften har **x o**, formoder jeg, at **P w** her betegner Uttalens **u**.

f Rune 5 **M m.** Nederste Del af den Tværstreg, der skraaer mod venstre, gaar adskillig længer ned paa den rette Stav end nederste Del af den Tværstreg, der skraaer mod høire.

Med **sagwm** er et Ord afsluttet. Fr. Sander (*Hvem var Sigurd Fafnersbane?* Stockholm 1883) har den store Fortjeneste først at have bevist, at den Del af Rök-Stenens Indskrift, som er skrevet med den ældre Rækkes Runer, indeholder virkelige Ord. Han har først seet, at denne Del af Indskriften begynder med **sagwm**, altsaa med den fra andre Steder i Rök-Indskriften kjendte Formel, og han har først seet, at Runen **p** betegner **a**¹). Men trods dette og trods nogle andre nye rigtige Opfatninger kan jeg ikke tillægge Sanders Skrift i sin Helhed, med den deri givne Tolkning af Rök-Indskriften og af flere andre Rune-Indskrifter, videnskabelig Karakter.

sagwm betyder »vi sige», »vi fortælle». Samme Ord er skrevet **sakum** *a* 3, *a* 5, *d* 1, *d* 3 og med Chiffreskrift *e* 1.

f Rune 5 **m** maa, som *a* 3 og *e* 1 viser, tillige læses som andet Ords første Bogstav.

f R. 6 **x o.** *f* R. 7 **X g.**

f R. 8 **Π** maa, som *a* 3 og *e* 1 viser, være **m**, uagtet **m** som Rune 5 har en anden Form, der ikke er væsentlig

¹⁾ Wimmer (*Runenschrift*, Berlin 1887, S. 127, 385) læser ogsaa **HPXPM** som **sagwm**, der fra andre Steder i Rök-Indskriften er kjendt under Skriftformen **sakum**, men han nævner ikke Sander.

forskjellig fra den, som findes i andre Indskrifter med den ældre Rækkes Runer.

f R. 9 M e. f R. 10 þ n.

f R. 11 er **þ**. Saaledes er Rune 11 først rigtig læst af Ingeniør Algot Friberg, som har taget Gibsafstøbninger og udført en Cementkopi af Rök-Stenen og som med stor Omhu har undersøgt dennes Indskrift. Med ud- mærket Velvilje har han meddelt mig sine værdifulde lagttigelser, hvorfor jeg her bringer ham min ærbö- dige Tak.

I **þ** er den rette Stav utydelig; men Runen er dog sikker. Samme Rune **þ** forekommer i det følgende 4 Gange. Denne Runes Betydning er ikke hidtil paavist. Sammen- ligningen af **mukmini a** 3 og **e** 1 viser, at **þ** betegner **i**¹⁾. Andet Ord er altsaa **mogmeni**, samme Ord som **mukmini a** 3 og **e** 1.

Den her forekommende Skrivemaade beviser, at Ordet hidtil ikke har været forklaret rigtig. **mogmeni**, **mukmini** har været udtalt *mógmenni*, hvilket er Dat. Ental Intetkjön af et Samlingsord, som har betegnet »det hele Folks Menne- sker». Den samme Forklaring af **mukmini** er, uden Hensyn til de ældre Runer paa Rök-Stenen, funden af Professor Wisén, der sammenligner oldisl. *múgr ok margmenni*.

Første Led er, som Rosenberg (*Nordboernes Aands- tilr* I. 101) og Läffler (*Om Rökstenen* S. 19) har seet, *mógr* »Maengde, Folkemasse, Folk, Almue», der forekommer i glsv. *almoghr* i Konungastyrelsen, ogsaa *mogi* (i Gutalagen), *moghe* (i *almoghe*), oldnorsk *múgr* eller *mági*. Se Läffler, *Om Rökstenen* S. 19 f., 31 f. Andet Led er, som jeg først antog, men siden forkastede (*Tolkning* S. 16 f.), *menni*, en Afledning af det til »Mand» svarende Ord, der tildels med collectiv Betydning forekommer i flere Sammensætninger: glsv. *almænni*, *skyldmænni*, *spakmænni*, oldn. *almenni*, *góð-*

¹⁾ Ikke **u**, som jeg tidligere antog.

menni, ungmenni o. s. v. At det ikke paa Rök-Stenen er skrevet **mäni** d. e. *mænni*, uagtet første Stavelses Vokal er opstaaet af *a* ved *i*-Omlyd, forklarer jeg paa følgende Maade: det ved *i*-Omlyd af *a* opstaaede *æ* er i Stavelse med Bitone ved Indflydelse af det følgende *mn* blevet til *e*, skrevet **e** i den ældre Skrift, **i** i den yngre. Beslaegtede Lydphænomener i Svensk og Norsk er paapegede af Läffler *Tidskr. f. Fil.* N. R. II, 292; af mig i *Smaastykker udg. af Samfund t. Udg. af gl. nord. Lit.* S. 110 og hos Brate *Runverser* S. 51, 125; i Oldhöitysk af Läffler S. 289.

Det er at mærke, at der i Endestavelsen, er skrevet **i**, ikke **e**. Hermed sammenligne man hvad Sievers i Paul-Braunes *Beitr.* XII, 484 f. har oplyst om Forholdet i Old-dansk. Jfr. **sagwm**, ikke *sagom*.

f Rune 12 læses af Ingeniør Friberg Kvistene til venstre er utsynlige. Men Friberg bemærker, at de to længere Kviste til venstre (nærmest den foregaaende Rune) tydelig skjernes i Gibsafttrykket, medens de to mindre Kviste til venstre er næsten fuldstændig afflækkede. Jeg tror paa Papiraftryk at se tydelige Spor til venstre ogsaa af en tredje Kvist (fra neden af regnet). En fjerde Kvist til venstre kan jeg ikke øine. Denne Runeform forekommer ellers aldrig hverken paa Rök-Stenen eller i andre Indskrifter.

Paa det tilsvarende Sted har *a* 3 **þat**; jfr. **þat** *a* 5, *d* 1, *d* 3. (I *e* 1 staar intet tilsvarende Ord.) Dette viser, at Rune 12 maa betegne **þ**.

Den her forekommende Runeform synes aldeles forskjellig fra Tegnet **þ**. Jeg ser en Kvistrune i Rök-Stenens Form, der synes at bestaa af en ret Stav med 3 Kviste til venstre og 4 til høire. Jeg antager, at **þ** herved er betegnet som 3dje Rune i 4de Gruppe.

Den her brugte Skrift er den længere Raekkes, der bestaar af 24 Runer. Denne er paa Vadstena-Brakteaten (Wimmer, *Runenschrift* S. 77) og paa Themis-Sværdet (Wim-

mer S. 383 f.) delt i 3 Grupper. Jeg antager, at Rök-lindskriftens Affatter ikke har kjendt denne Deling af den længere Række. Den af ham brugte kortere Række deltes i 3 Grupper, af hvilke han ved Dannelsen af Kvistruner regnede **bmlr** som 1, **hniast** som 2 og **fupark** som 3 (*Tolkning* S. 81). Jeg formoder, at han ved den længere Række ligeledes lod de 6 Runer **fupark** danne en fuldstændig Gruppe og at han i Lighed hermed ogsaa lod de andre Grupper bestaa af 6 Runer. Hele Rækken kom derved til at blive delt i 4 Grupper, hver paa 6 Runer. I den længere Række blev **fupark**, ligesom i den kortere Række, ved Dannelsen af Kvistruner betegnet som sidste Gruppe Saaledes kunde þ blive betegnet som 3dje Rune i 4de Gruppe. Ogsaa ved Kvistrunerne paa Stenens Smalside angive Kvistene til høire Gruppen, Kvistene til venstre Runens Plads i Gruppen.

De to øverste Tvaerlinjer paa Stenens Bagside (*e* 1 og *e* 2) samt Langlinjen med den længere Rækkes Runer (*g*) bestaa hver af 24 Runer. Tvaerlinjen med den længere Rækkes Runer (*f*) bestaar egentlig kun af 23 Runer. Men naar þ er betegnet som 3dje Rune i 4de Gruppe, kan Runeridseren have regnet denne Rune som 2 Tegn, og vi faa da ogsaa her 24 Tegn i Linjen.

At en Kvistrune er anbragt midt i Linjen, saaledes at der til hver Side af den er Skrevet 11 egentlige Runetegn, maa være gjort med Hensigt. Det er neppe heller tilfældigt, at Antallet af Runer i hver af de 4 Linjer *e* 1, *e* 2, *f* og *g* er det samme som Antallet af Runer i den længere Række, nemlig 24. Jeg tæller dog Kvistrunen for þ som én Rune (R. 12).

Rune 13 **þ a.** R. 14 **M d.** Med R. 15 begynder et nyt Ord. R. 12—14 danner et Ord for sig: **þad** »det». **d** betegner her sikkert den tonende Spirant ð, den samme Lyd som i den kortere Rækkes Skrift paa Rök-Stenen er betegnet ved þ, f. Ex. i Ordet **suap a** 4 og **d** 2—3. At

t, som er bevaret i **pat** a 3, a 5, d 1, her er gaaet over til *ð*, maa have sin Grund deri, at Stavelsen kunde udtales uden Hovedtone. En analog Lydforandring er paavist i senere Tid. I svenske Haandskrifter fra Middelalderens Slutning findes ofte i relativt uaccentuerede Stavelser *dh* skiftende med *t* (eller *th*) i Stedet for oprindeligere *t*, se Kock, *Undersökningar i svensk språkhistoria*, S. 9. Den samme Overgang fra *t* til *ð* findes i Islandsk, i enkelte Tilfælde meget tidlig, i Norsk og i Dalmaalet; jfr. *Tolkning* S. 28.

f R. 15—18 **Hꝫþa hoar.** Dette Ord er, som Sander har seet, det samme som **huar** a 6. **o** betegner her, ligesom i det følgende **gaoar**, Halvvokalen *w*, der for Runeridseren maa have lydt som et consonantisk *o*. **hoar** indleder ligesom **huar** a 6 en afhængig Spørgesætning. Tidligere har jeg tolket **huar** »hvør», men hvis dette, som jeg nu mener, er = oldn. *hverr* »hvem», saa maa ogsaa **hoar** antages at have denne Betydning.

I Tolkningen af alle de følgende Ord skiller jeg mig aldeles fra Sander.

R. 19—23 **þxþrñ igold.** Sidste Rune har Formen **ñ**, saa at Korset ikke er fuldstændigt til höire. Men at Runen er **d**, godtgjøres ved Rune 10 i følgende Linje. **igold** forstaar jeg som *ýgold*, et Collectiv af Hunkjön »skrækindjagende Mandskab» »de bistre Krigere». Hvilken Casus **igold** er, kan blot oplyses ved den syntaktiske Sammenhæng, som jeg siden skal söge at bestemme.

Jeg formoder, at **i** i **igold** betegner Lyden *y*. I den kortere Rækkes Skrift paa Rök-Stenen er kort og laagt *y* betegnet ved **ñ u**, se f. Ex. **umisum** a 5. Men da *u* i den længere Rækkes Skrift er betegnet ikke ved **u**, men ved **w**, saa kan ogsaa *y* her være anderledes betegnet. I **ind** *g* betegner **i** ligeledes Lyden *y*.

Förste Led af **igold** *ýgold*, der er et poetisk Ord, gjenfindes i oldn. *ýgr* »skrækindjagende». Dette Ord bruges i norröne Digte om Krigere, f. Ex. *ýgrir meun* i Bjarne

Kolbeinssons *Jómsvikingadrápa* Fms. I, 179. *ýgr* er samme Ord som *ógr*; *ý* er opstaet ved indflydelse af den følgende Palatal, se mine Bemærkninger *Arkiv f. n.* F. II, 350, Tamm sammesteds II, 343. Ordstammen findes med *ý* ogsaa ellers i Sverige: *yggjäis* »se med rädsla på något», *yggen* »skyggt seende omkring sig, skrämd» i Angermanland (*Rietz* 852 a).

Andet Led i **igold** er samme Ord som det oldnorske *old*, der i samme Betydning ofte forekommer i norröne Digte, f. Ex. *valdr norrónnar aldar* Sturla Thordsson i Hák. s. Hák. Kap. 150, *qld vann ossa skjoldu . . . rauda* Sigvat i Heimskr. Öl. s. h. Kap. 48, Str. 3. Dette Substantiv er paa Rök-Stenen *a* 6 i Dat. pl. skrevet **altum**, men har der en forskjellig Betydning. I Nominativ er Ordet skrevet **alt** Lilj. 494, se *Ant. Tskr. f. Sv.* X, 1, S. 114.

g R. 1—5 **χþꝫþþ gaoar.** At dette ikke er Præs. Indic. 3. Ps. Ental af et Verbum, er klart allerede af den Omstaendighed, at paa Rök-Stenen Verbet i tilsvarende afhængige Spørgesætninger staar i Conjunetiv. Jeg forstaar **gaoar** som Gen. sg. fem. af et Substantiv med Betydning »Landskab», styret af det forudgaaende **igold**. Dette **gaoar** skal jeg nærmere oplyse i det følgende.

g R. 6—10 **igold** »det skräckdjagende Mandskab» er sideordnet med det foregaaende **igold**.

g R. 11—13 **þtñ ind** er Prapositionen »under». *und* er Prapositionens regelrette Form i norröne Digte (Sievers Paul-Braune *Beitr.* V, 483 f.; VI, 318). Den forekommer ligeledes, skreven **unt**, i en Indskrift i Södermanland (Lilj. R.-U. 870, Brate *Runversar* nr 68). Ligesaa har Rök-Stenen som Praposition den kortere Form **aft** ikke *eftir*, **ub** ikke *yfir*, **fur** ikke *fyrir*.

ind maa have været udtalt *ynd*. Den omlydte Form *ynd* er analog med oldisl. *ept*, oldsv. **eft** og med oldisl. *jyr*. *ynd*, der vel er en oprindelig Locativform, forholder sig til oldisl. *und*, som *fyr* til *før*. **ind** taler for,

at **aft** af Rök-Indskriftens Affatter har været udtalt *aft*, ikke *aft*.

g R. 13—18 **Χ&ΤΗ& goðnar.** At der her er skrevet **þ**, forklares derved, at **þ n** følger efter. **þ** betegner her, som i ældre Indskrifter med den kortere Rækkes Runer, nasalt *a*, hvorfor jeg gjengiver Runen ved **a**, medens *a* forøvrigt er betegnet ved **þ**. **goðnar** forstaar jeg som »Jordens»; jeg skal i det følgende nærmere oplyse Ordet.

g R. 19—23 **Η&ΛΗ& hosli.** Runen **η** er aldeles sikker.¹⁾ Friberg bemærker: »Öfver sista runan står ett något åt höger lutande kort streck. Kanske naturligt». **hosli** forstaar jeg = oldn. *hasli*, Dat. af *hasl*, *Hasseltræ*.

I **hosli** betegner **o** *u*-Omlyd af *a* ligesom i **old**. I Mod-sætning hertil er med den længere Rækkes Runer skrevet **sagwm**. Af dette maa vi slutte, at **a** i **sakum**, **altum**, **fiaru**, **karur**, **fiakura**, **fiakurum**, **nabnum** o. s. v. betegner *a* og ikke en omlydt Vokal, og at **q** i **mänum**, **strantu** betegner et nasalt *a*. Men hvorledes skal det forklares, at **hosli** i Mod-sætning til f. Ex. **sagwm** og **altum** har omlydt Vokal? Jeg opfatter det saaledes. Rök-Stenens Sprogform viser følgende Regel: Et *u*, som følger i næste Stavelse, omlyder ikke *a*, *q* i den Stavelse, som har Hovedtone; derfor **sagwm**, **sakum**, **altum**, **mänum** o. s. v. Men *a* omlydes til **o** ved Indflydelse af et *u*, som engang har været, men ikke længer er tilstede i en følgende Stavelse; derfor **old** af **aldu*.²⁾ Altsaa maa **hosli** være opstaact af urnord. **hasulē*. Den urnordiske Form maa have havt en Vokal mellem *s* og *l* ligesom lat. *corulus* af **cosulus*. **hosli** forholder sig til oldn. *hasli* som oldn. *olnbogi* til *alnbogi*.

ind goðnar hosli synes umiskjendelig at svare til Udrykket *und jardar høslu*, hvilket den islandske Skald

1) Sander (S. 173) har istedenfor denne Rune en aldeles vilkaarlig og urettig Læsning.

2) Doc. Söderberg har fundet samme Regel i andre gammelsvenske Sprogmindesmærker, se Kock i *Arkiv IV*, 144 f.

Hallvard Hårekbslesi i en om Kong Knut den mægtige digtet Strophe, som anføres i Skáldskaparmál (Snorra Edda ed. AM. I, 516), bruger som et poetisk Udtryk for »paa Jorden». Det siges til Kongen: *Esat und jarðar hōslu munka valdi mæringr en þú nærri.*

Gislason (*Aarbøger for nordisk Oldkynd.* 1868 S. 359 —365) forstaar dette saaledes. »Under Verdenstraet [Yggdrasels Krone] er ingen Fyrste Gud nærmere end du». Herfor kan **hosli** »Hasseltrae» tale. Men da *hōslur* hos Islænderne betegnede de Hasselstænger, ved hvilke Kaunpladsene eller Tingpladsene begrænsedes, finder jeg det muligt, at man med Vigfusson (*Icel. Dict.*) skal forstaa *und jarðar hōslu* som »inden Jordens Grænser» egentlig »under den Hasselstang, som danner Jordens Grænse». Paa samme Maade som det islandske Udtryk maa da Rök-Stenens **ind goðnar hosli** forstaaes. Vi har her et nyt Bevis for, hvad jeg før har fremhævet, at den svenske Olddigtning havde mange omskrivende poetiske Kunstdtryk tilfælles med den norsk-islandske.

goðnar betyder altsaa d. s. s. *jarðar* »Jordens». Dette Ord synes mig nær beslægtet med **gaoar**, som vi har havt i det foregaende. Dette er et vigtigt, hidtil ukjendt oldsvensk Ord. Genitiven **gaoar** d. e. *gawar* er efter min Formodning beslægtet, men ikke identisk, med got. *gawi* neutr. (af Stainme *gauja-*). *χώρα, περίχωρος*, oht. *geri*, *gontsi* neutr., mht. *göu*, *gou* n., nht. *gau* m.; oldfries. *gā*; ags. (kun som sidste Led af Stedsnavne) *ga*. Det gotiske Ord vilde, hvis en tilsvarende Form fandtes i Oldnordisk, der hede **goy*. Jeg formoder, at **gaoar** paa Rök-Stenen har væsentlig den samme, mere indskrænkede Betydning som tydsk *gau*, nemlig »Landskab», medens **goðnar**, som allerede sagt, maa have den mere omfattende Betydning »Jorden». Den til **goðnar** svarende Nominativ har sandsynlig været **gón* eller **góum*. Dettes Forhold til **gaoar** synes kun forklarlig under den Forudsætning, at man har

bøjet Nomin. **yó* Gen. *gawar*. **yón* »Jord» Gen. **goðnar** synes afledet af **yó* Gen. *gawar* »Landskab» ligesom Odens-Navnet *Herjann* af *herr*, *þjóðann* af *þjóð* og ligesom *Gefjon*, der er nærbeslægtet med got. *gabei*, Rigdom. Dog gjælder denne Analogi kun i formel, ikke i logisk Henseende.¹⁾ Stamineformen *yó-* (hvis Vokal siden foran Vokal kunde forkortes) foreligger ogsaa i oldn. *góinn*, poetisk Betegnelse for »Orm», der først forekommer i Grímnismál 34. *Góinn* som Afledning af **yó*, der har havt en med »Jord» nærbeslægtet Betydning, er analogt med Ormenavnets *Móinn* af *nór*²⁾).

I Forholdet mellem Nomin. **yó* og Afledningerne **yón*, Gen. **goðnar**, samt *Góinn* paa den ene Side og Gen. *gawar* tilligemed got. *gawi* paa den anden har vi det samme trinvise Vokalforhold som f. Ex. i oldn. *nór* Gen. pl. *nóa* i Forhold til *naust*, i oht. *guomo*, oldn. *gómr* i Forhold til oht. *caomun*, i oldn. Præt. *dó* i Forhold til *dáinn* af **dawinn*; se J. Schmidt i Kuhns *Zeitschr.* XXVI S. 1—15. Vokalforskjellen i Nomin. **yó* og Gen. *gawar* maa bero derpaa, at den efter *g* umiddelbart følgende Vokal tidligere i Genetiv ikke som i Nominativ havde Hovedtonen, da denne i Genetiv laa paa anden Stavelse. Et ensartet Vokalskifte indtraadte i det indogermanske Ursprog ved Böningen af ensstavelses Stammer. Mulig er **yó* fem. samme Ord som gr. *χθώρ* fem. Jorden. Hvis dette er Tilfældet, har Genetiv i Urnordisk vel engang lydt **gamés*, siden **gamōr* med Antagelse af *ō*-Staminernes Genetivendelse. Denne Form blev saa vel ved Indflydelse af Ord, i hvilke *ō* under Böningen skiftede med *aw*³⁾,

¹⁾ Jfr. lat. *matrona* af *mater*.

²⁾ *Góinn* kan ikke være afledet af Verbet *geyja* »gjö», som Thaasen i *Nord. Univ. Tskr.* I, 3 S. 116 har antaget. Thi »Gjöeren» vilde være en urimelig Betegnelse for en Orm. Herimod taler ogsaa første Stavelses Vokal; jfr. *Dáinn* i Forhold til *deyja*. Paa Grund af Betydningen kan *Góinn* heller ikke afledes af Maanedsnavnet *gói*.

³⁾ Ved Siden af oldn. *nór* stod vel tidligere andre Casus med Stammedformen **naw-*.

forandret til **gawrōr, gawar*. Men Antagelsen af en saadan Analogidannelse er kanske for kunstig.

Den paa Rök-Stenen forekommende Form **gaoar** d. e. *gawar* stötter Noreens Mening, at *w* ifølge Lydlov holdt sig i historisk nordisk Sprog mellem to Vokaler, ogsaa naar den første var kort, hvilken Mening han grunder paa oldn. *snivinn* (*Arkiv f. nord. Filol.* I, 156). Oldn. *dáinn* maa da være Analogidannelse istedenfor **davim* efter *dána, dánir* o. s. v., og paa tilsvarende Maade maa andre analoge Former forklares.

Runer af den længere Række findes paa Stenens Bag-side ikke blot i de to Linjer, som omslutte de Linjer, der indeholde Runer af den kortere Række, men ogsaa i den nederste af de tre sammenstaaende Tværlinjer efter det korsformede Skilletegn. Disse Runer ligger det derfor nær at læse umiddelbart efter den Langlinje, som indeholder Runer af den længere Række. Men Runerne efter Skilletegnet i tredje Tværlinje paa Stenens Bag-side (*e 3*) kan jeg ikke med Sikkerhed tolke. Jeg udsætter derfor foreløbig den nærmere Omtale af disse Runer.

Verbet i den afhængige Spørgesætning, som indledes med **hoar** »hvem», er i det foregaaende endnu ikke paa-vist, og derfor kan Sætningens Afslutning endnu ikke være funden. For at finde dette Verbum vender jeg mig nu til Smalsidens Chiffreskrift.

Förste Ord her har jeg allerede tidligere læst **rūpi**, men dette forstaar jeg nu anderledes end för. I de afhængige Spørgesætninger, der følge efter **sakum**, staar Verbet overalt i Conjunctiv: **uarin a 3; urpi a 6; si d 1; satint d 4; si burin e 1**. I den afhængige Spørgesætning, som følger efter **sagwm mogmeni þad** og som indledes med **hoar**, maa altsaa hødvendig findes et Verbum i Con-

junetiv, snarest i Praeteritum Conjunctiv. Derfor tolker jeg **rupi** son = isl. *ryði*, Præt. Conj. 3 Ps. Sg. af *rjóða*, gjøre blodig, farve rød, glsvensk *riupa* (se Rietz 526 a og Schlyter). Subjectet til dette **rupi** er **hoar** »hvem».

igold har jeg tolket = isl. **ý-qld* »de bistre Krigere». Jeg formoder nu, at **igold** er Accusativ og Object. Vi faa da: **hoar igold . . . rupi, hwærr ýqold . . . ryði** »hvem der gjorde de bistre Krigere blodige» d. e. hvem der dræbte (vistnok i Kamp) Krigerne. Denne Udtryksmaade forekommer i angelsaksisk Digtning. Exodus 411—413: *wolde sléan eaforan sínne, unweaxenne eegum réodan magan mid mēce.* »Han vilde slaa sin Søn, gjøre sin ikke voksne Åtling blodig med Sværdets Egg». Her er Tale om Abraham, som vil ofre Isak. Metra 8, 34: *beornes blôde, þe hine bil rude* »med Blodet af den Mand, hvem Sværdet farvede rød».

I norrön Digtning er denne Udtryksmaade sjælden. I Ynglinga tal (*Yngl.* s. 29) kaldes Kong Aun, som har ofret sine egne Sønner til Oden, *áttunga rjóðr*. Baade Kringla, Jofraskinna og cod. Fris. har *r* som første Bogstav i sidstnævnte Ord. Naar vi forstaa *rjóðr* som afledet af *rjóða* »farve rød», er Udtrykket fuldstændig analogt med det angelsaksiske af Exodus anførte Udtryk, og jeg ser derfor ikke tilstrækkelig Grund til med Egilsson og Gislason (*Aarbøger f. n. Oldk.* 1881 S. 226—229) at forandre *rjóðr* til *hrjóðr*.

Ordstillingen i den afhængige Spørgesætning **hoar igold gaoar igold ind goðnar hosli rupi** afviger deri, at Verbet staar tilsidst, fra de foregaaende afhængige Spørgesætninger.

I Forbindelse med Sætningen **hoar igold gaoar igold ind goðnar hosli . . . rupi** maa endnu tales om Runerne efter Punctum i den tredje Tværlinje paa Stenens Bagside (*e 3*). Jeg har allerede sagt, at disse sandsynlig skal læses umiddelbart efter **hosli** og umiddelbart foran **rupi**, men

at jeg ikke med Sikkerhed kan læse og tolke dem. Hvad jeg i det følgende fremsætter om Runerne efter Punctum i e 3, skal kun gjælde som en Mulighed.

Først har vi her **ꝝꝝ**, to **o**-Runer af den ældre Række. Derpaa følger **॥**. Afstanden mellem de to Streger er neden-til mindre end oven-til; men der er intet Spor til, at de har forenet sig. Derpa følger igjen **ꝝꝝ**. Endelig **॥॥**.

Første og anden Tværlinje paa den brede Bagseite (*e 1* og *e 2*) indeholder 24 Tegn, og det samme er Til-fældet med de to Linjer paa samme Side, der udelukkende indeholde Tegn af den ældre Række (*f* og *g*). Derfor er der Grund til at antage, at Runeridseren ogsaa i *e 3* har villet anbringe 24 Tegn. Vi tør altsaa efter Punctum i demne Linje söge 9 Tegn.

Vi har her to Gange **ꝝꝝ**. Nu har Rök-Indskriften aldrig (med Undtagelse af **harupssunir d 7—8**) en Rune to Gange i Træk, hvor en Rune er ligefrem et Tegn for en Sproglyd. Derimod er paa den ene Smalside (*h*) en Rune af den længere Række **↓** eller **↖** skrevet mange Gange i Træk, hvor denne Rune ikke er ligefrem Tegn for en Sproglyd men danner et Element i Lönskrift eller Chiffreskrift. Dette leder mig til den Formodning, at de 4 **ꝝ**er i *e 3* heller ikke ligefrem er Tegn for 4 Sproglyd, men at de er Elementer i Chiffreskrift. Forsøge vi nu at læse Runerne efter Punctum i *e 3* som Chiffreskrift, saa synes **ꝝꝝ** foran **॥** at maatte forstaaes som 2den Rune i 2den ÅEt (eller Gruppe), d. e. **n**. Derpaa har vi **ꝝꝝ** foran **॥॥**. Dette synes at maatte læses som 2den Rune i 3dje ÅEt, d. e. **u**; thi **fupark** regnes paa Rök-Stenen som 3dje ÅEt. Med Brugen af rette Streger ved Siden af hverandre som Elementer i Chiffreskrift kan sammenlignes **||||** for **a** Bautil 646, se *Tolkning* S. 82.

Med de 4 **ꝝ**er og de 5 rette Streger i *e 3* har vi allerede faaet de 24 Tegn, som vi efter *e 1*, *e 2*, *f* og *g* tør antage, at Runeridseren har villet anbringe i denne

Linje. ♪ i Slutningen af Linjen skyder over de 24 Tegn og forrykker den nævnte Overensstemmelse. Nu begynder Skriften paa Smalsiden *h*, som herefter skal læses, med 5 ♪er. Dette fører mig til den Formodning, at ♪ er sat sidst i *e 3* kun som en Pegepind for at vise, at man umiddelbart efter *e 3*, der ender med ♪, skal læse *h*, der begynder med 5 ♪er. I *e 3* skal ♪ efter min Formodning hverken tælles med eller læses med. Man kan hermed sammenligne det Forhold i ældre trykte Bøger, at man til höire under nederste Linje paa en Side sætter det Ord, hvormed følgende Side begynder; dette Ord sættes altsaa to Gange, uagtet det kun skal læses én Gang.

Hvis den i det foregaaende begrundede Læsning er rigtig, vil vi altsaa have: **hoar igold gaoar igold ind goanar hosli nu rupi** »hvem der nu lod bistre Krigere i Landskabet, bistre Krigere paa den hele Jord synke i sit Blod». Dette **nu** skulde da betegne, at de Heltegjerninger, hvorom her er Tale, har været udførte i Nutiden, i Runeridserens Samtid, medens de i de foregaaende Afsnit nævnte Bedrifter tilhørte en fjernere Fortid. Dog synes dette **nu** et noget paafaldende Udtryk, og jeg gjentager, at denne Læsning **nu** kun fremtræder som en Mulighed¹⁾.

Den hele Sætning lyder altsaa, som det synes, saa: **sagwm (m)ogmeni pad hoar igold gaoar igold ind goanar hosli nu(?) rupi**. Dette kan med den nu sædvanligere Retskrivning gjengives saaledes: *sagum mógmenni það,*

¹⁾ Tidligere (hos Schück *Literaturhistoria* S. 28) forsøgte jeg at læse Runerne efter Punetum i *e 2* som **ookool**, idet jeg opfattede **W** som 3dje Rune i 1ste Gruppe. Men mod denne Læsning tale de oven anførte Grunde, og **ookool** forstaact som *wokwoll* »den vaade Slette» vil desuden ikke passe i Sammenhængen, naar vi tolke **hoar** = isl. *herr*. Man kunde snarere tænke paa at læse ♪ sidst i *e 3* sammen med ♪-erne paa Smalsiden, saa at det skulde tælles sammen med disse. Vi vilde da faa 6te Rune i 3dje Gruppe d. e. **k** (ikke 5te Rune i 3dje Gruppe d. e. **r**), altsaa **nukupi** (ikke **nuruþi**). **nukupi**, maatte vel tolkes som *nög óði* (af *waða*), men *ýgold nög óði* »strængte gjennem bistre Krigere i talrig Mængde» er her neppe et sandsynligt udtryk.

hwærr ýgold garar ýgold ynd góðanak høslí nú(?) ryði.
 Jeg forstaar Ordene saaledes: »Vi fortælle til alt Folket det, hvem der nu(?) lod de bistre Krigere i Landskabet, de bistre Krigere paa den hele Jord synke i sit Blod». Hvem er saa denne vældige Kriger, om hvis Seiervindinger rundt om paa den hele Jord Runeridseren siger, han kan fortælle? I det forudgaaende Afsnit heder det: »Vi fortælle alt Folket, for hvilken Helt der er født en Ætling», og jeg har formodet, at der ved denne Ætling (**níþR**) tænkes paa Vaamod. Vi maa da vente at faa vide noget om denne Ætling i det følgende. Og da Stenen er reist til Minde om Vaamod, saa maa dog vel Indskriften fortælle noget om Vaamod. Men i det foregaaende har der intet andet været fortalt om ham, end at han er død (efter Skjæbnens Vilje). Indskriften har nævnt en Række i Sagnet navnkundige Bedrifter af forskjellige Konger, hvilket synes at maatte være gjort for at antyde, at Vaamods Stordaad staar i Række med hine i Sagnet navnkundige Bedrifter. Alt dette fører os til den Slutning, at det er Vaamods Bedrifter, som prises i det sidste Afsnit i Ordene: »Vi fortælle alt Folket det, hvem der nu(?) lod bistre Krigere i Landet, bistre Krigere fra Jordens hele Kreds synke i sit Blod». Hvis Læsningen **nu** er rigtig, synes dette Ord at bestyrke den Mening, at Vaamod, til hvis Minde Stenen er reist, er den Helt, der siges at have ladet Krigere rundt om paa den hele Jord synke i sit Blod. Thi **nu** synes at hensætte disse Bedrifter i Runeridserens Samtid. Ogsaa Brate har formodet, at den længere Rækkes Runer fortælle om Vaamod.

Den her i det nærmest foregaaende omhandlede Sætning giver vistnok en overdrevne og pralende Betegnelse for, hvad der har tildraget sig, men indeholder ikke noget, der behöver at henskydes til Sagnets Verden som nödvendig stridende mod Virkeligheden. Vaamod kan jo have

kjaempet i Lande, der stod for Nordboernes Opfatning som de fjerneste, der kjendtes.

Efterat Indskriftens Affatter har omtalt flere forskjellige Heltegjærninger, nævner han altsaa, som jeg tror, til Slutning Vaamods, som om disse dannede Toppunktet af al Stordaad. Han fremhaever dem ogsaa derved, at han her bruger dels urnordiske Runer dels Lönruner. Endelig har Vaamods Bedrifter faaet en fremtrædende Plads derved, at de Linjer paa Stenens Bagside, hvori de er omtalte, omgive de Linjer, hvori andre Hövdingers Bedrifter nævnes.

Den paa Rök-Stenen 6 Gange forekommende Udtryksmaade, at det, som skal fortælles, anføres i en Spørgesætning, der er afhængig af *sagum* »Vi fortælle», den har Analogi i den ogsaa ellers nærbeslagtede Kärnbo-Indskrift. I denne heder det [tí]l **afaraiþu** : **in huariar aiku lakmuprku priar** o. s. v. Her er den ved **huariar** indledede Spørgesætning aabenbart en afhængig Spørgesætning, der har fulgt efter en Verbalform i Hovedsætningen med Betydning »fortælle», maaské **sagum**. Og **huariar** er her ved **aiku** adskilt fra **lakmuprku**, hvormed det syntaktisk hører sammen, ligesom **uaim** paa Rök-Stenen *e* 1 er adskilt fra **träki**. Denne Spørgesætning paa Kärnbo-Stenen er ved **in** = oldn. *en* copuleret med de forudgaaende Ord, som ogsaa har angivet Fortællingens Gjenstand. Men af disse er kun [tí]l **afaraiþu** »lige til Oldemoderen» tilbage.

Kvistrunerne nærmest efter **rupi** har jeg allerede før læst **nimr**, hvilket jeg har forstaet = isl. *nemr*. At Ordet er skrevet **nimr**, ikke ***nimir** i Lighed med **sitir** *b* 2, kræver en Forklaring. Paa Rök-Stenen forekommer ellers hverken **r** eller **R** umiddelbart efter **m**. Man har ingen

Grund til at antage, at *r* skulde være gaaet over til *r*, fordi det fulgte umiddelbart efter *m*. Med en saadan An>tagelse vilde man heller ikke have forklaret, at vi her har en enstavelses Form (**nimr**) i Modsatning til Tostavelses-Formen **sitir**. Derimod maa mærkes, at **nimr** i Forbindelsen **nimr fluā** er Modificationsverbum og som saadtant svagt betonet. Det slutter sig proklitisk til **fluā**, hvis første Stavelse er stærkt betonet. I denne proklitiske Stilling søger jeg Grunden til, at vi her har en synkoperet, en-stavelses Form (**nimr**) og ikke en tostavelses Form. Hermed sammenligner jeg, at Gursten-Stenen i Tjust ved Siden af betonet **sunur** Nom. sg. »Sön» har **uifriþarsun** Aceus., hvor den synkoperede Form **sun** er brugt, fordi Ordet her slutter sig svagt betonet til den forudgaaende Genetiv.

I usammensatte Ord forekom kun *r*, ikke *R*, umiddelbart foran *f*. Naar der paa Rök-Stenen er skrevet **nimr-fluā**, ikke ***nimrfluā**, kan derfor ogsaa dette forklares af den proklitiske Stilling, hvori det svagt betonede **nimr** staar. **R** er her vistnok gaact over til **r**, fordi Lydforbindelsen *rf* var umulig indenfor samme Ord.

Kvistrunerne efter **nimr** har jeg allerede tidligere læst **fluāi**. Der har været flere Kvistruner efter disse, men de følgende er blevne ulæselige paa Grund af en Afskalling. Dog har jeg umiddelbart efter **fluāi** seet **A** (Toppen af en Kvistrune). Der synes herefter ikke at kunne have været mange Kvistruner, ialfald ikke saa höit oppe, thi ellers maatte man vistnok have seet noget af Toppene. Mere end 3—4 Kvistruner synes ikke at kunne mangle. **fluā** har jeg allerede tidligere forklaret som enstydig med isl. *flýja* »flygte». Formen er fuldstændig ensartet med **knuā** e 2 = isl. *knýja*¹⁾.

¹⁾ Paa Grund af denne Analogi forekommer det mig mindre sandsynligt at tolke **fluā** = isl. *flóa*, flyde over, der forekommer f. Ex. i Údtrykket *flóði vqlrlr blóði*.

i efter **fluq** begynder et nyt Ord, hvis Slutning nu mangler. Hvorledes det manglende skal udfyldes, lader sig ikke bestemme. Man kunde tænke paa noget omtrent som: **nimr fluq i[ki]**, *nemr jlyq e[ngi]* »han flyr ingen». Men »fly» vilde ogsaa kunne passe i en positiv Sætning om Vaamods Fiender. Til den afhaengige Sætning med Verbet **rupi** i Conjunetiv slutter sig en indicativisk Sætning (**nimr fluq**), ligesom *a 7*, hvor dog det indicativiske Verbum er tilknyttet ved **auk**; *d 3* er til Spørgesætningen knyttet en ved **suap** indledet Sætning.

Til Slutning maa paa Rök-Stenen læses Runerne paa Topfladen, som jeg kalder *i*, og endelig Kvistrunerne i Forbindelse med de sædvanlige Runer **pR** øverst paa Stenens brede Bagside, hvilke jeg kalder *k*.

De fire sædvanlige Runer paa Topfladen har jeg (*Tolkning* S. 88) forenet til et Ord **biari**. Runen **i** har, som fornyet Undersøgelse har vist, her sin sædvanlige Form. Dette **biari** har Läffler (*Om Rökstenen* S. 12) rigtig forklaret som Runeridserens Navn i Nominativ, saaledes som ogsaa jeg havde formodet. Dette Navn er samme Ord som oht. *bero*, Bjørn, der ofte findes brugt som Navn. Läffler henviser til, at *Biari* ogsaa forekommer som Navn paa en af Kjæmperne i Braavalla-Slaget hos Saxo I, 379, og at det freimdeles findes i de svenske Stedsnavne *Biarthorp Dipl. Svec. II*, 699, *Biæræstad Dipl. Svec. IV*, 168. I Navnet **biari**, *Biari*, der senere fortrænges af *Bjørn*, er *ia* overført fra Boiningsformen *Biara*, medens den oprindeligt Nominativform har været *Beri*, analog med isl. *Geri*. **biari** er altsaa en Analogidammelse ligesom **skialti c**, *skialdi* for *skildi*. Man har engang böjet *Beri*, cas. obliqu. *Biara*. Läffler (*Om Rökstenen*) har læst Kvistrunerne paa Topfladen **uiuisi** og derved banet Veien for

deres rigtige Læsning og Tydning. Men Kvistrunden nærmest til venstre for **ri** har nede til venstre ikke tre Streger; den er, som Ingeniør Friberg først rigtig har seet, med fire Streger nede til venstre. Naar man nu læste Kvistrunerne paa Topfladen efter den af Läffler anvendte Methode, vilde man faa **uauisi**, men et Adjectiv *wáwisi*, der kunde betyde »han som forstaar at paaføre Andre Ulykke» eller »han som er kjendt med Fare», giver her neppe noget rimeligt Tilnavn. Heller ikke vil jeg anbefale at læse fra den modsatte side **isiuau** og at forstaa dette som et Stedsnavn i *Sjóay*. Et Verbum tiltrænges i Sætningen. Jeg foreslaar følgende. Jeg læser Kvistrunerne paa Topfladen fra höire mod venstre. I hver Kvistrune tager jeg først Stregerne nedentil og derpaa Stregerne oventil. Jeg antager, at Stregerne til venstre nedentil og til höire oventil angive Runens Plads i Gruppen og at Stregerne til höire nedentil og til venstre oventil angive Gruppen. **bmlr** er her, som ellers paa Rök-Stenen, taget som første og **fupark** som tredje Gruppe. Vi faa da:

- 4de Rune i 2den Gruppe = **a**
- 2den Rune i 3dje Gruppe = **u**
- 3dje Rune i 2den Gruppe = **i**
- 2den Rune i 3dje Gruppe = **u**
- 3dje Rune i 2den Gruppe = **i**
- 5te Rune i 2den Gruppe = **s.**

Kvistrunerne i Forbindelse med de sædvanlige Runer **þr** paa Stenens brede Bagside har jeg allerede før læst **runimáþr**. Runerne paa Topfladen og Runerne øverst paa Bagsiden give altsaa tilsammen: **biariauiuis runimáþr**. Dette forstaar jeg som **biari iau uii uis runimáþr**.

Biari (h)iau Wei,

Wiss rýnimáðr.

»(Dette) hug Praesten Bjare, en vis Runemester». Der er her efter min Formodning skrevet **iau** ikke **hiau**, lige-som **io**k Lilj. 253; Dyb. 8vo Nr. 3; Dyb. I, 150, **iak** of-

tere, **iuk** oftere, **iwk** Frerslev-Sten; **ialbi**, istedenfor **hialbi hialpi**, Lilj. 292, 312, 378, 398 og oftere. Praeteritum af »at hugge» er skrevet **hiau** paa Laeborg-Stenen, Ribe Stift, Jylland; paa Vordingborg-Stenen, saavidt jeg har kunnet se, **hau**, der, hvis rigtig læst, maa være unøiagttig Skrivemaade for **hiau**. Wimmer (*Runenschrift* 327) mener at **hiau** betegner Udtalen *hió*. Her er ialdfald ikke Diphthongen *au* bevaret i Udtalen fra Urtiden, thi af Praeteritum **hēhau* blev i Urnordisk **hēhō* (Hoffory Kuhns *Zeitschr.* XXVII, 597). Men i **iau** paa Rök-Stenen antager jeg lige-som i **piaurikr** en oprindelig Diphthong *au*.

ui, *wéi* eller *wii* (hvori Vokal umiddelbart foran Vokal kan være bleven forkortet) antager jeg for samme Ord som got. *weiha* Præst (*tēqeūs*). Paa Glavendrup-Stenen heder det: **auf^t ala saulua kupa uia haipuiarþan piakn.** Her forklarer man **uia** som Gen. plur. enten af et til oldn. *ré*, Tempel, eller af et til oldn. *réar*, Guder, svarende Ord. Det forekommer mig mere sandsynligt, at **uia** er Acc. sg. af et til got. *weiha* »Præst» svarende Ord. I dette Tilfælde maa **uia** betegne Praestens Stilling fra en anden Side end det forudgaaende **kupa**; **uia** er mulig nærmest Tempelforstander, oldsaks. *wihes ward*. Om Runeridseren er brugt Udtrykket **iau** »hug», derimod om Faderen, som har foranstaltet Anbringelsen af Indskriften, **fapi**.

Det er mærligt, at samme Mand er **ui**, *wii* »Præst» og **uis runimáþr** »en vis Runeridser». Ved **ui**, *wii* maa, hvis Ordet er rigtig læst og tolket, nødvendig forstaaes en hedensk Præst. *wiss rýnimáðr* er en Runeridser, som vel kjender de forskjellige Arter af Runer og Kunsten at ridse med Runer Mindeindsksritter over de Afdøde. Det har sandsynlig jaevnlig været Tilfældet, at den hedenske Præst tillige havde studeret Kunsten at ridse Runer¹⁾.

¹⁾) Jeg vil ikke tilraade at læse (uden Fordobling af **u** som Prosa): **biari iau i uis runimáþr** »hug i (Stenen)». Til Støtte for **i** knunde man anføre L. 938: **halburnn hiuk a runar**.

Afsnittene *j—k* af Indskriften blive altsaa i Translitteration med latinske Bogstaver at gjengive paa følgende Maade. Tværlinjen med den ældre Rækkes Runer nederst paa den brede Bagseite (*f*):

sagwmogmenipadhoarigold

Langlinjen med den ældre Rækkes Runer paa den brede Bagseite (*g*):

gaoarigoldindgoqnaRhosli

Chiffreskriften i tredje Tværlinje paa Bagsiden (*e 3*) efter Skilletegnet:

nu(?)

Chiffreskriften paa den ene Smalside (*h*):

rūpinimrfluai...

Runerne paa Topfladen (*i*):

biariauiuis

Kvistrunerne og de to Runer af den kortere Række øverst paa Bagsiden (*k*):

runimāþr

Hele Rök-Indskriften kan med sædvanlig Lydbetegnelse mulig gjengives paa følgende Maade:

*Eft Wámóð stqndu rúmar þáR; en Warinn
jádi jodíR
æft fæigján sunu.*

*Saqum mógmenni þat, hwærjar walraubar wárin twáer
þáR, swáð twalf' sinnum wárin numnar tiráer(?) walraubar
bádar sqmqn q ýmissum mænnum.*

*Þat sagum qnnart, hrærr fyr niu aldum qn yrði
naru mer Hræidgutum, auk dó mer qnn ub sakar.*

*Ræid Þiauríkr
him þormóði
stillir flutna
strqndu Hræidmarar;
sitir ná garur
q Guta sínun*

*skialdi ub fatlaðr
skati Mæringa.*

Þat sagum twalfta, hvarar hestr sei Gunnar etu wétt-wangi qn, kunungar twær tigir swáð q liggja.

Þat sagum þrettaunda, hværir twær tigir kunungar sætin Siólund i fiagura wintur at fiagurum nabnum, bornir fiagurum bródrum: Walkar jimm Ráðulfs synir, Hræiðulfar jimm Rugulfs synir, Hæislar jimm Haruðs synir, Gunnmundar jimm Eirnarsynir. Eftir frá nýg maga mer allu... æinhværr.....

Sagum mógmenni, hræim sei borim niðr drængi: Wilinn es þat. Knyq knútti ai unn; Wilinn es þat.

Sagum mógmenni þad, hrærr ýqold gawar, ýqold ynd goqnar høslí nú(?) ryði; nemr flya...

*Biari (h)iau wii
wiss rýnimqðr.*

Rök-Indskriften oversetter jeg saaledes:

Efter (d. e. til Minde om) Vaamod staa disse Runer.
Men Varen

Fader lod skrive
efter feige Sön

(d. e. efter sin Sön, som ifølge Skjæbnens Bud havde maattet dö). Vi fortælle alt Folket, hvilke to Valrov (d. e. spolia) de vare, som blev tagne tolv Gange begge samtidig fra forskjellige Mænd. Det fortælle vi som det andet, hvem for ni Aldre siden kom til Verden blandt Reidgoterne og døde blandt dem, fordi han havde forbrudt sig.

Fordum red Thjodrik
den frygtløse Konge,
Sökjæpers Styrer,
over Reidhavets Strand.
Sidder paa gotiske
Ganger nu rustet
med Skjold over Aksel
Mæringers Ædling.

Det fortælle vi som det tolvte, hvor Kampmœns Hest (d. e. Ulven) ser Foder paa Slagmarken, hvor tyve Konger ligge fældede. Det fortælle vi som det trettende, hvilke tyve Konger sad i Sjælland i fire Vintre med fire Navne Sønner af fire Brødre. Fem Valker (d. e. fem af Navnet Valke) Sønner af Raadulyv, fem Reidulyver Sønner af Rugulyv, fem Haaisler Sønner af Hord, fem Gummunder Sønner af Eirn. Jeg har spurgt efter mangfoldige Mænd fuldstændig.....

Vi fortælle alt Folket, for hvilken Helt der er født en Ætling: Vilen er det. Oldefaderen kunde plöie Bölgen: Vilen er det.

Vi fortælle alt Folket det, hvem nu(?) lod de bistro Krigere i Landet, de bistro Krigere under Jordens Hasseltræ (d. e. overalt inden Jordens Grænser) segne i sit Blod. [Han] flyr [ingen?]

Bjare Præst ridsed,
vis Runemester.

Fra Rök-Stenens Indskrift taler i höistemte Ord til os den senere Vikingetids Aand. Gjennem de storslagne, fantastiske Udtryk klinger den samme ubetvingelige, verdensomfattende Selvtillid, som f. Ex. gjennem Sagnet om Ragnar Lodbrok og hans Sønner. Og det er i Vikingetidens Skaldesprog, at disse Udtryk har formet sig.

Indskriften indeholder en af 4 Linjepar bestaaende Strophe samt paa to andre fra hinanden skilte Steder et Par Verslinjer, medens den øvrige Del af Indskriften ikke danner Vers.

I metrisk Henseende er følgende at mærke ved Versene paa Rök-Stenen, der paa én nær alle er i det firstavelses Versemaal, som man nu sædvanlig kalder fornyrðislag.

I Halvlinjen

fáði jáðir

er tredje Stavelse kort, uagtet anden Stavelse er (kort og) ubetonet, hvilket strider mod en af Sievers (*Proben einer metr. Herstellung der Eddalieder* S. 8. Paul—Branne *Beitr.* X, 230 f., 275, 453 f., 521 f., 524 f.) for norröne og angelsaksiske Vers funden Regel. Sievers anfører dog selv nogle faa Undtagelser herfra baade i norröne og i angelsaksiske Vers.

Til disse Undtagelser kan af norröne Vers føies
Gjúka borin Hamð. 2.

skóku loða Hamð. 16.

Fra svenske Rune-Indskrifter:

mærki mykit Brate *Runverser* Nr. 31.

Tóli bryti Brate Nr. 21.

standa at ritum Brate Nr. 89.

Vistnok med urette finder Vigfusson (*Icelandic Prose Reader*) i **fapír aft faikiqñ sunu** en Linje i ljóðaháttar.

Verslinjen

aft faikiqñ sunu

kan sammenstilles med

stræntu hraipmarar.

sunu er = *sun, son* i sædvanlig Oldnorsk, **stræntu** = *strønd* i sædvanlig Oldnorsk. Man kunde tænke paa at ville reducere de to nævnte Verslinjer til firstavelses ved at antage, at Udtalen allerede havde enstavelses Former, uagtet Skriften havde bevaret de tostavelses Former **sunu** og **stræntu**. Til Støtte herfor kunde man anføre, at en slesvigsk Runesten har **siktriku**, medens en anden nyfundne Sten, der er reist af samme Person, har samme Navn i Formen **siktriuk**. Den nævnte Opfatning synes dog ikke nødvendig I de to anførte Verslinjer kan man antage metrisk Oplösning af fjerde Stavelse. Sievers har anfört Exempler herpaa ved trestavelses Ord af norröne Vers:

bíta hvassara Prym. 25, 4.

bíta breidara Prym. 25, 4.

góðra nøkkurum Sig. 56, 2.

Se Paul-Braune *Beitr.* VI, 307.

munduðr, mundriði Sn. Edda I, 564.

(Var. *mǫnduðr*, dog ogsaa *mǫðuðr*),

jætbreiðr, grindlagi (grindlogi) Sn. Edda I, 564.

skeljungr, jiskreki Sn. Edda I, 584.

dríjandi, álfrøðull Sn. Edda I, 593.

Se *Beitr.* VI, 284.

Hertil kunde føies følgende Steder:

kaupum vel saman Hjørv. 3, 7, hvor Sievers *Beitr.* VI, 340 erklaerer det for umuligt, at *saman* danner metrisk Oplösning.

mér hejr hefr hjørr komit Hjørv. 40, hvor Sievers *VI.* 333 med Sandsynlighed indsætter *højumk hjørr k.*

en því þjóðkonungr Morkinsk. 221, hvor man kunde tænke paa at stryge *en*, neppe derimod paa at indsætte *þjóðann*.

en með baugbrota H. Hund. I, 18, hvor man neppe med Sievers *VI.* 340 tør stryge *med*.

mínir sjau synir Guðr. I, 6, hvor Sievers *VI.* 342 læser *sjau synir mínir*.

hóti beztr sona Hyndl. 32, hvor Sievers *VI.* 340 indsætter *hóts*.

verða salkonur Sig. 50, hvor Sievers *VI.* 342 læser *salkonur verða*.

Lengi hvarfadak Guðr. II, 6, hvor Sievers *VI.* 343 læser: *Langt*.

áðr i gard riðum Guðr. II, 36, hvor Sievers *VI.* 343 formoder *es* for *áðr*.

Jeg stoler ikke paa, at alle de anførte Vers er uforklarede. Men metrisk Oplösning af fjerde Stavelse synes ialfald ikke at være ganske udelukket.

Linjen *strændu Hræidmarar* kan dog betragtes som en udvidet Form af Typen D. Se Sievers i Pauls og Braunes *Beitr.* X, 233 f. og 255.

Første Verslinje i den fuldstændige Strophe:

raip piaurikr

er trestavelses og ender paa en Stavelse med Bitone, medens Strophens övrige Verslinjer tilhøre firstavelses Systemet. I norröne Digte forekomme ikke sjælden sporadisk trestavelses Vers, der ende paa betonet Stavelse, navnlig i de ulige Linjer, imellem firstavelses Vers.

I svenske Runeindskrifter finde vi ligeledes ikke sjælden trestavelses Vers med Udgang paa betonet Stavelse i de ulige Linjer, f. Ex.:

iftir sun Lilj. 378 (Brate Nr. 23).

rádi tengr og **rúnum þeim** Lilj. 692 (Brate Nr. 47).

i hiar stainr Lilj. 869 (Brate Nr. 67).

þorstain lit Lilj. 897 (Brate Nr. 77).

sar uar austr Lilj. 913 (Brate Nr. 81).

han uft siklt Lilj. 944 (Brate Nr. 88), ikke sikkert.

ias hauk ui Lilj. 1346 (Brate Nr. 115).

hilakr kistr Lilj. 1410 (Brate Nr. 118), usikkert om Vers.

præsp falk tpis Skärvum-Stenen i Vestgötl.

Ligsaa paa den danske Tillidse-Sten:

uitrint su.

I de to trestavelses Vers **stin sar: si** Lilj. 805 (Brate Nr. 58), **stain sir: si** Lilj. 868 (Brate Nr. 66) synes **si** at burde læses med Bitone, ikke med Hovedtone. Derimod er et Vers som **trik snialan** Lilj. 913 (Brate Nr. 81), der ender paa en tonlös Stavelse, temmelig enestaaende.

I de lige Linjer er trestavelses Vers sjældne:

haima tu Lilj. 220 (Brate Nr. 10).

bop ar ptu Skärvum-Stenen.

En ikke uvigtig Slutning lader sig med Sandsynlighed, om end ikke med Vished, udlede af Udtrykket **ind goðnar hosli**. Dette Udtryk, der er nær beslægtet med det hos Hallvard Háreksblesi forekommende *und jördar hǫslu*, maa sikkerlig være laant fra et Digt. Men dette Digt kan neppe have været forfattet i fornyrðislag; thi

paa Grund af Versemaalets og Alliterationens Krav kunde **ind goðnar hosli** ikke forekomme i fornyrðislag uden saaledes, at **ind goðnar** stod i den ene af to Halvlinjer og **hosli** skilt derfra ved et mellemkommende Ord i den anden. Men alt taler for, at **ind goðnar hosli** har udfyldt en Verslinje, saa at **hosli** fulgte umiddelbart efter **goðnar** i samme Verslinje.

ind goðnar hosli

har neppe heller været en Verslinje i et Digt med 6stavelses Verslinjer, thi efter det sædvanlige Forhold ikke blot i norröne, men ogsaa i oldsvenske Vers danner **goð-** metrisk Oplösning, naar **go-** er anden Stavelse i Verslinjen. Jeg tror derfor, at Linjen

ind goðnar hosli

forudsætter et oldsvensk, sandsynlig episk, Digt i *málahátt*.

Jeg finder det sandsynligt, at Rök-Indskriftens Forfatter har fra episke Digte kjendt flere af de Sagn, til hvilke han hentyder i Udtryk, som synes paavirkede af poetisk Stil, men som ikke er ordnede i Vers. Indskriftens Ord gjengive dog ikke de formodede Digtes Ord saa nöiagtig, at disse lade sig restituere. Saaledes lader det sig ikke med Sikkerhed sige, om Ordene i a 3 f. *hwærjar walraubar wérin twær þær, sráð twalf sinnum wérin numnar twær(?) walraubar* er en Gjengivelse af Verslinjer, der har lydt omtrent:

*nam twalf sinnum
twær walraubar.*

Men Ordet *walraubar* har Indskriftens Forfatter sikkerlig kjendt fra episk Digtning.

Indskriftens tildels fabelagtige Indhold finder, som jeg i det foregaaende har sögt at vise, sin Forklaring deri, at Vaamods Bedrifter forherliges ved at stilles i Række med forskjellige i Sagnet og den episke Digtning hjemmehørende Heltegjærninger, til hvilke Indskriften hentyder.

En Strophe af et af disse gamle Sagndigte er uforandret optagen i Indskriften.

Derimod finder jeg det ikke sandsynligt, hvad Schück (*Svensk Litteraturhist.* S. 29 f.) antager, at Indskriften skulde være et prosaisk Uddrag af et Mindedigt om Vaa-mod. Herimod taler den Omstændighed, at de poetiske Udtryk i Rök-Indskriften ikke har ensartet Karakter. Udtrykket **ind goðnar hosli** kan saaledes ikke vel have hört til samme Digt som Strophen om Thjodrik, med mindre man vil antage (hvad der vilde være betænkeligt), at de forskjellige Afsnit af det formodede Mindedigt skulde have havt forskjelligt Versemaal og forskjelligartet poetisk Udtryk. Desuden er der hverken i det Afsnit, der begynder med **ualkar fim rapulfs sunir** eller i Indledningsordene *sagum mógmenni* o. s. v. Spor af Alliteration at opdage. Endelig synes der at være saa god Overensstemmelse mellem Ordenes og Skriftens Karakter, at jeg helst vil tro, at Affattelsen af Indskriftens Indhold og Bestemmelserne af Skriftens Form og Anordning skyldes samme Mand.

Flere forholdsvis unge Sprogformer, som jeg tidligere troede at finde i Rök-Indskriften, er nu forsvundne ved en forskjellig Tolkning eller Læsning. Saaledes tolker jeg **airnar** nu ikke længer = isl. *Arnar*. Stenen har *a* 3 **tuar**; Formen **tua** tør altsaa ikke antages i Indskriften. *a* 6—7 søger jeg i **urpifiarumir** ikke mere et til isl. *fírrmeir* svarende Udtryk, men **fiaru** = oldn. *fjør* og Praepositionen *mer*. I **pritaunta** *d* 3 betegner **au** vistnok ikke, som jeg tidligere troede, Vokalen *o*.

Hvis jeg paa Topfladen rigtig har læst **iau** og tolket det = **hiau** »hugg», har vi vistnok deri en Form, der med Hensyn til Fremlyd er mindre oprindelig end ensbetydende Former i andre Indskrifter, men at en Skrivemaade uden **h** kan forekomme temmelig tidlig, støttes ved **ikw** paa Frerslev-Stenen i Sjælland.

Paa den anden Side er nu flere gamle Sprogformer, som jeg ikke tidligere havde erkjendt, fundne paa Rök-Stenen: de ikke synkoperede tostavelses Former **stræntu** *b* 2 (Accusativ), **karur** *b* 2, udtalt *garur* = oldn. *gerr*. **harups** *d* 7, udtalt *Haruðs* = oldn. *Harðar*, **fiaru** *a* 6 = oldn. *fjor*, **sitir** *b* 2 = oldn. *sitr*. Fremdeles kan nævnes Ordene **gaoar** »Landets» og **goðnar** »Jordens» i *g*, **ind**, udtalt *ynd* »under» *g*, **hosli** = isl. *hasli* *g*, **ui**, **wi** Præst i *i*. Dette Ord afgiver, hvis det er rigtig læst og tolket, ogsaa derved, at det sikkerlig er at forstaa om en hedensk Præst, et Tidsmærke. **an** efter Betydningen = oldn. *á* tror jeg nu at finde ikke blot *d* 2 i Sætningens Slutning, men ogsaa *a* 6 betonet foran Vokal. Derfor maa Rök-Indskriftens Tid skydes længer tilbage, end jeg før har gjort. Jeg formoder nu, at dette Mindesmærke er senest fra omkring Aar 900.

Rök-Indskriftens Sprog kan nu neppe længer siges at indeholde en Blanding af gammelt og nyt sammen med Ting, der hverken synes at være det ene eller det andet. Dens Sprog har gjennemgaaende et gammelt Präg, om den end vistnok, fordi Forfatteren har efterlignet Digternes Udtryksmaade, indeholder mange Udtryk, som i Samtidens Sprog var forældede eller kun kjendtes i Digternes Fremstilling.

Rök-Stenens Indskrift er derved særlig mærkelig, at den er den eneste bevarede Indskrift, i hvilken samme Mand har skrevet forskjellige Afsnit med de to forskjellige Hovedarter af Runer, de fleste med den kortere Rækkes, et med den længere Rækkes Runer, saa at ogsaa disse sidste danne virkelige Ord. Paa Stenen forekommer flere Gange et og samme Ord skrevet med begge Slags Runer: med den yngre Rækkes Runer **sakum**, med den ældre Rækkes Runer **sagwm**; med yngre Skrift **mukmini**, med ældre

Skrift **mogmeni**; med yngre **huar**, med ældre **hoar**. Dette er af Vigtighed, fordi den urnordiske Runeskrift i mange Tilfælde betegner Lydene nöiagtigere end den senere Rækkes Skrift. Runeridseren selv giver os altsaa i **sagwm, mogmeni, hoar** en nöiagtigere phonetisk Gjengivelse af de Ord, han først har skrevet **sakum, mukmini, huar**, og vi faa derved tillige en Veileding til at bestemme, hvorledes overhoved Skriftbetegnelsen i den Del af Indskriften, som er affattet i den yngre Rækkes Skrift, forholder sig til Udtalen.

Jeg skal nu nærmere se paa de Runer af den ældre Række, som er anvendte paa Rökstenen:

Runen **f** forekommer ikke paa Rök-Stenen blandt den ældre Rækkes Runer **u**, den Rune, som baade i Oldnordisk og i Angelsaksisk heder **úr**, forekommer heller ikke paa Rök-Stenen blandt den ældre Rækkes Runer; **u** betegnes ved **w**. **p** forekommer ikke blandt den længere Rækkes Runer paa Rök-Stenen uden som Kvistrune (3dje Rune i 4de Æt). Den tonende Spirant **ð** er i den ældre Rækkes Skrift ikke betegnet ved **p**, men ved **d**. Den Rune, som i Oldnordisk heder **óss**, har blandt den længere Rækkes Runer paa Rök-Stenen ikke sin oprindelige Form **k** med överste Kvist udgaaende fra den rette Stavs Top. Formen er her **k g** R. 15; den överste Kvist udgaar her fra den rette Stav et godt Stykke neden for Toppen. Væsentlig samme Form forekommer ogsaa i andre Indskrifter med den længere Rækkes Runer, der ikke höre til de ældste af de, i hvilke denne Skrift er anvendt. Saaledes i Kinneved-Indskriften (Vestergötland), dog her, som de andre Runer, vendt mod venstre, og i Indskriften paa Upsala-Øksen. Jfr. Wimmer, *Runenschrijt* S. 198.

Runen **k** har blandt den ældre Rækkes Runer paa Rök-Stenen heller ikke sin ældste Betydning, at være det egentlige Tegn for *a*: dette er her **p**. **k** er derimod blandt den ældre Rækkes Runer paa Rök-Stenen Tegn for nasalt *a*. Denne Betydning har Runen ikke i nogen anden Ind-

skrift, der er skrevet med den ældre Rækkes Runer. Dernod er dette Runens faste Betydning i ældre Indskrifter, der er skrevne med den kortere Rækkes Runer.

Heri har vi en af de Eiendommeligheder, som viser os, at vi paa Rök-Stenen finde den mindst oprindelige nu kjendte Form af den længere Rækkes Runeskrift.

r forekommer ikke blandt den længere Rækkes Runer paa Rök-Stenen.

k heller ikke.

Jeg har i det foregaaende søgt at vise, at vi ei skal læse de to Streger *e* L. 3 mellem **ꝑꝑ** og **ꝑꝑ** som **k**.

g X f R. 3, f R. 7, f R. 20, g R. 1, g R. 7, g R. 14.

w P f R. 4 i **sagwm**. Er her sikkert Vokaltegn og Tegn for *u*. Ogsaa i den sjællandske Frerslev-Indskrift, som ellers er skrevet med den kortere Rækkes Runer, forekommer **P w** som Vokaltegn i **skwlks** og **iwk**. **skwlks** forstaar jeg som Genetiv af et Mandsnavn, sandsynlig = isl. *Skólk*, *Skálk*. **w** synes i **skwlks** at betegne *ø* (*â*), der er opstaaet af *a* ved Omlyd af et *u*, som har udviklet sig mellem *l* og *k*. **iwk** er Præteritum af »at hugge». Det har sandsynlig været udtalt enten (*h)ogg* eller (*h)iók*. Ved sidstnævnte Opfatning, der forekommer mig rimeligst, indeholder **iwk** det enklitiske (*e)k* »jeg».

Den Overensstemmelse mellem Rök-Indskriften og Frerslev-Indskriften, at de begge har **w** som Vokaltegn, kan neppe være tilfældig. Og hvis den ikke er tilfældig, godtgjør den, at **w** allerede i Slutningen af den Tid, da den længere Rækkes Runer endnu var den sædvanlige Skrift, tildels blev brugt som Vokaltegn. Denne Brug indtraadte sandsynlig paa en Tid, da man havde begynt i den længere Rækkes Skrift af og til at bruge **n** for *w*, saaledes som i **fauauisa** Steph. Bract. Nr 57¹⁾.

¹⁾ Wimmer (*Runenschrift* 232 Anm. 2), der tillægger **P** paa Rök-Stenen og Frerslev-Stenen Betydningen *u*, mener, at denne Brug er

Runen *úr* forekommer slet ikke blandt den længere Rækkes Runer paa Rök-Stenen. Hvis *úr* i denne Skriftart overhoved har været brugt, hvilket jeg ikke vover at afgjøre, kan det ikke have været som Tegn for Vokalen *u*, da denne her er betegnet ved **P**.

h H f R. 15; **N g** R. 20.

n t f R. 10, *g* R. 12, *g* R. 17.

Denne Runeform findes ellers aldrig i Indskrifter med den længere Rækkes Runer. Det lader sig neppe med Sikkerhed afgjøre, om Runeridseren vilkaarlig har overført denne Runeform fra den af ham brugte kortere Rækkes Skrift eller om han har fundet Formen i de Indskrifter med den længere Rækkes Runer, hvis Skrift han ellers har efterlignet og som sandsynlig har været fra Slutningen af den Tid, da denne Skrift var den eneste brugelige. Jeg finder det sidste Alternativ sandsynligst, fordi vi paa Rök-Stenen af andre Runer, f. Ex. af **s** og **m**, finde en Form, der er yngre end den, som kjendes fra andre Indskrifter med den længere Rækkes Runer, uagtet vedkommende Runeform ikke er overført fra den Form af den kortere Rækkes Skrift, som er brugt paa Rök-Stenen.¹⁾

i þ forekommer *f* R. 11, *f* R. 19, *g* R. 6, *g* R. 11 og *g* R. 24. Denne Runeform synes mig at være en Forkunstling af den lodrette Stav, som ellers er Runens Form²⁾. Runen er tillige Tegn for Udtalens *y*.

opstaaet ved Misforstaelse først paa en Tid, da **P** i Virkeligheden forlængst var erstattet ved **N**, og at **P** aldrig havde Vokalbetydning, saa længe Runen virkelig var i Brug. Men herved forklares ikke Overensstemmelsen mellem de to Indskrifter. Desuden afviger den paa Rök-Stenen brugte længere Rækkes Skrift ogsaa ellers, hvor den aabenbart er overført fra ægte Indskrifter, tildels fra de os levnede Indskrifters Skriftform.

¹⁾ Den nævnte Runeform **t** forekommer ikke i den med den længere Rækkes Runer skrevne Veblungsnæs-Indskrift, thi sidste Rune er her efter fornyet Undersøgelse sikkerlig **F**.

²⁾ I et Runealfabet hos Eecardus, *De Origine Germanorum*, Tab. 14 (her anført efter Stephens, *Run. Mon.* I, 110 Nr 39), hvilket kaldes »Alanice«, er **þ b**. Dette Runealfabet forudsætter den angelsaksiske Rune-

Den Rune, som i Oldnordisk heder *ár*, i Angelsaksisk *gér*, har i den ældre Rækkes Skrift paa Rök-Stenen Formen **þ** f. Rune 2, f. R. 13, f. R. 17, g. R. 2, g. R. 4, g. R. 18. At Runen f. R. 13 ikke naar op til den øvre Rammelinje og f. R. 17 ikke ned til den nedre Rammelinje, er en betydningslös Afgivelse. **þ** er paa Rök-Stenen Runen for **a**. Dette **a** er de 6 Gange, Runen forekommer her, kort, men da der intet andet Tegn findes for langt *a*, er der ingen Grund til at betvivle, at **þ** i denne Skrift har betegnet *a* uden Hensyn til Kvantitet. I **hoar**, uttalt *hwærr*, er **þ**, ligesom den yngre Rækkes **a**-Rune **r**, brugt til at udtrykke Lyden *æ*. I den ældre Rækkes Skrift paa Rök-Stenen betegner derimod **s** nasalt *a*. Omtrent samme Form som **þ** paa Rök-Stenen forekommer ogsaa i Worms Runekalender (Stephens II, S. 867). Den samme Rune som **þ** paa Rök-Stenen er **þ** paa Fonnaas-Spaenden.

r forekommer i tredje Tvaerlinje paa Stenens Bagside, dog efter min Mening ikke ligefrem som sprogligt Tegn, men som Element i Chiffreskrift. Paa samme Maade er **v** og **t** anvendt i Lönskriften paa den ene Smalside.

Nogen Rune for **p** forekommer, saavidt jeg ser, ikke blandt den længere Rækkes Tegn paa Rök-Stenen.

R **þ** f. 18, g. 5, g. 19. Den samme Form med Kvistene nedad har Runen ogsaa i flere andre Indskrifter, der ikke er fra den ældste Tid, i hvilken den længere Rækkes Runer brugtes. Jfr. Wimmer, *Runenschrift* S. 129 f., 205. Den *r*-Lyd, som **þ** betegner, er i alle tre Ordformer, i hvilke Runen her forekommer, opstaaet, saaledes som ellers regelret, af samgermansk tonende *s*; dog saaledes at i **hoar** =

räkke. Stephens III, 426 auförer fölgende Indskrift paa en Sten fra Brunsgaard, Nylarsker, Bornholm:

RITTHRØR
kitelbarn.

Men **b** paa Rök-Stenen kan ikke betegne **b** og har derfor ingen historisk Sammenhæng med Tegnet hos Eecardus og Tegnet paa Nylarsker-Stenen.

oldn. *hverr* Stammens *r* er blevet assimileret med Endelsens *r*.

s har Formen **h** *g* Rune 22. Samme Form har ogsaa forekommel *f* R. 1, men der er øverste Halvdel i Kanten af Stenen nu slaaet bort, saa at kun **1** er tilbage. I alle andre Indskrifter, der er skrevne med den længere Rækkes Runer, har **s** en herfra forskjellig Form, oftest **š** eller **ł**, medens en anden Rune, nemlig **jāra*, senere **āra*, *är*, der først har betegnet *j*, siden *ā*, *a*, i nogle urnordiske Indskrifter har Formen **h**. Endog Räfsal-Stenen, der for **a** har **t**, viser for **s** en mere oprindelig Form end Rök-Stenen. **h** som Tegn for **s** møder os dog allerede paa Sölvesborg-Stenen, der har én Rune, nemlig **P**, af den længere Række.

Blandt den kortere Rækkes Runer paa Rök-Stenen er ikke **h**, men **l**, Tegn for **s**. Heraf slutter jeg, at **h** **s** paa Rök-Stenen ikke er overført fra en Art af den kortere Rækkes Runeskrift, men at Runeridseren har fundet **h** som Tegn for **s** i de Indskrifter med den længere Rækkes Runer fra en forgangen Tid, hvis Skrift han her ogsaa ellers har efterlignet. Runetegnets Forekomst paa Rök-Stenen henviser altsaa til, at **h** har været brugt som Tegn for **s** en ikke ganske kort Tid før den, som Sölvesborg-Indskriften tilhører, og ikke først i Overgangs-Indskrifter, men allerede i de yngste af de Indskrifter, som var skrevne paa en Tid, da den længere Rækkes Runeskrift var den ene brugelige¹⁾.

t forekommer ikke blandt den længere Rækkes Runer paa Rök-Stenen.

b heller ikke.

e **M** *f* R. 9. Den i ældre Indskrifter sædvanlige Form er **M**. Nærmere beslægtet med Rök-Stenens Form er Formen **M** i Indskrifterne fra By (Sigdal) og Veblungsnaes (Romsdalen) samt, med en uvæsentlig Variation, i den yngre

¹⁾ Herved modificeres Wimmers Fremstilling *Runenschrift* S. 203.

Torvik-Indskrift (Hardanger). Disse tre Indskrifter har ogsaa andre Eiendommeligheder, som vise, at de er indhuggede i den senere Del af det Tidsrum, i hvilket den længere Rækkes Skrift var den ene brugelige. Tegnet for **e** paa Rök-Stenen er saaledes utvivlsomt yngre end **M**.

m har *f* R. 5 væsentlig sin i den længere Række sædvanlige Form **M**, er derimod *f* R. 8 skrevet **¶**, hvilket er en mindre oprindelig Form. Ogsaa ellers forekommer det oftere, at der i en Indskrift først bruges en ældre Form af en Rune, siden i samme Indskrift en mindre oprindelig Form af samme Rune. I *Tidsskr. f. Phil. og Pæd.* VII, 316 har jeg anført flere Exempler herpaa, bl. a. at Snoldelev-Stenen og Flemlöse-Stenen i Danmark for **a** først har *****, siden **†**. En norsk Overgangs-Indskrift (fra Gimsö) har for **a** baade **h** og **‡**. **¶** er opstaaet af **M** derved, at Korset er blevet til en horizontal Tvaerstreg.

Om **R** i Worms Runecalender (Stephens II, 867) er **m**, lader sig ikke bestemme.

I **¶** *f* R. 22. Kvisten udgaar fra den lodrette Stavlidi nedenfor Toppen *g* R. 9, *g* R. 23.

Hvorvidt Runen for *ng* har forekommet i den Form af den ældre Rækkes Skrift, som paa Rök-Stenen er efter lignet, kan ikke afgjøres.

o **x** er Vokaltegn *f* R. 6, *f* R. 21, *g* R. 8, *g* 15 og *g* 21. I **old** og i **hosli** betegner det et af *u* omlydts *a*, der mulig har været udtalt *å*. I **mog** og i **goðnar** betegner det et langt **o** (som dog mulig umiddelbart foran **ä** er blevet forkortet).

o *f* R. 16 i **hoar** og *g* R. 3 i **gaoar** betegner Halvvokalen *w* eller et consonantisk *o*. I Indskrifter med den kortere Rækkes Runer betegnes Lyden *w* ikke sjælden ved Runetegnet for **o**. Exempler er samlede af Rydqvist IV, 67 og af Stephens *Run. Mon.* III, 6. Til disse kan føjes følgende: **koan** paa en liggende Ligsten fra Högstena, Västergötl. (*Torin 3dje Saml.*) = oldn. *krán*. **soa** = oldn. *svá*,

oor = oldn. *var*, **koalt** = oldn. *kveld* i en Runeindskrift fra Röindal, Oifjæld, Telemarken. Navnlig er **hoita** Lilj. 326 = oldn. *hvít* ganske analogt med **hoar**.

At **o** paa Rök-Stenen i den ældre Rækkes Skrift er Tegn for Udtalens *w*, hænger sammen med at **w** der er brugt som Tegn for Udtalens *u*. Af Skrivemaaden **hoar** maa vi slutte, at i den kortere Rækkes Skrift paa Rök-Stenen **u** i **huar**, **huariar** og ensartede Former betegner Lyden *w*. Heraf følger ikke med Nödvendighed, at i den kortere Rækkes Skrift paa Rök-Stenen **u** foran Vokal i Begyndelsen af Ord har været udtalt *w*, thi gamle islandske Haandskrifter har f. Ex. *huer* med *u* ved Siden af *vica* med *v*. Jeg finder det dog sandsynligt, at **u** ogsaa i Fremlyd foran Vokal i Rök-Stenens Sprogform betegner Udtalens *w*.

Endelig forekommer **x** flere Gange i e 3 (tredje Tværlinje paa Stenens Bagseite), men her efter min Mening ikke ligefrem som Tegn for en Sproglyd, men som Element af Chiffre-Runer.

d har paa Rök-Stenen Formen **M** f R. 14, *g* R. 10, *g* R. 13. Formen er noget forskjellig f R. 23, da Korset her ikke er fuldstændigt til höire. Runens ældste og sædvanligste Form er **¶**. Formen **M**, som vi finde paa Rök-Stenen, er ogsaa en sædvanlig Form for Runen i engelske Runeindskrifter. Men denne særlige Overensstemmelse mellem Rök-Indskriften og engelske Runeindskrifter synes at maatte betegnes som ensartet Udvikling paa forskjellige Steder uden indbyrdes historisk Sammenhaeng.

f R. 14 i **pad** betegner **d** sikkert den tonende Spirant **ð**. Kun for denne Lyd har Runen efter Wimmer (hos Burg, *Runeninschriften* S. 146 f., *Runenschrift* S. 108 f.) oprindelig været Tegn. **d** i **old** og i **ind** betegner vistnok ikke den tonende Spirant **ð**, men den tonende Explosivlyd **d**. *nd* er her i den ældre Rækkes Skrift udtrykt ved **nd**; ligesaa paa en Bracteat fra Killerup, Fyn (Stephens Nr 82). Derimod er *nd* udtrykt ved blot **d** i

kunimudiu paa Tjörkö-Bracteaten, i **spidul** paa Fonnaas-Spænden og i **lada** i den ældre Torvik-Indskrift. Aldrig kan *nd* betegnes ved blot **n**, hvilket Wimmer hos Burg, *Runenschrift* S. 154 holder for muligt.

Min Tolkning viser, at den længere Rækkes Runer paa Rök-Stenen danne Ord i det samme Sprog som den øvrige Indskrift, om end Rumeridseren i det Afsnit, som er skrevet med den længere Rækkes Runer, med Flid har brugt et Par forældede Údtryk. Heraf følger, at ialfald enkelte svenske Mænd endnu omkring Aar 900, da den kortere Rækkes Runer var blevne den sædvanlige Skrift, kjendte Betydningen af de urnordiske Runer, der læstes i Mindeskirifter, som var indhuggede Aarhundreder tidligere.

Den Form af den længere Runerækkes nordiske Skrift, som paa Rök-Stenen er anvendt, er en af de seneste og mindst oprindelige Former af denne Skrift, som vi kjende. Dette har vist sig ved Gjennemgaaelsen af de enkelte Runetegn.

Jeg henviser til Formen af Runerne **s**, **m**, **n**, **e**, **r** samt til Formen **š**. Fremdeles minder jeg om Brugen af **š** som Tegn for nasalt *q*, om **þ** som Tegn for *a*, om **P** for *u* og om **ȝ** som Tegn for *i*. Efter dette antager jeg, at den paa Rök-Stenen brugte Form af den længere Rækkes Runeskrift er Efterligning af en Skriftform, som forekom i Indskrifter fra omkring 700.

Men den paa Rök-Stenen forekommende Form af den længere Rækkes Runeskrift kan til ingen Tid have været den ene brugelige i Norden. Derom vidner **ȝ** som Tegn for *i*, thi den i den yngre Rækkes Runeskrift forekommende Form for **i** er ikke udgaaet fra denne paa Rök-Stenen forekommende Form, der synes at maatte betegnes som en Forkunstling, der aldrig har trængt igjennem i Norden.

Da Rök-Stenen viser os to forskjellige Skrifarter ved Siden af hinanden, vækkes det Spørgsmaal, om der er

nogen umiddelbar historisk Forbindelse mellem disse to Skriftarter, eller med andre Ord om den Form af den yngre Rækkes Skrift, som er brugt paa Rök-Stenen, er udgaaet fra den Form af den ældre Rækkes Skrift, som vi finde paa samme Sten. Til Besvarelse af dette Spørgsmaal skal jeg gjøre opmærksom paa følgende. **þ** n forekommer paa Rök-Stenen i begge Skriftarter og er ellers ikke paavist i nogen Indskrift med den længere Rækkes Runer.

þ har samme Form og samme Betydning i begge Skriftarter paa Rök-Stenen. Samme Form forekommer ogsaa i nogle andre Indskrifter med den længere Rækkes Runer, men i ingen af disse med samme Betydning som paa Rök-Stenen, nemlig som Tegn for nasalt *a*. Kvisten paa Runen for *l* udgaar baade i den længere og i den kortere Rækkes Skrift paa Rök-Stenen tildels, men ikke overalt, fra den rette Stav lidt neden for Toppen.

Tegnet for **a** i den yngre Skrift paa Rök-Stenen **þ** kan være udgaaet fra **p** i den ældre Skrift paa samme Sten. Hermed kan sammenligne, at en norsk Overgangs-Indskrift fra Gimsö har baade **h** og **þ** for **a**. Dog tør jeg ikke negte Muligheden af, at **þ** er opstaet paa en anden Maade, nemlig af **þ**, hvilket Tegn igjen er opstaet af *****. I **m** i den yngre Skrift paa Rök-Stenen kan være opstaet af **Π f R. 8** derved, at venstre Stav er faldt bort og den horizontale Tværstreg til venstre for den bevarede lodrette Stav er blevet indskrænket til samme Udstrækning, som den havde til höire. Dog kunde man ogsaa tænke paa, at **I m** nærmest havde udviklet sig af Formen **Φ**.

Af det her udviklede fremgaard det med Sikkerhed, at der er flere særlige Overensstemmelser mellem de to paa Rök-Stenen brugte Skriftarter. Dette Forhold forklares efter det, som jeg har anfört, vistnok sandsynligst saaledes, at den paa Rök-Stenen brugte Form af den yngre Rækkes Skrift i flere Stykker er paavirket af den Form af den

længere Rækkes Skrift, som forekommer paa samme Sten og som efter min Mening maa have været brugt paa østergøtske Mindesmærker, der var Aarhundreder ældre end Rök-Stenen. Jeg finder det altsaa sandsynligt, at den kortere Rækkes Runeskrift ikke overalt i Norden i alle Dele er at føre tilbage til en og samme Grundform.

Paa den anden Side maa jeg stærkt fremhæve, at **| i** i den yngre Rækkes Skrift paa Rök-Stenen er udgaaet fra den paa andre Mindesmærker forekommende Form **|** og ikke fra **¶** der i den paa Rök-Stenen brugte Form af den længere Rækkes Skrift er Tegn for **i**. Heller ikke er **ñ** eller **þ u** i den yngre Skrift paa Rök-Stenen udgaaet fra det Tegn, som her i den ældre Skrift betegner Vokalen **u**.

I ethvert Fald er altsaa den yngre Runeskrift paa Rök-Stenen ikke i et og alt udgaaet fra den paa samme Sten brugte Form af den ældre Skrift.

Den eiendommelige Form af den kortere Rækkes Skrift, som forekommer paa Rök-Stenen og som man kan ské kunde kalde Stumpruner, møder os ogsaa, varieret paa forskjellige Maader, paa flere andre, især svenske, Runemindesmærker, der sammen med Rök-Stenen (1) danne en Gruppe for sig. Af disse har jeg i min *Tolkning* nævnt følgende:

2. Kälvfesten-Stenen, Östergötland.
3. Slaka-Stenen, Östergötland.
4. Ingelstad-Berget, Östergötland. Jfr. *Runverser ATS X, 1.*
5. Kärnbo-Stenen, Södermanland.
6. Björkö-Stenen, Upland.
7. Forsa-Ringen, Helsingland. Se min Afhandling om denne, Christ. 1877.
8. Tjängvide-Stenen, Gotland. Jfr. *Runverser ATS X, 1.*

Til disse kunne nu følgende Mindesmærker føies:

9. Rotne-Stenen, Värend. Jfr. min Tolkning i Brates *Runverser* i *Ant. Tidskr. f. Sver.* X, 1.

10. Gursten-Stenen, Tjust. Jfr. min Tolkning i *Runverser ATS* X, 1.

11. Pilgaard-Stenen, Gotland. Jfr. min Tolkning i *Runverser* i *ATS* X, 1.

12. Björneby-Stenen, Smaalenene, Norge. Indskriften er endnu ikke udgiven.

Indskrifterne 9, 11, 12, maaske ogsaa 4, 8, 10 er versificerede. Her skal jeg ikke gaa nærmere ind paa en Undersøgelse af disse Indskrifter, heller ikke paa en Undersøgelse af hele denne Gruppens Forhold til beslægtede Indskrifter paa Jæderen og paa Man og andensteds, uagtet dette vilde være oplysende for denne Skrifts historiske Udvikling.

Jeg har allerede nævnt, at den rette Læsning af Tegnet for *a* blandt den ældre Rækkes Runer paa Rök-Stenen kaster Lys over en anden, hidtil ikke rigtig tolket Indskrift, der er skrevet med den ældre Rækkes Runer, nemlig Indskriften paa Fonnaas-Spænden. Til denne gaar jeg nu over.

Spænden er beskrevet af Professor O. Rygh i *Aarbøger for nordisk Oldkyndighed* 1878 S. 59—64 og Indskriften af mig sammesteds S. 64—72. Pl. 1 er der givet Afbildninger i fuld Størrelse af Spændens Forside og Bag-side, hvilke her gjentages. Spænden, der nu er optagen i Universitetets Oldsagsamling i Christiania under Nr 8154, fandtes i 1877 ved Opbrydning af Nyland, 2—3 Fod dybt, i Rendalens Præstegjeld i Østerdalen i Norge, paa Gaarden Fonnaas, der ligger langt oppe i Rendalen, en halv Mils Vei ovenfor Øvre Rendalens Kirke. Professor Rygh har bemærket: »Fra hele Glommens øvre Dal, ovenfor Romerike, kjendtes tidligere kun et eneste den ældre Jærnalder

tilhørende Fund, bestaaende af Jærnsager, der snarest synes at maatte være noget ældre end Fonnaas-Spænden. Dette Fund er gjort i det samme Praestegjeld, paa Lomnaæs i Ytre Rendalens Sogn. Da Rendalen ogsaa, sammenlignet med Nabobygderne, synes at være rigt paa Fund fra den yngre Jærnalder, tør det sluttet, at denne temmelig høit liggende Sidedal i gammel Tid har været den bedst bebyggede Del af Egnen. Spænden . . . er af Sølv og veier 215,15 Gr. Dens Længde er 17,5 cm, Bredden tværsover Overstykket 9,8 cm og mellem de to Dyrehoveders Ender paa Nederstykket 9,4 cm; Overstykkets Höide 4,5 cm. Spænden er støbt i to Stykker, Overstykket for sig; disse Stykker have været forbundne ved Hjælp af en fra Spændebøjens øvre Rod udskydende Plade, som har været lagt ind under Overstykkets Bagside og fastet til denne ved en Nagle . . . Som almindeligt paa dette Slags Spænder, er den største Del af Forsiden forgylt og prydet med Slyngeornamenter, hvori Dyrehoveder og Dyrefigurer indtage en fremtrædende Plads eller maaske endog ere det eneste Motiv, udførte i sterk Relief, i Udkanterne tildels i gjemmembrudt Arbeide, medens de stærkt ophöiede Ribber, som afdele og begrænse de enkelte Partier, ere af uforgyldt Sølv, prydet med indlagte Striber af Niello. Herfra danner dog det inderste, 4,9 cm. lange og 0,7 cm. brede, aflangt firkantede Rum paa Overstykket en Undtagelse. Dette er nemlig udfyldt med en paanaglet tynd Guldplade, hvorpaa langsefter findes anbragt tre runde Indfatningsrammer af Guld, den midterste lidt større end de to andre. I de sidste sidde endnu flade Granater indfattede, og en lignende Sten har vel været anbragt i det midterste Rum, som nu er tomt. Disse Stene have ikke blot tjent som Prydelser for Spænden, men ogsaa til at dække Naglehoveder; den midterste for den nu manglende Nagle, som har forbundet Spændens to Dele, og de to andre for de Nagler, hvormed Guldpladen er fastet. Den-

nes Bund mellem Stenene er bedækket med paaloddede Ornamenter af Guldfiligran Spænder af den interøsante, over en stor Del af Europa udbredte Type, hvortil dette Exemplar hører, ere temmelig ofte fundne i Norge ... Der kjendes for Tiden mellem 30 og 40 norske Exemplarer, hvoraf flere ere usædvanlig store og pragtfulde.»

Paa den glatte Bagside af Fonnaas-Spændens firkantede Overstykke er 4 Linjer med Runer af den ældste Række indridsede med en Naal eller et lignende Redskab. Indskriften bestaar af fire Rader, af hvilke den enegaard langs efter og maa læses fra venstre mod höire, medens de tre andre Rader, der er anbragte paa tværs imod den førstnævnte, maa læses fra höire mod venstre. Endelig er en enkelt Rune ridset paa tværs mod Böilens Rod. Jeg antager, at alle Runer er indridsede af samme Mand og höre sammen til én Indskrift.

I min første Behandling af Fonnaas-Spændens Indskrift (i *Aarböger f. n. O.* 1878) har jeg paavist, at de tre af dens fire Rader ikke indeholde Ord skrevne fuldstændig og ligetil. Jeg sögte at gjøre det sandsynligt, at Indskriften indeholder stærkt forkortede Ord, men kunde dengang ikke forklare den.

Raden langs efter til höire for Böilens Rod har, undtagen mod Slutningen, Bogstavforbindelser, som virkelig kan udtales. Det er derfor paa Forhaand sandsynligt, at Skrivemaaden her er nogenlunde fuldstændig og at denne Rad vil være lettest at tolke. Jeg begynder derfor her med den, uden derfor endnu at afgjøre noget om, hvorvidt den bør læses først. Linjen har jeg allerede i *Aarböger* læst: **ihspidultl.**

Læse vi foran denne Linje Runen **a**, der er skrevet for sig selv paa tværs mod Böilens Rod, men saaledes at den er vendt op og ned i Forhold til de andre paa tværs skrevne Runer, da bliver denne Del af Indskriften forstaaelig.

a tager jeg sammen med **ih** til et Ord **aih** »eier» = got. *aih*, oldnord. *á*. Tvelyden *ai* findes her bevaret foran *h* ligesom i **faihido** Einang, der i Betydning svarer til oldn. *jáða*. Derimod er i andre Indskrifter med den ældste Rækkes Runer **ai** foran **h** gaaet over til **a**. I den stærke Præteritunform **aih** mangler Vokal i Uddyden ligesom i Formen for 1ste Person **unnam** Reistad, for 3dje Person **warait** Istaby, **gaf** Stentofta.

Jeg formoder, at der paa Bracteaten Nr. 55 hos Stephens (fra Sjælland) skal læses **aih ek** »eier jeg», og paa Upsala-Oksen formoder jeg **ah** »eier».

Andet Ord er **spidul**. Allerede den Omstændighed, at Ordet følger umiddelbart efter **aih** »eier», vækker den Formodning, at det betegner den Gjenstand som eies, Fibulaen paa hvilken Runerne er indridsede. **spidul**, hvori jeg ser et Substantiv i Accus. Ental, er efter en i Runeindskrifter brugelig graphisk Eiendommelighed skrevet istedenfor ***spindul**; jfr. S. 75 f. Den samme graphiske Eiendommelighed forekommer i **kunimudiu** paa Tjörkö-Bracteaten, d. e. *kunimundiū*, og i **ladawarijar** i den ældre Torvik-Indskrift, hvilket jeg ligesom Burg (*Runeninschriften* S. 135) opfatter som *landawariyār*. Ogsaa Wimmer (*Runenschr.* S. 167) læser **lada** som *landa*. Den samme graphiske Eiendommelighed er sædvanlig i Indskrifter med den yngre Rækkes Runer; den forekommer saaledes allerede i Sølvborg-Indskriftens **asmut**, udtalt —*mund*. En forskjellig Betegnelsesinaade foreligger i den med den ældste Rækkes Runer skrevne ufuldstændige Indskrift ... **undr** paa Bracteaten Nr. 82 hos Stephens. Udtalens *nd* er i de nævnte Indskrifter med den længere Rækkes Runer betegnet ved **d** eller ved **nd**. Derimod holder jeg fast ved, at **unnam** paa Reistad-Stenen betegner Udtalens *unnam*, der er opstaat af *undnam*. Imod den Mening, at første **n** i **unnam** skulde kunne betegne Udtalens *nd*, taler den forskjellige Betegnelse af denne Lydforbindelse i Indskrifterne paa

Tjörkö-Braeteaten, paa den ældre Torvik-Sten, paa Fonnaas-Spænden og paa Bracteaten Nr. 82; og ingen anden Indskrift taler for denne Mening. At **unnam** er skrevet med to **n**'er, har vistnok, som jeg før har paapeget, sin Grund deri, at hvert af dem hører til sit Sammensætningsled.

spidul, d. e. *spindul*, slutter sig i Form nærmest til angelsaks. *spindel* eller *spinl* eller *spinel*, der betyder Ten (paa Latin *fusus*), den spidse Pind, hvorom Traaden op-rulles i Spindingen, Dat. *spindle*. *spinle*, = oht. *spinnila*, mht. *spindel*, *spinnel*. Men **spidul** her i Indskriften må vistnok betegne »Naal, fibula». Jeg formoder, at Ordet er kommet til Norden udenfra, og at det har faaet Betydningen »Naal» derved, at det germanske Ord *spindel*, Ten, der er afledet af Verbet »at spinde», er blevet sammenmeltet med et fremmed Ord, der stammer fra latinsk *spinula*. Til dette hører ikke blot romanske Ord som fr. *épingle* (for **espinle*) Knappenaal, men ogsaa old-höitydsk *spinula*, *spenula*, *spennula*, *spenala* »acus, acus crinalis, spinter, fibula», *spinlen* »fibulæ» (quibus feminarum pectus ornatur) Graff VI, 348 f., mht. *spenel* f. »Stecknadel», *spendel* »monile, spinther», nedertydsk *spendel*¹⁾). At dette fremmede Ord i **spidul** er smeltet sammen med det germanske af »spinde» afledede Ord, har sin naturlige Grund ikke blot i begge Ords Formlighed, men ogsaa deri, at begge Gjenstande »Ten» og »Naal» var smale og spidse.

Ordet **spidul** er, som vi vil se af det følgende, Intetkjönsord, medens det tilsvarende Ord i andre Sprog er Hunkjönsord. Det *d*, som findes baade i **spidul** og i ags. *spindel* er opstaet paa den Maade, att man indskjöd *d*

¹⁾ Mht. *spenälde*, bair. *spenadel* »Steeknadel» er paavirket af tydsk *Nadel*, mht. *nálde*. De her nævnte tydske Ord kan ikke stamme fra böhm. *spinadlo* »Spange, Haftel», der er afledet af *spinati*, kirkeslav. *sūpinati* hefste sammen. Med urette antager Graff, at oht. *spinula* er et oprindelig germansk Ord og er beslægtet med *gaspan* (spinter, fibulation), *jurspan* (monile).

mellem *n* og *l*, hvor disse Konsonanter stod umiddelbart sammen, som i ags. Dat. *spindle*. Jfr. oldn. *Eindriði* af *Einriði*, gr. ἄρροσ af ἄρρος og lign. Fra Former, hvor der umiddelbart foran *l* hørtes en Konsonant, overførtes det indskudte *d* ved Analogi til Former, i hvilke der foran *l* hørtes en Vokal, som i ags. *spindel*, urnord. **spindul**.

At her er skrevet **spidul**, ikke **spidula**, tør ikke forklares som graphisk Forkortning, da Ordene i denne Rad synes skrevne fuldt ud med Undtagelse af **tl** for *til* og da Indskriften heller ikke i de andre Rader har noget Exempel paa, at en Rune, som skulde slutte et Ord, er udeladt.

Formen **spidul**, ikke **spidula**, forklarer jeg deraf, at denne Indskrift tilhører en senere Del af den urnordiske Sprogperiode. Ligesaa læser jeg paa Upsala-Øksen **hal** for ældre **halla* Accus. »Sten». I flere med den ældste Rækkes Runer skrevne Indskrifter er Stammens udlydende *a* faldt bort foran Nominativsmærket **R**, f. Ex. **hápuwulafr** Istaby (som derimod i Accus. har **hariwulafa**); **hápuwolafr** og **hariwolafr** Stentofta.

Efter **spidul** følger **tl**. Dette er det eneste Ord i denne Linje, ved hvilket vi maa antage en for Tilfældet forkortet Skrivemaade; thi **spidul** er skrevet for *spindul* ifølge en i Runeskriften sædvanlig Betegnelse af Lyden *nd*. **tl** tænker jeg mig udtalt *til*. Jeg finder deri et Adjektiv i Acc. sg. neutr., som hører til **spidul**, og jeg oversætter **spindul tl** ved »den gode Naal». Dette Adjektiv gjenfindes i ags. *til*, god, hensigtsmæssig. I den gotiske Bibeloversættelse forekommer denne Stemme sammensat med Präfixet *ga-:gatils* passende (*εὐχαιρος*, *εὐθετος*); fremdeles i Sammensætningen *untilamalsks* ubesindig og i Substantivet *til*, tydsk *ziel*. Uden Präfixet *ga-* forekommer Adjektivet i den gotiske Indskrift paa Spydspidsen fra Kovel i Volhynien (Wimmer *Runenschrift* S. 57, 61 f.): **tilarids**. Dette er et Mandsnavn i Nominativ. Efter Formen kan det betegne

»dygtig Rytter», som Wimmer forklarer det, saa at andet Led er det samme som i Dativen **woduride** paa Tunestenen. Men da *Tilred* er et i England oftere forekommende Navn (f. Ex. Liber vitae Dunelm) og da Goterne allerede tidlig uttalte ē som ī, saa forekommer det mig rimeligere, at **tilarids** er = **Tilarēds*. Ligesaa formoder jeg, at **gutani** paa Bukarest-Ringen er = *Gutanē* Gen. pl. Til Adjectivstammen *tila-* höre ogsaa oldhöitydske Navne *Zilward*, *Zilo*. Dette Adjectiv er paa et eneste Sted bevaret i den norröne Litteratur, nemlig i Lokasemma 38, hvor Loke siger til Ty: *pú kunnir aldregi bera tilt med tweim* »Du har aldrig kunnet bære godt (d. e. bringe Enighed, Forlig til Veie) mellem to». Fra samme Adjectiv stammer oldnorsk *ótili* Skade. Den substantivisk brugte Intetkjönsform af det her omhandlede Adjectiv er enten fra Urnordisk eller fra Gotisk gaaet over i Finsk: *tila*, *facultas*, *opportunitas*, o. s. v. (Thomsen *Den gotiske sproglæsses indflydelse paa den finske*, S. 153). **til** har ikke Intetkjönsendelsen *t*, som i historisk Nordisk er nødvendig ved Nomin. og Acc. i Intetkjön Ental af Adjectiver. **til** er en derfra forskjellig, ved Adjectiver mere oprindelig Intetkjönsform, der gjenfindes i Gotisk og andre beslægtede Sprog, f. Ex. i den gotiske Bibeloversættelse Marc. IV, 39: *wis mikil*, et stort Havblik; Marc. IX, 2: *fairguni hauh*, et höit Fjeld. Denne Form af Intetkjön har i Nordisk ikke holdt sig med adjektivisk Brug; men Substantiver som *djúp* Dyb, *full* fyldt Bæger, *sár* Saar, der er dannede af Adjectiver, vise, at den engang har været nordisk. Foruden **til** forekomme i urnordiske Indskrifter flere Exempler paa denne Formation af Adjectivernes Nom. og Accus. Ental Intetkjön, f. Ex. **agala** paa Kragehul-Spydskaftet. Dette har jeg i min Tolkning, som blev oplæst i Christiania Videnskabs-Selskab 1877, afdelt som et Ord og tolket = got. *agl aīszgór*. **til** er opstaaet af en ældre Form **tila* som **spidul** af **spindula*.

Udtrykket **spidul til** »den gode Naal« er ligeartet med Udtrykket i den olddanske Indskrift med kortere Rækkes Runer paa en Kam fra Lincoln i England (Stephens *Run. Mon.*, I, 223): **kamb kopan kiari porfastr** »Kam god (d. e. denne gode Kam) gjorde Torfast». Jeg opfatter her med Stephens **kiari** som Praeteritum, der nøiagttig skulde have været skrevet **kiarpi**, thi en Opfatning deraf som Praes. Conj., der formelt ligger nærmere, synes her ikke at give brugbar Mening. **kopan** svarer her i Betydning til Fonnaas-Spændens **til** og det er ligesom **til** et Adjectiv, der i ubestemt Form er sat efter Navnet paa Gjenstanden. Ogsaa i Oldnorsk er ofte den ubestemte Form af Adjectivet brugt, hvor vi vilde bruge den bestemte, og sat efter Substantivet, f. Ex. Hym. 23: *orm eitrjáan*, Vølund. 2: *fæðmi ljósum*. En lignende Anvendelse af Adjectivet »god», men i bestemt Form, om Gjenstanden, paa hvilken Runerne er ridsede, synes at forekomme i Indskriften paa en nu tabt Ring fra Ringsaker, Hedemarken, Norge: **pæser** (læs **pesar** eller **pessar** med Binderune for **ar**) **hurþir gerpe porþr a stafi en kari ringænæ guþo** (»de gode Ringe«), hvor **guþo** synes at være graphisk Omsætning for **gopu**.

Eieren maa ligesaavel som Fabricanten kunne fremhæve den Gjenstands Godhed, paa hvilken han ridser Runerne.

Da den ene Rune **a** i Forbindelse med Runerne i Raden langs efter, **aīh spidul til** betyder »eier den gode Naab», saa maa Eierens Navn være angivet i Indskriftens Tværrader.

I Tværraderne er Ordene skrevne stærkt forkortede; saaledes er Runer i neden nederste af de to korte Tværrader **ŋlsklr**.

Til at finde disse Raders Rækkefølge og sproglige Betydning har vi Veiledning i Runen **λ R**, der skjønt ikke altid¹⁾, dog uden Sammenligning oftest ender Ord og navnlig hyppig er Nominativsmærke. Nu ender den alle rede anførte Tværrad med — **kłr**; vi tør da paa Forhaand

¹⁾ Paa Stenen fra By i Sigdal forekommer saaledes **R** tre Gange i Indlyd.

antage det for sandsynligt, at ogsaa et Ord ender med — **kīr** og at vi heri har det sögte Navn paa Eieren i Nominativ. Den lange Tværrad begynder med **iþr**. Det ligger paa Forhaand nærmest, heri at finde den samme Endelse som i **holtigar** paa Guldhornet. Thi i de seneste Indskrifter med den ældste Rækkes Runer er Stammens udlydende *a* faldt bort foran Nominativsmærket **R**, f. Ex. **hapuwolaf** Istaby, og det samme maa vi vente i Fonnaas-Spændens Indskrift, da denne i Accus. sing. neutr. har **spidul** til uden Staminens udlydende *a*. Er dette rigtigt, saa kan den nederste af de to korte Tværrader ikke læses umiddelbart foran den lange Tværrad, heller ikke han man læse den lange Tværrad foran de to korte Tværrader. Man maa derimod først læse den nederste af de to korte Tværrader, derpaa deu øverste af disse, og saa den lange Tværrad.

Det er, som allerede sagt, paa Forhaand klart, at Skriften i Tværraderne er stærkt forkortet og at navnlige mange Vokaler ikke er betegnede. Forkortet Skrivemaade forekommer i mange Runeindskrifter. Som Veiledning henviser jeg her navnlig til den med den kortere Rækkes Runer skrevne Indskrift paa Bække-Stenen i Danmark (Thorsen *Jyllands Runemindesmærker* Nr. 2; Wimmer *Opusc. philol. ad Madvigum* p. 213—219): **hribnā : ktubi : kriukubpsi | aft : uibrukmpusin**. Det forekommer mig sandsynligst, i væsentlig Overensstemmelse med C. Säve (*Ant. Tidskr.* 1858—1860 S. 272 f.) at udfylde dette saaledes: **hribnā : (u)k tubi : k(i)ri(p)u kub(l) p(u)sí | aft : uib(u)ruk m(u)-pu(r) sin(a)** »Revna og Tubbe (eller: Tove) gjorde disse Mærker efter Viborg sin Moder». At den første Rune af **uk** her er udladt, kan sammenlignes med, at den første Rune af **aftir** undertiden ikke er skreven¹⁾. I Bække-

¹⁾ Wimmers afgivende Forklaring forekommer mig mindre sandsynlig, fordi Udtrykket *verpa kumbl* ellers ikke kan paavises i danske eller svenske Runeindskrifter og lidet passer til den oprindelige Betydning af *kumbl* »Mærker».

Indskriften er baade Vokaltegn og Konsonanttegn udeladte, men aldrig to Runer i Træk, thi vi kan forudsætte, at Runeridseren ved fuldstændig Skrivning vilde have skrevet **uk** og **pusi** (for ældre **auk** og **pausi**).

Jeg har i det foregaaende søgt at gjøre det sandsynligt, at Læsningen af Tværlinjerne skal begynde med **ŋlſklr** og at heri maa söges Navnet paa Fibulaens Eiermand i Nominativ, forkortet skrevet. Antage vi nu, at her, ligesom i Bække-Indskriften, kun én Rune ad Gangen er udeladt, saa tør vi udfylde **ŋlſklr** til **ŋilſkalkr**. Dog er Formen **ŋilſkalkr** mulig. Det tilsvarende Navn *Engilſcalh* forekommer ofte i det 8de, 9de og 10de Aarhundred i Tydskland, navnlig i det Salzburgske; se Förstemann. Jeg skylder Prof. Konrad Maurer den Oplysning, at Navnet *Engelschalk* endnu bruges i Baiern; et Sted tæt ved München heder *Engelschalkingen*.

Navnet *Angilſkalkr*, oht. *Engilſcalh* betegner efter sin Oprindelse »en angelsk Skalk» d. e. en Svend eller Tjener af angelsk Æt. Ogsaa et andet med *scalh* sammensat tydsk Navn, nemlig *Walscalh* (i 11te Aarh.), indeholder som første Led sandsynlig et Folkenavn, saa at det betyder »en Svend af vælsk Æt». Ved »Angler» bør vi vel her snarere tænke paa det Folk af dette Navn, som boede i Elbegnene, end paa Beboerne af Angel i Slesvig. *Angil-*, *Engil-* danner første Led i mange sydtydske og nordtydske Navne. Det usammensatte *Skalkr* forekommer oftere som Navn i gammel Tid i Danmark, ligesom *Scalh* i Tydskland. Navnet er paa Frerslev-Stenen skrevet i Gen. **skwlks**, udtalt *Skylks* (*Skålks*), der nærmest er opstaaet af **Skaliks*. Ogsaa som Appellativ er *skalkr* tidlig blevet forældet i de nordiske Sprog. Det findes i Betydningen »Svend» kun i Hervar. s. Kap. 12 (Bugges Udg. S. 272), dog her mulig bevaret fra et ikke nordisk Digt. Senere er Ordet (f. Ex. i Marskalk) indført udenfra.

Allerede i det foregaaende er bemerket, at vi efter **ylsklr** d. e. *Angilskalkr* maa læse den øverste af de to korte Tværlinjer og saa den lange Tværlinje. Den sidste begynder med **injr.** Det er allerede sagt, at dette maa være Slutningen af et Ord, der er dannet som **holtingar** paa Guldhornet. Vi maa altsaa læse sammen til et Ord **wkshuijR**. Anvendes nu her det samme Princip for Udfyldningen af den forkortede Skrivemaade som i den nederste af de to korte Tværlinjer, nemlig at der kun tilføies én Rune ad Gangen, saa tør vi foreløbig udfylde **wkshuijR** til **wakshugingR**. Heri ser jeg et Patronymieum, afledet af et sammensat Mandsnavn, hvilket jeg foreløbig opfører som **Wakshugir*. Förste Led i denne Sammensætning vover jeg ikke med Sikkerhed at bestemme. Man kunde efter Formen deri formode en til oldn. *wara*, got. *wahsjan* »vokse» hørende Substantivstamme, snarest *waks-* (hvortil da **wks** kunde udfyldes); jfr. tydske Sammensætninger som mht. *hárwahs* Sene (oht. *waltowahso* Sene), mht. *höuwahs*, mnt. *hoiwas* Höhöst. Men dette er fra Betydningens Side usandsynligt. I Middelhöitydk er der et Adjectiv *wahs* eller *wehse* »hvas, skarp». Af de to Sideformer har Kluge Stammbild. § 180, 181 sluttet et urgerman. **wahsus*, Accus. **wahsjana*, som han sammenstiller med græsk *ō̄šv̄s*¹⁾). Til dette Adjectiv *wahs* »hvas» hører Mandsnavnet *Wahsmut* i eod. Lauresham. (fra ubestemt Tid), der endnu er bevaret i det tydske Familiennavn *Wachsmuth*. Det vilde efter Betydningen passe godt at antage samme Adjectiv som förste Led i det Navn, hvoraf **wkshuijR** er afledet. Hvis denne Forklaring er rigtig, bør man udfylde Ordet til *Waksuhugingr*, som da er

¹⁾ Ved græsk *ō̄šv̄s*; skarp, er dog ikke noget Spor af *w* i Fremlyden, og Ordet synes at kunne høre til samme Rod som *ō̄zq̄s* Spidse. Fick i Bezzembergers *Beiträge XII*, 161 sammenstiller mht. *wahs* med lat. *con-verus*, hvelvet, og med gr. *qošog*, spids. Dette synes at have meget imod sig og lidet for sig. Diefenbach (*Goth. Wb.* II, 602) sammenstiller *wahs* med est. *wake* »acutus».

afledet af *Waksuhugir. Men Antagelsen af et urgermanskt *wahsu-s synes betænkelig, fordi *wahs* ikke forekommer i det aldeste høitydske Sprog, medens dette har med samme Betydning *hwas*, der er d. s. s. oldn. *hwass*, got. **hwass* (hvoraf *hwassaba*), ags. *hwæs*. Ligesaa findes for Mandsnavnet *Wahsmut* i ældre Tid *Hrasnot* (Meichelbeck hist. Fris., 8de og 9de Aarh.), senere *Wasmot*. Til den oht. Form *hwæs* svarer regelret den mht. *was*. Det synes muligt, at mht. *was* = oht. *hwæs* er blevet forandret til *wahs* ved Indflydelse af *sahs* »lang Kniv», der efter sin Betydning ofte maatte nævnes i Forbindelse med *was*¹⁾. Til Forandringen af *was* til *wahs* kan have bidraget den Omstændighed, at man i andre Dialekter udtalte *wassen* for *wahsen*, *sas* for *sahs* o. s. v., saa at i dem *sas* dannede Rim med *was*.

Jeg vover derfor ikke at stole paa, at **wkshuijR** som første Led indeholder en Adjektivstamme *waksu-*, *hwæs*.

Endnu nævner jeg som en Mulighed, at **wks** kunde indeholde en Nominalstamme **wakis-* eller *wakisa-*, der da skulde høre til got. *wakan* vaage, ags. *onrænan* *onrōc*, vaagne, staa op. Stammen *wak-* forekommer i Navne, f. Ex. *Ořazus* eller *Ovázus* og *Ovázusos* hos Prokop, oht. *Wahhilo*. Men den nævnte Opfatning af **wks** indeholder kun en svag Mulighed.

Ligesom her er skrevet **wks** med **ks** (ikke **hs**), saaledes findes i Indskrifter med den kortere Rækkes Runer **saksi**, **uksa** (hvor dog **k** kan være Tegn enten for *k* eller for *g*), i islandske Haandskrifter *uaexa*, *vorkn* (Gislason *Um frump.* *isl.* t. S. 103), i svenske *aclar*, *ogsa*, *raks* (Rydqvist IV, 282).

huijR er sandsynlig at udfylde til *-hugingR*, afledet af et Mandsnavn, hvis andet Led har været *-hugi-R*. I flere oldtydske Mandsnavne danner *-hugi* andet Led.

¹⁾ *wahser danne ein schärsahs* Tristan af Gottfried af Strasburg 9028.

hugi-r* = oldn. *hugr* har betydet »Hu, Sind, Mod«¹⁾. Samme sidste Led indeholder i Navnet **ilukr paa en uplandsk Runesten Lilj. 1553 (Bautil 392) d. e. *Hlhugr*. Men sædvanligere er Navneformen *Illugi*.

Jeg læser altsaa, skjønt for andet Navns Vedkommende med Tvivl, *Angilsalkr Wakshugingr* og forklarer dette som »Angelskalk Søn af Wakshugi». Vi har her den samme Maade at angive Faderens Navn paa som i **hlewagastir holtigar** paa Guldhornet fra Gallehus og som paa Angelsaksisk f. Ex. i *Baðanôð Beotting*.

I den lange Tvaerlinje følger efter **ijgr** først **s** og derpaa Runen **ȝ**, der altsaa, naar der skrives fra venstre mod höire, faar Formen **ȝ**. Denne Rune har jeg i min første Behandling af Fonnaas-Indskriften feilagtig antaget for en Form af **p**. Den er tværtimod, som jeg i det følgende nærmere skal begrunde, en Form af **ár**-Runen og Tegn for langt *a*, medens **ȝ** i denne Indskrift sandsynlig er Tegn for det korte *a*. Jeg gjengiver **ȝ** ved **A**.

Jeg forbinder **SA** til et Ord = oldn. *sí* »den«. Dette **SA** »den« maa bestemme et Adjectiv i Nominativ, som staar i Apposition til Mandsnavnet *Angilsalkr*. Dette Adjectiv finder jeg i de tilbagestaende Runer **ysrbse**, som jeg udfylder til **ingisarbiske** (neppe *ingesarbiske*). Dette forklarer jeg som den bestemte Form i Nom. sing. masc. af et Adjectiv, hvis tilsvarende ubestemte Form har været **ingisarbiskr*, ældre *-arbiskar*. Dette Adjectiv er ved Suffixet *-iska* dannet af et Stedsnavn, hvis Stamme har været **ingisarb-*. Jeg oversætter altsaa »Angelskalk Wakshugis Søn fra Ingesarv».

SA **ingisarbiske** er med Hensyn til den brugte Artikel ensartet med gotiske Udtryk som *ahma sa weiha* »den helige Aand», *hairdeis sa goda* o. s. v., med angelsaksiske som *mægðhâd se micla*. Heraf synes at maatte sluttes, at

¹⁾ Det synes mig ikke rimeligt at udfylde **huigr** til —*huningr*, uagtet *hûn* forekommer som andet Led i oldtydske og oldengelske Navne.

enn i oldnorske Udtryk som *sá enn fráni ormr, ormi þeim enum frána* er senere, speciel nordisk Tilföielse. I følgende Vers:

ok sá em húnski Sig. 18,5
børn þau en bliðu Oddr. 8,3
of þann enn hvít Ghv. 16,17

vil Sievers i Pauls og Braunes *Beitr.* VI, 336, for at faa rigtigt Metrum, stryge *sá, þau, þann*. Efter det foregaaende tror jeg snarere, at *enn* (*inn*), *en* i disse Vers er kommet senere til. Adjectiver i bestemt Form paa *-ski* forekomme i Nordisk ofte som Tilmavne, f. Ex. *Hrani gauzki*.

Endelsen **-e** i *ingisarbiske* afviger fra **-a**, der er den Endelse, som ellers i Indskrifter med den ældste Rækkes Runer forekommer for Nom. sg. masc. af *an*-Stammer, men stemmer derimod overens med Formen i historisk Nordisk.

Bremer i Pauls og Braunes *Beiträge* XI, 39 antager, at den oldnordiske Nominativendelse *-e, -i* ved *an*-Stammer er opstaaet umiddelbart af urgermansk *-ē* og dette igjen af indogerm. oxytoneret *-ē*, medens Nominativendelsen *-a* ved *an*-Stammen efter ham skal være opstaaet af urgerm. *-ō*, idgerm. *-ō* med Gravisbetoning. Bremer mener, at *ē*-Formen og *ō*-Formen i det ældste Nordisk kunde bruges promiscue ved Siden af hinanden, saa at *ō*-Formen tidligere, ialfald dialektisk, havde Overvægten, medens *ē*-Formen senere traengte igjennem¹⁾. Men Kjendsgjæringerne stride imod denne Opfatning. I de ældste nordiske Runeindskrifter er i alle Nordens Lande Endelsen **-a** den eneste, som forekommer. Jeg kjender 10 sikre og 7 usikre Exempler paa Endelsen **-a**. Saaledes fra Danmark **harya**, **niuwila**, **frohila**, **hariuha** o. fl., fra Sverige **harija**, fra Gotland **mrla**, fra Norge **wiwila** (sidste Rune er efter ny Læsning **¶**). Endelsen **a** findes ikke blot

¹⁾ Jfr. Möller Paul-Braune *Beitr.* VII, 484 og 537; Burg *Runeninschr.* S. 45; Brate i Bezzénbergers *Beiträge* XI, 189 f.

ved Substantiver, men ogsaa ved et Adjectiv i bestemt Form: **fauauisa** Bracteat Nr. 57 hos Stephens.

Derimod er der ikke Spor af Endelsen **e** i Nominativ af *an*-Stammer for i **gsrbse** paa Fonnaas-Spaenden, og denes Indskrift har flere palæographiske og sproglige Eindommeligheder, som vise, at den hører til de senere Indskrifter med den længere Rækkes Runer. Ogsaa en anden Indskrift, der er skreven med den længere Rækkes Runer, har en Nominativ paa **e** af en *an*-Stamme, nemlig Björketorp-Indskriften, der har **dauðe** = oldn. *dauði*; men uagtet jeg nu sætter denne Indskrift længer tilbage end tidligere, er den dog sikkert yngre end Fonnaas-Spaendens Indskrift, eftersom Sprogformen paa Björketorp-Stenen staar nærmere ved historisk Nordisk end ved Fonnaas-Indskriftens Sprogform.

Efter det foregaaende maa vi af Indskrifterne slutte, at Nominativ af masculine *an*-Stammer overalt i Norden i det ældste Runesprog kun havde Endelsen **-a**, ikke **-e**. Naar dette forholder sig saa, er vi, saavidt jeg ser, nødte til at antage, at den yngre Endelse **e** er en Forandring af den ældre **a**.

Saledes har ogsaa Verner (*Anzeiger f. deutsch. Alt.* VII, 13) antaget, at Endelsen **-e** i Nominativ af masculine *an*-Stammer (hvilken vi tidligst finde paa Fonnaas-Spænden og paa Björketorp-Stenen) er opstaaet af den i de ældste nordiske Runeindskrifter forekommende Endelse **-a**, hvori han antager lang Vokal. Denne skal da igjen være en Forandring af en urgermansk Endelse **-ē**. Denne Verners Opfatning finder Noreen (Anmeldelse af Burgs Bog i *Nordisk Revy* 31te Marts 1885, S. 362) sandsynlig.

Men imod at Endelsen **-a** i nordiske Indskrifter med den længere Rækkes Runer skulde have langt **a**, taler Skääng-Indskriften, hvor jeg afdeler: **harija aleugar**. Her betegner *** A** langt **a**, og at **F a** i det første Ords Endelse

betegner kort *a*, har vi al Grund til at antage, fordi den er betegnet ved et andet Tegn end *, der er *āra*-Rune. At første * i denne Indskrift betegner kort *a*, maa vi ogsaa antage af den Grund, at Navnet sandsynligst sættes i Forbindelse med Stammen *harja-* »Hær».

Jeg holder det for sandsynligst, att Endelsen -a i Nom. af *an*-Stammer i urnordiske Indskrifter har været udtalt med kort *a*, der havde en Klangfarve, som nærmede det til *ä*. Denne Endelse -a har havt Bitone. Den synes at være en Forandring af ældre -ē.

Det gjælder nu at oplyse Navnet paa det Sted, hvor Fibulaens Eiermand hører hjemme. Det Stedsnavn, hvoraf Adjektivet *ingisarbiske* er afledet, er sammensat og indeholder som andet Led »Arv» i Formen *arb-*. Dette Ords Böining lader sig dog for Indskriftens Sprog ikke bestemme, da der foreligger indbyrdes afgivende Former i oldnorsk *arfr* m., glsv. *arf* og *ærfr* n., got. *arbi* n. Af samme Ord er **arbiجا** og **arbijano** paa Tune-Stenen afledet. Fritzner oplyser i sin Ordbog (2den Udgave), at oldnorsk *arfr* ligesom glsvensk *arf*, *ærfr* kan betyde »Jord eiendom, paa hvilken Ættens Hovedmand har sit Sæde og som ved hans Død tilfælder Hovedarvingen». Deraf er Ordets Brug som andet Led i sammensatte Stedsnavne at forklare. Saadanne med »Arv» sammensatte Stedsnavne findes i talrig Mængde samlede paa tre Steder i Norden: 1) i Lom, Gudbrandsdal; 2) i Dalarne; 3) paa Gotland. Men spredt forekomme de ogsaa andensteds i Sverige¹⁾.

Første Led i Stedsnavnet **ingisarb-*, hvoraf Adjektivet *ingisarbiske* er afledet, maa være et Mandsnavn, der efter den historiske oldnordiske Sprogform har været böjet

¹⁾ Saaledes i Helsingland. I *Ant. Tskr. f. Sver.* X, 1, S. 176 ff. har jeg søgt at vise, at **runarf** (*Aecus.*) forekommer i Indskriften Lilj. 882 fra Eneby löt, Runtuna socken, Rönö härad, Södermanland som ældre Navn paa *Runtuna*. I Östkinds härad i Östergötland *Klubsens arf* og *Karlss arf* i *K. Vitterhets Hist. o. Ant. Akad. Handl.* 24 S. 326 (Aar 1377).

Nom. **Ingir* Gen. **Ingis* og som har været nær beslægtet med oldsvensk *Ingi*, oldnorsk *Yngvi*. I nederste Linje paa Frerslev-Stenen i Sjælland maa læses **ikis** (ikke **ikr**), og vi har da deri Genetiv af samme Navn. **Ingir* synes at være afledet ved Suffixet *-ia* og at forholde sig til det ellers forekommende svenske Mandsnavn *Ingi* som oldn. *Vilir* til *Vili*, *Gylvir* til *Gylvi*, oldsv. **balir** (eller **baler**) Lilj. 1006 til **bali**, **busir** Lilj. 51 til *Bósi* (Ant. Tidskr. j. Sv. X, 1, S. 29). I **Ingir* er ligesom i *Ingi* tabt et *v* i Indlyd (men oldn. *Yngvi*). Er disse Former uden *v* dannede i Lighed med beslægtede Former, i hvilke *v* var faldt bort foran *u* og *o*? Jfr. **nuki** paa den norske Gimsö-Sten, samme Navn som *Nøkkvi*.

Det synes lidet rimeligt, at **Ingir*, hvoraf *Ingisarbiske* **ŋsr̥bse**, skulde være opstaaet af **Ing-wihar*; jfr. *Pyri* = *Pyrvi*, der vel er opstaaet af *Pórve*, og *Pórir*, der mulig er for **Pórvér*. Det vilde være betænklig at antage, at en saa stærk Afslidning af den oprindelige Form skulde have fundet Sted allerede i Fonnaas-Indskriften.

Förste Led af de Stedsnavne, som ende paa *-arv*, dannes ofte af en Genetiv af et Mandsnavn, og i Dalarne findes et Stedsnavn, der synes at være ialfald sproglig det samme som det, hvoraf Adjektivet **ŋsr̥bse**, *Ingisarbiske* paa Fonnaas-Spåenden er afledet. I *Diplom. Dalecarl.* Nr. 868 (Aar 1438, Original) nævnes »*jngisarff* som liggher östan brona widh falona oppa Koperbergit». I Nr. 837 (Aar 1555, Original) sælges til Kong Gustav Gaarden »*Ingesarfwwet*, liggiandes vdj Tårsånger Sochnn vdij Kopperbergzlagenn». Endnu i Rosenbergs *Geografiskt-statistiskt handlexikon öfver Sverige* opföres *Ingartsbo* som Navn paa en Gaard i Falu Landsforsamling, Kopparbergs Tingslag og Sogn, samt *Ingarfshyttan* som Navn paa en By i Skedvi Sogn i Kopparbergs Län. Men ogsaa en By i Bergsjö Sogn, Gefleborgs Län, Helsingland, heder efter Rosenberg *Ingesarfwen*. I Norge kan derimod dette

Stedsnavn ikke paavises, hverken i Österdalen eller andensteds.

Da det med Sikkerhed vides, at man har givet flere end ett Sted Navnet »Ingesarv» og da endnu flere Steder tidligere kan have baaret dette Navn, lader det sig ikke med Vished sige, hvor det Sted, som paa Fibulaen er nævnt som dens Eiermands Hjemsted, har ligget. Fibulaen er funden i øvre Rendalen i norsk Österdalens. Rendalens Praestegjeld grænser mod Ost til Särna Pastorat i Dalarne, der før Begivenhederne i 1644 og følgende Aar hørte under Elverum Praestegjeld i norsk Österdalens¹⁾. Fra Österdalens har i lang Tid gaaet Ride- og Klövvei ind i Idre og Särna²⁾, hvorfra Hülphers³⁾ til Elfvedal i Dalarne regner 8 svenske Mil. Herefter er det, som jeg tror, ikke usandsynligt, at Fibulaens Eier har været fra Dalarne, hvor Navnet »Ingesarv» forekommer.

I **ŋsrhbse**, *Ingisarbiske* finde vi da, som jeg tror, et nordisk Stedsnavn første Gang optegnet af en Mand fra Landet selv i Landets eget Sprog.

Endnu har jeg ikke besvaret det Spörgsmaal, hvilken Linje der skal læses først, men Meningen bliver den samme, enten vi begynde med **aīh spidul tl** eller med **ŋlsklr Angil-skalkr**. Man kan maaské finde det naturligt, at Skriveren først skulde have skrevet Ordene fuldt ud og at han, naar han kun tildels har anvendt Forkortning, skulde have anvendt denne længer ud i Indskriften. Til Støtte herfor knunde man henvise til Bakke-Stenen, hvor første Ord i hver af de to Linjer er skrevet helt ud, medens der siden i Indskriften er anvendt Forkortning. Syntaxen forbyder os heller ikke at læse Verbet først: *aīh spindul til Angil-*

¹⁾ Se navnlig Y. Nielsen om Idre og Särna i *Norsk hist. Tidskr.* III, S. 195—223.

²⁾ Jfr. Kraft *Beskrivelse over Norge* I (Christ. 1820) S. 556; Hülphers *Dagbok öfver en resa o. s. v.* (Wästerås 1762) S. 241.

³⁾ S. 221 f.

skalkr o. s. v., ligesom vi i Oldnorsk finde *Sendi áru all-valdr þadan* i Digt og *Mæltu þat sumir* i Prosa; jfr. mine Bemærkninger i *Aarböger f. nord.* *Oldk.* 1871 S. 192.

Dog er denne Ordstilling sjældnere end den, hvorefter Subjectet staar først. At Runen **a** er skreven for sig selv paa tvaers mod Böilens Rod, synes at være gjort for at vise, i hvilken Retning Indskriften skal læses: at man nemlig efter den lange Tvaerlinje, der ender med **rbse**, skal læse den enkeltstaaende Rune **a** og saa til Slut Linjen langs efter, der begynder med **ih**. Og da Runeridseren vistnok, som vi skal se, inden han har indridset Indskriften, har bestemt dens Anordning, saa behöver det, at Ordene er skrevne forkortet eller ikke forkortet, ei at staa i Forbindelse med deres Forekomst i Begyndelsen eller Slutningen af Indskriften¹⁾). Eieren af Fibulaen kan have skrevet netop sit Navn forkortet af samme Grund som Runeristeren Erik paa Rotbrunna-Stenen i Upland (Bautil 646) skrev sit Navn, men ikke den övrige Del af Indskriften, med Lönrunner.

Jeg formoder altsaa, at Indskriften paa Fonnaas-Spænden skal læses afdelt i Ord saaledes: **ŋlsklr wkshuijr sa ŋsrbs aih spidul tl.** Dette ndfylder jeg snarest saa: *Angilskalkr Wakshugingr sa Ingisarbiske aih spindul til.* Jeg oversætter: »Angelskalk Wakshugi's Søn fra Ingesary eier den gode Naab».

Denne Indskrift er ensartet med de nordiske mange Aarhundreder yngre Indskrifter paa Spænden fra Largs i Skotland (Stephens *Run. Mon.* II, 591), af hvilke den ene begynder: **malbipa a talk** »Maelbrigd eier Spænden». Paa en engelsk Fibula, som nu er forsvunden, har staaet en Runeindskrift med angelsaksiske Runer, hvoraf Slutningen er: **elefrith mec a[h]** »E. eier mig» (Stephens *Run. Mon.* II, 386).

1) I første Ord paa Charnay-Spænden er en Vokal udeladt, men ikke i de følgende Ord.

Forkortet Skrivemaade, hvorved navnlig Vokaler udelades, forekommer oftere ellers i Indskrifter med den ældste Rækkes Runer. Saaledes i Indskriften paa den ene Side af Krogstad-Stenen Upland: **mwstuign** (jeg har ved egen Undersøgelse fundet, at sidste Rune er **n**); ligesaa i Indskriften paa Etelhem-Smykket, for ikke at tale om flere Bracteat-Indskrifter. Den forkortede Skrivemaade paa Fonnaas-Spænden er efter min Mening ligesaa lidet som den lignende forkortede Skrivemaade paa Bække-Stenen anvendt ene og alene for at spare Rum, men ifølge en oftere anvendt Skik, som kunde prøve Læserens Skarpsindighed. Jeg antager, at Runeridseren, förend han har indridset Runerne paa Fonnaas-Spænden, har bestemt, hvorledes Indskriften skulde anbringes og hvormange Runer der skulde staa i hver Rad. De to korte Tværrader indeholde tilsammen 11 Runer; den lange Tværrad 11 Runer. Den enkeltstaaende Rune **a** tilligemed Raden langsefter udgjør ligeledes 11 Runer. At dette ikke er tilfældigt, støttes derved, at hver af de fem Linjer paa Rök-Stenens brede Bagside (dels Tværlinjer, dels Langlinjer), som indeholde enten ældste Rækkes Runer eller tildels Löruner, synes at bestaa af 24 Runer¹⁾. Det anførte Tal-Forhold paa Fonnaas-Spænden bestyrker Rigtigheden af flere Antigelser, fra hvilke jeg i min Tolkning er gaact ud: 1) at de zikzakformede Figurer virkelig er Runer; 2) at den for sig selv staaende Rune **f**, tværtimod Stephens's Mening, hører med til Indskriften; 3) at den lodrette Stav foran **h** i Raden langsefter hører med til Indskriften, og 4) at **r** i Slutningen af Raden langsefter virkelig er en Rune.

Herefter skal jeg meddele Bemærkninger om den her brugte Skrift, idet jeg derved tager Hensyn til Wimmers fortræffelige Hovedværk *Die Runenschrift* (Berlin 1887).

¹⁾ Ingelstad-Indskriften synes at have 13 Runer i hver af de to Rækker (ATS. X, 1, S. 304).

Runeraden langs efter er oventil og nedentil helt igjennem omgiven af en Rammelinje, medens Runerne i den længere Tværrad staa frit. Under de to korte Tværrader ser man en kort Ansats til en Rammelinje. Runerne i de tre Tværrader er ligesom den for sig indridsede Rune **a** vendte mod venstre, medens Runerne i Raden langs efter er skrevne fra venstre mod höire. Ogsaa paa Tune-Stenen er Runerne i de forskjellige Rader vendte mod forskjellige Sider. I det følgende vender jeg alle Runer mod höire, selv om de paa Spaendten vende mod venstre. Jeg opfører Runerne i Indskriften under Nr., idet jeg tæller **þlsklr** som 1, 2, 3, 4, 5, 6. Skiltegn findes ikke i Indskriften.

Af den længere Række mangle følgende Runer i Indskriften: **f þ g n l m o**.

u har væsentlig sin sædvanlige Form. Sidestaven er i 11 mere kantet end i 30 og begynder i begge ubetydeligt nedenfor den rette Stavs Top.

a **f** Nr. 23 er oventil lidt u tydelig. Det er dog sikert, at øverste Kvist (i Modsætning til Tegningens Angivelse) naar helt indtil den rette Stavs Top. Paa höire Side af Staven ses imellem de to Kviste en Streg, som skraaner ned mod höire, men denne synes mig efter sin Form tilfældig. Den gamle Form med øverste Kvist udgaaende fra Stavens Top kan endnu findes i Indskrifter med den kortere Rækkes Runer.

r har sin sædvanlige Form.

k forekommer Nr. 4 og Nr. 8. Formen **Y** er den samme som f. Ex. paa Stentofta-Stenen og Björketorp-Stenen, paa Förde-Amuletten, paa Bracteaterne Steph. Nr. 6, Nr. 55, og væsentlig den samme som paa Varnum-Stenen (hvor dog Kvistene er lidt krumme og den rette Stav lidt kortere). Denne Runeform henviser til, at Indskriften er fra en senere Del af den Tid, i hvilken den ældste Rækkes Runer var den ene brugelige Skrift, thi Runens ældste Form er **<**, der endnu forekommer i flere

Bracteat-Indskrifter. Senere Former er \wedge paa Bracteater og \wedge paa Kragehul-Spydet og Lindholm-Amuletten. Endda senere tør Y antages for at være, da Y i den kortere Rækkes Skrift har udviklet sig af denne.

w har oppe til höire kantet Form.

h har sin sædvanlige Form. I Nr. 10, der er vendt mod venstre, skraaer Tværstregen ned mod venstre, saa at altsaa Skraastregen, naar der skrives fra venstre mod höire, kommer til at skraane ned mod höire. Omvendt ved Nr. 25¹⁾.

i har i Nr. 12 sin sædvanlige Form. Afvigelsen derfra i Nr. 28 er ikke tilsigtet. Ved Nr. 24 synes Stregene til höire ved **i**-Runen nedentil ikke at være tilfældige. Jeg opfatter dem som et Slags Forziring ligesom Stregene nedentil og oven til ved Runerne i den yngre Torvik-Indskrift (Stephens *Run. Mon.* III, 457). Snörkler, hvorved Runernes enkle og regelrette Former forandres, forekomme oftere ved de senere Indskrifter med den længere Rækkes Runer. For **i** har Rök-Indskriften **§** blandt den længere Rækkes Runer.

Af særlig Betydning er Runen Nr. 16. Den har, naar den vendes mod höire, Formen **¶**. Fr. Sander læste først (1883) **¶** paa Rök-Stenen som en Form af \bar{a} -Runen. Det blev mig straks klart, at denne Betydning ogsaa maatte gjælde for **¶** paa Fonnaas-Spænden, og saaledes læste jeg Runen i mit Foredrag Juni 1885. Snart efter fik jeg Meddelelse om, at Sander ligeledes havde læst **¶** paa Fonnaas-Spænden som *a*. Den samme Betydning af Runetegnet har Wimmer fundet, se *Runenschrift* (1887) S. 127 og 385, dog uden at støtte denne ved en sproglig Tolkning af det Ord, hvori Runen forekommer paa Fonnaas-Spænden.

¹⁾ Wimmer (*Runenschrift* 212 Anm. 1) bemærker med rette, at der ved Nr. 25 fra Basis af höire Stav går op til höire en liden Streg. Denne, der ikke sees paa Tegningen, er enten tilfældig eller ornamental.

Paa Rök-Stenen er þ den egentlige *a*-Rune, medens f betegner nasalt *a*. Anderledes forholde de to Runer sig til hinanden paa Fonnaas-Spænden. fih er her samme Ord som got. *aih*, oldn. á, og sþ er her samme Ord som got. *sa*, oldn. *sá*. Muligheden af, at begge Runer her har samme sproglige Betydning, tør ikke ganske afgøres, da Stentofta-Indskriften i L. 2 har niuhf, men i L. 1 samme Ord i Formen niuh* og ellers overalt *a* betegnet ved *. Det er dog langt sandsynligere, at den ene af de to Runer paa Fonnaas-Spænden betegner kort *a* og den anden langt *a*. Men hvilken kort og hvilken langt? For at þ skulde betegne kort *a* og f langt *a*, kunde anføres følgende: ind. *sa* »den», græsk ó, vistnok ogsaa got. *sa* har kort Vokal. Og Formen áih for »eier» er blevet til oldn. á igjennem áh, áh. Jeg antager dog omvendt, at *a*-Runen f paa Fonnaas-Spænden sandsynlig betegner kort *a* og at þ sikkerhert her betegner langt *a*. Mine Grunde er følgende. f betegner oprindelig *a* i alle Forhold. Paa Istaby-Stenen er denne Rune blevet Tegn for Schwa-Lyd af *a*, medens ár-Runen der betegner det fuldtonende *a*. Blandt Rök-Stenens Runer af den længere Række ligesom i den kortere Rækkes Skrift er f blevet Tegn for nasalt *a*. Det synes da meget usandsynligt, at f nogensinde skulde have betegnet langt *a* i Modsætning til kort. Og at ár-Runen nogensinde skulde have betegnet kort *a* i Modsætning til langt, synes mig ligefrem umuligt, da Runens Navn begynder med langt *a*. Altsaa betegner sþ Udtalens sā og fih Udtalens áih. Her er altsaa den Udtaleform, som stemmer overens med got. *aih*, bevaret, medens Artikelen sā her har langt *a* som i historisk Nordisk. Allerede for lang Tid siden (*Tidskr. f. Philol.* VII, 243) har jeg formodet, at Runen ára, ár kunde betegne langt *a* i Modsætning til f, þ som Tegn for kort *a*. Herimod har Wimmer (*Runenschrift* S. 200) udtalt sig. Men denne Forskjel foreligger efter det foregaaende sandsynlig paa Fonnaas-

Spænden. Jeg skal en anden Gang vise, at ogsaa paa Skääng-Stenen i Södermanland *āra*-Runen, som der har Formen *, betegner langt *a*, medens þ betegner kort *a*.

Lydbetegnelsen paa Fonnaas-Spænden er med Hensyn til de to navnte Runer mindre oprindelig end Lydbetegnelsen i Indskriften paa Kragehul-Spydet, hvor *j* betegnes ved Runen *jära* (som Navnet endnu dengang maa have lydt), men mere oprindelig end paa de blekingske Stene og paa Rök-Stenen, hvor Runen *āra*, *är* er blevet det regelrette Tegn for *a*, ogsaa for kort *a*. Jeg giver her en Oversigt over Form og Betydning af de to Runer, som i historisk Nordisk hede *ár* og *óss*, i de foran omtalte Indskrifter med den længere Raekkes Runer, hvori begge forekomme.

Indskrifter.	Runernes Former.	Runernes Betydning.
Kragehul-Spydstage	1 Þ. 2 Ȑ	1: <i>a</i> . 2: <i>j</i> .
Skääng	1 Þ. 2 *	1: <i>ă</i> . 2 <i>ā</i> .
Fonnaas-Spænde	1 Þ. 2 þ	1: <i>ă</i> . 2: <i>ā</i> .
Istabý	1 Þ. 2 Ȑ	1: Halvlyd af <i>a</i> . 2: <i>a</i> .
Stentofta	1 Þ. 2 *	1: <i>ă</i> eller Halvlyd af <i>a</i> (én Gang i et Ord, hvori ogsaa skrives *). 2: <i>ă</i> og <i>ā</i> og Halvlyd af <i>a</i> .
Björketorp	I forekommer ikke. 2 *	2: <i>ă</i> og <i>ā</i> og Halvlyd af <i>a</i> .
Rök	1 Þ. 2 þ	1: nasalt <i>a</i> . 2: ikke-nasalt <i>a</i> .

At **f** ikke har været Tegn for nasalt *a* i den Skriftdform, som er anvendt paa Stentofta- og Björketorp-Stenen, tør sluttet af **herAMA** Stentofta, **haerAMA** Björketorp.

Jeg vender nu tilbage til Gjennemgaelsen af Skriften paa Fonnaas-Spænden.

I *Aarbøger* 1878 S. 66 f. har jeg formodet, at Nr. 20 **B** betegner **b** og i Modsætning dertil Nr. 27 **p**. Jeg har til Støtte herfor henvist til Vadstena-Bracteaten, hvor **b** og **p** har beslægtede Former og hvor i **b** Sidestaven ikke gaar ned til den rette Stavs Basis. Wimmer *Runenschrift* S. 209 finder ingen Grund til denne Antagelse og mener, at vi i begge Tilfælde paa Fonnaas-Spænden har **b**-Runen. Men ved min Tolkning tror jeg at have godt gjort, at min Antagelse er rigtig. Rune 26—27 **sþ** maa begynde et nyt Ord, og da er det klart, at Udtalen maa have været *sp*, ikke *sb*. Ved personlig Undersøgelse af Björketorp-Stenen har jeg fundet, at der endog paa denne ikke er samme Tegn for **b** og **p**. I **barutr** og **uparaba** er skrevet **B**, hvor de to krumme Sidestave paa Midten gaa sammen. Men i **spa** er skrevet **þ**, hvor Sidestavene ikke gaa sammen paa Midten.

I alle tre Indskrifter med den længere Rækkes Runer, der er de eneste i Norden bevarede, som indeholder baade **p** og **b**, nemlig Vadstena-Bracteatens, Fonnaas-Spændens og Björketorp-Stenens, er der altsaa Forskjel paa Tegnet for **p** og Tegnet for **b**; men Tegnet for **p** er i alle tre Indskrifter aabenbart paavirket i sin Form af **b**-Runen, saa at det er blevet mere ligt denne end den angelsaksiske **p**-Rune **Ꝝ** paa Themis-Sværdet, **Ꝝ** i andre angelsaksiske Indskrifter.

R har paa Fonnaas-Spænden den yngre Form **Ꝛ** med Kvistene nedad. Denne Form forekommer ogsaa i nogle andre Indskrifter med den længere Rækkes Runer: paa Kragehul-Spydskaftet i Binderunen for **ar**; paa Varnum-Stenen 3 Gange ved Siden af det enstydige **Y** én Gang;

paa Stentofta-Stenen, samt blandt den længere Rækkes Runer paa Rök-Stenen. Men da endnu Istaby-Stenen og Björketorp-Stenen har Formen **Y**, maa begge Former længe have været brugte ved Siden af hinanden.

s forekommer paa Fonnaas-Spaenden 6 Gange: Nr. 3, 9, 15, 18, 21, 26. **s** har her, som i flere andre Indskrifter med den længere Rækkes Runer, Zigzagform, men det er særegent, at **s** her ikke har den samme Længde som de andre Runer. Nr. 9 naar næsten saa langt op og ned som de andre Runer, men de øvrige Gange **s** her forekommer, har Runen ikke paa langt nær de andre Runers Længde.

t forekommer én Gang (Nr. 32) i Formen **↑**. Strengen nedentil kan med Wimmer (*Runenschrift* S. 212 Anm. 1) antages for »tilfældig« (jfr. Strengen ved **h** Nr. 25), men kan ogsaa være en senere Forziring eller Forsnörkling, der aldrig har været almindelig gjennemført. Andre senere Forsnörklinger af den længere Rækkes Runeformer har jeg omtalt ovenfor ved **i**. Hvorvidt den her forekommende Form af **t** (hvis Sidestrengen nedentil ikke er tilfældig) staar i nogen Sammenhæng med Formerne **↓** for **t** paa Krogstad-Stenen eller ikke, mangler vi Midler til sikkert at afgjøre.

Formen af **e** Nr. 22 er væsentlig den sædvanlige, kun med den Forskjel, at de to Stave nedentil er knebne nærmere sammen, ligesom de to Stave i **m** paa Helnæs-Stenen. Ogsaa her synes derfor Runeformen yngre end den, som er sædvanlig i den længere Rækkes Skrift.

ȝ betegnes her endnu ved et eget Runetegn Nr. 1, 13, 17. At de to Streger ved Nr. 1 og Nr. 13 berøre hinanden, bør med Wimmer *Runenschrift* S. 122 Anm. ansees for uvaesentligt. Runens Form er ikke meget forskjellig fra den, der forekommer paa Steinstad-Stenen. Derimod er samme Lyd paa Reistad-Stenen, i den yngre Torvik-Indskrift og i Bracteat-Indskriften Stephens Nr. 1

betegnet ved to Runer **n** og **g**. Reistad-Stenens Indskrift er sikkert ældre end Fonnaas-Spændens. Naar nu Reistad-Stenens Indskrift istedenfor **ȝ** har **n** og **g**, saa tør man deraf ikke slutte, at Runen **ȝ** paa den Tid overalt var ubrugelig og fra den Tid af ganske var opgivet, men kun at denne Rune paa Reistad-Stenens Tid ikke overalt eller altid i Norden blev brugt, hvor Lyden *gg* skulde betegnes, ligesom den vistnok i den senere Del af det Tidsrum, da den længere Rækkes Runer var den brugelige Skrift, stadig blev sjældnere og sjældnere anvendt.

d har paa Fonnaas-Spænden sin sædvanlige Form.

Med Hensyn til Fonnaas-Indskriftens Tid fremhaever jeg, af hvad der i det foregaaende er bemærket om Skriften, følgende: **h a** beviser, at denne Indskrift er yngre end Indskriften paa Spydkraftet fra Kragehul og henviser ved sin Lighed med den paa Rök-Stenen forekommende Form til sen Tid. **Y k** er en yngre Form end den, der forekommer paa Tjörkö-Bracteaten, Aasum-Bracteaten og flere andre Bracteater og kan derfor anføres som Grund til at sætte Fonnaas-Spændens Indskrift længere ned end disse Bracteaters Indskrifter. Ogsaa Runeformen **k r** henviser til en senere Del af det Tidsrum, hvori den længere Rækkes Runer var den sædvanlige Skrift. Men da Formerne **Y** og **k** længe maa have været brugte ved Siden af hinanden, tør man ikke slutte, at Fonnaas-Indskriften er yngre end hver Indskrift, som har **Y** for **r**. Brugen af en egen Rune for **ȝ** og Betydningen af **f** som kort unasaleret *a* maa advare os imod at sætte Fonnaas-Indskriften for langt ned.

Af Sprogformerne vil jeg til Hjælp ved Tidsbestemelsen anføre følgende. Stammens udlydende *a* mangler foran Nominativsmærket **r** i **ȝlsklr** *Angilskalkr* og **wkshwigr** *Wakshugiyr* samt i Accusativ i Udlyd: **spidul** *spindul*, **tl** *til*. Udeladelsen af *a* kan i de nævnte Ordformer efter min Mening ikke være blot graphisk, men maa svare til

Udtaleformen. I Nominativ er *a* foran **R** ligeledes faldt bort paa Istaby-Stenen og Stentofta-Stenen, medens det endnu er bibeholdt f. Ex. paa Stenene fra Varnum, Reistad, Orstad, paa Bracteaterne fra Tjörkö og Aasum. I Accusativ har Istaby-Stenen i Udlyd Tegn for et minimalt *a*, og den viser forsaaavidt en ældre Sprogform end Fonnaas-Indskriften.

Fremdeles maa fremhæves -**e** i **ŋsr**þ**se** *Ingisarbiske*, medens adskillige Bracteat-Indskrifter har Endelsen -**a** i Nominativ af *an*-Stammer.

Paa den anden Side viser **aih** med bevaret *ai* en mere oprindelig Form end **fah** for *faihido* paa Aasum-Bracteaten.

Naar jeg sammenfatter alle Tidsmærker, som er anførte i det foregaaende, slutter jeg deraf, at Fonnaas-Indskriften er ikke lidet yngre end Indskrifterne paa Spydskaftet fra Kragehul, paa Stenene fra Einang, Orstad, Reistad, Varnum og at den er yngre end Indskrifterne paa flere Bracteater, som Tjörkö- og Aasum-Bracteaten. Derimod synes Fonnaas-Indskriften at kunne tilhøre omrent samme Tid som Istaby-Indskriften. I en noget yngre Tid har den Form af den længere Rækkes Skrift dannet sig, som er efterlignet paa Rök-Stenen.

Indskriften paa Spænden kan vistnok være noget yngre end selve Spænden; men der er neppe Grund til at sætte lang Tid mellem Fonnaas-Spændens Tilblivelse og Indridsningen af den Indskrift, som læses paa Spænden. Rygh (*Aarbøger* 1878 S. 63) har udtalt, at Spænden neppe er ældre end 6te og neppe yngre end 7de Aarhundred. Jeg har sagt (*Aarbøger* 1878 S. 71), at Indskriften vistnok ikke kan være ældre end fra 7de Aarhundred. Wimmer (*Runenschrift* S. 304) har henført Indskriften til Tiden omkring 625—675. Dette forekommer ogsaa mig fremdeles sandsynligt fra runologisk Standpunkt. Jeg maa overlade til Archaeologerne at afgjøre,

om de Grunde, af hvilke Montelius (*Runornas älter* S. 36) henfører Fonnaas-Spænden til 5te Aarhundred eller senest Tiden omkring 500, er fuldt bindende.

Fonnaas-Indskriften er interessant derved, at den lægger os at kjende et Ord, hvormed Nordboerne i »Mellemjærnalderen» betegnede en Fibula, nemlig **spidul**, *spindul*. Jeg har formodet, at dette Ord har faact sin Betydning »Naab» »Fibula» ved Indflydelse af et fra lat. *spinula* stammende Ord. Ordet synes da at støtte den Mening, at Spænder, som i Mellemjærnalderen brugtes i Norden, middelbart var Efterligninger af romerske Fibulaer.

I palæographisk og sproglig Henseende er Indskriften paa Fonnaas-Spænden vigtig navnlig derved, at den er en af de seneste Indskrifter fra den Tid, da den ældste Rækkes Runer var den eneste Skrift, som brugtes i Norden.

Tillæg.

Til Side 7. Tegnet :- findes ogsaa i en Indskrift fra Södermanland, Dybeck *Svenska Run-Urk.* (4to) Nr. 87. foran det andet Navn.

Til Side 17—25. Strophen om Theodorik er nu behandlet af Heinzel i hans interessante og vigtige Afhandling *Ueber die ostgothische Heldensage* Wien 1889, S. 9—22.

Anden Strophehalvdel forklarer Heinzel ligesom jeg: »Was von Thiaurikr in unseren Versen gesagt wird, ist auf den ersten Blick rech sonderbar: einst herschte er über Italien, jetzt sitzt er bewaffnet zu Pferde. Ich glaube, so kann man nur von einer Reiterstatue oder einem andern Reiterbildniss Theodorichs sprechen. Solche sind ja in grösserer Anzahl bezeugt in Italien wie in Deutschland, s. Müllenhoff in Haups *Zeitschrift* 12, 323 ff., H. Grimm, *Das Reiterstandbild des Theodorich zu Achen* (1869). Bei dem von Agnellus 839 beschriebenen von Ravenna würde

die Erwähnung des Schildes auf der linken Schulter zu den altschwedischen Versen stimmen» (S. 15 f.). Heinzel forklarer udförlig *Mæringar* som Navn paa Theodoriks Folk baade i de oldsvenske og i de angelsaksiske Vers.

En Forfatter fra 6te Aarhundred Liberatus (*Breviarium causae Nestorianorum et Eutychianorum*, ed. Garnerius, Paris 1675, c. 18, S. 125) skriver: »Eodem tempore Ellus coniunetus Leontio in Antiochia expugnatus a Valameriacis.» *Valameriaci* er her Betegnelse for Theodoriks Tropper. De har Navn efter *Valamer*, Theodoriks Farbroder, der hos Grækerne gjaldt for hans Fader. Hos latinske Forfattere forekommer Valamer som Theodoriks Tilnavn, sandsynlig fordi man i det græske Udtryk Θεοδέριχος ὁ Οὐαλάμηρος havde misforstaet det sidste Navn som Nominativ. Herefter mener Heinzel, at der som Betegnelse for Østgoterne brugtes et Navn, der var afledet af Valamers Navn, og at en Form af dette Folkenavn vor gotisk **Mēringās*. Dette naaede gjennem Fastlandets germanske Folk til Angelsakser och Svensker. En anden Form af dette Navn forekommer i et Haandskrift af den latinske Prolog til Notkers Boethius fra 9de eller 10de Aarhundred, hvor Theodorik kaldes en Konge *Mergothorum et Ostrogothorum*.

I tydske Beretninger fra Middelalderen siges Theodorik at stamme fra Landet *Meran*. I nogle Regensburger glosser fra 12te Aarhundred heder det *Gothi Meranari*. I 12 og 13de Aarhundred er *Meran*, der er aldeles forskjelligt fra Stedsnavnet Meran i Etschdalens i Tirol, Navn paa Landene ved de nordlige og nordøstlige Kyster af det adriatiske Hav, Istrien (der i de Digte, som behandle det tydske Heltesagn, hører til det gotiske Rige), Croatiens, Dalmatien. Disse Lande havde virkelig hørt til det italienske østgotiske Rige.

Heinzel forklarer dette Navn saaledes at et gotisk Navn *Mēringas*, i Flertal *Mēringōs* er blevet hørt af Sla-

verne ved den adriatiske Kyst og slaviseret til Meran ved Indsætning af Endelsen *-an* for *-ing*.

Med det forhold, at et Navn, der betegnede »Valamers Folk», er blevet forkortet til **Mēringōs*, sammenligner Heinzel Navnene Thüringer ved Siden af Hermundurer, Barder ved Siden af Langobarder og Headobarder.

Jeg har i det foregaaende forklaret *Mēringar* af Navnet paa Theodoriks Fader Theodemir (*Piudamērs*); altsaa, ligesom Heinzel, af et Mansnavn paa *-mērs*. Jeg foretrækker nu paa grund af *Valameriaci* Heinzels Forklaring af Valamer. Men Forkortningen *Mēringōs* kan have været hjulpen frem derved, at de tre Brødre Valamer, Vidimir og Theodomir alle havde Navn paa *-mērs*.

Hreiðmarr »Östgoternes Hav» er efter Heinzel snarere Adriaterhavet end Middelhavet.

Heinzel antager, at Östgoterne efter Radagais er blevne kaldte **Hrapagutans* eller, i Lighed med *Visi = Visigothi*, **Hrapōs*. Deraf forklarer han, at Kong Alfred i sine Oversættelser af Boethius og Orosius kalder Radagais *Rædgota*, *Rædgot*. Ved folkeetymologiske Omtydninger er dette Navn paa Goterne blevet hos Angelsakserne til *Hrēdgutan*, *Hrēdas*, *Hrādas*, hos Nordboerne til *Hreiðgutar*, *Reiðgotar*. Mod denne Forklaring synes dog oldtydske Navne paa *Hreit-*, f. Ex. *Hreitolf* = oldsvensk *Hraiiduljr*, at vække Betænkelighed.

Til S. 33 L. 9 ff. **uintur**. En til got. *wintras* svarende nordisk Nominativform kunde være **winturr* (jfr glsvensk *väfur* = got. *wifrus*). Derfra er *u* mulig overført til Accus. pl. **uintur**. Acc. pl. glsv. *ritter*, *winter*, oldn. *vetr* er opstaet af **wintrin*. Paa Rök-Stenen skal neppe læses som et Ord **uintura**, thi en saadan Form vilde i en saa gammel Indskrift være usandsynlig. I Gotlandsloven forekommer Acc. pl. *vintra* ved Siden af *uintr*, *rintir*.

Til Side 45. Der kunde være Spørgsmaal om at forstaa **igold**, udtalt *ýgold*, som *vigold* »Krigere», saa at *vi*

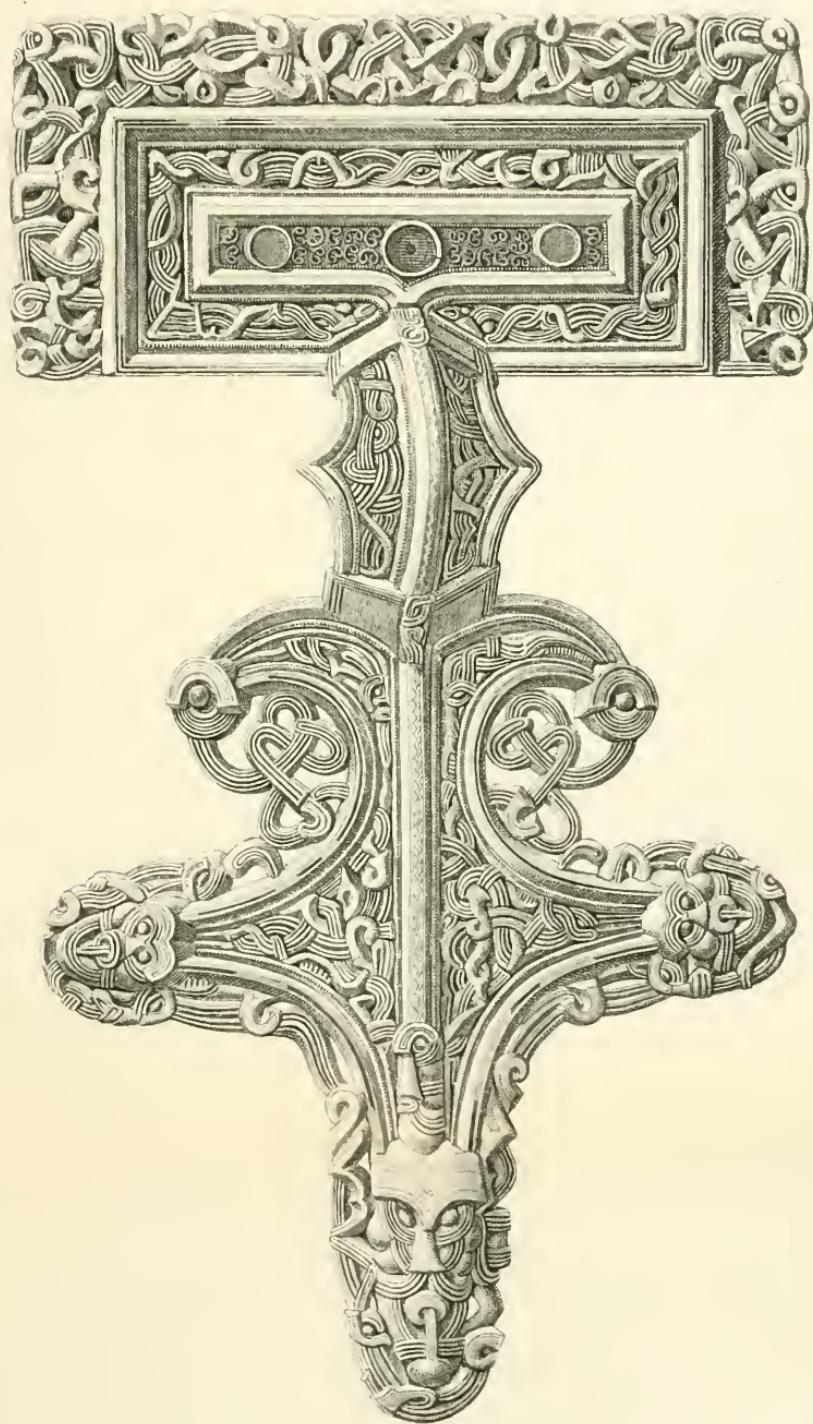
var blevet omlydt til *ý* ved Indflydelse af det følgende *o*, der i Stavelse med Bitone maatte være indtraadt istedenfor *ø* (*u*-Omlyd af *a*). Jfr oldn. *vigdrött*, *viglið*.

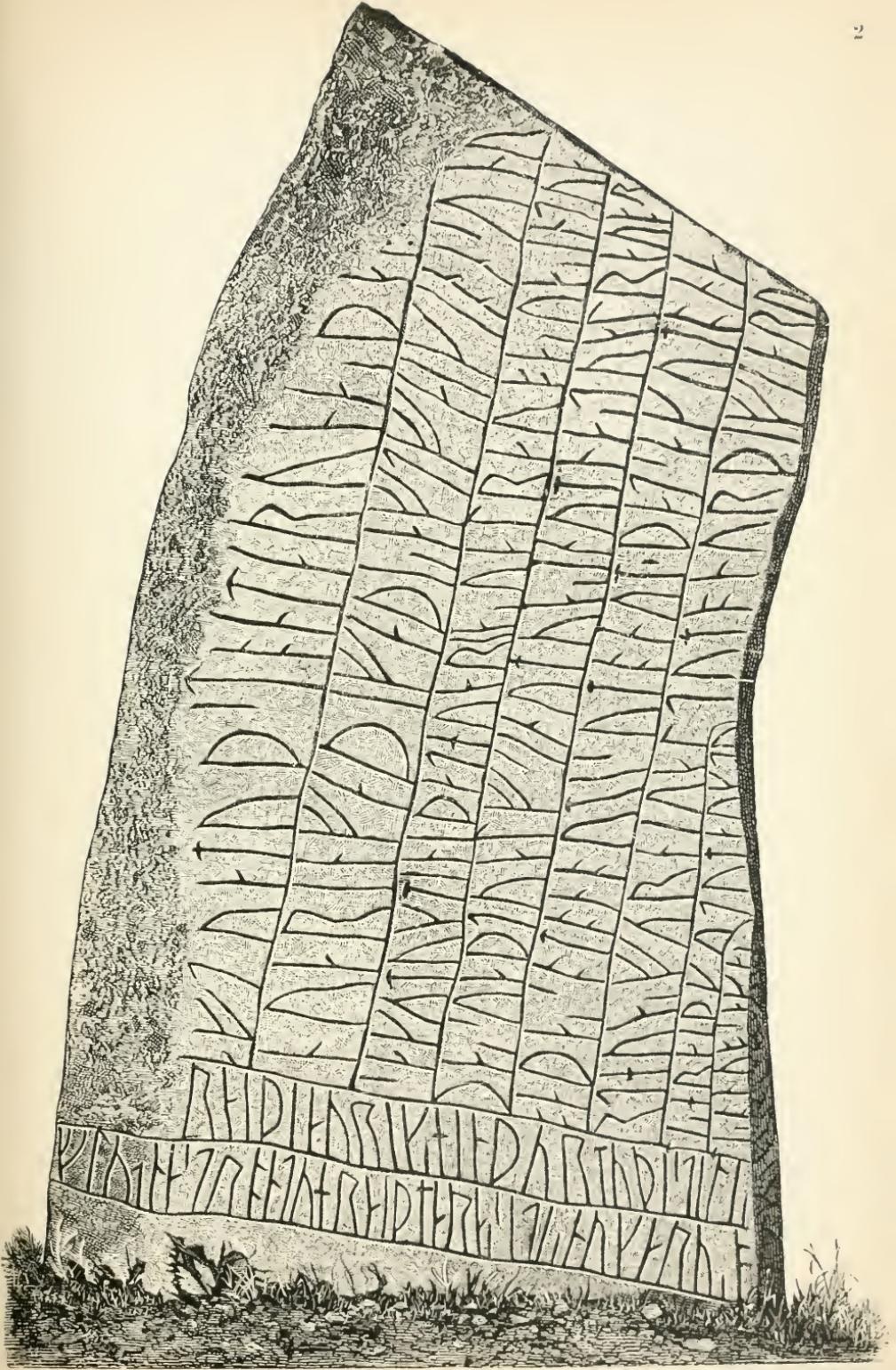
Til Side 79. Til de Runeindsskrifter, der höre til samme Gruppe som Rök-Stenens, hörer endnu (Nr. 13) et lidet af Lektor Brate undersögt Brudstykke med to Rader fra Skärkind, Östergötland. *Sveriges Runskrifter*, Östergötland nr. 4).

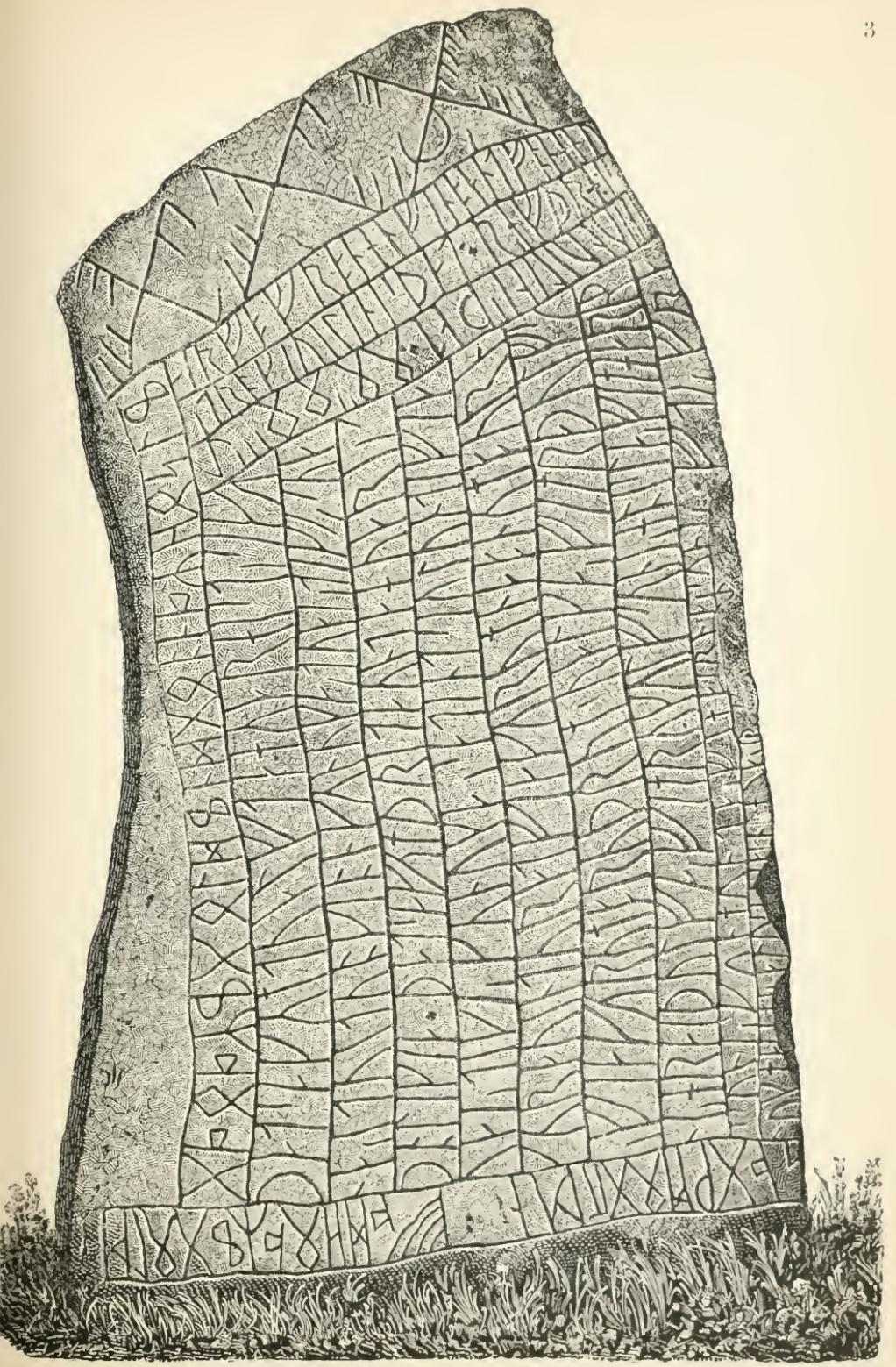
26de September 1889.

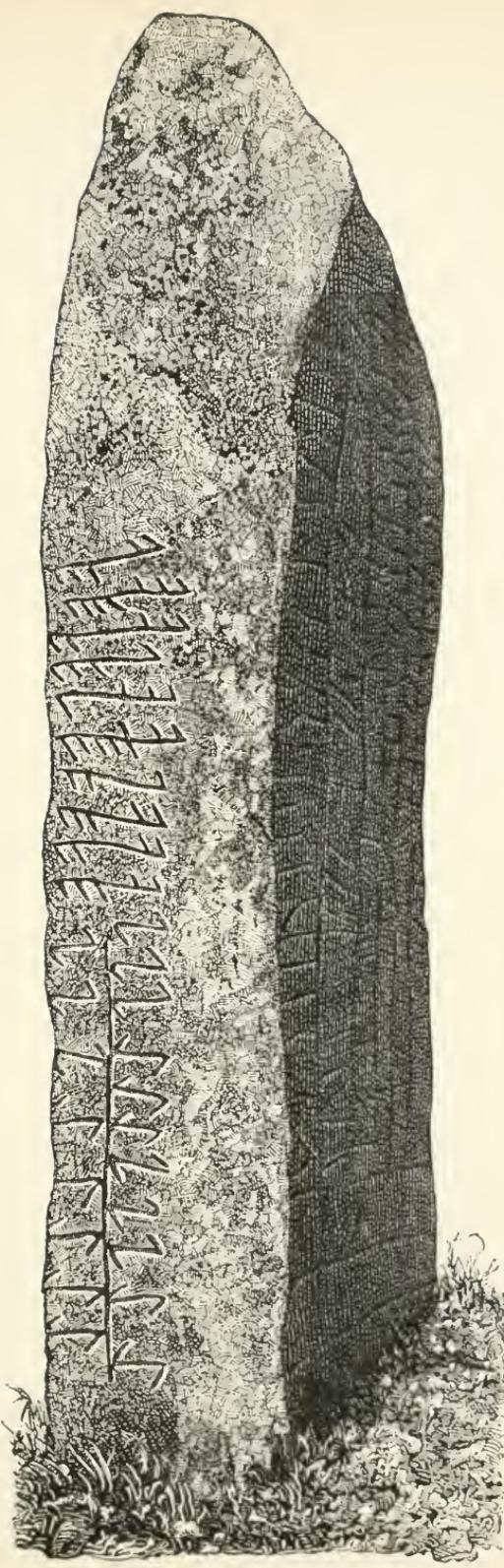
Rettelser.

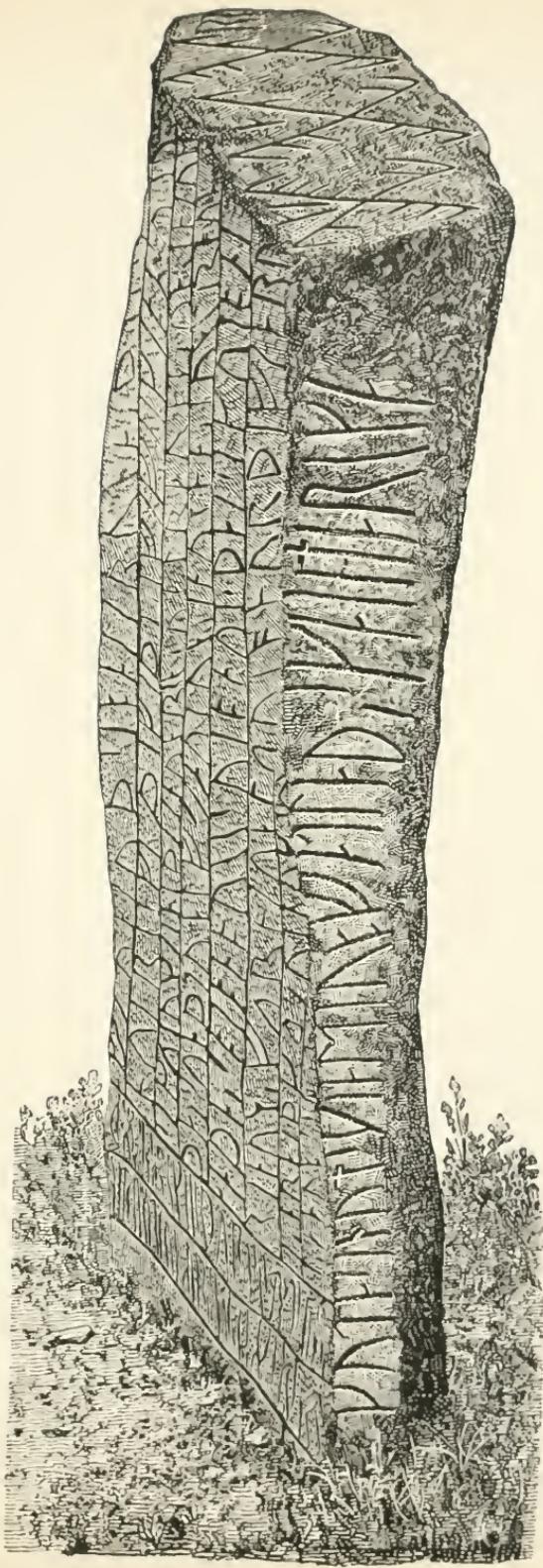
- S. 8, L. 5. »vod» læs: »ved».
 » 8, » 20. er **a**-Runen feilagtig trykt **A** istedenfor **h**.
 » 13, » 9. »*qluw* læs: »*qlluw*».
 » 14, » 15. »til» skulde have være trykt med Cursiv.
 » 15, » 3. »**hwærr*», jfr **fahir** læs: »**hwærR*, jfr **fahir**».».
 » 17, » 5 f. n. »ett» læs: »et».
 » 17, » 1 f. n. »Opfattning» læs: »Opfatning».
 » 18, » 10 f. n. »førbindelse» læs: »Forbindelse».
 » 20, » 7 og 8. »ugold» læs: »igold».
 » 20, » 7. »ung-qld» læs: »ýg-qld».
 » 20, » 8. »ungold» læs: »ýgold».
 » 27, » 22. »jagy» læs: »jegn».
 » 28, » 1 f. n. »Aarhöger» læs: »Aarböger».
 » 29, » 16. Over *q* skulde staa Længdetegn.
 » 32, » 3. »ugold» læs: »igold», »*ungold» læs: »*ýgqld», »hoslu» læs: »hosli», »høslw» læs: »hasli».
 » 34, » 18. »Cesar» læs: »Cæsar».
 » 38, » 2 f. n. »att» læs: »at».
 » 43, » 8 f. n. »forskjellig» læs: »forskjellig».
 » 44, » 11 f. u. »Skreveto» læs: »skrevet».«
 » 46, » 7 f. n. »Runversam» læs: »Runversern».«
 » 46, » 2 f. n. »ynd» læs: »ynl».«
 » 51, » 5. »*ý-qld» læs: »*ýg-qld».«
 » 59, » 7. »ialdfald» læs: »ialfald».«
 » 62, » 4 f. n. »én» læs: »et».«
 » 64, » 12. »hejir» skal stryges.
 » 65, » 20. »Ligsaa» læs: »Ligesaa».«
 » 69, » 13. Efter »Runer» og foran »u» skulde staa Punctum.
 » 85, » 2 f. n. »alσχqórv» læs: »alσχqóv».«
 » 86, » 8 f. n. »Runer i nedenv» læs: »Runerne i den».«
 » 87, » 12. »han man» læs: »kan man».«
 » 87, » 15. »deū» læs: »den».«
 » 87, » 6 f. n. »udladt» læs: »udeladt».«
 » 94, » 6. »att» læs: »at».«

OM ÖDET

SÅDANT DET UPPFATTATS

AF

AESCHYLUS OCH SOPHOCLES

INTRÄDESTAL

AF

RAGNAR TÖRNEBLADH.

STOCKHOLM. 1888.

KONGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER.

Uppläst i k. Vitterhets Historie och Antiquitets Akademiens sammanträde den 21 april 1885.

Mina Herrar!

Eder kallelse till mig att vara medlem i denna vittra krets väckte hos mig på en gång glädje och oro. Glädje icke blott derför, att den innebar en utmärkelse, utan äfven af den anledning, att deri låg en maning att delta i ett ärofullt forskningsarbete, hvilket jag alltid omfattat med kärlek. Oro, ty jag kände och känner väl, att kärleken till den vetenskapliga forskningen icke gör tillfyllest i det lag, som jag kallats att tillhöra. Om jag också i flydda tider kunnat taga ansatser till forskning i häfd och saga, så har mångfalden af lopande bestyr i embetsmannalivet, på det kommunala verksamhetsområdet och politikens fält hindrat mig att fullfölja dem. Maningen måste således hos mig väcka en känsla af saknad öfver att ej hafva gått, dit ungdomshagen lockade, och en känsla af fruktan, att det nu skulle vara för sent att gälda hvad det förgångna brutit. Men å andra sidan har eder välvilliga uppmuntran lifvat min håg och betraktandet af edert exempel stålsatt min kraft att ånyo bjuda till. Och på detta sätt har den pligt, som eder kallelse alägger mig, pligten att gifva uttryck åt hvad jag i forskningsväg kunnat arbeta mig till, blifvit en tvingande — och på samma gang, jag vill ej dölja det, kär anledning att återuppsöka gamla bekanta och kläda i ord de tankar som under flyktade år hos mig väckts till lif. Om dessa tankar, och den form, hvari de framträda, icke motsvara de anspråk, som I egen rätt att ställa på en kaimrat i arbetet, så må å andra sidan edert tillmötesgående motsvara de förhoppningar, jag vågat

ställa derpå. Och hvad hos forskaren kan brista, det må ämnetets höghet godtgöra. Ty att ämnet i sig är värdt att betraktas och behandlas, skolen I helt visst medgifva mig, då jag nu har äran tillkännagifva, att jag till föremål för den framställning, med hvilken jag skall ledsaga mitt inträde i eder församling, valt

Om ödet, sådant det uppfattats af Aeschylus och Sophocles.

I äldre som nyare tider hafva de grekiska skaldernas sanger tillvunnit sig den bildade verldens intresse. Och detta intresse har icke endast uttryckt sig i beundran eller härförelse; det har jemväl tagit form af betraktelse och forskning. Än i dag fortgår en sådan forskning. Det förhåller sig med den grekiska diktverlden sa, som med en sedan lång tid tillbaka bearbetad grufva, i hvars djup man alltjent vill finna nya skatter. Huru ifrigt och omsorgsfullt det mänskliga arbetet än må hafva genomsökt dess skilda delar, återstå dock alltid gångar, ur hvilka ny malm kan upphemtas. Stundom har mähända brytaren förledts att alltför ihärdigt fullfölja ett malmstreck, der intet mera varit att vinna, men efter någon tid har forskningen trott sig upptäcka ett annat mera förmånligt och der anstält sina försök med större eller mindre framgång.

Så har — för att lempa bilden — inom den grekiska poesien, särskildt den tragiska, uppmärksamheten länge varit fäst vid den betydelse, skalderna gifvit åt ödet och dess inverkan på verldens gång och mänskohjertets skiften. Man har trott sig kunna härleda tragediens konflikt från ett dunkelt ödes makt stäld emot den mänskliga viljan och på detta sätt mindre tagit i beräkning mänskohjertat och den roll, det kan hafva spelat i den tragiska handlingen. Det har nästan blifvit en trossats, att ödet betydde allt. På senare tider dock röster höjt

sig¹⁾), som varnat för att alltför ensidigt fullfölja den en gång anvisade riktningen och erinrat, att äfven på människo-hjertats område undersökningar kunna och böra anställas. Det är till en dylik undersökning jag önskar att inbjuda genom några betraktelser, som icke hafva annat anspråk än att framhalla det ensidiga i den åtminstone förr förnumna och ännu ofta i mera alldaglig framställning synliga uppfattningen af ödets ställning och betydelse hos de äldre grekiska tragediförfattarne, Aeschylus och Sophocles.

Föreställningen om ödet såsom snart sagdt allrädande i den tragiska handlingen är gammal. Den återfinnes bland annat hos Marmontel i hans *Elémens de littérature*, art. *Tragédie*. Schiller skattade både teoretiskt och praktiskt t. ex. i »Wallenstein» och »Die Braut von Messina» åt en dylik asigt. Enligt hans uppfattning beror det tragiska på en kamp mellan frihet och nödvändighet. Denna uppfattning, som delades af A. W. Schlegel, har länge varit den stora allmänhetens. I de estetiska läroböckerna och litteraturhistoriska verken har den också länge nog gått och gält såsom gifven. Hegel finner den grekiska tragediens väsen ligga i konflikten emellan ideella makter, som framträda hos de kämpande individerna med oemotståndlig kraft. Malmström, som i sina litteraturhistoriska afhandlingar försökt att skarpt skilja det antika och det moderna dramat, framhåller på det bestämdaste det objektivas betydelse i det grekiska skädespelet. »Greklands tragiske hjelte», heter det hos honom, »bortföres oemotståndligt af sitt patos, såsom af en yttre demonisk makt, som slutligen kastar honom krossad under sin triumfvagn; han veklagar då antingen med det hjälplösa barnets jämmer eller med den heroiskamannens kalla förtviflan över jordlivets elände, mensklighetens uselhet och blindhet och

¹⁾ Så hafva bland andra i Tyskland Nägelsbach, i Danmark Nutzhorn, hos oss Cavallin (*Nord. tidskrift* 1879) och Gilljam (i akad. disputationer) sökt utreda de tragiska skaldernas uppfattning af öde och skuld.

Eumenidernas eller ödets oöfvervinneliga och oberäkneliga makt och går som en skugga och ett stoft att drömma bort sitt eviga lif på asfodelosfälten.» Vidare säger han: »Det patos, som dref den grekiska Antigone till tragisk handling, rörde sig utan all fraga inom hemmes eget bröst, men det framställes i Sophocles' tragedi väsentligen såsom en objektivt sedlig lag, som hon utan tvekan underkastar sig.»

Utan tvifvel innehåller åsichten om det objektivas betydelse hos grekerna mycket sanning. Det grekiska folket älskade att gifva en bestämd form åt sina föreställningar och tänkte sig derför lätt makter, som stodo utanför och öfver det mänskliga sinnet. Men på andra sidan finner man af mer än ett yttrande hos skalder och tänkare, att den mänskliga viljan och de mänskliga passionerna uppfattades såsom i viss mån bestämmande eller åtminstone grundläggande en situation, som kunde blifva ödesdiger.

Till att åter fullt objektivera ödets makt humio icke de äldre skalderna. Alltför sannolikt är, att senare tiders filosofiska meningar bidragit att framkalla en mera utpräglad tro på ett allherskande öde, och från den romerska verldens mera bildade kretsar förnummos ej sällan uttalanden om detta *fatum*, inför hvilket allt böjde sig, men en dylik åsigt kan svårlijen uppvisas hos tragediens förnämsta mänsmän.

Hvad beträffar Homerus, framstå hos honom, om man ser på det hela och ej alltför mycket fäster sig vid enstaka ställen, Zeus Olympiern såsom gudars och mänskors fader, såsom den samme verldsbeherskaren. Så låter Homerus i Od. 6,188, 9 Nausicaa säga:

Zeus, den olympiske, sjelf tilldelar åt mänskorna lyckan
så, som han finner för godt, åt en hvar, både goda och onda.
Och på ett annat ställe, Od. 4,236, 7, heter det:
— — Gud Zeus utskiftar i verlden
vexlande lotter af ve och af väl i kraft af sin allmakt.

Fullständigare utföres tanken i ll. 24,527 ff., der det omtalas hurusom Zeus har två kärl, det ena med godt och det andra med ondt, ur hvilka han blandar hafvor åt menniskorna.

Sant är, att jemte Zeus omtalas *Moīga* eller *Moīgai*, men förhållandet mellan den ene och de andra är dunkelt. Egentligen betecknar *Moīga* den åt menniskan tilldelade lotten eller skickelsen, t. ex. lifvets eller dödens lott (*uoīga*), men deraf har uppstått en personifikation och i ll. 24, 49 nämnas Moirorna såsom förlänaande åt menniskorna särskilda egenskaper. Ej heller åt de ställen, der det förmåles, att Zeus vägde olika lotter mot hvarandra, t. ex. grekers och trojaners, kan tillerkännas någon afgörande betydelse i fråga om hans ställning till ett allherskande verldsöde¹⁾.

Starkare anses detta öde framhållit af tragici, särskilt Aeschylus. Vi tillåta oss dock erinra, att öde ingalunda framträder såsom en klar och fullt utpräglad personlighet. Redan dess olika beteckningar angifva något sadant. *Moīgai* skulle väl vara det egentliga uttrycket för ödets gudaväsen, men dessa *Moīgai* synas i sjelfva verket snarare stå i de styrande gudarnes tjenst än höja sig öfver dessa. Så sjunger kören i Aeschyli Choephoroe, 310 ff. (Palmlad, delvis):

I mäktiga Moiror, o leden med Zeus
så värvvet till slnt,
som hvad rätt är och billigt det kräfver!

Och i Eumeniderna uppträder visserligen eumenidkören med förebräelse mot Apollo, derför att han hånar »Moirors urgamla makt», men det heter derjemte, att han bryter mot gudars lag genom att hägna en dödlig niding.

¹⁾ Jemför härmed Malmström: »Tack, min norna, här på fosterjorden», hvaraf man visserligen ej skulle kunna sluta, att skalden antagit en ödeshudinna såsom rådande, utan endast har att se ett poetiskt uttryckssätt.

Det ställe, der ödets makt kraftigast framhålls, är Den fjättrade Prometheus v. 511 ff. (mest efter Solander):

Så ämnar icke Moiran, allfullborderskan,
verkställa detta. Tusenfaldig sorg och nöd
skall än mig böja, innan detta häkte sprängs;
ty svag är klokhet, mycket svag, mot ödets lag.

(Det bör dock härvid erinras, att orginalet har *ἀράγη*
eller nödvändigheten)

Kören.	Hvem håller då i handen ödets roderstång?
Prometheus.	De trenne Moiror jemte hämdens vakna mör.
Kören.	Är då Olympens konung mindre stark än de?
Promethens.	Ej lär han undgå hvad åt honom ännadt är (<i>τίν πειρωμένη</i>).

För ett rätt bedömande af detta ställe får dock ihågkommas, att det är den Zeus trotsande Prometheus, som uttalar sig angående Moirorna, och att kören strax derefter nämner *ἱ θιός ἀραιοῖα* eller Zeus' ordning. Och på ett ställe, v. 105, talar Prometheus om *τὸ τῆς ἀράγης ἀδύοιτον οὐθέρος* eller nödvändighetens oöfvervinneliga kraft — utan personifikation. — Att med *ἀράγη* förstas den fasta verldsordningen, hvilken ingen dödlig förmår att bryta, är tydligt, men denna verldsordning kan mycket väl uppenbara sig i och genom människans handlingar, i synnerhet när de tänkas under formen af en fortgående utvecklingskedja.

Särskildt är det *förbrytelsen* (*ἀμαρτία*), som utgör föremål för tragisk behandling. Enligt Aristoteles' lära bör den tragiska karakteren hvarken vara synnerligen utmärkt för dygd och rättrådighet eller råka i olycka i följd af ondska och nedrighet, utan orsaken till det, som väcker medlidande och fruktan — målet för tragedien — skall ligga i ett särskilt felsteg. Genom ett dylikt, menar Aristoteles, bereder sig människan sitt öde, en åsigt, som står i full öfverensstämmelse dermed, att hos honom ödets makt ingenstädes nämnes såsom bestämmande för händelsernas utgång. I slutkören i Sophocles' Antigone inskärpes,

hurusom öfvermodet får plikta för sitt trots och med åren komma till vishet. Samma lära förkunna i Ajax på mer än ett ställe; så i v. 127 ff., der gudinnan Athena erinrar Odysseus, med hänvisning på Ajax' öde, att menniskan ej far uppträda vanvördigt mot gudarne, och Tekmessa yttrar i v. 205 ff., att Ajax fallit i sjukdom likasom stormupprörd i sitt inre. Sin förklaring finner Ajax' vilda lidelse i det öfvermodiga sinnet, som (se v. 766 ff.) anser gudarnes bistånd kunna undvaras och fåvitskt trotsar på den ega kraften. »Öfvermod», läter Tegnér den kloke Torsten säga, »är fallets far.»

I Aeschylis Oresti framhålls menniskoskulden på det bestämdaste. Agamemnon uppoffrar af ärelystnad sin dotter Iphigenia och grundlägger härigenom hos Clytaemnestra ett hat, som släckes endast i och genom mordet på hennes make. Men härigenom är också makau hemfallen åt förderfvet, och Orestes' modermord blir följen af Agamemnons död. Orestes har nu sjelf åsamkat sig en blodskuld, som Eumeniderna vilja utplåna i hans blod, och först med den bekanta domen, då Athena inlade den frikännande stenen, upphäfdes den förbannelse, som så länge hvilat öfver Pelops' ätt. Denna förbannelse hade nemlig sitt ursprung i en tid, som låg före Agamemnons felsteg. Pelops' brott mot Myrtilus, hvilken han störtade i havvet för att undgå uppfyllelsen af det löfte han gifvit att dela riket med honom, var den första länken i kedjan af brott och ofärd för ätten. Cassandra säger härom hos Aeschylus (Agam. v. 1132, 3):

I skolen vittna: troget har jag vädrat upp
det spår, som för till illdåd skedda fördonuds.

och hos Sophocles (El. 504 ff.):

O Pelops' forntidsfärd,
kappkörning olyckfull,
hur mycken ofärd du
bragt vårt land!
Se'n Myrtilus en gång fick

i hafvets djup grafbädd,
ur vagn af guld helsmidd
af grufligt illdåds makt
ohjelpligt nedstörtad.
sedan dess,
aldrig än ofärden
från det mäktiga hus bortvek.

Att skalderna i hvad de sálunda framhöllo ej blott sågo ett olyeksöde, som hvilade öfver slägten, kan man sluta sig till särskildt af de ställen, der med styrka betonas, att brott föder hämd, att illgerningsmannen måste få en mot förbrytelsen svarande lön, så längre Zeus stiftar lag, och att rättvisans säde ej kan utrotas ur slägten (se t. ex. Ag. 1512 ff.). Man tycker sig fornrimma, huru fädernas missgerningar gå igen på barnen, väl icke så, som skulle de oskyldiga lida för en fordom af andra åsamkad skuld, men så, att brottets frö likasom gror och fortplantas i en vild och lidelsefull slägt, en lära, som väl låter förklara sig ur det andliga samband, hvilket eger rum emellan föräldrar och barn eller emellan olika slägtled i samma hus. I fråga härom kunna jämföras Electra 621:

Mf snöda menskor lär man snöda handlingar;
Agam. 724 ff.:

Ty ett dåd af gudsförakt blir
i sin tid moder till flere,
som sin slägt likna, men barnen
till rik välsignelse städs'
blifver dygdiga huset.

saint Aegisthi tal, Ag. 1527 ff., der han går tillbaka till forna ogerningar. Den förbannelse, som, enligt hvad nyss antydzts, hvilar öfver hela slägten, upphör ej, förr än allt är liksom försonadt. Först när Orestes ändtligen fått nåd, eller när friden likasom återkommit i hans bröst — vi måste dock härvid erinra oss; att det är antik, ej kristlig verlds-åskräning, som genomtränger det hela — viker ofärden

från det plagade huset. Vill man åter fästa sig dervid, att denna ofärd på mer än ett ställe tillskrifves en demon, hvilken förblindar slägtmedlemmarna, så förtjenar det besinna, att en dylik uppfattning var mycket vanlig i antiken, der förblindelse hos menniskors barn skrefes på en gudomlig eller demonisk makts räkning. Detta är också lätt förklarligt, eftersom det antika åskadningssättet — såsom redan är angivet — älskade att gifva objektivitet åt sina föreställningar. Ingenting kunde således vara naturligare, än att man ansåg en gud hafva astadkommit hvad som i sjelfva verket var frukten af onda tankar eller begär. Och förekommo utbrott af lidelse samt deraf vällade sorger i mer än vanligt mått inom ett hus, t. ex. i de tebanska labdakidernas (*Oedipus'* och hans barns) slägt, var man sa mycket mera benägen att häri se skickelser från högre makter, medan dock bakom allt låg en dunkel känsla af, att menniskohjertat var härden för brottet och således äfven för skulden. Jemväl i våra tider förnimmer man uttryck, som häntyda derpå, att likasom en demonisk makt varit verksam hos menniskan, utan att dock deri ligga stort mer än ett talesätt.

I *Antigone* 584 ff. sjunger kören (mest efter Brandt):

Blef ens hus blott skakadt af gudarnes hand, det
utan rast hemsöks af förderfvet i hvarje slägtled,

och jemför sedan förderfvets utbredning med stormen, som sprider sig öfver Traciens haf samt tillägger:

Så ser jag i Labdacus' ätt från åldrig forntid
slag på slag olyeken föröda dess stamträd;
ej en slägt friköper en slägt, men dem städs en gudom
förgör oeh hämden hvilar ej.

Häri ligger visserligen ett beklagande af ättens öden, men tillika en antydan om det naturliga sammanhanget emellan olycksslagen. I samma sang heter det äfven:

Som en vis så sinnrikt
sagt i ett frejdadt ordspråk,

att som godt det onda synes
den, hvilken en gud förblindat och i ofärd störtat.

Men hänvisandet till en gud är i sjelfva verket ett bemantlande af eller ett annat uttryckssätt för att beteckna den menskliga svagheten.

Så läter Homerus Zens säga (Od. 1,32-34):

Ack, hur menniskors barn nu kasta på gudarna skulden,
sägande städs, att från oss allt ondt är kommet, men sjelfva
ej dem ämnade qual framkalla de genom sin därskap.

Och om vi söka närmare göra oss reda för hvad menniskorna hafva att ntsta af ödet enligt de tragiska skaldernas mera skizzerade än tydligt utförda framställningar, så finna vi, hvad redan antydningsvis är sagt, att det är oförstandet och trotset, som störta de svaga, hvilka tro sig bärta sitt öde inom eget bröst.

Menniskorna, så ljuder skaldernas lära, äro svaga väsen, utsatta för lyckans vexlingar. Renhet, vishet och måtta, se der hvad de hafva att iakttaga, om de vilja undgå ofärd. Men bryta de mot den sedliga verldssörningens eller gudarnes lagar, sa äro de hemfallna under det straff, som alltid måste atfölja skulden; olyckan störtar in öfver deras hufvud, och de närmaste dragas ofta med i fallet. De enskilda gudomväsendena hafva i motsatsen emellan menniskorna och de högre makterna mindre att betyda än de lagar, som gudaverlden ovilkorligt följer, emedan de äro dess egna. Menniskan söker ofta att med egna beräkningar grundläggja sin framtid, men eftersom dessa beräkningar ofta äro favitska, kunna de tjena till att framkalla just motsatsen af hvad de asyftat. Sa blef fallet med Laius och Oedipus. Enahanda uppfattning ligger till grund för Runebergs dikt Kung Fjalar. Den återfinnes äfven i sagan om Orvar Odd, som för att undgå det honom spädda ödet att få sin bane af hästen Faxes hufvudskål dödade och begrof denne, men sedan snafvade mot den nedgräfda hufvudskålen och genom

bettet af en orm, som kom fram derur, ljöt döden. Den nu angifna uppsättningen, som kan uttryckas helt enkelt genom det bekanta: »Menniskan spår, och Gud rår», innebär ett erkännande deraf, att menniskans kortsynthet lätt kan blifva hennes olycka. Det torde nu följa att tillse, hvilka stöd de anfördta skaldernas egna verk kunna gifva för den framställning vi lemnat af deras sätt att tänka sig den menskliga kraften gent emot högre makter.

Om menniskans *ringhet* och *svaghet* höra vi följande.
I Komung Oedipus heter det, v. 1186 ff. (kören):

I, dödliga slägten, aek!
hur er alla, som egen lif, likt ett intet jag skattar!

Så, olycklige Oedipus,
mig ditt öde en spegel är, att jag aldrig må prisa mer
en dödlig som lycklig.

Oedipus i Colonos v. 1224 ff. (kören):

Ofödd vara är bästa lott,
dernäst den, att så snart du trådt
in i lefnaden, skynda dig
hän till det land, hvarifrån du anländt.

Antigone v. 1156 ff.:

Ej någon menskas lif, hur än dess ställning är,
jag längre hvarken prisa eller håna vill;
ty slumpen lyfter upp och slumpen trycker ned
i ständig vexling olycksbarn och lyckliga.

I förbigående må anmärkas, att här ej talas om *Moῖραι*
eller *ἀράγοντες*, utan om slumpen (*τύχη*), hvilken ingalunda
kan representera den ödets orubbliga makt, som man så
gerna framhåller.

Ajax 125, 126:

Ty alla vi, som lesva, äro ingenting,
det ser jag, utom tomma skuggor, vålnader.

Det är Odysseus, som vid underrättelsen om Ajax'
ofärd utgjuter sig i dessa betraktelser. Här är således
veklagan lagd icke i den tragiske hjältegens egen mun, utan
tvärtom i hans motståndares. — Öfverallt hör man gen-

ljuda den vise Solons ord, att ingen bör prisas lycklig före lifvets slut.

Så yttrar Agamemnon hos Aeschylus, Ag. 886,7:

— — Säll bör prisas den,
som lifvets slut i lyekans väna sköte nått.

Och hos Sophocles säger Deianira, Trach. 1 ff. (Lindroth):

Ett gammalt ordspråk väl bland mänskor gängse är,
att före döden ingen torde känna rätt
en dödligt sif, om lyckligt eller ondt det var.

I bjärta färger skildras *lifvets vexlingar*.

Så hos Sophocles i Kon. Oedipus, 1204 ff.:

H vem blef så osäll, så vidt jag spörjer nu,
H vem fick genom förfärligt qval och ve
så röna lifvets vexlingar?
O ve ärekrönte Oedipus!

Trach. 126 ff.:

Ty sorgefritt icke en gång
den öfver allt herskande drott,
Kroniden, gjort dödliges sif,
utan det sväfvar fröjd som nöd
öfver oss alla, likasom
Arktos' beständiga kretslopp.

Ant. 611 ff.:

I den dag, som går och kommer
och varit, består evinnerligen denna lag, som
de dödligas sif bringar i ständig ofärd.

Om *renheten* i hjertat heter det Kon. Oedipus 863 ff.:

Om dock den lott mig beskärdes,
helig renhet städs att undfå så i ord
som alla verk, för hvilka lagar stiftats
i himlens luftiga rymd;

och Aesch. Eumen. 520 ff.:

Den utan tvång lefver städs ostrafflig,
ej går om sällhet miste.

Om *visheten* sjunga skalderna sálunda:

Aesch. Agam. 885,6:

— — Sinne utan vrånghet vist
är himlens bästa gåfva.

Soph. Ant. 368 ff.:

Den landets lag vårdar väl
och gudars edsvurna rätt,
varder frejdad.

Och slutkören 1347 ff.:

Bland allt, som af oss nämns lycka, förnämst
dock visheten är;

samt med skarp motsats, Aesch. Eum. 506 ff.:

Gudaförakt är förvisso till fräckhet en mor;
lykan, som allom
är städs ett ljusft önskningsmål,
födes af själens helsa.

Bland Sophocles' stycken synes särskildt *Trachinierinnorna* egnadt att impräglia det gamla budet *μηδέν αγαν*
eller *måttta i allt*. Både Heracles och Deianira fela mot
detta bud — och gå under. Ty den, som bryter mot heliga
rätsbud och upphäfver sin egen vilja mot högre makters,
han måste i följd af den för den sedliga verlden gällande
lagen, hvilken verkar med *nödvändighet*, — här återfinna
vi *ἀράγειν* — umgälla sin förbrytelse, så att den
kränkta rätten återställes. En dylik lära möter oss öfver-
allt, — enligt Plato i Gorgias ligger en försoning med
rättvisan i sjelfva straffet —; det är den, som sökt
sitt uttryck i föreställningen om straffets hämnande gudin-
nor och Dike, hvilka kräfva, att skulden blir försonad.
Att försoningen deremot tänkts såsom en yttre akt, be-
höfver knappt sägas. Väl finner man yttranden, som
angifva, att den skuldbelastade känner och erkänner sin
skuld. Så yttrar Kreon i Ant. 1317:

O ve, detta allt är min skuld, blott min,
och ej det en annan påbördas skall,

och Oedipus säger (Oed. i Col. 7, 8.):

Ty qvalen jemte årens tal oeh ännu ett —
mitt sinnes riktning — lärt mig undergifvenhet.

Men om sinnesförändring i vår tids mening kan dock
ej blifva tal. Samme Oedipus visar sig, oaktaadt detta ytt-

rande, ingalunda resignerad, då han v. 421 ff. klagar öfver sina medborgares och sina närmastes hårdhet och läter förbannelsens ord gå öfver sina läppar.

Att straffet och lidandet äfven hafva till uppgift att *uppfosta menniskan till tukt och besinning*, antydes hos både Aeschylus och Sophocles.

Så heter det Agam., 164 ff.:

Menskors slägt till vishet Zeus
visar väg och genom ve
lär dem sjelfbehersknings konst.
Nattetid i hjertat flödar fram
ångestfullt minnes qval; sinnet nød-
tvunget lär sig hofsamhet.
Motstånd bryts af gudars nåd, som rodret
högt från helga stäfven styr.

samt Eum. 495:

Godt det är under suckan blifva vis,
hvarmed kunna jemföras slutorden i Antigone:

Sitt förfärliga ord
fräck gdulöshet får betala en gång
med förfärande straff
och lär så med åren sig vishet.

Men framför allt är det *vedergällningens* oblidkeliga lag, som inpräglas i menniskosinnet.

I Aeschyli Eumenider förekommer helt naturligt det starkaste framhållandet af rättvisans kraf. Det närmast föregående stycket, Choephorerna, slutar med följande ord af kören, som först omtalar äldre illgerningar inom ätten och derpå fortsätter:

Som den tredje i ätten en räddare kom,
eller bane kanske.

Ack, när skall en gång ofärden sitt värf
fullborda och hvila försonad?

I Eumeniderna hör man (258 ff.):

Der får du skåda, hur, när menskor synd begått,
den, som emot en gud
brutit, emot en vän eller mot far och mor,
alltjämst, som rätten kräfver, får sin gernings lön;

och de redan delvis aberopade v. 520 ff.:

Den utan tvång lefver städs ostraflig,
ej går om sällhet miste
och aldrig blir räddningslöst förlorad.

Men den, som fräkt trotsig bryter alla band
och vänder upp och ned på allt mot sed och skick,
en gång blir dock att sakta farten
tyungen, när stormens makt hans rär
bräcker och rister seglen.

På lika sätt yttrar sig Sophocles. Så i El. 475 ff.:

Re'n — så sjelf hon mäler —
rättvisan nalkas, rättens segersvärd hon bär.
Ja, snart, mitt barn, snart till oss hon komma skall;

samt 489 ff.:

Snart, mångfotad och mångarmad, skall komma
hon, som dolt sig i skumma vrår,
kopparfotad hämndmö.

Sjelfva Clytaemnestra vill åberopa sig på vedergällningens lag, då hon upplifvar minnet af Iphigenias offer och säger (El. 528):

Men honom Dike dödat, icke ensam jag.

Och 1391 heter det om Orestes:

Listigt re'n smygt sig in
i kungssal de dödes blodshämnare;

hvarmed kan jemföras Ajax 1389 ff.:

Så måtte himlafadern, allbeherskaren
och minnesstarka hämndmön; Dike ock, som allt
fullbordar, grymt förgöra dessa grymma män,
som mot förtjenst sökt Ajax skymfligt kasta ut;

och Kon. Oed. 100, 101:

— — eller ock skall mord
med mord försonas: blodskuld fläckar staden ju:

samt Choeph. 638 ff.:

Djupt in i hjertat borrar sig
det stål, Dike för, och hvassa klingan
ger smärtsam stöt. Hvad orätt är
blir i stoftet trampadt ned,
när allt hvad Zens gaf helgd af rättskränkarn öfverträddes.

Ja, säker grund har Dikes makt;
de svärd, Ödet smider, skarpa slipas.
Till borgen son skall finna väg,
sänd en gång att kräfva straff
för fordom gjutet blod af djuptankta, höga hämudmön.

Märkas bör, att det grekiska originalet här brukat ordet *Aἰστος* (= Ödet), som återfinnes redan hos Homerus och der betecknar ungefär detsamma som *Μοῖρα*. Egentligen utmärker det »beskärd del». Homerus talar om *Aἰός αἰστος* och Pindarus om *Θεῶν αἰστος*. I sjelfva verket blir alltså *αἰστος* den lott, som tillfaller menniskan. Och att man med afseende a denna har att tänka sig äfven den menskliga viljan sasoni medverkande, torde hafva framgatt af hvad ofvan är sagt. Det stränga, obevekliga ödet framstår alltså som den eviga verldsordningens kraf. Skuld föder straff — så qväda skalderna — och det med nödvändighet. Men skulden uppkommer genom den emskilda menniskans sjelfviska trots (*ὕβρις*). Hon får ej kränka helgden af de lagar, hvilka i verldssanhället uppehållas af gudarna, främst af Zeus; hon kan det ej heller, ty om det ock synes ske för tillfället, så följer derpa vedergällningen i kraft af ett orubbligt kausalsammanhang eller, som det heter i Aeschyli Eumenider (v. 533 ff.) om rättsöverträdaren:

Till slut han ser sin ymma sällhet
törna mot rättens ref och går,
saknad af ingen, till botten.

Aristoteles framställer sasom en fordran på tragedien, att krisen i densamma måste förete nödvändiga eller sannolika följer af föregående händelser, så att utvecklingen blir naturenlig. På sådant sätt kan tragedien åstadkomma hvad den enligt hans åsigt skall verka, nemligen genom *medlidande* och *fruktan* en rening af detta slags affekter. Att härvid till tragiska hjeltar valdes framstaende genom sin ställning personer, låg i sakens natur. Sådana voro nemligen företrädesvis frestade att låta sitt sjelfviska trots

framträda, och i följd deraf var alltsa handlingens utveckling till dess motsats likasom betingad af omständigheterna. »Ju högre fallets brant, ju djupare imunder», denne sats säger Ch. Cavallin i sin förträffliga uppsats, Runebergs tragedi Kungarne på Salamis (*Nord. Tidskrift* 1879 s. 506) »gifver sig under de lidanden och faror, i hvilka hjälten höghet och hans lidelser inveckla honom, ofta luft deruti, att han prisar den simple, obemärkte mannen lycklig derför, att hans sma fordringar af lifvet ocksa lätt tillfredsställas.»

Vi hafva således sett, hurusom människans litenhet och de eviga lagarnas storhet i hela sin skarpa motsats framstā i de äldre tragiska skaldernas dikter. Hvilken inverkan den, ehuru icke kristliga, dock efter antikens mått upphöjda asigt af lifvet, som i dem sökte sig uttryck, kunnat hafva på den åskådande och ahörande publiken, derom lemna oss forntidens skrifter tyvärr ringa upplysning. Men lätt är att tänka sig det gripande i Oedipussagan och i Pelopidernas slägthistoria, då de framställdes från scenen, likasom att i aningen fatta, hvilket intryck Athens folk maste röna, då det i Aeschyli Perser skädade den fordom så fruktade storkonungens trots och ofärd.

N. F. K. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIQVITETS AKADEMIENS HANDLINGAR 11: 5.

FÖRSLAG

TILL

MINNESPENNINGAR OCH INSKRIFTER

H VILKA

KONGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIQVITETS AKADEMIEN

UPPGIFVIT ELLER GRANSKAT OCH GILLAT

ÅREN

1884—1889.

STOCKHOLM, 1890.

KONGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER.

Minnespenningar.

1884.

Nr 1.

Öfver rikskanslern grefve Axel Oxenstierna, af Svenska Akademien.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: COMES AXEL OXENSTIERNA REGNI SVEC. CANCELLARIUS — Vid nedre kanten: NAT. 1583 OB. 1654

Frånsidan. Oxenstierna i rådsdrägt, stående, hvilande venstra handen på sin sköld. Omskrift: HEROS INERMIS CONSILII VICTOR REI PUBLICÆ MODERATOR — I afskärningen: MEMORIAM PER SÆCULA | ILLUSTREM PIE SERVAT | ACADEMIA SVECANA | MDCCCLXXXIII

Nr 2.

Öfver med. doktor Charles Dickson, af Göta provincial-loge i Göteborg.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: DR CHARLES DICKSON PROVINCIAL-MÄSTARE I GÖTA PROV. LOGE.

Frånsidan. En stående qvinna, med åtskilliga frimuraresinnebilder vid fötterna, stödjer den ena handen, i hvilken hon håller en palmqvist, mot Göta provincial-

loges sköld och framräcker med den andra en lagerqvist; framför henne en sfinx, bakom henne en lampa. Omskrift: VISHET. STYRKA. FÄGRING. — I afskärningen: GÄRD AF BRÖDERS KÄRLEK | FÖR 25-ÅRIGT NITISKT ARBETE | DEN 28 OKT. 1883

Nr 3.

Malmöhus läns k. Hushållningssällskaps belöningsmedalj.

Åtsidan. Malmöhus läns vapen. Omskrift: MALMÖ-HUS LÄNS KONGL. HUSHÅLLNINGSSÄLLSKAP

Frânsidan. En eklöfskrans, inom hvilken finnes rum för gravering af namn m. m.

Nr 4.

K. Nerikes regementes officercorps' fäkt- och skytteförbunds prismedalj.

Åtsidan. Nerikes vapen under hertiglig krona, med bakgrund af två fanor, gevär, sablar, floretter, pistoler och längst bak, en delvis synlig lagerkrans. Omskrift: KONGL. NERIKES REGEMENTES OFFICERCORPS FÄKT- OCH SKYTTEFÖRBUND

Frânsidan. Inom två nedtill korsade lagerqvistar: (tomrum för nummer) PRIS | FÖR | SKJUTFÄRDIGHET | TILL | (tomrum för namn och årtal).

Nr 5.

Öfver kaptenen m. m. friherre R. G. De Geer, af Örebro läns k. Hushållningssällskap m. m.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: FRIH. RUDOLF GERARD DE GEER F. 1819 D. 1876.

Frânsidan. Inom en krans af eklöf med inflätade sädesax orden ÄDEL | KRAFTFULL | IHÄRDIG Omskrift: AF ÖREBRO LÄNS K. HUSHÅLLNINGSSÄLLSKAP OCH MOSJÖNS NYA SÄKNINGSBOLAG 1884

Nr 6.

Öfver grosshandlaren dr Oscar Dickson, af enskilde personer.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: OSCAR DICKSON

Frånsidan. Adliga ätten Dicksons vapensköld. Omskrift: VÄNNERS AKTNINGSGÄRD PÅ 60:DE FÖDELSE-DAGEN DEN 1 DEC. 1883

Nr 7.

Öfver ingenjör J. Wessel, af enskilde personer.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: JONAS WESSEL
1839—1884

Frånsidan. En eklöfsqvist. Inskrift: RÄTTSKÄNSLA
ÄDELHET OCH TROFAST VÄNSKAP GÖRA MINNET OFÖRGÄTLIGT

Nr 8.

Öfver grosshandlaren J. W. Wilson, af enskilde personer.

Åtsidan. Ett Minervahufvud.

Frånsidan. TILL JOHN WEST WILSON MEDALJKONSTENS VÄN DEN 8 OKTOBER 1884 — I rundad afskärning: AF MAGNUS LAGERBERG HENRIK OLDENBURG OCH ADOLF LINDBERG

Nr 9.

Öfver Engelsmännens uttryckande från New-York år 1783 m. m., af Amerikanska numismatiska och arkeologiska sällskapet.

Åtsidan. En afbildning af Washingtons staty, sådan den blifvit rest vid Wall Street i New-York, omgiven af strålar och tretton sjernor; på bottnen årtalen 1783—1883

Frånsidan. Afbildningar af tre sigill. Det mellersta med omskrift: THE SEAL OF THE CHAMBER OF NEW-

YORK MDCCCLXXX — i afskärningen: NON NOBIS NATI SOLUM Det till venster med omskrift: SIGILLUM CIVITATIS NOVI EBORACI Sigillet till höger med följande inskrift på ett band: PARVA NE PEREANT; nedanför: SOCIET. AMERIC. NUMISM. ET ARCHÆOL. På bottnen ofvanför och nedanför sigillen: TO COMMEMORATE THE CENTENNIAL ANNIVERSARY OF THE EVACUATION OF NEW-YORK BY THE BRITISH AND THE ERECTION BY THE CHAMBER OF COMMERCE OF THE STATE OF NEW-YORK OF THE WASHINGTON STATUE IN WALL STREET Närmast ytter randen 38 stjernor.

Nr 10.

Öfver dr C. E. Anthon, af samma sällskap.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: CHARLES EDWARD ANTHON LLD

Frånsidan. En krans af ek och oliv, på sammanbindningen af kransen Amerikanska numismatiska och arkeologiska föreningens sigill, nederst 1884 Omskrift: PRESIDENT AMERICAN NUMISMATIC AND ARCH SOCIETY 1869—1883 Inom kransen: BORN IN NEW-YORK CITY DEC. 6. 1822. DIED AT BREMEN JUNE 7. 1883

Nr 11.

Öfver skalden grefve J. G. Oxenstierna, af Svenska Akademien.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: COMES JOH. GABRIEL OXENSTIERNA R. SV. MARESC.

Frånsidan. En man, spelande på sin lyra, sitter under ett lummigt träd, blickande ut öfver ett vackert, af morgonsolen belyst landskap med ett sådesfält, der en man och en qvinna sysla med skörden. Omskrift: DELICÆ NATURÆ CHORDIS RESONANT — I afskärningen: VATES GUSTAVIANI | ÆVI DECUS OB. | MDCCCXVIII

Nr 12.

Öfver friherre Nils Ericson, af k. Vetenskaps-Akademien.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: NICOL. ERICSON PRÆF. VIIS FERRATIS MUNIENDIS N. 1802 O. 1870

Frânsidan. Mercurius, med hatt utan vingar, fäster den vingprydda sandalen vid den ena foten, som han stödjer mot ett honom helgadt vägröse. Omskrift: CURSU VELOCI UT IUNGAT DISJUNCTA — I afskärningen: SOCIO MERITISSIMO | CANAL. ET VIAR. FERR. ARTIFICI | R. AC. SCIENT. SVEC. | MDCCCLXXXV

Nr 13.

Öfver numismatikern F. Silfverstolpe, af kammarherre M. Lagerberg.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: FREÐRIK SILFVER-STOLPE FÖDD 1732 DÖD 1812

Frânsidan. Inom en lagerkans: SVENSKA NUMISMATISKA FÖRENINGENS 12:TE ÅRSMÖTE 1884

Nr 14.

Öfver riksantiquaren B. E. Hildebrand, af samme man.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: BROR EMIL HILDEBRAND FÖDD 1806 DÖD 1884

Frânsidan. Inom en lagerkrans: SVENSKA NUMISMATISKA FÖRENINGENS 13:DE ÅRSMÖTE 1885

Nr 15.

Kalmar och Möre skyttegilles belöningsmedalj.

Åtsidan Två korslagda gevär öfver en skott-tafla. Omskrift: KALMAR OCH MÖRE SKYTTEGILLE STIFTADT 1883

Frânsidan. En eklöfskrans.

Nr 16.

Öfver grosshandlaren dr Oscar Dickson, af enskilde personer.

Lik nr 6, men å fransidan: VÄNNERS AKTNINGS-GÄRD VID FYLDA SEXTIO ÅR DEN 2 DECEMBER 1883¹⁾

1885.**Nr 1.**

Öfver polismästaren F. W. T. Granström, af Stockholms polispersonal.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: F. W. T. GRANSTRÖM POLISMÄSTARE I STOCKHOLM

Frånsidan. Stockholms poliskammaras vapen. Omskrift (utmed öfre hälften af kanten): TACKSAMHETSGÄRD FÖR TIOÅRIGT FÖRMANSKAP, (utmed nedre hälften af kanten) AF STOCKHOLMS POLISPERSONAL 1885

Nr 2.

Den Skandinaviska skyttefestens i Stockholm belöningsmedalj.

Åtsidan. En skott-tafla, öfver H. K. H. Kronprinsens namnchiffer, bakom den och vid sidorna korslagda gevär och fanor samt en delvis framstickande lagerkrans. Omskrift: DEN SKANDINAVISKA SKJUTFESTEN I STOCKHOLM.

Frånsidan. FÖRSTA PRIS | 1885

Nr 3.

Fria Konsternas Akademies belöningsmedalj.

¹⁾ Förslaget till nr 6 hade inlemnats af kammarherre M. Lagerberg, hvilken inkommit till Akademien äfven med ofvanstående förslag.

Åtsidan. KK. Fredrik I:s och Oscar II:s bröstbilder.
Omskrift: FREDRIK I GRUNDLÄGGARE OSCAR II BE-SKYDDARE 1735—1885

Frånsidan. En qvinna, sittande, räcker med högra handen en lagerqvist, stödjer den venstra mot en sköld, å hvilken ses k. Gustaf III:s monogram, sådant det förekommer i Akademiens sigill; öfver hennes hufvud en stjerna, vid hennes sida och bakom henne sinnebilder af de sköna konsterna. Omskrift: KONGL. AKADEMIEN FÖR DE FRIA KONSTERNA — Nederst: ÅT FÖRSTJENSTEN

Nr 4.

Fria Konsternas Akademies minnesmedalj.
Lik nr 3, men å *frånsidan*: TILL ÅMINNELSE

Nr 5.

K. Svea artilleriregementes officerskorps' skjut-förbunds belöningsmedalj.

Åtsidan. Två korslagda revolvrar. Omskrift: KONGL. SVEA ARTILLERIREGEMENTES OFFICERSKORPS SKJUT-FÖRBUND

Frånsidan. En skott-tafla omgiven af en lagerkrans.

Nr 6.

Östergötlands läns k. Hushållningssällskaps belöningsmedalj.

Åtsidan. En sköld med Östergötlands läns vapen, vid sidorna landbruksföremål.

Frånsidan. Inom en rik eklöfskrans: AF | ÖSTER-GÖTLANDS | LÄNS | K. HUSHÅLLNINGS | SÄLLSKAP | TILL samt derunder plats för den belönades namn.

Nr 7.

Stockholms Skarpskytteförenings minnesmedalj.

Åtsidan. Två ovala medaljoner, innehållande bröstbilder af kk. Carl XV och Oscar II, upptill i vinkeln mellan medaljongerna en strålande stjerna, nedtill i den varande vinkel svenska riksvapnet på ett band, hvarå, på ömse sidor om vapnet, anbringas årtalen 1860 och 1885, lagerqvistar äro instuckna i bandet. Omskrift: SKARPSKYTTERÖRELESENS FRÄMJARE

Frånsidan. Svea, stående, ett liggande lejon, som mellan tassarne håller en glob med tre kronor, vid fötterna, håller i venstra handen en lagerkrans och räcker med den högra en eklöfsqvist åt en mot geväret stödd skarpskytt; i bakgrunden synas tält. Omskrift: I FRED FÖR FREDEN — I afskärningen: TILL MINNE AF STOCKHOLMS FRIVILLIGA SKARPSKYTTEFÖRENINGS 25-ÅRIGA TILLVARO

Nr 8.

Öfver generalen frih. J. A. Lantinghausen, af Svenska Akademien.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: J. A. BARO LANTINGSHAUSEN GENER. URB. HOLM. PRÆF.

Frånsidan. Minerva, bärande i högra handen ett svärd, i den venstra en eklöfskrans. Omskrift: DEXTRA TENET GLADIUM QUERCUS SED LÆVA CORONAM — I afskärningen: PRUDENS PERITUS PROVIDUS | OB. 1769

Nr 9.

Sextonde allmänna svenska landbruksmötets belöningsmedalj.

Åtsidan. H. M. Konungens bröstbild. Omskrift: OSCAR II SVERIGES OCH NORGES KONUNG

Frånsidan. En sittande qvinna stödjer mot en med tre kronor tecknad sköld den venstra armen, hvars hand håller en pappersrulle, den högra handen, hvilande mot knät, håller ett ritstift; vid qvinnans sida jordbruksinne-

bilder. Omskrift: SEXTONDE ALLMÄNNA SVENSKA LANDTBRUKSMÖTET 1886 Nederst en aflang ram omslutande plats för den belönades namn.¹⁾

1886.

Nr 1.

Öfver professor A. J. Ångström, af k. Vetenskaps-Akademien.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: AND. JOH. ÅNGSTRÖM PROF. PHYS. UPSAL. N. 1814 O. 1874

Frånsidan. Omskrift: ACIE SOLIS PERETRAVIT RECESSUS — I afskärningen: SOCIO INDAGATORI, RER. NATUR. SAGACISSIMO|R. AC. SCIENT. SVEC.|MDCCCLXXXVI

Nr 2.

Brandförsäkringsaktiebolaget Sveriges belönningsmedalj.

Åtsidan. Densamma som 1883 nr 15.

Frånsidan. Omskrift: TACKSAMT ERKÄNNANDE FÖR VISADT NIT, (i fältet) TILL BERNHARD HAY CHEF FÖR JÖNKÖPINGS BRANDKÅR 1873—1885

¹⁾ Akademien har äfven granskat ett förslag till belöningspenning för Slaka folkskola. Akademien ville icke lägga hinder i vägen för denna pennings präglande, men beslöt att icke upptaga denna medalj i den tryckta förteckningen öfver af Akademien godkända medaljförslag.

Svenska Akademien har år 1885 uppgjort förslag till en medalj öfver Akademiens hundraårsfest den 5 april 1886.

Åts. H. M. Konungens bröstbild, bakom halsen två lagerqvistar och en lyra. Omskrift: OSCAR II SVENSKA AKADEMIENS BESKYDDARE SVENSKA AKADEMIENS HUNDRADE ÅRSFEST DEN 5 APRIL 1886

Fråns. En svävande Mercurius uppbar en medaljong med k. Gustaf III:s bröstbild. En svävande sånggudinna, med lyra i vensta handen, lyfter i den högra en lagerkrans öfver medaljonden. Omskrift: TILL MINNE AF GUSTAF III SVENSKA AKADEMIENS STIFTARE

Nr 3.

Öfver professor J. W. Wallander, af honom sjelf.
Åtsidan. Bröstbilden.

Frånsidan. TILL | VÄNNER | OCH KAMRATER AF | J.
 W. WALLANDER | VID FYLDA 65 ÅR | 1886

Nr 4.

Öfver myntsamlaren H. Oldenburg, af kammarherre
 M. Lagerberg.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: JOH. FRANC. HENR.
 OLDENBURG Nedtill: NATUS MARTII XIX MDCCXXX

Frånsidan. Inom en krans af lager och ek: DILIGENTI |
 NUMISMATICO | CUIUS|LABORE COLLECTA| SUMMUM PRÆ-
 BENT | DECUS | MUSEO GOTHOBURG. | MDCCCLXXXV

Nr 5.

Norrbottens läns k. Hushållningssällskaps belöningsmedalj.

Åtsidan. Länets vapen omgivet af landsbruksinnehäbilder. Omskrift: NORRBOTTENS LÄNS K. HUSHÅLL-
 NINGSSÄLLSKAP

Frånsidan. En eklöfskrans med plats i midten för graverande af den belönades namn och titel.

Nr 6.

K. Kalmar regementes målskjutningsförbunds prismedalj (två storlekar).

Åtsidan. Regementets vapen. Omskrift: K. KALMAR
 REGEMENTES MÅLSKJUTNINGSFÖRBUND

Frånsidan. Inom en eklöfskrans två korslagda gevär
 öfver en skott-tafla, med plats för insättande af den belönades namn och antalet vunna points.¹⁾

¹⁾) Akademien har medgifvit, att för en gång må präglas för k. Akademien för de fria konsterna en prismedalj af följande utseende:

Nr 7.

Öfver grosshandlaren D. Carnegie, af aktiebolaget D. Carnegie et C:ni (prismedalj).

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: DAVID CARNEGIE

Frånsidan. En bild af den Carnegieska fabriken. Omskrift: (längs öfre kanten) FRÅN AKTIEBOLAGET D. CARNEGIE & C:NI, (kring nedre kanten) TILL FÖRMÄN OCH ARBETARE, (i tomrummet mellan bilden och den nedre omskriften) HALFSEKELSMINNE | 1836—1886

Nr 8.

Öfver H. K. H. Prinsessan Eugenia, af styrelsen för Djurvännernas nya förening.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: EUGENIA PRINSESSA AF SVERIGE OCH NORGE (nederst) BESKYDDARRINA

Frånsidan. En eklöfskrans. Omskrift: DJURVÄNNERNAS NYA FÖRENING

Nr 9.

Maskinutställningens i Stockholm 1886 prismedalj.

Åtsidan. H. M. Konungens bröstbild. Omskrift: OSCAR II SVERIGES OCH NORGES KONUNG

Frånsidan. I fältet en horisontalt stäld rann, inne-slutande plats för ett namn, samt derbakom två korslagda ekqvistar. Omskrift: MASKINUTSTÄLLNINGEN FÖR DEN LILLA INDUSTRIEN, (nederst) STOCKHOLM 1886

Nr 10.

Fabriks- och handverksföreningens i Lund prismedalj.

Åtsidan. H. M. Konungens bröstbild. Omskrift: OSCAR II REX SVECIE ET NORVEGLIE

Frånsidan = frånsidan till den af G. Ljungberger år 1780 graverade belöningsmedaljen med omskrift: SUA MUNERA LÆTUS APOLLO

Åtsidan. Lunds vapen omgivet af en ram, å hvilken läses: FABRIKS- OCH HANDTVERKSFÖRENINGEN, (nederst) LUND

Frânsidan. En ram med inskrift: FÖR SKICKLIGHET OCH VÄLFÖRHÅLLANDE Inom ramen: ÅT, derunder tomt rum för namn m. m.

Nr 11.

Brand- och lifförsäkringsaktiebolaget Skånes belöningsmedalj.

Åtsidan. En örн med Skånes vapensköld för bröstet håller i klorna ett band med orden: PARTA TUERE MEMENTO MORI Omskrift: BRAND- OCH LIFFÖRSÄKRINGS- AKTIEBOLAGET SKÅNE

Frânsidan. Tvärt öfver en rik ekqvist ram för den belönades namn. Omskrift: FÖR VISAD RÅDIGHET

Nr 12.

Öfver general J. P. Lefrén, af k. Vetenskaps-Akademien.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: JOHANNES PETRUS LEFRÉN¹⁾, nederst: N. 1784 O. 1862

Frânsidan. Lefréns adliga vapensköld. Omskrift: IDEM PACIS BELLIQUE MEDIUS — I afskärningen: SOCIO PERITISSIMO | R. ACAD. SCIENT. SVEC. | MDCCCLXXXVII

Nr 13.

Kristianstads läns k. Hushållningssällskaps belöningsmedalj.

Åtsidan. Ett griphufvud med öppen krona i en ornerad sköld utan krona.

¹⁾) Akademien medgaf år 1887, att derest titel ansågs böra läggas till Lefréns namn, skulle denna lyda: PRAEFECTUS EXERCITUS PEDESTRIS

Frånsidan. En eklöfskrans. Omskrift: AF KRISTIAN-STADS LÄNS KONGL. HUSHÅLLNINGSSÄLLSKAP¹⁾

1887.

Nr 1.

Öfver Göta provincialloges hundraårsfest, af dr Charles Dickson.

Åtsidan. H. M. Konungens bröstbild. Omskrift: OSCAR II SVERIGES OCH NORGES KONUNG IX F P V S V

Frånsidan. Å en slät yta en korstecknad kub, upp-bärande en brinnande lampa och ett tåg saint framför kuben en värja och en palmqvist, korsade; framför den ytan upp-bärande muren logens vapensköld mellan årtalen 1788 och 1888, nederst akacieqvistar. Öfverst i fältet: HUNDRAÅRIGT MINNE Omskrift: TILL GÖTA PROVINCIALLOGEN FRÅN CHARLES DICKSON

Nr 2.

Södermanlands läns k. Hushållningssällskaps belöningsmedalj.

Åtsidan. Ornerad sköld (utan krona) med Södermanlands vapen. Omskrift: SÖDERMANLANDS LÄNS K. HUSHÅLLNINGSSÄLLSKAP

Frånsidan. I ett landskap tre nötkreatur. Omskrift: FÖR BOSKAPS AFVELNS BEFRÄMJANDE, i afskärningen: PRISBELÖNING

¹⁾ Svenska Akademiens medalj öfver grefve B. B. von Platen.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: B. B. VON PLATEN COMES

Frånsidan. Platen i helfigur; på ett postament hvilar utbredd en karta öfver den skandinaviska halvön, hvarå Platen pekar åt det håll, der Göta kanal antages utmärkt. Omskrift: PANDO VIAS MARIUM ET POPULORUM FOEDERA FIRMO — I afskärningen: MEMORI EREPTUS PATRIÆ MDCCCXXIX

Nr 3.

Öfver öfverhofstallmästaren grefve C. M. L. Björn-stjerna, af tyska församlingen i Stockholm.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: GRAF CARL MAG-NUS LUDWIG BJÖRNSTJERNA

Frånsidan. I nio rader: SEINEM | HOHEN KIRCHEN-RATHE | BEI VOLLENDUNG | DES 70. LEBENSJAHRES | IN DANKBARER ERGEBENHEIT | DER KIRCHENVORSTAND | DER DEUTSCHEN | ST. GERTRUDS GEMEINDE | IN STOCK-HOLM, nederst: AM 20 NOVEMBER 1887

Nr 4.

Öfver kammarherre M. Lagerberg, af gravören A. Lindberg.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: MAGNUS EMAN. LAGERBERG

Frånsidan. I sju rader: MED VÄNSKAP | OCH | TACK-SAMHET | AF | A. LINDBERG | 1887

Nr 5.

Öfver Stockholms simsällskaps 60-åriga tillvara.

Åtsidan. KK. Carl XIV Johans och Oscar II bröstbilder under en konglig krona, öfver och under bröstbilderna lagerqvistar.

Frånsidan. Stockholms simsällskaps sigill, från hvilket en ek- och en pilqvist utgå i form af en krans. Inom kransen: STOCKHOLMS | SIMSÄLLSKAP | 1827 26 1887

Nr 6.

Brandförsäkringsaktiebolaget Sveriges belöningsmedalj.

Åtsidan. Svenska riksvapnet. Omskrift: BRANDFÖR-SÄKRINGSAKTIEBOLAGET SVERIGE

Frånsidan. Omskrift: FÖR LYCKAD SLÄCKNING AF BRANDEN I LULEÅ DEN 11 JUNI 1887, i fältet: TILL K. NORRBOTTENS FÄLTJÄGAREKORPS

Nr 7.

Öfver öfverstekammarherren frih. C. J. Bonde, af Coldinu-orden.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: FRIHERRE CARL JEDWARD BONDE AL. COLD. A. B. R.

Frånsidan. Inom en lagerkrans, under en strålande stjerna: COLDINU | BRÖDERS | ERKÄNSLA | DEN 4 MARS 1888¹⁾

1888.

Nr 1.

Vermelands trädgårdsförenings medalj.

Åtsidan. Vermlands vapen. Omskrift: VERMLANDS TRÄDGÅRDSFÖRENING

Frånsidan. En sittande Flora, åt hvilken en vid hennes sida stående gosse lemnar blommor. Omskrift: FÖR EGEN OCH EFTERKOMMANDES TREFNAD

Nr 2.

Öfver dr A. F. Regnell, af k. Vetenskapsakademien.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: AND. FRED. REGNELL MEDICUS, (nederst) N. 1807 O. 1884

Frånsidan. Inom en lagerkrans: PATRIA | HERES | FAMAM | SERVAT, utomkring lagerkransen: SOCIO DE

¹⁾ Ett af Stockholms nya spårvägsaktiebolag inlemmadt förslag till medalj öfver friherre G. af Ugglas blef af Akademien underkändt.

Svenska Akademiens medalj öfver professor Benjamin Höjer.

Åts. Bröstbilden. Omskrift: BENJ. HÖLJER PROF. UPS.

Fråns. En vandrade, som går uppför en brant, hvilken leder till ett antikt tempel. Omskrift: TENDIT IN ARDUA — i afskärningen: OB. MDCCXCII

SCIENTIÆ NATURALIS PROGRESSU MERITISSIMO R. AC.
SC. SVEC. MDCCCLXXXVII

Nr 3.

Trafklubbens i Sotholms härad prismedalj.

Åtsidan. En eklöfskrans, inom hvilken plats finnes för graverande af den belönades namn.

Frånsidan. Under ett litet hästhufvud: PRISMEDALJ VID TÄFLINGEN, omskrift: TRAFKLUBBEN I SOTHOLMS HÄRAD

Nr 4.

Öfver brukspatron C. Ekman, af hans underhafvande.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: CARL EDWARD EKMAN

Frånsidan. En sittande qvinlig genius stödjer handen mot det upprätta skaftet af en på marken hvilande slägga, vid hennes sidor föremål tillhörande bruksdrift, åkerbruk och skogsvård. Omskrift: GÄRD AF TACKSAMHET OCH VÖRDNAD, i afskärningen inom en kartusch: AF UNDER-HAFVANDE | 1848—1888

Nr 5.

Öfver öfverstathållaren friherre C. G. af Uggles, af Stockholms polispersonal.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: FRIH. C. G. AF UGGLAS ÖFVERSTÅTHÅLLARE 1874—1888

Frånsidan. Poliskamniarens vapen med emblem. Omskrift: TILL MINNE AF EN VÖRDAD CHEF AF STOCKHOLMS POLISPERSOINAL

Nr 6.

Blekinge läns k. Hushållningssällskaps belönningsmedalj.

Åtsidan. Blekinge läns vapen (landskapsvapnet utan krona) omgifvet af ländbruksinnehilder. Omskrift: BLEKINGE LÄNS K. HUSHÅLLNINGSSÄLLSKAP

Frânsidan. En eklöfskrans. Inom denna: FÖR UTSTÄLLNINGSFÖREMÅL

Nr 7.

Örebro läns k. Hushållningssällskaps belöningsmedalj.

Ätsidan. Örebro läns vapen (utan krona) omgivet af landbruksinnebilder. Omskrift: ÖREBRO LÄNS K. HUS- HÅLLNINGSSÄLLSKAP

Frânsidan. En ras-tjur. I afskärningen: PRISBELÖNING

Nr 8.

Jämtlands läns k. Hushållningssällskaps belöningsmedalj.

Ätsidan. Länets vapen i sköld omgiven af landbruksensemble. Omskrift: JEMTLANDS LÄNS K. HUS- HÅLLNINGSSÄLLSKAP

Frânsidan. En eklöfskrans.

Nr 9.

Konstnärsklubbens i Stockholm medlemsmedalj.

Ätsidan. Ett Minervahufvud.

Frânsidan. En grupp af sinnebilder, som beteckna klubben. Omskrift: KONSTNÄRSKLUBBEN, i fältet:

KALLAR HÄRMED

— — — — —

TILL LEDAMOT

— — — — —

Nr 10.

Öfver kammarherren M. Lagerberg, af enskild person.

Ätsidan. Bröstbilden. Omskrift: ADAM MAGNUS EMAN. LAGERBERG NATUS MARTII XIII MDCCCXLIV

Frânsidan. I nio rader: NUMOPHYLACIUM GOTHOBURGENSE|FUNDAVIT|SUMMA CURA ATQUE DILIGENTIA

| PER QUINQUE LUSTRA | AMPLIFICAVIT | MDCCCLXXXVII
SEPT. XX

Nr 11.

Öfver grosshandlaren J. W. Wilson, af kammarherre M. Lagerberg.

Atsidan. Bröstbildens. Omskrift: JOH. WEST WILSON
NATUS OCT. VIII MDCCCXVI

Frånsidan. I sju rader: NUMMOS | AB OLDENBURGO |
COLLECTOS | MUSEO GOTHOBURG. SUMMA MUNIFICENCIA |
DONAVIT | MDCCCLXXXVII

Nr 12.

Minnesmedalj till k. Norska gardeskompaniet, af Stockholms garnison.

Atsidan. H. M. Konungens bröstbild med namn och titel.

Frånsidan. Omskrift: TILL KONGL. NORSKA GARDES-
KOMPANIET, i fältet: MINNE | AF | GODT KAMRATSKAP |
AF | STOCKHOLMS GARNISON | 1888

Nr 13.¹⁾

H. M. Konungens matematiska prismedalj.

Atsidan. H. M. Konungens bröstbild. Omskrift:
OSCAR II REX SVECIÆ ET NORVEGLÆ D. XXI JANUARII
MDCCCLXXXIX

Frånsidan. En man i antik drägt med en glob framför sig, omgivnen af äldre astronomiska instrument, lyfter

¹⁾ Svenska Akademiens medalj öfver excellensen grefve G. af Wetterstedt.

Äts. Bröstbilden. Omskrift: COMES G. A. WETTERSTEDT
MIN. REG.

Fråns. Wetterstedt sittande i sitt arbetsrum vid ett bord höljd af skrifvelser, bakom honom en byst af Carl Johan som kronprins. Omskrift: CONSILIA HUIC SUA COMMITTENS NON FALLITUR HEROS — i afskärningen: VIR IN REBUS ADMINISTRANDIS PERITUS | OB. MDCCCLXXXVII

handen mot stjernhimmel. Omskrift: NUMQUAM PRESCRIPTOS TRANSIBANT FINES — I afskärningen: den belönades namn.

1889.

Nr 1.

Öfver statsrådet O. I. Fähræus, af k. Vetenskapsakademien.

Åtsidan. Bröstbilden. Omskrift: OL. IMM. FÄHRÆUS CONSILIAR.¹⁾ REG., (nederst): N. 1796 O. 1884

Frånsidan. Inom en krans af ek och lager: REIPUBLICÆ LABORAVIT SCIENTIÆ VACAVIT — I afskärningen: SOCIO SUO MERITISSIMO REGIA ACAD. SCIENT. SVEC. MDCCCLXXXIX

Nr 2.

Stockholms skridskoklubbs prismedalj.

Åtsidan. Två sköldar med Stockholms stads och klubbens vapenmärken på en kartusch omgivven af två olivqvistar. Omskrift: STOCKHOLMS ALLMÄNNA SKRIDSKOKLUBB, (nederst) 1885

Frånsidan tom.

Nr 3.

Skridskosällskapet Bores i Göteborg prismedalj.

Åtsidan. Göteborgs vapen lagt på två korsade skridskor och omgivet af två olivqvistar. Omskrift: SKRIDSKOSÄLLSKAPET BORE I GÖTEBORG, (nederst) 1884

Frånsidan. —— | PRIS | TILL | —— | VID TÄFLINGEN | ——

¹⁾ På medaljen står det meningslösa: CONSILAR.

Nr 4.

Uppsala skyttegilles prismedalj.

Atsidan. Uppsala stads vapen. Omskrift: UPSALA SKYTTEGILLES HEDERSPRIS

Frånsidan. En målskjutningstafla omgifven af två olivqvistar.

Nr 5.

Öfver f. d. generaltulldirektören N. A. G. Bennich, af tullverkets personal.

Atsidan. Bröstbilden. Omskrift: N. A. G:SON BENNICH GENERALTULLDIREKTÖR 1865—1888

Frånsidan. Ett ymnighetshorn och en Mercuriustaf, korslagda, omgifna af två lagerqvistar. Omskrift: GÄRD AF VÖRDNAID OCH TACKSAMHET AF TULLVERKETS PERSONAL

Nr 6.

Göteborgs skyttegilles prismedalj.

Atsidan. H. M. Konungens bröstbild. Omskrift: OSCAR II SVERIGES OCH NORGES KONUNG

Frånsidan. Fältet tomt. Omskrift: GÖTEBORGS SKYTTEGILLES MEDALJ, (nederst) D. 21 JAN. 1889

Nr 7.

Öfver fabrikören C. Th. Svanberg, af Stockholms handverksförening.

Atsidan. Bröstbilden. Omskrift: FABRIKÖR CONRAD THEODOR SVANBERG F. 1816 D. 1889

Frånsidan. En eklöfskrans, inti denna: NITISK BEFRÄMJARE AF SVENSK INDUSTRI; omskrift: TILL MINNE AF EN VÖRDAD ORDFÖRANDE, nederst: AF STOCKHOLMS HANDTVERKSFÖRENING

Nr 8.

Öfver öfverbibliotekarien G. E. Klemming, af Numismatiska föreningen.

Åtsidan. Bröstbildens. Omskrift: GUSTAF EDWARD KLEMMING, nederst: FÖDD D. 5 SEPT. 1823

Frånsidan. I åtta rader: ÅT DEN FLITIGE NUMISMATIKERN | AF | SVENSKA | NUMISMATISKA | FÖRENINGEN | 1888

Nr 9.

Kronobergs läns k. Hushållningssällskaps belönningsmedalj.

Åtsidan. Länets vapensköld i ornerad sköld. Omskrift: KRONOBERGS LÄNS KONGL. HUSHÅLLNINGSSÄLLSKAP

Frånsidan. En eklöfskrans, ini denna: BELÖNINGSMEDALJ

Nr 10.

Lidingö segelsällskaps prismedalj.

Åtsidan. En båt under segel passerande en flaggboj, i öfre delen af fältet en mindre sköld med sällskapets märke. Omskrift: AF LIDINGÖ SEGELSÄLLSKAP, nederst: FÖR UTMÄRKTE SEGLING

Frånsidan. En krans af vass, säf och andra vattenväxter, omslutande plats för ingravering af namn m. m.

Nr 11.

H. M. Konungens orientaliska prismedalj.

Åtsidan. H. M. Konungens bröstbild. Omskrift: OSCAR II REX SVECIÆ ET NORVEGIÆ

Frånsidan. En liggande sfinx, i bakgrunden ett palmträd, framför sfinxen strålar af den uppgaende solen. Inskrift: ORIENS OCCULTA RETEXIT — Nederst en kartusche med namn.

Nr 12.

Uddevalla skyttegilles belöningsmedalj.

Atsidan. Två öfver en fyrkantig tafla korslagda gevär.
Omskrift: UDDEVALLA SKYTTEGILLE

Frånsidan. En eklöfskrans omslutande plats för namn.

Nr 13.

Vesterås handverksförenings belöningsmedalj.

Atsidan. Stadens vapenbild i ornerad sköld under murkrona. Omskrift: VESTERÅS HANDTVERKSFÖRENINGENS BELÖNINGSMEDALJ

Frånsidan. En eklöfskrans, ini denna 1889; omskrift: FÖR INDUSTRI OCH HEMSLÖJD

Nr 14.

Norrtelje fabriks- och handverksförenings belöningsmedalj.

Atsidan. Stadens vapen omgivet af fabriks- och handverkssinnebilder. Omskrift: NORRTELJE STADS FABRIKS- OCH HANDTVERKSFÖRENING

Frånsidan. En eklöfskrans, omslutande plats för namn.

Nr 15.¹⁾

Helsingborgs skyttesällskaps prismedalj.

Atsidan. Stadens vapen under murkrona, lagd på två svenska fanor och två korsade gevär. Omskrift: HELSINGBORGS SKYTTESESÄLLSKAP

Fransidan. En krans, omslutande plats för namn och artal.

¹⁾ Svenska Akademiens medalj öfver Carl Johan Schlyter.

Ats. Bröstbilden. Omskrift: CAROL. JOH. SCHLYTER PROF.

Frans. En man i antik drägt, visande en lagecodex för några omgivande lärjungar. Omskrift: HIC PATRII FONTES JURIS ADIRE DEDIT — i afskärningen: SERMONIS ET JURIS PATRII INTERPRES OB. MDCCCLXXXVIII (ändrad vid graveringen).

Inskrifter.

1884.

Nr 1.

På Åtvids kyrka i Östergötland.

BYGGD UNDER
OSCAR II:s TOLFTE
REGERINGSÅR

1884

Nr 2¹⁾.

På Uppsala universitetshus.

ÅR 1477
GRUNDLADES UPSALA UNIVERSITET
AF ÄRKEBISKOPEN JACOB ULFSSON
OCH STEN STURE D. Ä. MED RIKETS RÅD

¹⁾ Till Akademiens kunskap hade kommit, att öfver hufvudingången å samma byggnad vore anbragt orden 'Universitas regia Upsaliensis'. Akademien beslöt med anledning häraf förklara, att hon, under förhanden varande förhållanden ej ville göra annan anmärkning mot det inlemnade förslaget än att det, då två språk ieke pläga användas till inskrifter a samma byggnad, torde vara lämpligare att äfven i de syra nu föreslagna inskrifterna använda latinska språket. — Tillägas må, att i stället för Upsaliensis borde hafva stått Upsalensis.

ÅR 1593

BLEF UPSALA UNIVERSITET
EFTER NÖD OCH UNDERGÅNG
PÅ UPSALA MÖTES BEGÄRAN ÅTERUPPRÄTTADT

GUSTAF II ADOLF
TRYGGADE UPSALA UNIVERSITETS BESTÅND
ORDNADE OCH VIDGADE DESS VERKSAMHET
FÄDERNESLANDET HAR VÅRDAT HANS VERK

UPPFÖRD UNDER OSCAR II:s REGERING
ENLIGT KONUNGS OCH RIKSDAGS BESLUT
INVIGDES DENNA BYGNAD
ÅT UPSALA UNIVERSITET ÅR 1885

1885.

Nr 1.

På sockeln af Carl von Linnés staty i Stockholm.
LINNÉ

1886.

Nr 1.

I Linköpings domkyrkas torn.

UNDER KONUNG OSCAR II:s REGERING
UPPFÖRDES TORNSPIRAN, FÖRSATTES TORNET OCH DESS
TILLBYGGNADER TILL DET YTTRE I ETT MED KYRKANS
BYGGNADSSTIL ÖFVERENSSTÄMMANDE SKICK OCH UPP-
TOGOS I DET INRE TVENNE HVÄLFDA ÖPPNINGAR MOT
KYRKANS SKEPP

ARBETET, SOM MÖJLIGGJORDES GENOM FRIKOSTIGA
BIDRAG AF KONUNG, RIKSDAG, STADSKOMMUN OCH EN-
SKILDE PERSONER, BÖRJADES 1877 OCH AFSLUTADES
1886

1887.

Nr 1.

Å St. Clara kyrkas i Stockholm vestportal.
FRID VARE EDER

1888.

Nr 1.

Öfver portalen i Frinnaryds kyrka.
GÅN IN I HANS PORTAR MED TACKSÄGELSE, I HANS
GÅRDAR MED LOF 1888 BYGGDES TORNET

Nr 2.

I Bernadotteska grafkoret i Riddarholmskyrkan.

I

JEAN BAPTISTE BERNADOTTE
FÖDD DEN 26 JANUARI 1763 I PAU
SOLDAT I FRANSKA ARMÉN 1780
EFTER ELFVA ÅRS TJENST I LEDET
LÖJTNANT 1791 DIVISIONSGENERAL 1794
KRIGSMINISTER RIKETS RÅD STÅTHALLARE
MARSKALK AF FRANKRIKE 1804
FURSTE AF PONTE CORVO
I TYSKLAND NEDERLAND BELGIEN ÖSTERRIKE
FINNAS HANS SLAGFÄLT

II

SON AF FRANKRIKE
 EJ EGANDE BÖRDENS HÖGHET
 VALDE HAN MED LUST KRIGARENS YRKE
 RIK PÅ SNILLE BRAGDER OCH SEGRAR
 VANN HAN DEN LAGER SOM KRÖNER HJELTEN
 HAN EGDE ÄFVEN DEN MILDА VISHET
 SOM SKÄNKER OCH HÄGNAR FREDEN
 GENOM FRIVILLIGT VAL
 KALLADES HAN AF SVERIGES FOLK
 ATT BÄRA KONUNGAKRONAN

III

CARL XIV JOHAN
 FÖRDE SOM KRONPRINS
 SVENSKA HÄREN ÖFVER ÖSTERSJÖN
 TILL NYA SEGRAR
 LYFTE DE TVENNE RIKEN HAN FÖRENAT
 TILL EN AKTAD PLATS BLAND EUROPAS STATER
 GAF ÅT DRÄTSEL OCH MYNTVÄSEN STADGA
 ÅT RIKSSTYRELSEN NY ORDNING
 ÅT FÖRSVARET TRYGGANDE GRUNDER
 ÅT SAMFÄRDSELN VÄG MELLAN
 VESTER- OCH ÖSTERHAFVEN

IV

SÅSOM REGENT
 STATSKLOK RÄTTRÅDIG HÖGSINNAD
 FRÄMJADE HAN DEN FREDLIGA ODLINGENS YRKEN
 INLEDDE FÖR ALLMÄN FOLKUNDERVISNING
 ETT NYTT SKEDE
 HÄGNADE FÖR VETENSKAP OCH KONST
 EN NY STORHETSTID
 HAN BEREDDE ÅT SVERIGE OCH NORGE
 DEN LÄNGSTA FRED
 DERAS HÄFDER MINNAS
 FOLKETS KÄRLEK ÄR HANS BELÖNING

Nr 3.

På gevärsvorrådets hus i Visby.

DENNA BYGGNAD
UPPFÖRD UNDER HANSETIDEN
ÄNDRADES OCH INREDDES
TILL GEVÄRSFÖRRÅD FÖR GOTLAND
ÅR 1888

1889.

Nr 1.

På Ny församlings kyrka i Vermland.
BYGD UNDER OSCAR II:s REGERING
ÅR 1889

Nr 2.

På Svensksundsmonumentet i Stockholm.

På stenens framsida:

under k. Gustaf III:s namnchiffer:
SVENSKSUND
DEN 9 OCH 10 JULI
1790

På stenens frânsida:

under Svensksundstecknet:
MINNESVÅRDEN
RESTES
1890¹⁾

Nr 3.

På Tierps kyrka i erkestiftet.

BEVARA DIN FOT NÄR DU GÅR TILL GUDS HUS.

¹⁾ Ytterligare för detta monument föreslagna inskrifter blefvo af Akademien underkända.

Nr 4.

På Axel Oxenstiernas statysockel i Stockholm.
På framsidan:

AXEL OXENSTIERNA

På fränsidan:

RIDDERSKAPET OCH ADELN

RESTE STODEN

ÅR

1890

Nr 5.

På Sten Sture d. ä:s monument i Arboga.

På framsidan:

STEN STURE

DEN 1 MAJ 1471

I ARBOGA VALD

TILL

RIKETS FÖRESTÅNDARE

På fränsidan:

STODEN RESTES 1890

N. F. K. VITTERHEITS HISTORIE OCH ANTIQUITETS AKADEMIENS HANDLINGAR 11: 6.

OM

HJÄLTE SAGAN

Å

RÖKSTENEN.

AF

VIKTOR RYDBERG.

STOCKHOLM 1892

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

Följande afhandling § 1—10 upplästes i Akademiens sammanträde
den 1 december 1891. § 11 o. f. äro skrifna i juni 1892.

Inskriften å Rökstenen är en sagourkund så till vida ensam i sitt slag, att hennes hedniska ursprung icke kan betviflas, och att hon ej blivit öfverarbetad eller till inne-hållet på annat sätt förändrad under århundradenas lopp. Sådan hon var för omkring tusen år sedan är hon ännu.

Hon är således väl förtjent af att undersökas ej blott ur lingvistisk, utan ock ur sagohistorisk synpunkt.

Är hon ingenting annat än en lokalsaga, känd allenast i Östergötland, ja kanske först diktad af inskriftens upphofsmän? Eller har denne talat sanning, när han försäkrar, att inskriften förtäljer »folkminnen» — sägner, som, då stenen restes, voro kända i vidare kretsar?

I detta senare fall, hvars möjlighet forskningen gifvetvis är skyldig att beakta, är det af stor vigt för de nordiska sagornas utvecklingshistoria, om beröringspunkter finnas mellan den beklagligen endast fragmentariskt berättade Rökstenssagan och hjältesagor, som i mer eller mindre förändradt tillstånd kommit till vår tid, och om beröringspunkterna äro tillräckligt manga, tillräckligt karakteristiska och tillräckligt konvergerande, för att man af dem skall kunna dra sig säkra slutsatser om hennes och de ifrågavarande sagornas förhållande till hvarandra.

Åt dessa frågor har jag egnat en undersökning, för hvars vägar och resultat jag ville redogöra i ett ännu icke till trycket befordrade arbete. Jag har därunder

hallit alla gissningar och hypoteser på afstand. Metoden, som jag följt, är den förenade nominala och reala. Jag har sökt samla och jämföra allt, som vidkommer namn-, slägt- och händelsegemensamhet, och undersökt, huruvida de salunda vunna data konvergera eller icke, för egen del lika benägen att emottaga ett negativt utslag af forskningen som ett positivt. Arbetet har härunder vuxit till en dryg volym. Då jag nu gör samma frågor till ämne för ett föredrag, ligger det i sakens natur, att jag maste lempa åsido många data och bevisningslänkar samt inskränka mig till att uppvisa undersökningens gång från de omedelbart föreliggande utgangspunkterna och de resultat, som paträffas närmast intill dem.

§ 1.

Rökstenens inskrift börjar med följande ord:

»Efter Vamud stånda dessa rumor. Och Varin tecknade dem, fadern, till minne af dödsutkorad son.»

Inskriften vill således göra troligt, att den, som latit resa stenen, hetat Varin.

Det är af Bugge (*Antiquarisk Tidskrift* V, 139) redan framhållit och måste falla hvarje läsare i ögonen, att de i inskriften omtalade händelserna, åtminstone i den form de där meddelas, tillhöra dikten, icke verkligheten. Den tolf gånger parvis gjorda eröfringen af trofér (»valros») och, än mer, de fyra femmannagrupperna af liknanniga bröder, söner af fyra bröder, hänvisa pa bestämdare sätt till hjältesagan än till historien. Man må icke finna alltför besynnerligt, om man någon gång paträffar en runinskrift, som föregifver sig vara ristad af en man, som tillhört endast sagoverlden. Den germaniska hedendomen egde, likasom den helleniska, »reliker från sin mytisk-heroiska forntid. Den hade t. ex. att uppvisa brynjor, svärd och snycken, förfärdigade af Valand

och andra mytiska konstnärer. Nyligen har docenten dr Sven Söderberg undersökt och i förening med prof. Bugge tolkat runinskriften på ett smycke, enligt hvilken detta skulle vara en skänk af Halfdan till Amelung. Jag kan naturligtvis hvarken bejaka eller förneka, att en verlig Halfdan skänkt denna präktiga sak till en verlig Amelung; men jag kan med visshet pasta, att äfven om detta varit förhållandet, skulle icke dess mindre inskriften, så snart smycket kommit i personers ego, som voro obekanta med gifvaren och den begäfvade, blifvit af dem, som kände herossagan om den smyckeslösande germanstamfadern Halfdan, hans fosterbroder Amal (Hamal) och hans kämpekrets af Amalsöner och Amalfränder (Amelungar), betraktats som ett intyg, att smycket härstammade från dese heroer. Och misstanken ligger mycket nära, att runristaren själf förutsett en sådan uppfattning och asyftat den.¹

Eftersom nu Rökstensinskriften omtalar en Varin som sin upphofsman, later jag undersökningen utga från detta namn. Jag förutsätter alldeles icke, att namnet Varin, där det anmanstades påträffas i den nordiska litteraturen, afser samma person som Rökstenens Varin; men den metod jag följer bjuder mig att gå äfven de stigar, som namngemensamheten pekar på, utan att på förhand göra mig nagon föreställning om resultaten, till hvilka de möjligen föra.

I Olof Tryggvessons saga (Heimskringla) berättas:

När konung Olof en gång gästade på Ögvaldsnäs, kom till honom en gammal man, som bar en vid hatt och

¹ Se dr Söderbergs afhandling *Eine neu entdeckte allemannische Runeninschrift* i *Prehistorische Blätter* II, nr 3. Smycket är en fibula och inskriften *Halfdanilo Amilunge* så mycket märkvärdigare som namnet *Halfdan* är af nordiskt, ej af tyskt ursprung och i Norden burits af en bland de berömdaste mytiska sagohjälтарne, hvars äfven af dr Söderberg framhållna identitet med urpatriarken *Monus* jag pavisat i *Germanisk Mythologi* I, 116 ff.

var enögd (traditionella kännemärken på Oden). Konungen samtalade in på natten med den okände, som gaf kunskapsrika svar på alla hans spörsmål och tycktes hafva god reda på hvad fordomdags tilldragit sig i alla land. På Olofs fråga, om han visste hvem den Ogvald var, efter hvilken näset och gården buro namn, svarade han, att Ogvald varit en konung och stor krigare, som blotade till en ko och hade henne med sig, hvart han for, och ansåg lyekobringande att dricka af hennes mjölk. Ogvald höll ett slag med den konung, som heter Varin, och föll i striden. Den fallne högsattes på näset, och till hans minne restes de bautastenar, som stå där än i dag. I närheten af hans grafhög uppkastades en annan öfver hans ko.

Denna berättelse är att jämföra med följande i *Fornaldar sögur* II, 26:

Då Finn den rike, som tog land på Island, låg med sitt skepp vid Ogvaldsnäs, färdig att lemna Norge, var han i närheten af Ogvalds grafhög och kom då att fråga, om det var längesedan den döde jordades där. Då hörde han ur Ogvalds grafhög denna sång:

Det är längesedan
de länkade färden,
hundraden många
af Heklings följe,
med segel öfver blanksejens
salta vägar:
i detta hem
vardt jag herre då.

Om samme Ogvald förmäles i *Formannasögur* II, 26, att han var konung i Rogaland; att Hekling viking angrep honom, samt att han stupade i striden och jordades på Ogvaldsnäs. Det heter där vidare, att Ogvalds drottning födde honom den son, som hette Jösur.

I *Fornaldar sögur* 8, 2, 5 läses: Hards (Hörðr's) son var Jöfur eller Jösur. Hans (Hards) broder var Rugolf (Rugálfr). Rugolf var fader till Ragnvald och denne till Ogvald.

I Rökstensinskriften omtalas en Harud (Haruðr), som hade tre bröder, bland hvilka en med namnet Rugulf (Rukulfr). Dessa fyra bröders söner, tillsammans tjugo, hade, heter det å Rökstenen, slagit sig ned pa Seland, och de besegrades af Varins son eller möjligen af Varin och hans son i förening.

Häraf visar sig,

1) att den i fornisländska litteraturen fragmentariskt och sporadiskt omtalade sägnen om den på Ogvaldsnäs fallne och begravne konung Ogvald har haft gemensamma med Rökstenssagan minst tre namn: Varin, Rugulf och Harud (Hard). I den namn- och personrika skandinaviska forn-litteraturen förekomma namnen Varin och Rugulf endast å Rökstenen och i de anförda källorna;

2) att Rökstenens Rugulf och Harud äro bröder, samt att Fornaldarsagornas Rugolf och Hard likaledes äro bröder;

3) att Rökstenens Varin är med sin son stäld i fiendtligt förhållande till söner af Rugulf och Harud; samt att Heimskringlas Varin besegrar en Ogvald, som enligt Fornaldarsagorna är ättling af en Rugolf, som är i sin ordning broder till en Hard.

Dessa äro de första resultaten af min undersökning. De synas mig tillräckligt beaktansvärdā för att mana till undersökningens fortsättande pa samma väg.

§ 2.

Vi ha sett, att samme Varin, som fälde koblotaren Ogvald, kallas Hekling (*Hæklingr*), Hekling viking, i de ur Fornaldarsagorna anförla källorna. Hekling, det tyska Hegeling, är egentligen ett patronymt namn, beteckning för medlemmar af en ryktbar sagoslägt, som enligt »Lied von Gudrun» skulle hafva herrskat i Danmark och i Frisland.

Epitetet Hekling påträffas för öfright endast i ett sago-fragment, fogadt till den isländska romanen om Ragnar Sigurdsson Lodbrok. Där förtäljes, att när en Ogmund danske låg med sina skepp vid Samsö i Munarviken, gingo några af hans män i land, för att förlusta sig, och funno där ett människobeläte af trä, 40 alnar högt, gammalt och mosslupet, och när de undrade hvem som uppställt och blotat till denna bild, hörde de från stoden en sång, som lät dem veta, att de, som uppstält den, voro Heklings ättlingar (*Hæklings meyir*), söner af Lodbrok (*synir Løðbrokar*).

Den första strof, som belätter sjunger, har följande lydelse:

Det är längesedan
i ledung farande
söner af Hekling
styrde med árblad
fram öfver blanksejens
salta farväg:
i detta hem
vardt jag herre da.

Strofen är uppenbarligen en variant till den ofvan anförla, som Finn den rike hörde sjungas ur den af Varin fälde koblotaren Ogvalds hög. Den ena strofen har

sin förebild i den andra. Det följer häraf, att den hjälte, Varin-Hekling, som öfvervann koblotaren, varit af den ena eller andra strofens författare eller af båda ansedd identisk med Lodbrokssönernas fader eller stamfader, samt att Lodbrokiderna ha af båda strofförfattarne ansetts vara Hegelingar.

Annärkningsvärdt är nu ocksa, att fiendtlighet mot djurdyrkare, särskilt mot koblotare, är ett karakteristiskt drag i Lodbroksslägtens saga, hvilket bevarats under de förvandlingar och stymplingar hon lidit i kristen tid, synnerligen genom sin »historiering» och förknippning med Ivars (Ingvars) och Björn Järnsidas äventyr på 800-talet. Med undantag af den sena och på fri hand uppgjorda sagan om Hjalmarther och Ölver hafva de formordiska skrifterna icke en enda sägen om djurdyrkare att omtala, som icke tillhör Lodbrokssagan och framställer Lodbrokider i kamp med dem. Staden Hvitabys inbyggare äro koblotare; Lodbrok angriper dem. Lodbroks söner återupptaga faderns beslut att eröfra staden, och Ivar nedskjuter med sina pilar de heliga djuren. Östen Bele i Upsala är koblotare; hans fetisch dödas af Lodbroks söner. En grip och en tjur dyrkas i ett tempel i Bjärmaland; de och deras prestinna dödas af Lodbroks svärfader Herröd och af den till Lodbrokssagan hörande Vilmunds¹ fader eller ättefader, östgöten Bose.

Hvad beträffar uppgiften, som identifierar Heklings ättlingar eller söner med »Lodbroks söner», saledes hegelingsslägten med lodbroksslägten, sa föreligga intyg för att äfven den hvilar på sagohistorisk grund och ej pa ett godtyckligt namnbruk af den man, som meddelat oss berättelsen om äventyret pa Samsö. För tillfället vill jag endast påpeka, att den isländska Lodbroksromanens högpoetiska skildring af huru Ragnar Lodbroks män finna Kraka-Aslaug å Spangarheden har sin sidobild i Hegelings-

¹ Se § 13.

sagans berättelse om huru hennes unge hjältes skeppsfolk paträffar vid stranden i en tjenarinnas skepelse den från sitt hem bortförda och under en elak kvinnas välide ställda prinsessa, som blir hjältens maka.¹

Det nya preliminära resultatet, hvartill forskningen på denna väg leder, är således, att den Varin, som de isländska skrifterna omtala, tillhör Lodbrokssagan, och att hans ättlingar äro lodbrokider. Och då de i § 1 anfördta första resultaten manade till det preliminära antagande, att Rökstenens Varin är densamme som han, så bjuder ett metodologiskt förfarande att närmast undersöka, om Rökstenssagan innehåller momenter, som på karakteristiskt sätt hänvisa till eller äro identiska med momenter i Lodbrokssagan, sådan som denna i urkunder, som mestadels äro två till tre hundra år yngre än Rökstenens inskrift, kommit till vår tid.

§ 3.

Rökstenens inskrift börjar med följande ord:

»Efter Vanud stända dessa runor.

»Och Varin tecknade dem, fadern, till minne af dödsutkorad son.

»Förtäljom det folkminne, huru många de tvefaldigade troféerna voro: tolf gånger togos två troféer, parvis nämligen från ömse män.

»Förtäljom detta andra: huruledes han, aflägsnad från Reidgoterna, råkade ut för nio följen och sedan ljöt döden genom grymhets förvällande.

Först nu till den frågan: innehåller Lodbrokssagan ännu, sådan vi känna den, berättelser om strider eller holngangar, för hvilka det karakteristiska varit, att de utkämpats en mot två och slutat med parkämparnes besegrande?

¹ Se vidare § 9.

Saxo förtäljer, att Ragnar efter sin svärfader Herothus (Herröds) död kom i krig med en Sörle om götiska kronan, samt att han då med tre sina söner, Fridleif, Björn och Radbard, stred i holmgång med Sörles starkaste kämpe och dennes sju söner. Det kämpades en mot två, och Ragnar med sina lodbrokider segrade. Här togos således tillsammans åtta troféer, parvis från ömse män, och vi hafva intet skäl för eller mot det antagande, att icke de under liknande omständigheter vunna troféerna skulle uppgå till det å Rökstenen uppgifna antalet, om Lodbroksagan, sådan hon var på 800- och 900-talen, fullständigt vore oss bekant.

Det ligger utanför de gränser jag dragit för denna kortfattade afhandling att uppvisa den gemensamma roten till Varinssagan och den af Saxo berättade sagan om konung Varmund och hans son Uffo.¹ Jag inskränker mig här till att påpeka, att strider två mot en och en mot två, spela en hufvudroll i den senare. Varmunds jarlar bröderna Keto och Vigo begifva sig hemligen till Svealand, uppsöka sveakonungen Athislus, anfalla honom, då han är ensam i en skog, och lyckas, två mot en, fälla den fruktansvärdé, men under omständigheter, som sprida ökad glans öfver hans storlagna och ridderliga sinnelag. Konung Varmund belönade bröderna för hvad de gjort; men mången tyckte likväl, att de brutit god kämpased, och bland dem var Varmunds son, då ännu gosse. Han upphörde att tala, gick inbunden, sorgsen och dyster, till dess han, uppvuxen, fick tillfälle att i danska och saksiska härarnes asyn kämpa ensam mot Sakslands två kraftigaste stridsmän och fälla dem. Med denna holmgång, en mot två, ville han utplana den skam, som Keto och Vigo tillfogat det danska namnet genom att kämpa två mot en. Ty en mot en var det hederliga och rätta.

¹ I §§ 11 o. f. behandlar jag i korthet detta ämne.

Denna grundsats uttalas också i den sang (Krákumál), som blifvit lagd pa den döende Lodbroks läppar antagligen just fördenskull att han i sagan velat återställa det ädla, fäderneärfda, men brutna kämpebruket:

Svingade vi svärden.
 Årlig den strid jag kallar,
 da en mot en man går,
 och svärden på en gang blottas.
 Vike ej kämpe för kämpe!
 Fornhjälte-kynnet var sadant.
 Ungnös älskling ma stånda
 orädd i vapendånet.

Afseende bör fästas därvid, att Rökstensinskriften *icke* säger, att de tjugofyra troféerna allesammans togos af Varins son. Den säger icke: »förtäljom det folkmimme, huru många tvefaldigade troféer Vamud tog; tolf gånger tog han etc.» I stället finner man uttrycken valda så som om inskriftens författare med flit undvikit att säga detta, emedan det icke öfverensstämde med den kända sagan. Allt hvad man med rätta kan sluta af hans ord är, att Vamud deltog som stridsman vid alla de ifrågavarande tillfällen, då troféer parvis vunnos. Vid ett af dessa tillfällen kunna ju, såsom i Saxos Ragnarshistoria, fyra kämpar stått mot åtta. Man förstar då ordalagen: »förtäljom det folkmimme, huru många de tvefaldigade troféerna voro: tolf gånger togos två troféer, parvis från ömse män.»

§ 4.

Vi komma nu till de näst följande orden i Rökstensinskriften:

»Förtäljom detta andra (folkmimme), huruledes han (Varins son Vamud), aflägsnad från Reidgoterna, råkade

ut för nio flockar och sedan ljöt döden genom grymhets förvällande.»

Finnes en hemul i Lodbrokssagan äfven för dessa ord?

Jag bör upplysa, att den tolkning jag gifvit at detta ställe icke är alldelens densamma som Bugges. Lat oss da först hålla oss till hans, som är formelt riktig äfven den. Vi hafva nämligen här att göra med ett dubbeltydigt uttryck, som bör betraktas ur båda sina aspekter.

Bugge översätter: »Förtäljom detta andra (folkminne), huruledes han (Varins son Vamud), aflägsnad från Reidgoterna, råkade ut för nio flockar och sedan ljöt döden med anledning därav.»

Öfversättningarna skilja sig endast med afseende på läsningen och tydningen af de sista orden i detta ställe: *ub sakar*, hvilket kan läsas och tydas både såsom Bugge gjort det: *med anledning därav*, och såsom jag gjort det: *genom grymhets förvällande (ub ubsa sakar)*.

Antagligen har runristaren själf sett denna tvetydighet likaväl som jag och haft intet emot, att man tolkat den på båda de möjliga sätten, ty båda föra i den rätta riktningen, och den senare fullständiggör den första.

Stället ger oss, i Bugges öfversättning såväl som i min, följande upplysningar: 1) Varins son Vamud har varit anförare för reidgotiske stridsmän — en slutsats, som bekräftas af ett annat ställe i Rökstensinskriften. 2) Vid något tillfälle, då fiender inväntade honom på för honom främmande mark, och då han af en eller annan anledning blifvit skild från sina reidgotiske stridsmän,vardt han omringad af nio fiendeflockar och öfvermannades af dem. 3) Han stupade icke i striden, utan tillfängatogs och ljöt döden *därefter* såsom en följd af tillfängataget.

Detta följer omedelbart af Bugges öfversättning: *och sedan ljöt döden med anledning därav*. Jag delar Bugges åsigt, att sagan kan ha sagt, att hjälten under en pagaende

strid hade vågat sig för langt in bland fienderna, och att Rökstenens runristare kan ha menat detta med uttrycket: *aflägsnad från Reidgoterna*; men om han med orden *sedan* och *med anledning därav* menat, att hjälten, omedelbart och på självva slagfältet dödades, skulle han ha begagnat dessa uttryck *sedan* och *med anledning därav* ej blott illa, utan rent af förvillande. I stället för att helt enkelt säga: *han stupade*, hade han nyttjat ett långdraget och abstrakt uttryck, som står i skarpaste motsats till inskriftens konkreta, sammanträngda och högstämnda stil i öfrigt, och som därjämte är exempellöst i formordiskt språkbruk.

Vi ha således att slå fast, att äfven enligt den af Bugge gifna översättningen måste man tänka sig, att Vamud blifvit tillfängatagen och därefter i fångenskapen dödad.

Detta öfverensstämmer också med uppgiften, att han öfverinnannades af nio flockar. Om han fallit midt inne i ett stridsvimmel, der plats för nio inhuggande fiendeflockar svårlijen kan tänkas kring en enda stridsman, så borde man väl knappast vänta ett sådant uttryck. Snarare synes detta häntyda på att man velat bemäktiga sig honom lefvande och för detta ändamål innestängt honom inom en af nio flockar bildad sköldborg. Därigenom blefve uttrycket begripligt.

Jag kommer nu till min egen tolkning af *ub sakar*. Hvar och en, som tagit någon befattning med Rökstensinskriftens tolkning, vet, att dess ristare fasthållit som regel, att där samma runor eller samma runföljder skulle, vid utförlig skrifning, komma omedelbart intill hvarandra, där skrifver han dem enkelt och upprepar dem icke. Exempel:

sakumukmini för *sakum mukminni*,

suadh . . . för *sua adh*,

uarimmuar för *uarin unnar*,

tualraubar för *tua(r) ualraubar*,
umisumqnum för *umissum mannum*,
raidhiaurikr för *raidh Thiaurikr*,
ituituäki för *itu uituäki*,
satintsjulunti för *satint int sjulunti*,
fiunu för *fiun unnu*.

Häraf följer, att om runristaren menat uttrycket *ub ubsa sakar*, så kunde han enligt sin genom inskriften fasthållna regel icke skrifva det annorledes än *ub sakar*, emedan han annars skulle ha omedelbart satt intill hvarandra två *ub* och två *sa* (*ububsasakar*). Under sådana förhållanden är det ej blott en rättighet, utan en skyldighet att taga i betraktande det ena alternativet såväl som det andra, synnerligast som de icke utesluta, utan väl förlikas med hvarandra. *Ub ubsa sakar* betyder: »genom grymhets förvällande». Uttrycket upplyser oss om att det dödssätt, som Varins son Vamud såsom fänge underkastades, var ett, sådant, hvilket särskildt kunde betecknas som föreskrifvet af grymhet.

Må vi nu erinra om hvad de isländska traditionerna förtälja om deras Ragnar Lodbroks sista öden: att han hade aflägsnat sig från sin här genom att ensam tränga in i Ellas fylkingar, fällande med egen hand en mängd fiender, tills han vartt innesluten mellan sköldar och på sådant sätt tillfångatagen, hvarefter han kastades i en orm-gård och dog där.

Denna berättelse ej allenast förliker sig med hvad Rökstenen meddelar om Varins sons sista öden, utan förklarar också de uttryck runristaren valt, då han ville hänsävisa på dem.

§ 5.

Sedan omständigheterna vid Vamuds död blifvit antydda, kommer den på det fornsvenska språket statligt

klingande strof, som visar oss hjälten högsatt i full rustning med skölden gördlad öfver axeln och med sin häst Gote som ledsagare i döden. Den isländska romanen om Ragnar Lodbrok försäkrar, att sedan konung Ella fatt veta hvem den i ormgården omkomne stridsmannen var, gjorde han allt för att blidka och försona Ragnars söner. Där till hörde i främsta rummet en ärande högsättning.

Radde öfver
 Reidhafvets stränder
 Thiaurik, sjökämpars
 käcke förare.
 Rustad å gångarn
 Gote nu sitter,
 gördlad med skölden,
 hjältarnes höfding.

Vamud kallas här Thiaurik(r). I sig själf innebär detta plötsliga namnombyte ingenting förväntande: vi återfinna det ofta i den på synonymer och känningar rika nordiska poesien. Särskildt här bör en tolkare, synes mig, ha i minne detta bruk af synonymer och således icke taga för afgjordt, att Vamud och Thiaurik vore två olika personer, da ju runstenen förklaras rest åt *en* hjälte och då omedelbart efter redogörelsen för dennes död en högsättning omtalas, saint då namnombytet eger rum just där textens obundna form öfvergått i bunden, inom hvilken synonymväxlingar höra till regeln, ej till undantagen. Enär runristaren, såsom man vet, begagnat sig äfven af chiffer-skrift, ligger möjligheten nära, att han gjort det också här, och att Thiaurik(r) är ett chifternamn.

Rökstenen är äfven ur den synpunkt af intresse, att han bevitnar, att runskrifningen var hos våra förfäder atminstone under de sista hedniska århundradena utbildad till en rätt vidlyftig kunskapsgren. Forskare, som trodde,

att den längre och, som det vill synas, allgermaniska runraden var i Sverige på niohundratalet förgäten, öfverraskades af att återfinna den här, ej blott ornamentivt använd, såsom man i början kunde tro, utan i verklig skrift. Vid sidan af den längre och den kortare runradens mynder finner man kvistrunor. Vid sidan af en regelbunden kortskrifning finner man chiffer, som kräfver olika nycklar. En af de använda chifferskrifterna grundar sig på den runräcka, som uppstår, då man börjar med ätten Tyrs runor, fortsätter med Fröjs och slutar med Hagals. Denna skrift kan påkalla två nycklar. Den ene, med hvars tillhjälp Bugge löst ett par af stenens chiffrerstäder, låter runans betydelse bestämmas af hennes ställning inom ätten; den andra af hennes ställning i runräckan som en helhet. Den senare nyckeln har följande utseende:

f	= t
u	= b
th	= l
o	= m
r	= r finale
k	= f
h	= u
n	= th
i	= o
a	= r
s	= k
t	= h
b	= n
l	= i
m	= a
r fin.	= s

Om vi nu på namnet Thiaurik(r) lägga deuna chiffernyckel, få vi

<i>Th.</i>	första bokstafven i Thiaurik, motsvarar L
<i>i.</i>	andra » » » o
<i>a.</i>	tredje » » » r
<i>u.</i>	fjärde » » » b
<i>r.</i>	femte » » » r
<i>i.</i>	sjätte » » » o
<i>k.</i>	sjunde, är ej chiffer, men motsvarar sjunde bokstafven i Lodbrok k. ¹

Hade äfven sjunde bokstafven chiffrerats, skulle man fätt Thiaurif, hvilket icke ser ut som ett namn, medan Thiaurik^r (isl. (þiðrekr) betyder »den tjurväldige,» ett epitet, som lämpar sig väl för en bekämpare af tjur- och ko-fetischer och i öfrigt samklingar med hjältenamnet Thiödrek. Det namn, hvarur Thiaurik genom chiffrering af de sex första bokstäfverna utgått, är således Lorbros, hvilket kommer Lodbrok (*Loðbrók*) så nära som det med begagnandet af en chiffernyckel är möjligt, och i hvarje fall tilräckligt nära för att hänvisa chifferletaren på den som menas. Jag inser ganska väl, att beviset för att Thiaurik är en chiffrering, syftande på Lodbrok, ej är absolut bindande, eftersom en af de sju bokstäfverna ej slår in, och då den sjunde, såsom gemensam och nödvändig för namnbildningen, blifvit stäld utanför chiffreringen. Jag vill ej heller, att mitt påpekande af detta motsvarighetsförhållande skall räknas af läsaren som ett af bevisen för Rökstenssagans sammanhörighet med Lodbrokssagan. Bevisningens styrka är oberoende däraf. Men redan det, att fem af de sju bokstäfverna äro träffar, vore nog, för att en matematiker skulle förklara det osannolikt, att dessa träffar, då de alla foga sig efter ett och samma chifiersystem, skulle bero på en slump. Härtill

¹ Äfven i den chiffer, som låter runorna i Fröjs ått svara till runorna i Tyrs o. s. v. förblifver *k* ochiffreradt af det skäl, att Fröjs ått innehåller sex runor, af hvilka *k* är den sista, medan de båda andra ätterna innehålla hvar för sig endast fem.

kommer, att namnformen Lorbrok kan betraktas som en variant till Lodbrok, emedan *lor* (isl. *tárr*) betyder en kista för ulls förvarande. Den drägt, hvari Lodbrok uppträdde, när han fällde jätteormen och som gaf honom hans binamn, var ett slags pansar af ull, indränkt i beck.

Till hästnamnet Gote kommer jag längre ned.

Vainud-Thianrik kallas herrskare öfver Reidhafvets stränder, och nyss förut har inskriften latit veta, att hans stridsmän voro Reidgoter. En närmare undersökning af de ställen i den nordiska och angelsaksiska litteraturen, hvari namnen Reidgotaland och Reidgoter förekomma, gör det sannolikt, att det förnämligast är genom Lodbroks-slägtens saga, sådan hon i hednisk tid var, som dessa namn blifvit utbredda, samt bevarat sig i minnet och skrifterna.

§ 6.

Efter den anförda strofen heter det vidare i Rökstenuens inskrift:

»Förtäljom detta för det tolfte, huru Sigyns häst ser å Vitängen sådant bete, att två tiotal konungar ligga därå fallne.»

Det finnes, såvidt jag kan erinra mig, Rökstenen oberäknad, blott ett enda ställe i den formordiska litteraturen, där ett krig omtalas som blifvit karakteriseradt därav, att de förmänste deltagarne däri räknades till två tiotal. Det är ett ställe i Lodbroks dödssång (Krakimál), som lyder: »Svingade vi svärden, spjuten högt vi buro, när vi talde till två tiotal, rödfärgade stålet vida.»

§ 7.

I omedelbart sammanhang härmed fortsätter inskriften:

Förtäljom detta för det trettonde hvilka två tiotal konungar suto på Seland i fyra vintrar med fyra namn, födde af fyra bröder:

fem Valkar, söner af Rodulf,
 fem Reidulfvar, söner af Rugulf,
 fem Häislar, söner af Harud,
 fem Gunnundar, söner af Örn.

Imer (ulfven) mins riklig näring. De skulle sjunka, alla desse, i

Det är redan ofvanför påpekadt, att bland namnen på de fyra bröder, som voro de tjugu konungarnes fäder, förekomma Rugulf och Harud förknippade med Lodbroksagan.

Detsamma gäller om det fjärde namnet: Örn. En hjälte vid namn Örn omtalas i Krákumál, som låter Lodbrok sjunga, att han kämpade med denna i Ålesund och hade svårt att vinna seger. »Det var», säger han, »något annat än att sitta i högbänk och kyssa ungmö.»

Återstår namnet Rodulf. I Vilkinasaga omtalas, att när gjukungen Gunnar är på väg till Atle (där Attila) och sin död i ormgården, gör han besök hos Rodulf (äfven kallad Rodingeir), hvars son säges bo på Valkaborg. Här, likasom på Rökstenen, sammanträffa således namnen Rodulf och Valke. I Rökstensinskriften är Rodulf fader till fem Valkar; i Vilkinasaga fader till en son, som bor å Valkes eller Valkarnes borg. Jag skall nedanför gifva skäl för att episoden om ormgården har från Lodbrokssagan kommit in i Sigurd Fafnersbanes och gjukungen Gunnars. Hvad Rodulf särskilt vidkommer bekräfta de utdrag prosaiska eddan meddelar af den Lodbroksdrapa, som tillskrifves Brage skald, att en hjälte med liknande namn spelat en roll i Lodbrokssagan: *Allr yekk herr ... Rádáljs af bráðum Reifnis mar.*

Namnet Harud, hvilket vi, som nämnt, redan förut återfunnit som tillhörigt Lodbrokssagan, förekommer hos Saxo under formen Herothus såsom namnet på Lodbros svärfader, samt i den isländska litteraturen i den förvanskade formen Herröðr likaledes som fader till Lodbroks

första maka. I Lodbros dödssang får han det vitsord, att »berömdare jarl icke styrt långskepp mot hamn.»

§ 8.

Om desse fyra, i Lodbrokssagan återfunna konungars tjugo söner säges i inskriften, att »de sutit a Seland i fyra vintrar.»

Saxo omtycker en fyraårig fäjd mellan Ragnar och danska skattekonungar. Första året slår Ragnar Skåningarna vid »Whitby»; följande året (*exacta hyeme*) Jutarne vid Limfjorden; tredje och fjärde åren besegrar han Skåningarna för andra gången och där efter Halländingarna. »Whitby» återkommer som »Hvitaby» i de isländska berättelserna. Huruvida detta namn står i förbindelse med den å Rökstenen omtyckta valplatsen Vit-ängen må lemnas där hän med den anmärkning, att aspirationen utgör intet hinder där emot, såsom enhvar, som känner aspirationsförhållandena historia i Saxos tid, väl inser.

§ 9.

Rökstensinskriften fortsätter med följande ord: »Förtäljom folkminnet, åt hvilken hjälte en son födes: det är åt Vilin.»

Här måste man fråga sig: kan runristaren haft menat, att en sons födelse åt en hjälte är någonting så sällspordt och märkvärdigt, att det i och för sig är egnadt att varda ett »folkminne»? Detta är högst otroligt. Runristaren betonar själf, att hvad som gjort denna i sig själf icke ovanliga händelse till ett folkminne är, att det är åt Vilin en son födes. Detta åter förutsätter, att Vilins sons födelse ägt rum under särskilt ovanliga och hinderliga förhållanden, genom hvilka den varit föremål för ett allmännare intresse.

Nu förefinnes i de till oss komna öfverarbetningarna af hedendomens hjältesagor berättelsen om en födelse af denna

art. och fadern bär ett namn, som påminner om Vilin och kan vara en variant därtill, nämligen Vilmund.

Berättelsen är poetiskt behandlad i Oddrúnargrátr.

Borgny, dotter af konung Heidrek, har haft en hemlig förbindelse med en ung hjälte Vilmund. Hon ligger nu i svåra födselvändor, men kan icke föda. Alla medel, som användas för att hjälpa henne, båta till intet. Ryktet om hennes lidanden sprider sig vida; men, säger dikten, på jorden fanns ingen, som var i stånd att bistå henne — ingen mer än en, sköldmön Oddrun, hennes barndomsvän, men som hon djupt förnärmat genom att lägga henne till last samma slags felsteg, hvars följer hon, Borgny själf, nu uppår. Men Oddrun, den högsinnade och barmhertiga, kommer och förhjälper henne medels kraftiga galder till att föda åt Vilmund son och dotter.

En födelse under sådana omständigheter kan varda till ett »folkminne.» Frågan är nu, om äfven detta folkminne, likasom alla de andra på Rökstenen omtalade, tillhör Lodbrokssagan.

Vid första påseendet faller detta icke i ögonen, ty Oddrúnargrátr vill vara en episod i sagan om Sigurd Fafnersbane och gjukungen Gunnar. Alla forskare äro emellertid enige om, att ämnet, som Oddrúnargrátr behandlar, är hemtadt ur någon annan saga, och att dess införlifning i Sigurdsångernas cykel är ganska löslig, men förorsakat grundlig förvirring i densamma. Men, såvidt jag vet, har, trots denna enighet, ingen uppställt frågan, hvilken denna andra saga är.

Borgnys fader är enligt Oddrúnargrátr konung Heidrek. Hvad detta namn angår, förekommer det i de isländska urkunderna såsom uteslutande tillhörigt en konungaslägt i Reidgotaland, samma land, som är Rökstenens hjältars heinland. I de stamträd, som Isländingar i den kristna tiden uppgjordé åt ätter, hvilka ville gälla för lodbrokider, är reidgotakonungen Heidrek Ulfhaim genom sin

dotter stamfader till Ragnar Lodbrok. Heidrek Ulfhaim har i samma genealogi en son Heidrek, som är stamfader till den Högne, som är den ene hufvudfiguren i hjadningarnes spökstrid. Att denna strid ursprungligen är en episod i Lodbrokssagan, och att Vilmund spelat en roll i den skall bevisas nedanför. Den andre hufvudfiguren är Hjarrandes son Hedin. I Hegelingssagan är den underbare harpolekaren Hjarrande (Horand) jarl hos den gamle hegelingkonung, hvars son älskar Oddrun (Ortrun). Namnet Heidrek tillhör således Lodbroks slägtsaga.¹

I *Oddrúnargrátr* kallas Vilmund »Högnes baneman.» Hvilken Högne? ha eddaforskarne med förvaming frågat sig, ty ehuru *Oddrúnargrátr* infört det ämne, som där besjunges, i Sigurd Fafnersbanes saga och förvandlat sin hjälte, Oddruns älskling, till gjukungen Gunnar, kan den ommämnde Högne icke vara gjukungen med detta namn. Gunnars broder, hvars baneman är Atle, ej heller Högne, Sigruns fader, som faller i en strid med Helge Hundingsbane. Men det finnes också en Högne, som tillhör just den krets af personligheter, hvilken omtalas i *Oddrúnargrátr*, ty han är reidgotakonungen Heidreks ättling, saledes en frände till den i *Oddrúnargrátr* besjungna Borgny Heidreksdotter. Och denne samme Högne är den ena hufvudpersonen i *Hjadningastriden*. Och att denna utgjort en episod i Lodbrokssagan, bevisas därav, att de utdrag ur Brage den gamles *Lodbroksdrapa*, som Skaldskaparmal meddelar, skildra dels *hjadningastriden*, dels Sörles och Hamders äventyr. Enligt Saxo har Ragnar kämpat med en Sörle i Götaland och med en Hamders (Hamas) son Ella på engelsk botten, uppgifter, som, huru omgestaltade de under tidens lopp och kanske under Saxos händer blifvit, dock vittna med Brages århundraden äldre *Lodbroksdrapa*, att Sörles och Hamders äventyr redan i en långt tillbaka-

¹ Jämför § 2.

liggande tid varit förknippade med Lodbrokssagan. Hvad hjadningastriden vidkommer, vittnar Krákumál, att ännu vid den tid, då den författades, utgjorde historien om spökkämparne Högne och Hedin en episod i Lodbrokssagan. Det är Lodbrok, som med sina stridsmän landstiger å ön, där hjadningarna hålla till, och genom att nedlägga dem, befriar dem från att fortsätta ända till Ragnarök sina nattliga fäjder. Det heter i Krákumál, att Lodbrok kom med skepp till Hjadningavåg, samt att han och hans ledsagare stredo där och krossade »de vid sina döda kroppar fängslade gotnarnes» sköldar och hjälmar. Enär Vilmund, såsom ytterligare skall ådagaläggas, tillhör Lodbrokssagan och han kallas »Högnes baneman», måste man däraf dra den slutsats, att han vid detta tillfälle följe Lodbrok och själf nedlade eller var med om att nedlägga Högne.¹ Ännu i Herröds saga kvarlefver minnet af att namnet Vilmund tillhörde den lodbrokidiska sagokretsen, så nämligen att en Vilmund härstammar från Bose, Lodbroks svärfaders vapenbroder. Bose är, likasom hjadningen Hedins fader Hjarrande, en utomordentlig harpolekare och spelar *Hjarranda ljóþ.*

Oddrun i Oddrúnargrátr är till skaplynnet densamma som Hegelingssagans Ortrun. Medan hon i den nordiska sången gör löftet att »vara hjälpsam mot enhvar», är hon i den tyska ett mönster af rättskänsla och medlidande, som tröstar och hugnar dem, hvilka hennes slägt förföljer och misshandlar. Densamma till skaplynnet är också i båda dikterna Oddrun-Ortruns moder, ett vidunder af elakhet,

¹ I träbelätets å Samsö sång förekommer *svarðmerðlingar* som epitet till *Haklings meyir, synir Loðbrókar*. Detta hitintills oförstådda och fördenskull af konjunkturalkritiken misshandlade ord blir lättbegripligt, om man erinrar sig, att innan Olof Tryggvesson fick på sig öfversflyttad äran att ha förskaffat hjadningarne ro, tillkom denna ära Lodbrok och hans fränder, samt att den ena spökhärens anförare Högne af poeterna äfven kallas *Svörðr* (gen. *Svarðar*). Se Fornald. S. II, 32, där Hild, Högnes dotter, kallas *Svarðar* döttir. *Svarðmerðlingar* betyder Högnekrossare.

hvars enda mänskliga drag är i båda dikterna det, att hon är tillgifven sin son och gymnar hans planer. I båda poemen stå modern och sonen på ena sidan, dottern Oddrun på den andra. Hennes hjärta tillhör äfven i Hegelingssagan en ung furste, med hvilken hennes slägt lefver i fiendskap. Denne har, likasom i den nordiska dikten, en syster med namnet Gudrun.¹

Den sistnämnda omständigheten bör af ett särskildt sagohistoriskt skäl beaktas. I den tyska sagan om Sigurd-Siegfried heter Gunnars (Günthers) syster Grimhild (Kriemhild), i den nordiska däremot Gudrun. Namnet Grimhild förekommer dock äfven i den nordiska, men bärer där af Gudruns och Gunnars moder. Intet tvifvel kan råda däröm, att den tyska och den nordiska Sigurdssagan skjutit ut från samma stam i grenar, som vuxit ut på olika sätt söder och norr om Östersjön. Huru då förklara plats-skiftet, som namnen Gudrun och Grimhild gjort? Antingen Grimhild eller Gudrun är det ursprungliga namnet på gju-kungen Gunnars syster, måste det ena eller det andra hafva förefunnits som sådant, när sagan klöf sig i en tysk och en nordisk gren, hvarefter i sagans vidare öden någon-ting måste hafva inträffat, som medförde den påpekade namnomflyttningen. Äfven denna fråga får sitt svar genom det här framlagda sakförhållandet, att det fannits ett skede i sagoutvecklingen, i eddan representerad af Oddrunargrätr, under hvilket den gamla Lodbrokssagan sammanträffade med den jämförelsevis nya och med ele-menter från olika håll sig utvidgande Sigurdssagan och delvis införlivades med den. I Hegelingssagan heter, såsom redan är nämdt, den unge hegelingfurstens syster Gudrun; hans moder heter Hild. Att Lodbrok och lod-brokiderna äro hegelingar, häcklingar, är ofvanför ådagalagdt. I en nordisk källa bär Lodbroks moder namnet

¹ Jämför § 3.

Hild, utvidgadt till Alfhild, emedan hon enligt källans uppgift var af alfernas slägt. De dikter, som gjorde Lodbrok till ett med gjukungen Gunnar, maste då också göra Lodbroks syster till ett med Gunnars syster och gifva den senare den förras namn Gudrun. Hild (Alfhild) gick upp i Grinhild.

Äfven ormgarden har från Lodbrokssagan kommit in i Sigurdscykeln. Den tyska Sigurdssagan vet om ormgården ingenting. Hade ormgården ursprungligen funnits där, och om det ursprungligen varit Günther-Gunnar, icke Lodbrok, som där sjungit eller slagit harpan under ormarnesbett, skulle detta antagligen aldrig blifvit förgättet, ty episoden är alltför egendomlig och fantasigripande, för att icke behålla den plats den en gång fått. Besöket, som Gunnar på sin väg till ormgården, gör hos den Rodulf, hvars son bor på Valkaborg, är fördenskull också ursprungligen att hänföra till Lodbrokssagan. Så äfven hästnamnet Gote. Hvarken de tyska dikterna eller den ur tyska och nordiska sammanflutna Vilkinasagan, ej ens den poetiska eddans dikter veta, att Gunnars häst skulle hetat Gote. Uppgiften därom har från den interpolerade Kálfsvisa flutit in i Völsungasagan och prosaiska eddan. Däremot kan den besynnerliga historien hos Saxo, enligt hvilken Ragnar egde gjutna hästar, metallhästar, med hvilka han åstadkom upplösning i fiendtliga leder, stå i sammanhang med hästnamnet *Goti*. Jämför participet *gotim*, gjuten. Vi finna hästnamnet *Mór* varieradt med *Móim*, *Módnir* med *Módim*. Dess närmare kan det ha legat till hands att tolka *Goti* som *Gotim*. Ett handgripligt intyg om den oredade båda sagornas sammanblandning under en viss tid väl-lade föreligger i abboten Nicolaus' reseskildring (*Itinera-rium*) från medlet af 1100-talet. När den resande skall omtala italienska staden Lunas märkvärdigheter, säger han, att enligt somliges uppgift var den ormgård, hvari Gunnar sattes, gräfd i Lunas sandfält. Men i gjukungen Gunnars

äfventyr är staden Luna okänd; däremot intager den en framstående plats i den historierade sagan om Lodbrok och Lodbrokssönerna. Lodbrok skulle förgäfves sökt intaga Luna; därefter komma hans söner, hämmas hans motgång och intaga staden i den mening, att det är Rom, eller i det uppsat att fortsätta färden till Rom. Uppgiften om Lunas intagande af Nordmän kan emellertid icke vara äldre än år 859 och kan således först i nionde arhundradet ha införlivats med den äldre rent heroiska Lodbrokssagan. Två hundra år därefter finna vi, sasom af Itinerarium framgår, att »somlige» hade införlivat samma historiska minne med Sigurd Fafnersbanes och gjukungen Gunnars saga och sammanknutit det med den lodbrokska orm-gårdssägnen.

De skäl jag här ofvan angifvit torde vara tillräckliga att ställa utom tvifvel, att Oddrúnargrátr's innehåll är hemtadt ur Lodbrokssagan, och att Vilmund tillhör denna senare. Ådagalagdt är även, att samtliga de å Rökstenen omtalade tilldragelserna och de flesta Rökstensnamnen hafva i Lodbrokssagan sina motsvarigheter. Vi hafva då också att anse som ådagalagdt, att de märkliga omständigheter, som ledsagade Vilims sons födelse, äro desamma som i Oddrúnargrátr ledsaga Vilmunds sons, hvaraf följer, att Vilin och Vilmund äro variantnamn för en och samma person. Papekas bör nu, att i Oddrúnargrátr förekommer, ehuru i något förtäckt form, namnet Varmund, som i analogi härförmed bör vara en variantform till Varin. I de angelsaksiska krönikorna omtalas Wær mund som fader till Offa; i Beowulfdikten Garmund som fader till samme Offa. Till det fornengelska Garmund svarar det fornordiska Geirmund, som således är ett parallelnamn till Varmund, Varmund. I Oddrúnargrátr omtalas en konung Geirmund, som är Oddrunis vän.

§ 10.

Att det var i Östergötland ett minnesmärke sådant som Rökstenen kom till stånd, och att de å stenen omtalade hjältarne och tilldragelserna där voro »folkminnen» förklaras af att den hedniska Lodbrokssagan där var lokaliseras. Och att denna lokalisering var vida känd utanför Östergötlands gränser bevisar fornitteraturen. Den isländska sägnen gör Lodbroks svärfader Herröd till konung eller jarl i Östergötland. Saxo gör Herothus, Lodbroks svärfader, till konung i Sverige. Vilmund är i Fornaldarsagan ättling af Bose, en östgötisk hjälte, Herröds fosterbroder. Heidrek, fadern till Vilmunds älskarinna, är konung i Reidgotaland. Att Östgötarne ännu på 900-talet ansågo sig som Reidgoter bevisar Rökstenen. Det krigsfolk, hvarmed Lodbrokssönerna hemsökte England, var enligt Fornald. S. I, 290 samladt i Danmark och Götaland.

§ 11.

De ofvanför angifna grunderna för att namnen Varin och Vilin ej blott kunna vara, utan verkligen också blifvit nyttjade som synonymer till namnen Varmund och Vilmund, inbjuda till att beakta de omständigheter, med hvilka namnet Varmund i öfrigt blifvit i sagorna förknippadt. Äro dessa omständigheter sådana, att äfven de hänvisa på något sammanhang med Lodbrokssagan och med Rökstenens inskrift?

Om en konung Varmund, som af Saxo blifvit inställd i den danska regentlängden, berättar denne följande:

Varmund (Vermundus) var konung i Danmark. Hans styrelsetid hörde till de längsta, lyckligaste och lugnaste, som varit omtalade. Vid framskriden ålder fick han en

son, Uffo. Medan denne ännu var barn, hemsöktes Danmark med krig af sveakonungen Athislus, en af tidens väldigaste stridsmän, skrytsam, men ridderlig och i tvekamp oförliknelig. Varmunds jarl Frovinus ryckte honom till mötes. Athislus nedlade Frovinus i envig, och i det slag, som därpå följde, öfvervann han danska hären.

Detta var icke den enda fäjd, hvarmed Athislus hem sökte Danmark. Frovinus' söner jarlarne Keto och Vigo befriade slutligen Varmund från den orolige grannen. De begäfvo sig hemligen till Svealand, öfverföllo Athislus, då han var ensam i en skog, och lyckades, två mot en, fälla den fruktansvärde. Konung Varmund belönade bröderna för hvad de gjort; men mången tyckte, att de brutit god kämpased, som ställer en mot en.

Uffo visade därefter ett besynnerligt lynne. Gossen upphörde att tala. Han gick inbunden och dyster. Aldrig såg man honom le, aldrig delta i de unges lekar. Så växte han upp och kom tidigt till utomordentliga kropps krafter, ehuru han aldrig syntes öfva dem.

I sin höga ålderdom hade Varmund blifvit blind. Da sände en saksisk konung, hans granne i söder, bud och affordrade honom hans rike, eftersom han var oduglig att längre styra och värna det. Inginge han ej på denna fordran, förelades honom det villkor, att hans son skulle i tvekamp möta den saksiske konungens och Danmarks öde bero på envigets utgång. Detta villkor förorsakade Varmund och hans män stor sorg. Men då bröt Uffo till allas öfverraskning sin tytnad och bad om lof att få svara sändebuden. Han fick det och sade desse, att han mottog utmaningen med det villkor, att han skulle kämpa en mot två: mot den saksiske konungasonen och samtidigt mot den starkaste kämpe man kunde finna i den saksiska hären. Nu lärde man känna orsaken till den sorg, som så länge förseglat Uffos läppar. Han sade, att när Keto och Vigo, två mot en, öfverföllo sveakonungen, hade de

med demna olika strid bragt skam öfver det danska namnet. Eftersom de stridt två mot en, borde han, för att utplana skammen, strida en mot två. Flere brynjor passades på honom, men när ett andedrag hafde ynglingens bröst, sprungo remmar, spännen och ringar sönder. Faderns bryンja, ehuru äfven den för trång, var den enda nödfallshjälpen. Hvarje svärd befanns för svagt för Uffos arm; endast det i jorden länge förvarade, som Varmund i sin ungdom burit, visade sig starkt nog. Holingangen egde rum på en ö i Eidern och bevitnades å ömse stränder af danska och saksiska härarne. Uffo fällde båda motståndarne.

Äfven i denna saga, likasom i Lodbrokssagan, möter oss salunda ett tillfälle, då, för att begagna Rökstenens uttryck, troféer tagas parvis. Och då Rökstenens en mot två kämpande hjälte har en Varin till fader, har denna sagas hjälte till fader en Varmund. Till Saxo har sagan om den gamle konung Varmund och hans ädle son kommit från mer än ett håll. Det är antagligt, att han känt en gammal dansk variant af densamma eller åtminstone en på dansk tradition stödd konungagenealogi, som gjorde Varmund och Offa till konungar i Danmark. Att han känt en isländsk variant eller genealogi är säkert, emedan han själf anmärker, att Varmunds son äfven kallats Olavus Mansnetus, hvartill man i Fornaldar sögur finner motsvarigheten i Vermund vittres (vises) son Olof *lítilláti*. Att Saxo äfven känt och företrädesvis begagnat sig af en engelsk Varmund-Offa-saga är öppendagligt och skall nedanför närmare framhållas.

Binamnet *lítilláti*, »den som gör sig obetydande», »den som föga låter höra af sig», syftar otvifvelaktigt på det tillstånd af tillbakadragenhet och tystnad, hvartill Uffo enligt Saxos berättelse dömt sig under sin gossetid, tills dess han fick tillfälle att utplåna den skam Frovinus' söner dragit öfver det danska namnet. Af en liknande orsak

kan Rökstensinskriftens författare ha gifvit sin Varins son epitetnamnet Vamúpr, *Vámódr*, den velynte, den harsne», emedan detta (som förekommer bland Goterna, men, svidt jag vet, icke bland Skandinaverna som verkligt namn) kan syfta på den hars och smärta, hvarpa Varmunds son rufvade, innan han plötsligt afslöjade sig som hjälte och vardt den goda kämpesedens hämnare.¹

Då Saxo säger, att Uffo äfven varit kallad Olof, sammanställer jag här några uppgifter ur isländska skrifter till jämförelse med uppgifter hos Saxo, hvilka visa, att en Asmund varit identisk eller förblandats med en Varmund, och en Uffo varit identisk eller förblandats med en Olof.

Romunds saga: *Asmund*, egare till skeppet Gnod, fader till *Olof* i Gardum.

Grimm Lodinkims saga: *Asmund*, egare till skeppet Gnod, fader till *Olof* lidsmannakonung.

Saxo I, 46: *Asmund*, fader till *Uffo*.

Saxo I, 161: *Vermund*, fader till *Uffo*.

Fornald. S. II: *Vermund*, fader till *Olof litilláti*.

Saxo I: Asmunds son, som kämpar med *Hadding*, kallas *Uffo*.

Romunds saga: Asmunds son, som kämpar med *Hadding*, kallas *Olof* i Gardum.

§ 12.

Enligt de angelsaksiska krönikorna landade mot slutet af femte århundradet fem med saksiska krigare bemannade skepp vid »Cerdices ora». Förstärkte hemifrån eröfrade desse vikingar efter mångårigt krig den del af Britannien, som sedan kallades Wessex. Deras anförare var en Cerdic, bland hvars förfäder, enligt samma krönikor, voro en Frea-

¹ Se vidare § 14, hvari påpekas, att benämningarna Vamud och Uffo kunna ha samma betydelse.

wine och hans son Wig, som härstammade från Oden, d. v. s. voro i sitt hemland storhöfdingar, konungar.

Krigarskaror, som till stor del skulle ha kommit från Angeln och Jutland eröfrade sedermera de delar af Brittanien, som fingo namnen Östangeln, Northumberland och Mercien. Höfdingen för dem, som togo Östangeln i besittning, kallas Offa. Den höfdingesläkt, som kom till välide i Mercien, ansågs, äfven den, härstamma från Oden och ha varit kunglig redan i moderlandet. Den räknade bland de anherrar, som skulle ha herrskat där, Wærmund och hans son Offa. Äfven konungarne i Essex ansågo sig för »Uffingas», åttingar af Offa. Som son af Offa, »af Odens släkt», fick Esevin, den förste konungen i Essex, gälla. Äfven herrskare i det till stor del af Jutar eröfrade Kent kallade sig »uffingas». Ursprungligen var det en och samme Offa, sagokonungen Varmunds son, som heptarkiens regentsläkter täflade om att tillegna sig som stamfader. Först klosterannalisterna läto ur dessa sägner mer än en Offa framgå, när det för dem gällde att systematisera och kronologisera sägnerna.

Bland de sju »angelsaksiska» riken, som efter hand grundlades i Brittanien, ha Wessex och Mercien intagit främsta rummen och i många och långa blodiga krig bekämpat hvarandra. Fiendskapen mellan dem inverkade, såsom jag här med några ord vill påpeka, äfven på omgestaltningen af de sagor deras germaniska kolonister hade medfört från fastlandet.

Intet tvifvel kan råda däröm, att Saxos Vermundus, Uffo, Frovinus och Vigo äro de angelsaksiska källornas Wærmund-Garinund, Offa, Freawine och Wig.

Den engelska variant af sagan om Varmund och hans son, som Saxo begagnat, har, som vi sett, gjort Freawine och Wig icke till konungar, utan till tjenstemän under de merciske konungarnes stamfader Wærmund. Att Wessex' regenter skulle självve medgivit eller att deras släktsaga

skulle tilldelat Frawine och Wig denna underordnade ställning till deras merciske fienders stamfader är mer än osannolikt. Saken varder än betänkligare och ur sagohistorisk synpunk intressantare, då vi finna andra spår, som hänvisa på en hårdnackad följdriktighet i försöket att nedslätta Wessex' konungars anor. Så har Saxo i sin sagokälla funnit, att de, som begingo det skamliga, af merciernas stamfader Offa sörjda och försonade dädet att två mot en nedlägga en ridderlig sveakonung voro Frawine-Frovinus' söner Keto och Vigo. Det är visst, att detta merciska eller i hvarje fall Wessex-fiendtliga påfund icke fann allmän tilltro, åtminstone icke hos dem, som det åsyftade att fornärma. Dikten Beowulf känner ganska väl historien om bröderna, som fälldes en storsinnad sveakonung (där kallad Ongentheow), samt skildrar dennes skaplynne och död på väsendligen samma sätt som Saxo; men i Beowulf heta de icke Keto och Wig, utan Eofor och Wulf, och de äro där icke söner af Frawine, utan af en Wonred. Wessex' konungar ha där ingen skam af tilldragelsen.

Men sin viktigaste omgestaltning och utvidgning erhöll i England den gamla Varmund-Offasagan genom självva det historiska faktum, att germanhöfdingar, som ansågos härstamma från dessa sagokonungar, hade gjort härtag till Britannien och där eröfrat landområden. Sägner uppstodo, att Offa själf, efter att på fastlandet ha genom lyckliga envig och lyckliga fältslag gjort sig ryktbar och utvidgat sitt rike, hade kommit öfver till England, och att söner och ättlingar af honom därefter farit öfver vesterhafvet och grundlagt några af de riken, som utgjorde den s. k. heptarkien.

§ 13.

Varmund-Offa-sagan varldt sålunda i detta afseende en föregångare till den århundraden efterat uppståndna

sagan om Ragnar och hans söner och deras äventyr i England. Den historiske Ivars (Ingvars) och andra nordmannahöfdingars angrepp på England i det nionde århundradet vardt anknytningspunkten för denna senare sagas bildning, som delvis skedde med material och på bekostnad af de sagor, som knutit sig till 400- och 500-talens germaniska invandringar till England.¹ För ett rätt bedömande af »Ragnar»-Lodbroks-sagan anser jag vara af största vikt, att man skiljer skarpt mellan den historiska anknytningspunkt, som denna saga fätt, och sagans material, som i hvarje fall till största delen är hemtad dels ur nordiska, dels ur angelsaksiska sagor om en äldre hjälte, som vunnit troféer parvis, nämligen Varmunds son Offa och om hans söner.

Först några ord om den historiska anknytningspunkten och om anledningen till namnet Ragnars uppdykande och sammanknippande med det gamla sagoepitetet Lodbros.

Ingen lärer betvifla, att de stora härfärder, som från de nordiska rikena företogos i det nionde århundradet, måste varit bland skandinaverna i friskt minne under ett eller två släktled efter dem, och att det således under ett godt stycke in på niohundratalet måste ha funnits personer, som kände de fornämsta nordmannahöfdingarnes börd och hemland.

Men lika säkert är, att 150 till 200 år efter den store vikingahöfdingen Ivar (Ingvar) var minnet af hans faders verkliga namn och lefnadsöden tillräckligt fördunkladt för att dikten kunde finna ett tomrum att utfylla. Hon gjorde det med en storkonung »Ragnar Lodbros» och samlade som bröder kring honom som fader de historiske härförarne Björn Järnsida och Ivar och andra verkliga eller diktade nordiska chefer från 800-talet.

Gå vi till de utländska årsböcker, som äro samtidiga med dessa vikingafärder och härjningstäg, ha de mycket

¹ Se §§ 14, 15, 16.

att förtälja om nordmannaskaror och nordmannahöfdingar, men veta ingenting om en storkonung *Ragnar* Lodbrok, churu de tala om många nordiska konungar och höfdingar, som lefvat under den tiden. Däremot är det gamla sagonamnet Lodbrok dem väl bekant. Björn Järnsida, som i midten af 800-talet härjade det frankiska riket, kallas Lodbroksson. Såsom Gustaf Storm redan längesedan påpekat, benämnes vikingahöfdingar såväl i utländska som danska annaler Lodbrokssöner, men aldrig Ragnarssöner. På en sten å Orkn-öarna talas om en Lodbrok och *hennes* söner, hvaraf följer, att namnet Lodbrok kunnat bäras af kvinnor likasom af män.

Saken har sin förklaring i det förhållande, som vi redan bevitnat på angelsaksiskt område, att nämligen nordgermaniska konunga- och höfdingesläkter gärna ville räkna sina anor upp till sagokonungen Varmund och hans ryktbare son, den ursprunglige Lodbrok, likasom furstar i andra germanländer gärna räkmade sina anor upp till Hagals son Hamal, amalernas ättefader. Då jag kallar Offa den ursprunglige Lodbrok, menar jag därmed icke, att han i de angelsaksiska sagorna burit detta namn och utfört den bragd, som i den isländska romanen ger »Ragnar» Lodbrok detta epitet, utan att han, såsom förnämsta gestalten i den angelsaksiska sagokretsen om Brittanniens eröfrare och deras anor, såsom fader och stamfader till germaniska härförare och kolonisatörer därstädes och såsom hjälten i beundrade och beszungna strider en mot två innehade den plats, som efter Brittaniens förnyade hemsökelse af nordgermaniska krigarskaror gafs åt »Lodbrok» och hjältar, betecknade med Lodbroksnamnet, i en saga, som var äldre än »Ragnar»-Lodbrokssagan och blifvit genealogiskt förknippad med sagan om Varmund och Offa. Sagan om Varmund och hans son har varit lokaliserad i olika länder: i Danmark, i Angeln, i Saksland, i Sverige. Ett angelsaksiskt släktregister later Var-

munds son ha sönerna Dan och Angeltheow. Den ene sonen är uppenbart representant för danerna, den andre för anglerna. Staunträdstillverkaren skulle svårlijen fallit på denna idé, om han icke vetat, att daner såväl som angler gjorde anspråk på Varmundssonen. Danernas, i hvarje fall jutarnes, anspråk på honom från gamla tider bekräftas ocksa af att höfdingar i Kent, som hufvudsakligen befolkades af jutar, ansågo sig som »uffingas», afkomlingar af Varmunds son Offa. Också torde en tradition, att Varmund regerat i Danmark, ha bestämt detta lands krönikeskrifvare att insätta Varmund och Uffo i den danska konungaraden. *Oddrúnargrátr*, hvars rötter i den gamla Lodbrokssagan jag ofvanför påpekat, låter en konung Varmund (Geirmund) härska på Jylland och ha en borg på dess östra kust. I Essex, hvars konungar likaledes ville vara »uffingas», måste Varmund och hans son ha gällt för saksiske konungar. Enligt Gleemans' *Tale* voro de angliske, och Offa kämpar där med en dansk konung Alewih, samt vinner redan som gosse stora landområden dels genom lyckliga envig, dels genom fältslag, och utvidgar sitt rike till Fifeldore. Enligt Rökstenen voro Varin och hans genom holmgångar, en mot två, så ryktbare son konungar i Reidgotaland, hvar till runristaren säkerligen räknat Östergötland och förmodligen hela Götaland. Rökstenssagan låter desse reidgatakonungar bekryga tjugo konungar och nära fränder, som innehade Seland, och, såsom jag nedanför skall visa, berättar Rökstenen äfven, att de eröfrat Fyen. Danernas grannar både i söder och norr ha således låtit sina hos dem lokaliserade sagor om Varmund och hans son berätta, att de kämpade mot konungar i Danmark, medan den danska berättade, att de kämpade mot svear och saksare. Slutresultatet af dessa lokaliseringar vardt, att de alla, hvar på sitt sätt, ansågos ha rätt — så nämligen, att Varmund och hans son skulle ha herrskat i alla de länder, som gjorde

anspråk på dem som landsmän; att de med andra ord hade grundlagt en väldig monarki, som efter Varmundsättlingarnas uppträdande i Brittanien sträckt sig äfven öfver England. Sålunda uppstod, antager jag, idéen om ett ofantligt Lodboksrike, samma rike, som sagan årlundraden därefter lät *Ragnar Lodbrok* och *Ragnarssönerna* grundlägga och dela.

Under sådana förhållanden är det naturligt, att mäktiga släkter i dessa länder ansågo för en ära att leda sina stamträd till Varmund och Offa, likasom skandinaviska konungasläkter, sedan *Ragnar Lodbrok* blifvit skapad af sagan, lätto sina stamträdstillverkare leda sina anor upp till honom och, väl att märka, bakom honom upp till Varmund och Olof *litilláti* (= Offa). Bland de epitetnamn, hvarmed skalderna i olika länder hade begåfvat den store vikingafadern, vardt Lodbrok efter hand det mest använda på den skandinaviska halön och i Danmark, och det är all anledning antaga, att inom de släkter, som ansågo sig för lodbrokider, namnet Lodbrok vardt upptaget och kanske ofta använt som personnamn eller vedenamn, hvarvid den omständighet, att ordet *brók* är i grammatiskt afseende feminint, kan ha föranledt dess användande äfven som kvinnonamn inom sådana släkter. Lodbrokssöner, hegelingar¹ fingo i Norden i sagogenealogiskt afseende alldelers samma betydelse som »uffingas» i England: ättlingar af Varmunds hjältemodige son. Som rent personnamn begagnar Vilhelm af Jumièges (omkr. 1070) Lothrocos, »rex Danorum». Munken Bromton (1100-talet) berättar om en prins Lodbrok, son, stormdrifven i en liten båt till England, upptogs för sin fägrings skull vid konung Edmunds hof, mördades försäktigt af en afundsmän och

¹ Benämningen hegelingar torde ha uppkommit däraf, att man ledde Varmunds anor upp till Hagal, fadern till Hamal, amalernas mytiske stamfader, och därmed åstadkom ett sammauhang mellan lodbrokiderna och de i fastlandets sagor frejdade amalerna.

hämnades af sina söner, som kommo öfver till England och härjade där.

Hvarifrån har då namnet Ragnar inkommit i Lodbros-sagan under dess senaste utbildningstid? Jag tror, att Gustav Storm har rätt, då han antager, att den danske vikingahöfding Ragnar, som härjade i kejsar Karl den skalliges rike och år 845 eröfrade Paris, är mannen, efter hvilken den nordiska sagan namngifvit den storkonung, på hvilken hon öfverflyttade Lodbros sagobragder. Jag tror det bland annat därför, att Saxo låter sin Ragnar Lodbrok bekryga »kejsar Karl», och därför att det i Danmark på 800-talet verkligen fanns en höfding Ragnar, som måtte ha ansett sig som lodbrokid, emedan den skald, som kallas Brage den gamle, i vederlag för en präktig sköld tillegnade honom en drapa, hvaraf brotstycken ännu äro i behåll, och som besjöng — icke denne Ragnar, såsom man antagit — utan hjältar och bragder, som alla tillhörta eller införlivats i den gamla, före 800-talet existerande Lodbrokssagan: Sörle, Hamder, Hjarrande, Högne, Hedin o. s. v. Ansäg han sig som lodbrokid, så är det begripligt, att en Lodbroksdrapa kunde diktas till hans ära, och om han är samme Ragnar, som eröfrade Paris och därmed förvärvade stort anseende som härförare i främmande land, så är det också begripligt, att sagodikningen, då hon, en längre eller kortare tid efter hans död, sökte en historisk anknytningspunkt i 800-talets vikingafärder, gjorde denne lodbrokid Ragnar till sin Ragnar Lodbrok.

§ 14.

Härigenom har sagan om Varmund och hans son kommit till oss klufven i två delar: den gamla sagan om dem och den nya sagan om Ragnar Lodbrok, och den förra har till den senare afgifvit större delen af sitt

innehåll. Till och med Offas svärfar synes ha blifvit öfverlåten till Ragnar. Det sammanhang, hvari Beowulfdikten omtalar Offas gemäl, påkallar nämligen det antagande, att hon i likhet med Hygelaes, var en dotter af den götiske konungen Haered. En af Ragnars gemåler är hos Saxo dotter af svenska konungen Herothus, hvars namn är en latiniserad jämkning mellan namnformerna Haered och Herröd. Göten Herröd är hos isländingarne fader till Ragnars första maka. På Saxos tid var denna sagans klyfning längesedan fullbordad.

Så ännu icke i det tionde århundradet, då Rökstenen fick sin inskrift. För dess ristare, »Bjare runoman, helgedomsföreständare», var *Ragnar* Lodbrok otvifvelaktigt en okänd storhet, men ändemot Varmunds (Varins) son en väl bekant, och jag anser sannolikt, att stenen blifvit rest af nagon storman i Östergötland, som, i likhet med så många andra, ansett sig som lodbrokid och ättling af Varmund och velat på detta sätt ära sig själf i sina anor, hvilka ju i det föregående århundradet hade fatt en ökad glans genom de lodbrokider, Björn Järnsida och andra, som stått i spetsen för de då företagna stora härfärderna. Den fragmentariska redogörelse stenen lemnar för den götiska varianten af Varmund-Offa-sagan ådagalägger, att denna då ännu hade en påtaglig likhet med den angelsaksiska sagan. Såsom jag nedanför vill påvisa, omtalar Rökstenen bland sin Varins afkomlingar eller fränder sådana med namn, som förekomma i det merciska stamträdet som Varmunds och Offas ättlingar. Dessförinman några ord till belysning af det på ytan besynnerliga förhållande, att Rökstenen, som det vill synas, omtalar mer än ett släktled efter Varin-Varmund och likväл säger sig vara rest af stamfadern till dem. Skulle det verkligen varit stenens upphofsmans mening, att läsaren skulle tro, att Varin icke blott öfverlefvat sin son, utan också bevittnat senare ättlingars bragder? Detta

har nog icke varit runristarens mening. Vi böra erinra oss, att det den tiden ansågs poetiskt berättigadt att låta en serie af kommande tilldragelser berättas af någon, som man utrustade med profetisk blick. Så lemnar oss en af eddadikterna en öfversikt af Sigurd Fafnersbanes öden genom att låta dem förutses och på förhand berättas af en profetiskt begåfvad man Griper. På samma sätt kan Bjare runeman ha lätit Varin siande antyda på sina ättlingars hjältegärningar. Detta är att betrakta som en poetisk formsak och ingenting mer. För öfrigt må påminnas om att Varmund kallas i de norska genealogierna *vitr*, ett ord, som kan innesluta äfven begreppet *forspår*.

§ 15.

Än några ord om epitetnamnet Vamuþr, som Varins son bär på Rökstenen. Epitetet låter sig, soin jag visat, förklara som en anspelning på Varmundssonens Offas sinnesstämning under gossetiden. Jag bör nu tillägga, att Varmundssonens namn Offa, af Saxo öfverflyttadt från angelsaksiskan och latiniseradt Uffo, enligt min åsikt ursprungligen likaledes är ett epitetnamn, uppkommet af alldeles samma anledning — att med andra ord den ursprungliga betydelsen af namnet Offa är densamma som betydelsen af Vamuþr.¹ Vanligen antages, att Offa har sin nordiska motsvarighet i namnet Ubbe (af Saxo latiniseradt Ubbo). Jag delar icke denna mening, och den angelsaksiska krönikan, som skiljer mellan namnen Offa och Ubbe, gör det ej heller. Min åsikt är, att ljudteckenfördubblingen i Offa ej är ursprungligare än ljudteeken-

¹ Att Offa är ett epitetnamn synes man ha vetat långt in i medeltiden. En *Vita Offæ II* (offentliggjord i Watts Matth. Paris) berättar, att Offa egentligen hette Pinered och fick namnet Offa först sedan han kommit till sina sinnens fulla bruk.

fördubblingen i de angelsaksiska namnformerna Ella och Cnebba (got. Kniva), och att namnet har sin verkliga motsvarighet i det nordiska namnet Ufe, Úfi. Ufe betyder hvad Vamuþr betyder: »den harmsne» (jämför adj. úfr).

Kanske bör jag äfven påminna om att binamn äro i den fornnordiska litteraturen mycket vanliga och kunna utträffa det egentliga vid barnets upptagande af fadern gifna namnet. I de tjugoen helstrofer och fyra halfstrofer, som återstår af Eimar Skalaglams drapa om Hakon Jarl, omtalas denne endast två gånger som Hakon, men betecknas med epiteter i mängd, och skalden låter oss genom åtta strofer följa höfdingen på hans härmadståg och i hans verksamhet för den gamla lärans tryggande, innan vi få veta hvad han egentligen heter. I Eyvind Skaldaspillers dikt om Hakon Adalstensfostres död förekommer hjältens egentliga namn icke förr än i tionde strofen. I Thjodolfs dikt om Thjasses äventyr med Oden, Höner och Loke förekommer namnet Thjassem icke en enda gång, och egde vi icke tillika en inledningsstrof, som låter oss veta, att Thjodolf hade fatt en sköld, på hvilken dessa Thjasses äventyr voro afbildade, skulle en med myten obekant läsare lemnats i okunnighet om hvem diktens hufvudperson är.

§ 16.

Beowulfdikten berättar, att Varmunds (Garmunds) sonson, Offas son, hette Eomær. Det merciska konungahusets stamträd i angelsaksiska krönikan har upptagit Eomær bland Varmunds ättlingar. I sådan egenskap är också en Cnebba upptagen i detsamma. De motsvarande nordiska namnformerna äro Iner och Knne.

Är det en slump eller mer att båda dessa namn återfinnas på Rökstenen? Efter att hafva omtalat de två tiotal konungar, som sutto på Seland i fyra vintrar,

tillägger inskriften: *nuk man Imir alu*¹ = Imer minns, att han fick riktig näring. Uttrycket kan vara dubbeltydigt. Imer kan vara hvad Imr och Imarr äro i prosaiska eddan, en omskrifning för ulfven och stället åsyfta det starka manfallet i de strider, i hvilka desse konungar dukade under. Men omskrifningen kan också vara med flit vald så, att den tillika syftar på hjältenamnet Imer = Eomær. Vamud-Offas son,² som sagan kan ha låtit uppträda jämte sin fader i dessa strider. I Lodbrokssagan, sådan vi ha henne hos Saxo, kämpa ju Lodbrokssöner vid faderns sida. — Sedan inskriften ytterligare omtalat åt hvilken ypperlig man en son födes, nämligen åt Vilin, tillägger den: *Knua knatti ai unn: Vilini is þat*³ = böljan sorle alltid för Knue, det är för Vilin. Knue är den nordiska namnformen för Varmunds-ättingen Cnebba. Med afseende på *knatti* må påminnas om isl. *gnadda* = sorla.

§ 17.

Rökstenssagan intager både till tiden och innehållet en ställning mellan den angelsaksiska Varmund-Offa-sagan och de nordiska Lodbrokssagorna i deras nuvarande skick. Vi ha sett, att namnet Varin är ett synonym till Varmund; att Vamud kan vara ett epitetnamn liktydigt med Offa; att Imer och Knue ha sina motsvarigheter i Eomær och Cnebba; att parvis tagna troféer spela en hufvudroll både bland Offas och Vamuds bragder, och att hos båda har ett sjötåg till ett aflägset land — i Offas saga Brittanien, i Vamuds ett å Rökstenen onämnt

¹ Utförlig redogörelse för detta ställe torde jag komma att lemma i en särskild afhandling om Rökstenens text.

² Så enligt Beowulfdikten. Hans sonson enligt det merciska stamträdet i krönikorna.

³ Se noten 1.

»fjärran från reidgoterna» — tillhörte sagornas slutkapitel. Rökstenen antages ha blifvit rest ungefär ett århundrade efter de nordiska härnadstår till England, som egde rum i nionde seklet och som i det elfte gafvo upphof till »Ragnar»-Lodbrokssagorna, i hvilka vi återfunnit samtliga de händelser och nästan alla de namn, som förekomma å Rökstenen. Rökstenssagans sammanhang med Varin-Ogvaldssägnen, och Lodbrokssagans förhållande till Hegelingssagan och Oddrúnargrátr hafva i samband härmed blifvit belysta. Den möda dessa undersökningar kostat mig skulle vara rikligt belönad, om forskare med större krafter och bättre insikter än jag manades af detta mitt försök att pröfva, sofra och fortsätta det.

§ 18.

Till slut ännu ett par tillägg till textens tydning.

På tredje tvärlinien å stenens baksida — strax efter det för andra gången förekommande »*det är jör Vilin*» — står en chifferteckengrupp af detta utseende:

u u s s u u s s s ♫

Denna grupp låter tyda sig med tillhjälp af den vanliga chiffernyckeln, enligt hvilken runorna delas i tre ätter:

- 1) *Fröjs ätt*: f. u. th. o. r. k.
- 2) *Hagals ätt*: h. n. i. a. s.
- 3) *Tyrs ätt*: t. b. l. m. r (fin.).

Börja vi från höger möter oss först kvistrunen ♫, som med sina sidostreck tillkännagifver sig vara första bokstafven i första ätten, således *f*.

Därefter kommer *s s s*. Bokstafven *s* angifver, att den åsyftade ätten är den, hvari bokstafven *s* förekommer, nämligen den andra ätten, *Hagals*. Antalet af *s* angifver stället i ätten. Eftersom antalet är tre, åsyftas tredje

stället därstädes, som intages af *i*. Vi hafva således tillsvidare *jī*.

Därefter kommer *uu*. Bokstafven *u* angifver, att den åsyftade ätten är den, hvari bokstafven *u* förekommer, nämligen den första ätten, Fröjs. Antalet af *u* angifver stället i ätten. Eftersom antalet är två, åsyftas andra stället därstädes, som intages af *u*. Vi hafva således tillsvidare *jū*.

Därefter följer *ss*, som hänvisar till andra runan i den ätt, som *s* tillhör, således till *n*. Vi ha därmed *jūn*.

Sist återkommer *uu* med samma betydelse som ofvanför, det vill säga *u*. Vi ha således *jūnu*.

I enlighet med inskriftens städse följda kortskrifningsregel är *jūnu* att läsa *Fjún unnu*, isl. *Fjón unnu = Fyen vunno de*. Då inskriften förut talat om Seland, bör det icke förvåna att här finna Fyen.

På stenens ena kantsida står dels med vanliga kvistrunor, dels med andra denna bokstafsgrupp:

r (fin) u th i n i b r f l u o i

Läser man denna rad från venster till höger, får man vid slutet en omöjlig infinitivform.

Runristaren har själf tillkännagifvit, och det på tre sätt, att raden bör läsas från höger till venster.

1) Han har nederst på stenens baksida, således omedelbart framför vår bokstafsgrupp, skrifvit *ftir fra*, som betyder *bakifrån*. Medels afdelningstecken har han skilt dessa ord från den föregående berättande texten. De stå för sig själv och kunna icke läsas tillsammans med var sig det föregående eller det efterföljande. De innehära ingenting annat än ett gif akt till läsaren med afseende på närmast följande rungrupp.

2) I denna rungrupp har han vändt de vanliga kvistrunorna så, att de hänvisa till läsning från höger till venster.

3) Det *r*, hvarmed rungruppen börjar, räknadt från venster, är *r* finale, som till regeln brukas i *slutet* af ett ord.

Följa vi nu dessa anvisningar och läsa från höger till venster, få vi

Joulfr bini ithur

isl. *Jóúlfr beini yðr*. Det är icke första gången runristaren betecknat tväljudet *ei* (*ai*) med *i*. Han skrifver äfven *mir* för *meirr*. Joulf är ett Odensnamn, som isländska litteraturen bevarat under formerna Jolfr, Jolfuðr.

Ett minne af att Oden särskildt i Götaland haft binamnet Joulf, Jolf, föreligger i Örvar-Odds saga, hvars hjälte, då han befinner sig i Götaland och kringströfvar i skogarne, påträffar en hemlighetsfull man med detta namn, hvilken vet hvem han är, skänker honom underbara stenpilar och införer honom till konung Herröd.

Joulfr bini ithur betyder således: *Oden välsigne* (främje, förkofre) *eder*. Runristaren säger sig själf vara helgedomsföreståndare, tempelhöfding. Kanske ha vi här en formel, hvarmed hednapresten välsignade menigheten.

Må en svensk, som kommit tusen år efter skalden Bjare tempelhöfdingen till världen, få besvara hans välnönskan till runstenens läsare med en tacksägelse till honom, som å Rökstenen gifvit oss ett ovederläggligt vittnesbörd om att det i Sverige under hednatiden fanns kärlek till runokonst, sång och saga, en kärlek, som ultranorskhet, keltonani och kyrklig fanaticism ha velat fränkänna våra hedniske förfäder.

Rökstenens tolkning börjades lyckligt af Hans Hildebrand och har fortsatts af Sophus Bugge, som hufvudförtjensten af tolkningen tillkommer, samt af Fr. Läffler och andra, bland dem Fr. Sander. Om dennes tolkning

och uppfattning af Rökstenens text vill jag i öfritt icke yttra mig, men anser mig böra framhålla, att han dock lemnat ett viktigt bidrag till lösningen af textens problemer, i det att han genom att ha läst *sagum mogmini* i en tvärstäld rad nedtill å stenens baksida ovedersäglichen bevisat riktigheten af G. Stephens' och Fr. Läfflers antagande, att rungruppen med mynder ur den äldre runraden icke blifvit anbragt endast ornamentivt, utan verkligen innehåller en mening.

DANMARKS SISTA AFFÄR PÅ GOTLAND

1676—1679

NÅGRA BLAD UR ÖNS HISTORIA.

INTRÄDESTAL

AF

CARL JOHAN BERGMAN.

STOCKHOLM 1893

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

Hr Bergman tog inträde i Akademien den 2 augusti 1892.

Det torde sannerligen vara öfverflödigt att vilja skildra den rättnätsiga och innerliga förlägenhet, hvarmed jag inträder i detta vidt frejdade samfund, där icke blott från förra tider bilderna af så många den svenska forskningens stormän, af oforgätlige målsmän för fosterlandets ära och odling, för dess lärda och vittra idrotter träda till mötes, utan där också ännu så många friska, mogna och prövade krafter framgångsrikt och föredömligt arbeta på att göra vår forntids härliga minnen alltmer kända, küra och fruktbarande för nutida och framtida släkten.

Ifall mitt inväljande i denna Akademi tilläfventyrs hade kommit att ske för några årtionden sedan, så hade jag kunnat på mig tillämpa hvad Livius säger om den med ett viktigt förtroendeuppdrag hedrade unge romaren, att nämligen denne blifvit vald *mujis spe quam meritis*. Ty jag skulle då åtminstone hafva haft möjligheten att genom ansträngdt arbete kunna försöka, att i någon, om än ringa mån göra mig värdig den erhållna, i alla händelser för mig öfverraskande utmärkelsen. Men vid den höga ålder, till hvilken jag hunnit, kan jag, beklagligen, numera icke hinna till förvärvande af de egenskaper, som äro oundgängliga för att motsvara den plats, som blifvit mig tilldelad.

Emellertid — på samma gång jag uttalar min vördnadsvulla tacksägelse för Akademien mig visade uppmärksamhet, begagnar jag med glädje tillfället, att från min

fosterö frambära tacksamhetens gärd för all den upplysta, kraftiga och frikostiga omsorg, som Akademien städse har visat för räddandet, ordnandet och beskrifvandet af de gotländska forntidsminnena.

Det har blifvit sagdt, att den lilla öprovinsen har till de under Akademiens hägn ställda historiska samlingarna lemnat för ett visst betydelserikt skede af Medeltiden talrikare och dyrbarare bidrag än något annat af rikets vida större landskap, ja! kanhända talrikare än de öfriga landskapen tillsammans. I nämnda hänseende torde Gotland således kunna sägas vara en hedersledamot bland Sveriges samtliga provinser.

Och troligen är det detta förhållande, som i rikt mått kommit en af den aflägsna öns söner till godo, ehuru denne endast förinått att teckna några få och flygtiga drag om sin fosterbygds forntida öden samt egendomliga folk- och kulturlif.

Såsom en erinran om den gotländska ön anhåller jag att få föredraga några blad ur dess häfder, skildrande huru ön för vidpass tvenne århundraden sedan löstrycktes från, men snart lyckligen återförenades med det gamla, moderlandet, för att, med Guds hjälp, aldrig mer därifrån borttryckas.

Brömsebro-fred var för Danmarks folk och för dess alderstigne, tappre och hugstore konung ett i flera hänseenden mäktta hårdt slag.

Om Gotlands besittning hade man i vidpass trenne århundraden kämpat med både penna och svärd, för dess skull hade man hållit så många möten och fältslag, och därom hade en gång en dansk diplomat till »gamle herr Sten» (Sture) i något vulgära ordalag yttrat: »Danmark mister icke Gulland, ty Gulland är liksom kål till fläsk».

Med hänsyn till sitt läge nästan midt i Östersjön hade ön af konung Kristian III förklarats vara en nyckel till Nordens riken; och konung Kristian IV hade under sin mer än 50-åriga regering hyst ett varmt landsfaderligt deltagande för det aflägsna landskapet, hvilket han tvenne gånger hade besökt, för att lära känna dess egenomslighet och för att där skipa lag och rätt, och angaende hvilket han egenhändigt hade utfärdat en nästan otrolig mängd bref och »instruxer» — detta landskap, jämte andra områden och viktiga förmåner, hade han nu grämelsen att genom nämnda fredssut se bortslitet från sitt rike.

Det hette väl i fredsdokumentet, att ön öfverlemnades åt Sverige »til ævindelig og upaatald Ejendom»; men förlusten därav kändes dock alltför svår, för att icke lusten att åter eröfra ön, skulle göra ett afbrott i den med diplomatisk högtidlighet beseglade evärdligheten.

Dock förflöto treme årtionden, innan Danmark, utmattadt af krig och inre oredor, trodde sig starkt nog att försöka återvinna hvad det år 1645 hade mistat. Det var Kristian IV:s sonson, den ärelystne Kristian V som den 28 februari 1676 förklarade Sverige krig, hvarefter det första anfallet blef riktadt mot Gotland.

Oaktadt det redan i september 1675 af k. Kristian med Brandenburg mot Sverige ingångna förbundet och oaktadt krigsrustningarna i Danmark, hade dock svenska regeringen icke på Gotland vidtagit andra åtgärder, än att den låtit indela allmogen i vissa kompanier till häst och fot, hvilka naturligtvis saknade både öfning och ändamålsenlig bevärpning. Sedan dessa åtgärder vidtagits, ansågs af vederbörande »on capable att afvärja en deszente», hvadan det syntes obehöfligt, att från fastlandet ditföra några trupper. En af då varande Krigskollegium till öfversten Henrik von Vicken redan utfärdad befallning att från Kalmar till Gotland öfverföra 500 soldater, blef beklagligen återkallad.

Om de gotländska bondkompanierna heter det, att de patrullerade langs stränderna, och därvid gjorde »stor bruit», på det att de sjöfarande skulle tro, att landet vore uppfylldt med soldater. Men om beskaffenheten af detta bulle förskaffade sig fienden smart närmare kännedom. Därom och om början af anfallet upplyser en i Palmsköldska samlingarne i Upsala akademis bibliotek befintlig anonym »Kort Relation om Gottlandz öfvergång, A:o 1676 d: 1: Maj till dhe Danske», hvilken relation synes vara skrifven kort efter tilldragelsen och hvars öfverensstämmelse i all hufvudsak med danska uppgifter vittnar om dess trovärdighet. Ur denna skrift må följande stycke anföras:

»..... Om vinteren (1675—76) öfverkom med Postbåten från Öhland en dansk man, ben:dr Anders Winterberg, hvilken fuller af vederbörande tiltaltes och tilfrågades i hvad ährender han hitkomme, och vijstes tilbakars igen, men som han kom från Stockholm, försedd medh Kongl. CommercieCollegii Pass, under förevändande honom resa i sin Köpenskap, ty gaf han icke många goda ord, helst efter i respect af passet ingen tordes antasta honom; denne Winterberg spionerade alt och gjorde sig nog informeradt, både om landzens tillståndh, så vähl som beskaffenheten innom Wisby oeh Slotzmurarne, och gaf sedan vjdः danske flottans ankomst, all åstundad efterättelse derom, som härunder förmält varder. Om hösten blef och en fahrkost tagen under Landzort och fördt till Kjöpehambn, — hvarpå voro några af Gottlandz herredagsmän, bland hvilka, som om Wåren igenkommo, någon hölz suspect, att vara af fiender corrumperat och till otielige ting öfvertalt, doch kom det aldrig der til, att slijkt examinerat och öppenbart blef; A:o 1676: d: 28: Aprilis en fredag om morgonen syntes en dansk kreutzare för Wisby och gick temmeligh när till fästningen, till dess han hälsad med en feldtslange, stack till sjös, dock icke längre än han var frij för styckerne, kom och en annan,

då de mächtta sköto, och således folket i Staden allarmrade, men emedlertidh kom hela danske Flottan samma dagh emot aftonen till Klintehamn 3: mijhl från Wisby och satte sig uthe på redden, Landtmannen budades tillsammans (:som och en del höllo Wacht der nedre:), dijt kommo och Gouverneuren och Hopmannen med flere Be-tiente; Dhe danske gofvo den aftonen intet teckn, utan alt var stilla tils morgonen d: 29: ejusdem klockan 2: (:emedlertidh hade förde Winterberg stulit sigh uth med en bath, och om slätta tillståndet gifvit rapport:) då skiötz danska lösen och begynte derpå att canonera temmeligh skarpt, dock utan någon effect, ty ingen skada skedde; dhe våre hade allenast 2: små Fältstycken, som dagen förr från Slottet ditfördes, hvarmed dhe litet eller intet uträttade, hade doch til äfventyrs afhullit fienden, någon stund, som och bönderne icke voro aldeles obenägne til at giöra efter deras pund någon resistance, men som dhe hvilka vore vjdh styckerne blefvo beordrade at draga sigh tilbakars och bönderne att sökia hvor sitt hem, blef fienden alt yppet lämbnat, der på han uthe på den vidh Klinte hamn liggande, så kallade Sägeholmen landsteg; anförarne här å Orten voro redan innom Wisby murar middagtdjen samma dagh, och fienden gick sedermera hechl trygger genom Tofte skogh, hvilken är så tädt bevuxen, at och större manskap än fienden då med sigh hade, der hade kunnat nedergjöras, In summa: heela landet lämbnades fiendens discretion, derföre och Landtmannen medh fordenskap och annat måste gå honom tilhanda efter behagh och villja hans. Samma dagh om aftonen klockan ohngefähr 8: hade fienden redan avancerat med sin marche till Ladugården närmare än en fjärdedels mijhl från Slottet, dock icke mehr som sedan förspordes än 500: man stark, som då spargerades för 5000: så snart han djt kom, gafs lösen af Slottet med tvenne fältslanger, som lågo i Tornet Blackn, och som syntes, togo dhe sigh deraf

rädhåga til, och fingo någon skada, men straxt infunno sich vägvisare, hvilka förde fienden en annan vägh Öster om Staden och åt Norre Port, så at våre stycken dem ej mera kunde skada, så sprang och den ena fältslangen vjdli Slottet . . . ».

Anfallet på Gotland, som enligt det föregående synes hafva varit med spejande klokhett förberedt, hade också med kraft och ifver blifvit satt i verket. Ledningen därav hade lemnats åt den oförskräckte och kallblodige, med krigaresnille och hög örlogsmannabildning och äfven med milda dygder rikt utrustade Nils Juel, som vid tiden för krigsförklaringen mot Sverige erhållit högsta befälet öfver danska flottan. Eröfringen af Gotland, som var så godt som försvarslöst, blef för honom och den stora flotta, han kommanderade, en lätt sak; men sedan vann han genom en lång rad af lysande bedrifter den stolta titeln af »Danmarks störste sjöhjälte». Det var denne Juel, som af sin högsinta maka, Margareta Ulfeld, när han drog ut till strid, afskedshelsades med dessa ord: »Nu, Niels! kom heller hjem i Stumper og Stykker end uden Seier». Att han var och förblef segerns förklarade gunstling, fingo Sveriges örlogsmän nogsamt erfara.

Den flotta, som på våren 1676 var ställd under Juels befäl, bestod af 11 skepp och fregatter, 2 brännare, 2 »kreyter», 1 »snau» och 2 »gallioter»¹. Sju af skeppen voro s. k. rangskepp, näml. »Kurprinsen», med 76 kanoner, på hvilken Juel hissat sin amiralsflagga; »Christianus Quartus», med 56 kanoner, kommanderad af vice amiralen Kristian Bielke; »Gyldenlöve», med äfvenledes 56 kanoner, under befäl af schoutbynacht (kontreamiral) Petter Morsing; och för öfrigt »Nellebladet», »Kristiania», hvardera med

¹ Kreyert, snau och galliot är namn på tvåmastede mindre fartyg, med olika anordning af master och segel. — Brännare eller brandskepp kallades ett gammalt fartyg, inredt med brännbara ämnen och försedt med antändningsrör, hvilket efter gifven tid antände ett fiendtligt skepp.

54 kanoner, samt »Lindormen«, »Dehnenholst«, »Svenske Falk«, »Havmanden«, »Hummeren« och »Spraglede Falk«. Af nämnda fartyg hade fregatten »Svenske Falk« under resan uppbringat en lybsk skuta, som kom från Visby, och af dess besättning hade man fått underrättelsen, att svenskarne där icke hade något krigsfolk, men att man väntade, att med det snaraste erhålla 500 ryttare. Vidare blef amiralen under färden underrättad om åtskilliga gotländska förhållanden af en dansk kapare, som hade varit inne i Klintehamn, och där tillfängatagit och med sig bortfört några sjömän, för att sälunda äga tillgång på folk, som var bekant med den gotländska kusten.

Om landstigningen må nu efter danska källor meddelas: Amiral Juel, som d. 28 April kastat ankar vid Karls-öarna, skickade en båt in i Klintehamn för att få säker underrättelse om några fiender funnos i den nära till stranden belägna skans, som kallades Tyskmerkerskansen. När den svenska generalguvernören, grefve Gabriel Oxenstierna och slottskommendanten Mikaël Schoultz, som ditkommitt och som hade 2 kompanier rytteri och några hundra bönder hos sig, fingo se den danska båten, lät de strax mot den affyra de tvenne i nyssnämnda skans uppställda små kanonerna. Men så snart Danskarné fått höra dessa kanonskott, affyrade de genast alla sina kanoner, och injagade därmed stor skräck hos den på stranden samlade allmogen, som nu ansåg det omöjligt, att kunna göra motstånd mot en sådan krigsstyrka och där före drog sig tillbaka, så att stranden syntes nästan tom på folk. Då beslöt Juel, att göra landstigning. Han lät bemanna några slupar, och dessa fingo 4 af de minsta örlogsfartygen till skydd, nämligen »Hummeren«, »Havmannen«, »Spraglede Falk« och det nyligen eröfrade svenska skeppet »Caritas«. Tidigt d. 29 April närmade sig danskarné till stranden, och med stor munterhet sprungo soldaterne ur båtarna. Grefve Oxenstierna försökte väl att

med sitt folk göra motstand, men den starka kanonaden från flottan och det anfall, som öfverste Martin Bertelsen¹ gjorde, nödgade svenskarne att med stor förlust dra sig tillbaka. Grefve Oxenstierna med sin omgifning begaf sig då till Visby, resten sökte skogen och andra skyddsställen. Strax därefter blef Tysknerkerskansen intagen af öfverstelöjtnant Arnold, och de, som satte sig till motvärn, blefvo slagne eller gjorde till fångar. För att försäkra inbyggarne, att intet ondt skulle dem vederfasas, gick en kapten med 50 man upp i landet, ledsagad af en lärd gotlänning, vid namn Thomas Valgensteen,² som var bosatt i Köpenhamn och nu hitkommit med flottan. Denne man berättade för invånarne om danske konungens stora mildhet, och försäkrade, att allt, hvad trupperna behöfde, skulle blifva kontant betaldt. I anledning häraf och då gotlänningarne sågo segerherrens »Medlidenhed», kommo de hoptals ned till danskarne, betygade sin glädje, att vara befriade från det svenska oket, och lofvade att vara Danmarks konung lydige och trogne. Till bevis härpå förde de en hop vagnar med sig till danskarnes tjänst, och sålunda fick Bertelsen både manskap och krigsförnödenheter förla till Visby. D. 29:e på aftonen ankommo de till Visborgs kungsladugård, och för att komma ur skotthåll från Visborgs slott, tågade de öster om stan den och stannade i närheten af Norderport. ---

Ur den svenska handskriften i Palmsköldska samlingarna må nu några anteckningar läñas. »Söndagen d. 30: Aprilis mötte Borgmästare och Rådh fienden och öfvergåfvo stadsens nycklar, hvarmed han samma dagh in

¹ Hans namn skrifves äfven i några urkunder »Bartel», i andra Bartold.

² Så skrifves hans namn i Visby konsistorii protokoll. Han presiderade på danske guvernörens vägnar åren 1676—79 i konsistorium och disponente där i clereciets saker om pastorater med mera; såsom det heter i en gammal anteckning. Hans titel i konsistorii-protokoll är »Landsdomaren höglärde herr Th. V.».

marscherade i Stadhen och sigh på Torget posterade. Öfversten Marten Bertelsen lät uppfordra Slottet, men fick af Commandanten, Majoren Michaël Schultz till svar, at kruth och lodh och intet annat för honom vore. Om aftonen, emoth Sohlbergningen, kom heehla flottan och lade sigh under Slottet på samma redd, der den danske och lybske flottan i Konungh Ericks tidh af en nordvest-storm dref i land, . . .: men denne hade bättre lycka, och at hafvet, när han sitt ankar kastadt hade, blef helt stilla, och kom intet väder på, så länge flottan der lagh, snart i 8 dagar, dertill med städig suuddlig vind, at vår flotta, som lågh i Elfsnabben, intet kunde komma till sjös, eljest hade den danska vid Wisby stadt sigh slätt. Den 1: Maij, måndags morgen klockan 2 gafs af skieppen danske lösen, och svarades af slottet. Då begynte dhe danske med allan macht att beskiuta slottet, och conti-nuerade en Schowbynacht, Morsing ben:dt, medh heehla lagen tillika, dock alt utan serdeles effect, ty merendehls flögo kuhlorna öfver Slottet och dhe öfrige skadade alle-nast Taaken. Öfversten Bertelsen avancerade emedlertidh medh sitt folek till Slottet och uppfordrade det pa nytt: dock fick afslagh af Commandanten; men vjdh pas klockan 10 på dagen begynte Commandanten uppå åthskilligas persvasioner, läth och gråth at böja sigh till accord och derpå tänckia, som han och då till den opskickade Tambouren denna sin tancke gaf tilkänna, och der medh hölls op medh skiatande, och utskickades Majoren Transens medh Hopmannen Johan Malmenius till at accordera. Ac-cordet projecterades först på Slottet af Malmenio, men blef i många puncter ändrat, enär dhe utskickade medh dhe danske slöto utj BorgMästarens huus här i staden, hvilket skiedde vidh pas kl. 2 efter middagen, och blef dem danskom genast om aftonen kl. 4 porten af Slottet, hvilket förr af ingen fiende vunnit var, åth landsijden in-rymd, och evacuationen skiedde dagen efter

Men om självva anfallet på Visborg och dess följer kan det vara af intresse att läsa amiral Juels till kommunen ställda rapport, daterad Kurprinsen till ankars utanför Visby, d. 2:a Maj, hvilken rapport här i sammandrag och översättning meddelas:

.... Emedan det följande dag (— efter landstigningen —) var »blick stille», kunde jag icke förr än sent på söndags afton med mina skepp uppnå Wisby, hvarest jag då ankrade, ock därpå d. 1 Maj, tidigt på morgonen, emedan det fortfarande var ganska stilla, beordrade jag skeppen »Gyldenlöve», »Delmenhorst» och »Hummeren», som lågo närmast, att närlägga sig slottet, för att det beskjuta, hvilket de ock gjorde, och besköto det tappert, isynnerhet schoutbynacht Morsing från »Gyldenlöve». Han fick från fienden två kuler, den ena under vattnet, den andra i galeriet, men eljest led han ingen skada, utom att ett oxhufvud vin sköts i stycken. Strax därefter underrättade mig öfverste Bertelsen genom sin tambour, hvilken redan hade uppfordrat slottet, att man begärde att få accordera, hvarföre jag skickade vice amiralen Bielke och nyssnämnde Morsing att jämte öfversten träffa accord, hvilket ock skedde. Härpå blef kastellet besatt med danskt folk och väl provianteradt, emedan där på landet var intet eller ringa att få, och dyr tid rådde isynnerhet på malt och korn. Af ett fartyg, som vi mött i sjön, och som för 4 dagar sedan seglat från Dalarö, har jag fått kunskap om att där vid Dalarö ligga 15 capable skepp färdiga, hvaribland Riks-amiralens, förande 120 kanoner, hvilka skepp dock förmodas icke inom 3 veckor kunna komma i sjön». —

Såsom af det förestående synes, ansåg man sig på slottet och i staden icke kunna göra motstånd mot fiendens öfverlägsna stridskrafter, och en kapitulation kom därföre redan d. 1:a Maj till ständ. Till denna hade på svenska sidan vilkoren blifvit skriftligen uppsatta i 7 punkter. Af dessa blefvo tre tvärt afslagna. Dessa punkter

afsågo: uppskof och betänketid till följande dag kl. 10. — rättighet att få bortföra slottets metallkanoner med därtill hörande ammunition — samt att drottning Kristinas¹ tillhörigheter på ön skulle få bortföras och emeller-tid förses med »fri qvarterer». De öfriga punkterna blefvo med en och annan inskränkning bifallna.

»Accordet» kom slutligen att innehålla följande be-stämmelser:

Porten på Visborgs slott skall samma dags afton kl. 8—9 öppnas för det danska krigsfolket, men dagen därpå kl. 10 skall svenska besättningen draga ut och den danska in. Svenskarne skola dock få dröja så länge de behöfva för att bortföra hvad de där äga.

Guvernören, kommandanten, landthöfvtitsmannen och alla militärer, samt besättningen, på ärlig tro och lofven, med flygande fanor, öfver- och under gevär, tända luntor, »Kugle i Munden»,² i allt efter Krigsmanér, med »Sack og Pack» skola få aftåga, och hvarje militär njuta så mycken proviant, som han på resan behöfver, tills han på bestämd plats, antingen Kalmar eller som vinden fogar, annorstädes på den svenska sidan blir ilandsatt.

Ingen af kanonerna och intet af ammunitionen får medtagas.

Utan någon skada, frie och säkre, under konungens af Danmark lejd och convoy, med behöriga pass försedde skola ofvannämnde personer få draga från landet med deras egendom, undantagandes dock privatpersoner och civilbetjänte, hvilka konungen vill hafva sig förbehållna.

Med lösören och dylikt får enhvar efter behag råda, men orörligt gods skall alldelvis vara oomtaldt. Likaledes hvad proviant, som i magasinen finnes, samt hvad drott-

¹ Som bekant, hörde Gotland på den tiden till nämnda drottningens s. k. underhållsländer.

² Hvad »Kugle i Munden» betyder, är för författaren obekant. Uttrycket förekommer i flera olika danska handlingar.

ning Kristina där hafva kan, skall af Accordet »være udeladt« och stå i danske konungens dispensation.

Att svenskarnes pretentioner i gäldsaker skola debatteras eller vid rätten utföras, men förr än svenskarna draga bort, skall riktighet ske på båda sidor, såvidt borgare och köpmän angår. —

Af dessa »Accords-punkter» finnas flera afskrifter med något olika läsarter, men i all hufvudsak lika. Dokumentet blef egenhändigt underskrifvet af vice amiral C. Bielke, amiral Juels fullmäktig, samt af öfversten Marten Bartold, major Bilenberg och schoutbynacht Peter Morsing. — En afskrift finnes med följande anteckning: Concordare vidi-
mus cum originali, attestamur G. Oxenstierna, Mikaël Schoultz, Joh. Transeus».

Så föll i danskarnes vald det gamla Visborg, som Rhyzelius, i sin »Sviogothia munita» benämmer »det stora, starka och herliga», och som på den höga åsen med sina 8 torn och sina vidlyftiga grofva sträckmurar, sina blidor och kanoner, sina bröstvärn och palissaderade vallar hade ansetts icke blott kunna beskydda Visby stad utan ock beherska dess hamn och redd. Det hade lyckligt uthärdat talrika belägringar och stormningar, af svenskar, danskar och lybeckare, och aldrig af någon fiende varit eröfradt. Kanhända hade öns dåvarande generalguvernör, grefve Gabriel Oxenstierna, och slottets kommandant, tysken Mikaël Schoultz, bort försöka ett ihärdigare motstånd, än som nu skedde; men säkert är, att svenska regeringen bort i tid sätta den vigtiga ön i försvarstillstånd. Om nyssnämnde generalguvernör är det en sägen, att han efter aterkomsten från det förlorade Gotland föll i onåd hos regeringen, och om den nämnde kommandanten, att han för sitt förhållande dömdes till döden.

I Danmark mottogs budskapet om Gotlands eröfring med stort jubel. I alla kyrkor sjöngs Te Deum, och från vallarna omkring Köpenhamn och kastellet gafs kanonsalut. En mycket stor medalj blef präglad, som å ena sidan framställer k. Kristian V:s bröstbild, omgivsen af krigiska sinnebilder, och å den andra Gotlands vapen, Segerlammet, med omskrift: »Ad dominum patriamque redit¹ och där under läses »D. 1 Maj 1676». Och Juvel blef utnämnd till ståthållare i det landskap, han eröfrat, men med rätt, att fortsätta sin verksamhet vid flottan. Såsom gåfva af konungen erhöll han ett på Gotland befinligt och svenska regeringen tillhörigt parti furutummer.

På Gotland blef det emellertid en brytningens tid. I stället för de svenska eller svensk sinnade tjänstemänne tillsattes danske eller eljest palitlige män. I stället för de svenska stadgarna och ordningarna skulle danska ordningar införas. — Man hade väl kunnat hoppas, att i landshöfdinge-embetets och magistratens arkiv i Visby finna mångahanda upplysningar härom, men författaren af denna uppsats har där förgäfves sökt sådana, enär några brefböcker och protokoll för ifrågavarande år icke kunnat påträffas. Tills vidare får man alltså nöja sig med de underrättelser om vidtagna åtgärder för den nya styrelsens ordnande och betryggande, hvilka finnas i amiral Juels d. 16:e Maj till konungen afsända rapport.

I denna rapport meddelade Juel, att han den 14 maj med flottan afseglat från Visby osäkra och obekväma redd, och att han sedan vid Karls-öarna uthärdat en svår storm. Den 18 i samma månad var bestämd till afläggande af invånarnes trohets-ed till Danmarks konung, hvilket skulle ske inför den på Visborg tillsatte kommandanten Bilenberg och den till »kommissarie» och landsdomare förordnade Thomas Valgensten, hvilka ock skulle taga i förvar alla svenskar, som där fanns kvar. När flottan nästa

¹ Återvänder till sin herre och sitt fosterland.

gang komme till Gotland, kunde de afhemtas, och landet därigenom blifva rödeligt. En af de förnämste bland borgerskapet, Nils Joness, hade Juel förordnat till »Tolder» (tullförvaltare); denne man var född på ön, var bemedlad och vederhäftig. Till kontrollör hade Henrik Klahre, som följt med på flottan, blifvit utsedd. En dansk undersåte, som Juel funnit före sig, vid namn Anders Winterberg, gjordes till inspektör öfver strandridarne, och förordnades att upptaga »Landgjelden». Vidare hade i de hamnar, där svenskarne hade deras mesta »korrespondens», pålitlige strandridare blifvit tillsatte. På de andra hamnarna skulle bland infödingarne till strandridare tagas de vederhäftiga, och desse gladde sig mycket att få anställning, hvilket förut varit dem förmenadt, och därigenom skulle konungen vinna landets »affection», enär svenskarne förut besatt alla platser med deras egna landsmän, som utgjort en »Haaben sulten og nögen Knechte», och som utsugit landet och lagt det öde. Landet befinnes endast till halfparten bebygdt mot hvad det var, när svenskarne mottogo det 1645. De bästa gårdar ligga öde, »jorden grönskar af skog». Det bästa manskapet var utskrifvet från ön, hvarigenom och genom den omåttliga tull, som blifvit införd, de sökt ödelägga landet och afvändt all handel och alla »negotia», så att inbyggarne icke kunna sälja de ringa varor, som de förmatt åvägabringa, ej heller få något till köps, som de nødorftigt behöfde. Juel bad kungen, att för det fattiga folket minska tullen, isynnerhet på korn och salt, enär de icke kunde afla så mycket korn, som behöfdes till deras underhåll, och fiskeriet kunde de icke fortsätta af brist på salt. — Också omnämndes i rapporten, att på landsbygden påträffats 15 »Stöcker», som man förstuckit i skogarna, däribland 6 af metall, som Juel befallt skulle föras till slottet, och att i stället »järnstöcker» skulle sättas på hamnarna. Kornsädet såg väl ut och fisket började tilltaga, hvilket både prester och bönder

hade berättat. Sedan konungen lätit återtaga landet, fick man på åtta dagar mera fisk än tillförne på en månad under svenska styrelsen, »så att därav syntes, att Guds hand är med Eders Majestäts vapen». — Guvernören och officerarne böra förses med proviant för tre månader, sedermera kunde de väl få af landet hvad de behöfde. Vidare anhöll Juel, att få ett par ryttmästare och behörige officerare till ett par kompanier till häst, eftersom det nog fauns manskap, men intet befäl. Hvad som mest behöfdes, vore rag, malt, humle och salt. Några Ostende-kapare, som varit i Visby, hade lofvat, att dit föra sina priser, hvarigenom landet skulle blifva hulpet, och Juel hoppades, att Visby skulle blifva »ett Dünkirken för Östersjön». Slutligen innehöll rapporten, att den lilla gallioten »Fortuna» blifvit lemnad till kommandanten på Visborg, för att nyttjas till avisfartyg, på det att svenskarne icke måtte komma dem oförhappandes på halsen. —

Af förestående rapport finner man, bland annat, att den här ofvan omtalade Anders Winterberg, hvilken under vintern vistats såsom spion på ön, icke blef obelönad för sina gjorda tjänster.

Den 20 maj samma år 1676 sände amiral Juel från flottan, liggande vid Ölands södra udde, en ny rapport till komungen, däruti han omnämner »det Gewehr», som blifvit skickadt till Gotlands försvar och tillika tackar för den nåd, konungen bevisat honom genom utnämningen till guvernör på nämnda ö.

I bref af den 22 maj till Juel förklrar konungen sitt välbehag öfver de anordningar, som Juel vidtagit på Gotland, gifver honom fullmakt att nedsätta tullen, lofvar att skicka de ryttmästare och officerare, som Juel begärt, och befaller slutligen, att de största spiror och mastträd, som fumas på ön, skola skickas till flottans behof.

I korthet må, efter danska uppgifter, här nämnas, att i Visborg förlades en besättning af 400 man från

eskadern, jämte de därtill från Köpenhamn medförde 400 soldaterne, att befästningar anlades på de ställen, där landstigningar kunde väntas, samt att mått och steg träffades för att bevärna och organisera befolkningen till landets försvar. Och ön försågs med livsmedel och isynnerhet med salt.

Redan af amiral Juels nyss anförd rapport den 16 maj synes det, att svenska sinnade tjänstemän skulle stagas i förvar och ersättas med danskar eller danskt sinnade. Den nya styrelsen synes härvid hafva gått strängt och väldsaunt till väga. Flere svenska prester och andra tjänstemän blefvo såsom fängar släpade ombord på flottan och förde till Köpenhamn. Samma öde drabbade ock den svenska superintendenten Johannes Brodinus, som vid anfallet på Visby befann sig i sitt prebendepastorat Lärbro ($3\frac{1}{2}$ mil norr om staden), men blef af danske soldater därstädes gripen, med hustru och barn förd ombord på flottan och såsom krigsfänge bortförd. Brodinus, som år 1657 hade tillträdt embedet såsom gotlandska stiftets styresman, hade ordnat Visby domkapitel efter svenska stadge, och ifrat för återinförandet af det svenska språket och svenska sedvänjor samt för tillsättande af prester och lärarare, som studerat vid svenska akademier. För allt detta hade han fått röna mycket motstånd och obehag af de många, som ännu på ön hyste danska sympatier. Följden blef också den, att han af sina vedersakare angafs hos den nya danska styrelsen, och fick såsom krigsfange tillbringa ett år uti fängelse i Köpenhamn.

I den bortförde Brodini ställe blef nu en dansk prestman, som kommit till Gotland år 1631 och där blifvit kyrkoherde i Källunge och sedan kontraktsprost, Hans Nilsson Endislöv, af konung Kristian år 1676 utnämnd till superintendent. Med bibehållande af sitt förra pastorat fick han dessutom När till prebende. Om honom har en af hans efterträdare, Jöran Vallin, antecknat i sina

(1744) författade »Gothländska samlingar» (l. 193): Det första, som Endislöv arbetade på, var att vrida domkapitlets form i led igen, efter gammal dansk vanligitet, sedermera att skaffa andra kyrkoherdar i en del Svenskars ställe, hvilka blifvit till Köpenhamn bortförda eller eljes undanstötte».

Sedan Danmark 1676 eröfrat Gotland, gjordes från svensk sida intet försök att återtaga ön förrän 1679 i april, då major Ankarstierna med 5 små krigsskepp utskickades för att hindra fienden att allt fortfarande fa spela herre i Östersjön. Efter att hafva vid Bornholm träffat två mindre örlogsskepp och en fregatt, som han jagade, men som genom vindens förändring undkommo, styrde han till Gotland för att där göra landstigning. Men härifrån blef han hindrad genom kanonad från ett danskt örlogsskepp och en fregatt, understödda af batterier på kusten vid Klintehamn, hvarvid svenska fregatten »Fredrika Amalia» råkade på grund, men kom sedan lyckligen därifrån. Sedan Svenskarne på Lilla Karls-ö begravvit sina i striden fallne, och efter atskilliga äventyr med den danska flottan under Juels befäl, måste Ankarstiernas eskader söka skydd i Kalmar sund. Juel seglade den 8 juli till Gotland för att förse sin flotta med dricksvatten och friska lifsmedel, och lemnade ön den 16 i samma månad.

Efter de vidlyftiga och skickelsedigra krig, i hvilka Sverige genom sitt med Ludvig den 14:e år 1672 ingangna förbund hade mot Frankrikes mange fiender blifvit inveckladt, kommo på senare hälften af 1679-talet fredsunderhandlingar till stånd på olika ställen och tider. Det visade sig emellertid vid dessa fredskongresser och isynnerhet vid de af franske konungen den 23 augusti 1679 i Fontainebleau mellan Frankrike och Sverige å ena och Danmark å andra sidan afslutade preliminärer att, hyad anginge stridigheterna mellan Sverige och Danmark, Frankrikes mäktige herskare satte sin åra i att för sin svenska

bundsförvant på allt sätt åstadkomma en »reputerlig fred och fullständig satisfaktion» på Danmarks bekostnad. Da Danskarna sistnämnda år af lopande rykten kunde förstå, att de snart skulle komma att, bland annat, »qvittera» Gotland, ansago de vigtigt, att, när ön med sin fästning skulle komma att afträdas, denna fästning då måtte vara så värdelös som möjligt. Härom berättar den Palmsköldska handskriften följande:

»Dhe danske hade Slottet tilljka medh Landh och Stadh inne til åhr 1679:, da dhe märkiandes sigh skohla quittera Provincien och Fästningen, någdot tillförende, men mäst efter slutet Stillestånd in Augusto, först begynte att nederbryta Slottet, men emedan murarne voro för faste, och med brytning skulle fordras ett oändeligt arbete, ty läto dhe genom en bössskyttare begynna att låta flyga Slottet, doch soin han fortfarandes skulle hafva fördervat Stadh och hamn, ty blef omsijder anstält, at genom en Frantsösk Ingenieur spränga Slottet och flyga des Murar, hvilket utj denne form öfver 268: in emoth 300: ahr Oöfvervunniit stådt hade. Och skulle alt detta oachtadt den stora reparation dhe danske i sin tidh derpå gjordt hade, och at sedan dhe begynt på brytningen, Borg-Mästare och Rådh i Staden afbedt ruin af Fästningen och den dem af Ammiralen Juuhl försäkrad blefven, så och at denne skadan och fästningens ruin är skied efter Stilleståndet in Augusto, ahr 1679». —

Fredspriminärerna i Fontainebleau blefvo bekräftade genom freden i Lund, som efter flera veckors i domkyrkan hållna och mycket stridiga öfverläggningar slutligen afslöts i danske ambassadörernes bostad i nyssnämnda stad natten mellan den 26 och 27 september 1679. Denna fred var en af de märkligaste, som Sverige någonsin ingått, och därigenom blef vårt land fullständigt återinsatt i den besittningsrätt, som vunnits genom fredsslutten i Roeskilde och Köpenhamn. Freden i Lund bestämde,

att Danmark skulle till Sverige afträda alla under kriget eröfrade länder, städer och fästningar, hvilka skulle återlämnas i det skick de voro, da freden undertecknades; hvad angick Gotland, skulle detta landskap öfverlämnas inom fyra veckor, och för under tiden utgaende skatter och kontributioner skulle Danmark, tills de blifvit inbetalta, behålla Wismar såsom pant. Från enhvar af fästningarna skulle Danmark äga att bortföra 10 kanoner.

Om denna märkliga fred har en dansk historieskrifvare (G. L. Baden, *Danmarks Riges Historie*, V. 161) yttrat:

»Vist nok havde Fordelene under denne siste Krig været overveiende paa Danmarks Side, hvad Det eene havde sin Flaade at takke for; ifolge disse Fordele kunde man derfor aldrig have ventet en saadan Fred uden al Vinding. De Canoner, som Kongen fik Tilladelse at tage fra enhver Svensk Faestning, Han ved Fredens Underskrift var i Besiddelse af, kunde ikke betale det meget Blod, de mange Bekostninger og de flere Ulycker, denne mod Griffenfelds Raad foretagne og uden hans Raad förté utidige Krig havde forårsaget Danmark, foruden Skammen, som den uhæderlige Fred paadrog Kongen og fölgelig og Hans Riger». —

Emellertid hade för denna fred på kunglig befallning den 30 november tacksägelse blifvit hällen och Te Deum sjunget i alla Danmarks kyrkor. Men »vid denna occasion« (— såsom det heter i biskop Jens Birkerods *Dagböger* s. 200 —) »kom Sognepresten vid Helligeistes kirke i Köpenhamn mag:r Esaias Fleischer i »temlig Uelighed« därör att han såsom passionerad patriot vid ofvannämnda tacksägelse gaf helt tydligt sin och fleres missnöje tillkänna, i det han kallade »pacem nuperam« (den nyss slutna freden) »en skiden og skammelig Fred«, med mera dylikt. Han blef därör på kunglig befallning suspenderad af sin biskop, och det kostade honom sedan mycket penningar till dem, som ställde hans sak till rätta.

När budskapet om freden kom till Gotland, fann den här ofvan omtalade danske superintendenten Endislöv freden så misshaglig, att han blev rörd af slag och måste intaga sjuksängen.

Till jämförelse med vissa officiella danska atgärder år 1676 må här i förbigående antecknas, att år 1679, då Sverige återfick Gotland, blef icke den danske stifts-styresmannen, den meranämnde Endislöv, ej heller någon af de danske kyrkoherdarne undanstött eller i fångenskap bortford. Hvad Endislöv angick, fick han, med inkomsterna af sina båda prebenden, lefva i ro uti sitt ena prebendepastorats prestgård. År 1679 hade visserligen, efter freden med Danmark, öfverhofpredikanten Haqvin Spegel af konung Carl den 11:e blifvit utnämnd till superintendent på Gotland; men först ett godt stycke fram på nästföljande år anlände han till sitt stift, och när en dag i juli manad 1680 underrättelsen, att den nye superintendenten kommit till Gotland, hunnit fram till Källunge, där Endislöv då låg sjuk, skall denne hafva suckande utropat: »Sa, så, han skall vara välkommen: jag vill icke vara honom till binders, mitt rum är ledigt». Därpå vände han sig mot väggen och uppgaf sin sista suck. Anekdoten är meddelad af Jöran Vallin i hans »Gothländska samlingar» (kapitlet om Gotlands superintendenter). Och den danske Endislöv blef af sin svenska efterträdare, Haqvin Spegel »med anständig heder» jordfästad i Källunge kyrka. — Hvad de under den danska styrelsen (1676—79) tillsatte kyrkoherdarne angick, fingo desse behålla sina platser, sedan de sökt och äfven erhållit svenska regeringens »confirmation» och aflagt trohetsed till den nya öfverheten.

Sverige hade nu återfatt Gotland, men af Visborgs slott återstodo blott några söndersprängda torn och murar. I slutet af den ofvan åberopade Palmsköldska »Relationen» nämnes det, att, när sprängningen af slottet hade börjat, stadens borgmästare och råd hos guvernören, amiral Juel,

bönfallit om förstörelseverkets inställande, och att detta blifvit af honom »försäkradt». Men hans till den framställda bönen sålunda antydda bifall, ifall detta bifall verkligen gifvits, kan möjligen hafva kommit för sent, eller ocksa kunna honom öfverväldiga politiska krafter hafva drifvit sitt spel och motarbetat hans för slottsbyggnadens bevarande ymnestfulla tillmötesgående.

Anmärkningsvärdt är, att enligt en i kgl. danska Geheimarkivet befintlig rapport, daterad Lund den 20 oktober 1679, från en af de danske fredsfullmäktige, frih. Jens Juel (amiralens broder) till excellensen Gyldenlöve, förstöring antydes hafva skett äfven å andra fästningsverk, innan de af Danskarné öfverlemnades. Juel underrättar nämlingen i nämnda rapport, att fredsratifikationen i förgår — den 18 oktober — eftermiddagen är extraderat, samt att de svenska ambassadörerne klaga, att vid Marstrands och Oldevalds (Uddevallas) skansar något skall vara demoleradt; men »jag har svarat», fortsätter Juel, »att eders exc. gemüth är alltför generoux, att låta företaga något mot hans majestäts intention och mot den ingångna tractaten, dersom eders exc. därörom i tid haft kunskap och det kunnat förhindra». —

Om Visborgs vidsträckta läge och omfang, om dess borggårdar och storartade befästningsverk på sydvästligaste delen af s. k. Söderklint, hvilken del sedan blifvit kallad Slottsbäcken, kan man någorlunda få ett begrepp genom de planritningar från 1600-talet, hvilka finnas dels uti k. Arnéförvaltningens arkiv i Stockholm, dels uti k. Biblioteket i Köpenhamn. Om slottets utseende saknas däremot tillförlitliga teckningar. De perspektiviska ritningar, som finnas i Resenii *Atlas danicus* af år 1688 (i k. Bibl. i Köpenhamn), i Thottska samlingen (därsammastädés) och i Dalbergs *Suecia antiqua et hodierna* äro

mycket otillfredsställande. Den i Thottska samlingen befunnlig är en illa utförd, i halft fägelperspektiv hallen ritning med titel: »Eigentlich Abritzung der Weidtberümtten Vestung Wisborg Slott», undertecknad af »Johan Tide man d. 5 8^{br} 79. Slottet är aftecknadt efter dess förstöring: alla tornen ligga nedfallna, och efter dem synas i sträckmurarna betydliga brécher; endast några få bygg nader synas till en del bibehållna. Om denna teckning vore tillförlitlig, så kunde med fog sägas, att 1679 års förstöring varit förfärligt grundgående. I Dalbergs verk finnes en likaledes perspektivisk teckning, signerad »J. v. d. Aveelen 1707», med titel »Urbs Visbya et Arx Wis burgum prout se hodie visentibus præbent» (såsom de nu — 1707! visa sig). Här ter sig slottet såsom en storartad och rätt pittoresk ruin, med 4 upptill visserligen skadade hörntorn och med höga sammankopplade sträckmurar. Men denna prospekt är uppenbart lika vilseledande som alrastörsta delen af den på samma plansch befunnliga ut sikten af staden. Skulle Tidemans nyssnämnda teckning af år 1679 verkligen vara sann och trogen, så kunde man nästan blifva böjd för att ursäkta den ur konsthistorisk synpunkt eljest beklagliga vandalismen hos k. Carl den 11:es närmaste män, hvilka, när staten behöfde kalk till fästningsverken vid Carls- och Landskrona samt till slotts byggnaden i Stockholm, föranledde, att tvenne »kronokalk ugnar» med årligt anslag af 400 kaster ränteved från närbelägna socknar blefvo tätt under Slottsbacken år 1683 anlagda, i hvilka ugnars eldgap sten och timmer från ruinerna försyunno, och backen blef så godt som rensopad. På det en gång af konungar och mäktige riddersmän bebodda slottets plats uppväxte sedan en mängd gauska småborgerliga boningshus. Hvad som numera återstår af den fordom storartade borgen är ett hörnparti mot sydväst (som lär vara en lemnning af den forna »Frustugan») och en mursträcka i sydost. Dessa murars ofantliga groflek

— vexlande mellan 8 och 12 fot — kan vittna om Visborgs af äldre författare mycket prisade väldighet och styrka.

Såsom ett tillägg till hvad ofvan är nämnt om freds- slutet i Lund, må bland de särskilda öfverenskommelser, som i sammanhang med freden träffades, här slutligen meddelas, att de svenska fullmäktige, riksradet grefve Johan Gyllenstierna och kanslrådet Frans Joël Örnstedt tillförsäkrade konungen af Danmark, att den proviant, som fanns i de afträdda fästningarna och som icke så hastigt kunde bortföras, skulle af svenska kronan öfver- tagas till nedanskrifna pris, nämligen salt till »5 slette daler» tunnan, råg, mjöl, korn och malt till 3 och hafre till $1\frac{1}{2}$ dito dito, danskt kurant mynt. Skrifvelsen härom är undertecknad i Lund den 19 okt. 1679, och finnes i k. danska Geheimarkivet. — I samma arkiv finnes en af ofvannämnde Jens Juel den 20 nyssnämnda månad och år till »Obersten paa Gulland», m. fl. utfärdad skrifvelse, rörande nyss anförla sak, i hvilken skrifvelse var stad- gadt, med hvad mått de ifrågavarande proviantartiklarna skulle mätas, nämligen salt med »Saltmaal», korn med »Strögmaal», o. s. v. I denna skrifvelse nämndes ock, att danska kronan skulle åtnjuta kontributionerna till den 29 december, före hvilken dag de borde likvideras. — Och dagen därpå sände Jens Juel till sin konung ett, äfvenledes i nyssnämnda Geheimarkiv befunligt, bref, i hvilket Juel förmäler, att han »allerunderdanigst förmodar, att konungen skall blifva tillfreds med försäljningen af de varor, som icke hunnit bortföras, alldenstund priset är hållit en fjärdedel högre än varorna äro värdar».

Sa slöts Danmarks sista affär pa Gotland.

Källor.

Handskrift i Palmsköldska samlingen i Upsala akademiska bibliotek, aftryckt i en akad. dissertation »De arce Wisbyensi» af C. J. Bergman, Ups. 1842. — Wallin, Gothl. Samlingar, I. 1747. — Skandinaviens krigshistoria, Sthlm 1821. — Gyllengranat, Sv. sjökrigshistoria. — Törnqvist, Utkast till sv. flottans sjötäg. — Handskrifter i k. danske Geheimearkiv och i k. Bibl. i Köpenhamn. — N. Danske Magasin, 4:e B. — Extraordinaire Månadlige Relationer. Kph. 1676. — Ausführliche Relation von Eroberung der Insel Gothland, Kph. 1676. — Der Nord. Krieg, 1682. — Das Verwirrete Europa, Amsterdam 1683. — Tage-Register d. Kristian 5. — Friedenreich, Kristian 5:s krigshistorie. — Sneedorff, Forelæsninger over Fædrelandets Historia, Kph. 1798. — Slange, Kristian 4:s Historie. — Baden, Danm. Riges Historie, 5:e d., 1832. — Biskop Jens Birchrods Dagböger, udg. af Molberg, 1846. — Garde, Den dansk-norske Sömagts Historie, 1861.

GETTY RESEARCH INSTITUTE

3 3125 01049 9099

